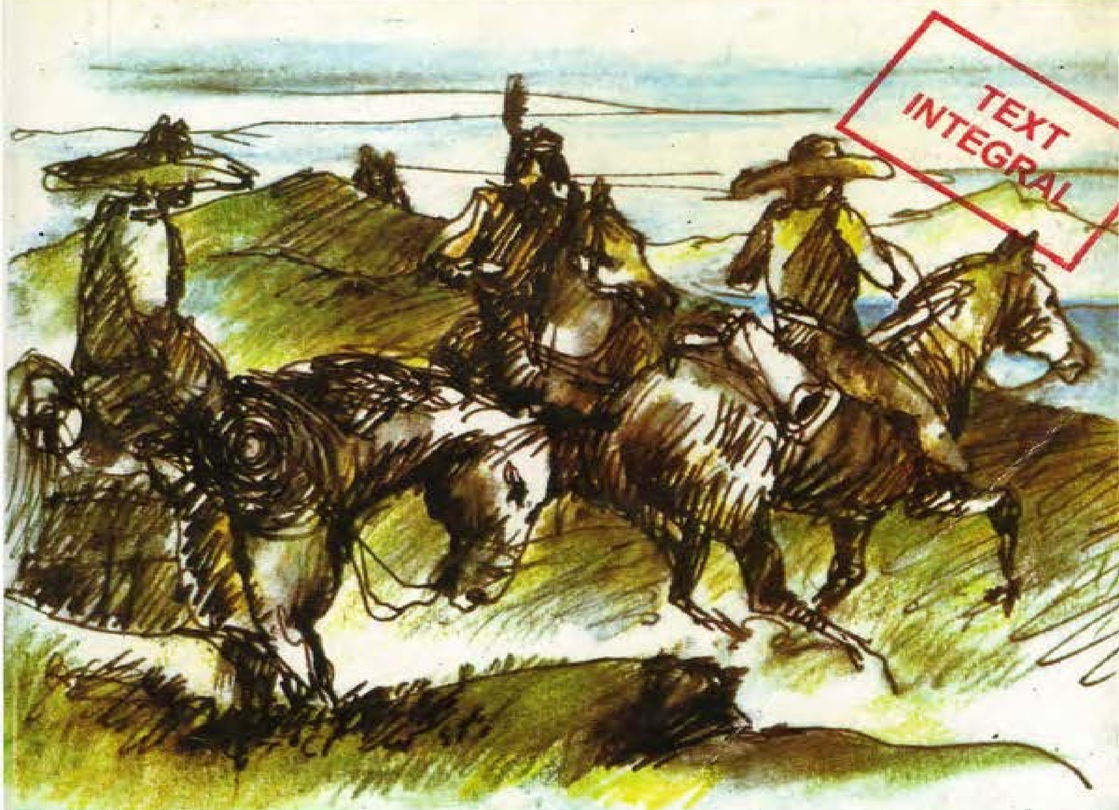
karl may

COMOARA DIN LACUL DE ARGINT

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
DER SCHATZ IM SILBERSEE
„Gesammelte Werke”. Band 36
Radebeul bei Dresden,
„Karl May Vertag”

Volumul de faţă reproduce integral textul ediţiei Karl May, Comoara din Lacul de Argint, în traducerea Marianei Şora, Bucureşti, Editura Tineretului, 1969. Cu prilejul pregătirii manuscrisului pentru tipar, a fost adaptată ortografia potrivit normelor academic actuale, corectându-se totodată greşelile de culegere.

KARL MAY
Opere — 6

Comoara din lacul de argint

*

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1995

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactarea de
CRISTINA STANCIU

ISBN: 0973-96430-6-x

CUPRINS

1. Pantera neagră

Pe la amiaza unei foarte călduroase zile de iunie, *Dogfish,* unul din cele mai mari vapoare de călători şi transporturi de mărfuri de pe Arkansas, înainta biciuind valurile fluviului cu roţile lui mari, prevăzute cu palete. Părăsise în dimineaţa aceea Little Rock şi se apropia acum de Lewisburg, unde urma să acosteze.

Zăpuşeala îi alungase pe călătorii mai înstăriţi în cabinele lor, iar majoritatea pasagerilor de pe punte se culcaseră jos, în dosul butoaielor, lăzilor şi altor colete ce le ofereau puţină umbră. Căpitanul dăduse ordin să se instaleze pentru aceşti călători, sub un umbrar de pânză, o tejghea cu tot felul de pahare şi de sticle cu băuturi tari şi pişcătoare, preparate pentru gâtlejuri şi limbi nu prea răsfăţate. Îndărătul acestei tejghele moţăia cu ochii închişi un chelner toropit de caniculă. De câte ori îşi deschidea însă pleoapele, îi scăpa printre buze o înjurătură sau un cuvânt mai grosolan. Pricina supărării sale era o ceată de vreo douăzeci de bărbaţi aşezaţi în cerc pe podea, în faţa tejghelei, care-şi treceau din mână-n mână păhărelul cu zaruri. Miza era aşa-numitul *drink,* adică, la sfârşit, cel care pierdea trebuia să plătească fiecărui partener câte un rachiu. Prin urmare, chelnerul nu putea să tragă un pui de somn, aşa cum ar fi dorit. Oamenii aceştia desigur că nu se întâlniseră pentru prima oară aici, pe bord, căci purtarea le era foarte familiară şi din vorbele lor reieşea că se cunoşteau foarte bine. Spre deosebire de această intimitate, manifestau o anumită consideraţie faţă de unul dintre ei, căruia îi spuneau „cornelul”, adică, în felul lor de a vorbi, „colonelul”[1].

---

[1] Karl May obişnuieşte să dea culoare locală întrebuinţând expresii din graiul popoarelor în mijlocul cărora îşi plasează aventurile, păstrând mai ales denumirile de grade şi titluri. În cazul cuvântului „cornel”, dă indicaţia eronată că ar fi o pronunţie stâlcită a cuvântului colonel.

Acesta era un bărbat înalt şi uscăţiv, cu obrazul bine ras şi trăsături dure, unghiulare, încadrate de o barbă olandeză, roşie şi aspră. Aceeaşi culoare o avea şi părul tuns scurt, cum se putea vedea, căci pălăria de pâslă, veche şi ponosită, şi-o lăsase pe ceafă. Purta nişte ghete grele, ţintuite, pantaloni de nanchin şi o bluză scurtă din acelaşi material. Vestă nu avea. În locul ei se ivea o cămaşă boţită, murdară, cu gulerul larg desfăcut, prin care se zărea pieptul lui gol, ars de soare. Şoldurile îi erau înfăşurate într-un şal cu ciucuri roşii, lăsând să se vadă mânerul unui cuţit şi tocurile a două pistoale. În spatele lui zăceau o puşcă destul de nouă şi o traistă de pânză cu două benzi ca să poată fi purtată în spinare.

Ceilalţi bărbaţi erau la fel de neîngrijiţi şi de murdar îmbrăcaţi, însă de asemenea foarte bine înarmaţi. Nici unuia dintre ei nu i s-ar fi putut acorda de la prima vedere nici cea mai mică încredere. Jucau zaruri cu o adevărată pasiune şi-şi adresau tot timpul expresii atât de grosolane, încât un om cât de cât cumsecade desigur că n-ar fi stat nici un minut în preajma lor. Consumaseră în orice caz mai mult de un *drink,* căci obrajii le erau încinşi nu numai de bătaia soarelui, ci şi de pe urma rachiului.

Căpitanul părăsise puntea de comandă şi se dusese pe dunetă să dea instrucţiunile necesare şefului de echipaj. Acesta întrebă:

— Ce părere aveţi, *„captain”,* de indivizii ăia care dau acolo cu zarul? Mi se pare că sunt nişte *boys*[1] pe care nu-ţi prea place să-i vezi pe bord.

— Cred şi eu! încuviinţă cel întrebat. E adevărat că s-au dat drept *haversters*[2] care merg în vest să se tocmească la ferme în timpul recoltei, dar n-aş vrea să fiu eu acela căruia i-ar cere de lucru.

— *Well, sir!* Cât despre mine, îi socotesc nişte veritabili

[1] Băieţi (în limba engleză în text).

[2] Muncitori agricoli (în limba engleză în text).

tramps[1]. Să sperăm că cel puţin pe bord or să fie liniştiţi!

— Nu i-aş sfătui să ne supere mai mult decât suntem obişnuiţi. Avem destui oameni în echipaj ca să-i putem azvârli pe toţi în bătrânul, binecuvântatul Arkansas. De altfel, pregăteşte-te de acostare. În zece minute se va zări portul Lewisburg.

Căpitanul se întoarse pe punte spre a da comenzile necesare acostării.

Într-adevăr, peste puţin se iviră primele case ale oraşului pe care vaporul le salută cu un fluierat prelung de sirenă. De pe ponton se semnaliza că vasul urmează să mai primească încărcătură şi pasageri.

Între timp, pasagerii din interiorul vaporului începură să urce pe punte ca să se bucure de scurtă întrerupere a acestei plictisitoare călătorii.

Nu li se oferea însă un spectacol prea distractiv.

Pe atunci, localitatea nu era nici pe departe atât de însemnată ca acum. La debarcader aştepta doar puţină lume: câţiva cască-gură. Se zăreau numai câteva lăzi şi colete care urmau să fie încărcate, iar numărul noilor călători ce urcau pe bord nu trecea de trei.

Unul dintre ei era un alb de statură înaltă, deosebit de puternic. Purta o barbă deasă şi neagră, dar atât de stufoasă încât nu i se vedeau decât ochii, nasul şi partea superioară a obrajilor. Pe cap purta o căciulă de biber veche, năpârlită de scurgerea anilor. Ar fi fost cu neputinţă să precizezi ce formă avusese iniţial. Pesemne că trecuse prin toate transformările posibile. Îmbrăcămintea bărbatului consta dintr-un pantalon şi un surtuc din pânză groasă de in cenuşiu. În chimirul lat, de piele, erau înfipte două revolvere, un cuţit şi mai multe lucruri mărunte, indispensabile unui adevărat *westman*[2]. Mai poseda în plus o puşcă grea, cu două ţevi, de al cărei pat era agăţată

[1] Vagabonzi (în limba engleză în text).
[2] Om al vestului (în limba engleză în text).

o secure lungă.

După ce-şi plăti biletul de drum, aruncă o privire cercetătoare în jur. Nu părea să-i pese de pasagerii bine îmbrăcaţi. Ochii i se opriră asupra jucătorilor care se ridicaseră spre a-i privi pe cei ce se urcau pe bord. Îl zări pe „cornel”. Privirea lui trecu peste el ca şi cum nici nu l-ar fi observat. Dar, în timp ce se apleca să-şi ridice deasupra coapsei lui masive tureatca cizmei impermeabile, mormăi ca pentru sine: *Behold!*[1] Dacă ăsta nu e roşcovanul de Brinkley, să fiu afumat şi mâncat cu coajă cu tot! Să sperăm că nu mă recunoaşte!”

Cel la care se referea tresărise de asemenea la vederea lui şi se adresă în şoaptă însoţitorilor săi:

— Ia uitaţi-vă la individul ăla negricios! Îl cunoaşte careva dintre voi?

Răspunsul fu negativ.

— Mi se pare că l-am mai văzut cândva şi anume în nişte împrejurări nu prea îmbucurătoare pentru mine. S-ar zice că mă încearcă o vagă amintire.

— Atunci te-ar cunoaşte şi el pe tine! Îşi dădu cu părerea unul. Pe noi ne-a măsurat aşa, în treacăt, dar pe tine nici nu te-a luat în seamă.

— Hm! Poate să-mi amintesc mai încolo. Sau şi mai bine, îl întreb cum îl cheamă. Dacă aflu, ştiu imediat cum stau. Mă duc să ciocnesc un pahar cu el.

— Dacă acceptă.

— Cum o să mă refuze? Ar fi o jignire, cum ştiţi şi voi. Cel căruia i se respinge un *drink* are aici, în ţară, dreptul să răspundă cu pistolul său cuţitul şi, dacă-l răpun pe neobrăzat, nici dracului nu-i pasă.

— Dar nu arată de loc ca unul care se lasă silit să facă ce nu-i place.

[1] „Ia te uită!” (în limba engleză în text).

— *Pshaw!*[2] Pui prinsoare?

— Da, da, să punem prinsoare! se auzi de jur împrejur.

— Cine pierde plăteşte un rând pentru toată lumea, câte trei pahare de cap.

— S-a făcut! se învoi „colonelul”. Îmi convine.

— Şi mie — răspunse celălalt. Dar trebuie să avem şi un prilej de revanşă. Facem trei prinsori pe câte trei pahare.

— Da, dar cu cine să ciocnesc?

— Ei, mai întâi cu bărbosul pe care zici că l-ai cunoscut, dar nu-ţi aminteşti cu ce prilej. Apoi cu gentlemenii care cască gura spre chei. Îl luăm pe ăla înaltul, care pare un uriaş între pitici. Şi, la urmă, cu indianul acela care a urcat pe bord cu băiatul lui. Sau te temi cumva de el?

Un râs unanim fu răspunsul la această întrebare, în timp ce „colonelul” reluă cu dispreţ:

— Să mă tem de pocitania aia roşie? *Pshaw!* Mai curând de uriaşul împotriva căruia mă aţâţaţi voi! *All devils*[2], puternic trebuie să mai fie omul ăsta! Dar tocmai mătăhăloşii sunt de obicei lipsiţi de curaj, iar dumnealui e atât de fercheş şi de bine îmbrăcat, încât n-are de unde să ştie cum să se poarte cu cei de teapa noastră; o fi bun de recepţii în saloane. Primesc deci prinsoarea. Câte un *drink* cu fiecare din cei trei. Şi acum, la treabă!

Pronunţase ultimele trei fraze atât de tare, încât trebuie să-l fi auzit toţi ceilalţi călători. Fiecare american şi orice om din vest cunoaşte sensul cuvântului *drink,* mai ales când e rostit cu un glas atât de puternic şi de ameninţător ca acum, de aceea toate privirile se îndreptară asupra „colonelului”. Se vedea că atât dânsul cât şi camarazii lui erau cam băuţi, aşa că cei din jur se aşteptau la o scenă captivantă.

„Colonelul” ceru să se umple paharele; îl luă pe-al său, se apropie de bărbos şi-i zise:

---

[2] Interjecţie: „Haida-de!” (în limba engleză în text).

[2] Pe toţi dracii! (în limba engleză în text).

— *Good day, sir!*[3] Aş vrea să vă ofer acest pahar. Cred că sunteţi un gentleman, căci nu beau decât cu oameni într-adevăr distinşi şi sper că-l veţi goli în sănătatea mea.

Barba mare a celui interpelat se umflă şi mai mult, apoi îşi reveni, de unde se putea deduce că un zâmbet satisfăcut îi străbătuse faţa.

— *Well* — răspunse dânsul. N-am nimic împotrivă. Dar pentru a vă putea fi pe plac, aş dori mai întâi să ştiu cine-mi face această neaşteptată onoare.

— Foarte just, *sir!* Omul trebuie să ştie cu cine bea. Mă numesc Brinkley, colonelul Brinkley, dacă-mi îngăduiţi. Şi dumneavoastră?

— Numele meu e Grosser, Thomas Grosser, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Aşadar, în sănătatea dumneavoastră, colonele!

Goli paharul o dată cu ceilalţi, după care îl înapoie colonelului. Acesta se simţi învingător, îl măsură pe bărbos aproape cu dispreţ din cap până-n picioare şi întrebă:

— Mi se pare că e un nume nemţesc. Sunteţi, deci, un păcătos de nemţoi, da?

— Da, sunt german, *sir!* replică prietenos celălalt, fără a se lăsa provocat de grosolănia lui Brinkley. Pe „păcătosul de nemţoi” trebuie să-l plasaţi în altă parte. La mine nu se prinde. Aşadar, mulţumesc pentru drink şi cu asta, pace bună!

Grosser se întoarse brusc pe călcâie şi se depărtă repede, spunându-şi: „Prin urmare, e chiar acel Brinkley! Şi acum îşi mai zice şi colonel! Individul pune ceva la cale. Să fiu cu ochii în patru!”

E drept că Brinkley câştigase prima parte a pariului, dar nu părea de loc bucuros de izbândă. Chipul lui exprima mai degrabă ciudă. Nădăjduise că Grosser va şovăi şi se va lăsa silit să bea numai prin ameninţări. Dar acesta se dovedise

---

[3] Bună ziua, domnule (în limba engleză în text).

mai deştept; întâi băuse şi apoi se arătase pe faţă că e prea inteligent ca să se lase atras într-o gâlceavă. Asta îl rodea pe „cornel”, aşa că, umplându-şi din nou paharul, se îndreptă spre a doua lui victimă, indianul.

O dată cu Grosser urcaseră pe bord doi indieni, unul mai în vârstă, celălalt aproape copil, un băiat de vreo cincisprezece ani. Asemănarea dintre ei era atât de izbitoare, încât nu încăpea nici o îndoială că sunt tată şi fiu. Îmbrăcămintea şi armele le erau absolut identice, astfel că băiatul arăta ca un portret întinerit al părintelui său.

Purtau pantaloni de piele strânşi pe corp, tiviţi cu ciucuri, după moda indienilor şi mocasini galbeni. Cămaşă sau surtuc nu se vedea, trupul fiindu-le înfăşurat de la umeri în jos într-un fel de cuvertură pestriţă dintr-un material folosit de tribul indian Zuni, care costă adeseori peste şaizeci de dolari bucata. Părul negru şi lins le era pieptănat peste cap şi cădea pe spinare, ceea ce le dădea o înfăţişare aproape femeiască. Faţa le era plină şi rotundă, cu o expresie blajină, mărită şi mai mult de faptul că pometţii le erau vopsiţi cu cinabru. Puştile ce le ţineau în mâini păreau să nu valoreze împreună nici o jumătate de dolar. De altfel, amândoi arătau cât se poate de neprimejdioşi şi înfăţişarea lor era atât de ieşită din comun, încât, după cum am mai spus, stârniseră râsetele chefliilor. Aparent temători de oameni, se ţineau sfioşi deoparte, sprijinindu-se de o ladă de lemn masiv, înaltă cât un stat de om. Păreau să nu se intereseze de nimic şi chiar când „colonelul” se apropiase de ei nu-şi ridicaseră privirea înainte ca acesta să se fi oprit în faţa lor şi să li se adreseze:

— Ce căldură! Sau poate aveţi altă părere, voi, ăştia roşii? O duşcă face bine. Ia şi bea, bătrâne, dă-o pe gât!

Indianul nici nu clipi şi răspunse într-o englezească stâlcită:

— *No to drink* — la noi nu bem.

— Cum, nu vrei? se burzului roşcovanul. E un *drink,*

înţelegi, un *drink!* Să te refuze cineva este o jignire sângeroasă pentru orice gentleman adevărat cum sunt eu şi se răscumpără cu cuţitul. Cum te cheamă?

— Nintropan-hauey — răspunse indianul calm şi cu modestie.

— Cărui trib aparţii?

— Tonkawa.

— Aşadar, eşti din roşii aceia nătăfleţi care se tem şi de-o pisică! Înţelegi? De orice pisică, chiar de n-ar fi decât cea mai mică pisicuţă. Cu tine n-o să fac prea multe farafastâcuri. Deci: bei sau nu?

— La mine nu bem apa de foc.

În pofida ameninţării proferate de „colonel”, indianul rostise aceste cuvinte la fel de liniştit. Roşcovanul ridică mâna şi-i trase o palmă răsunătoare.

— Iată-ţi răsplata, laş roşu ce eşti! strigă el. Nu vreau să mă răzbun şi în alt chip. O canalie ca tine nu merită mai mult!

În clipa aceea, băiatul îşi repezi mâna sub cuvertură, să apuce vreo armă, dar aruncă în acelaşi timp o privire părintelui său, aşteptând să vadă ce va face sau va spune acesta.

Înfăţişarea indianului se schimbase în aşa măsură, încât devenise aproape de nerecunoscut. Statura părea să i se fi înălţat, ochii îi scăpărară un licăr straniu şi trăsăturile feţei se crispară brusc. Dar la fel de repede îşi plecă din nou genele, corpul i se chirci şi fizionomia lui recapătă expresia supusă de mai înainte.

— Ei, ce zici de asta? îl întrebă batjocoritor „colonelul”.

— Nintropan-hauey mulţumeşte.

— Ţi-a plăcut atât de mult palma încât îmi mai şi mulţumeşti? Atunci mai ţine una!

Când să repeadă din nou mâna, indianul îşi feri iute capul, astfel că lovitura nimeri în lemnul lăzii de care stăteau rezemaţi indienii. Se auzi o pocnitură surdă, dar puternică.

Atunci, ca un răspuns dinăuntru, răsună un mârâit scurt, ascuţit şi horcăitor, care se umflă repede într-un urlet sălbatic şi răguşit, al cărui ecou se răspândi sinistru, ca un bubuit de tunet, încât tot vaporul părea să se cutremure.

Brinkley sări câţiva paşi înapoi, scăpă paharul din mână şi strigă speriat:

— *Heavens!*[1] Asta ce-a mai fost? Ce bestie o fi închisă aici, în lada asta? Cum de e permis aşa ceva? Să mori de frică nu alta!

Spaima îi cuprinsese şi pe ceilalţi călători. Numai patru dintre ei nu clipiseră măcar şi anume: bărbosul, aflat acum în faţă, la proră, domnul cel uriaş pe care „colonelul" urma să-l invite la cel de-al treilea *drink* — şi cei doi indieni. Probabil că aceste patru persoane erau dotate cu o mai mare şi îndelung încercată stăpânire de sine.

Urletul fusese auzit şi în cabine. Mai multe doamne urcară ţipând în gura mare.

— Nu e nimic, doamnelor! exclamă un bărbat foarte corect îmbrăcat, ieşind în acel moment din cabina lui. O mică panteră, un pui şi atât! O pisicuţă drăgălaşă din specia *felis pardus,* una neagră, domnii mei!

— Ce? O panteră neagră? răcni un omuleţ de-o şchioapă, cu ochelari, care de bună seamă că avusese de-a face cu fiarele sălbatice mai mult din cărţile de zoologie decât prin contact direct. Păi, pantera neagră e cel mai periculos animal! Mai de temut şi mai agil decât leul şi tigrul! Ucide câteodată din simplă sete de sânge, nu numai când e flămândă! Câţi ani are?

— Doar trei anişori, *sir!*

— Doar? Asta numeşti dumneata „doar"?! O cogeamite panteră! Dumnezeule! Şi o asemenea bestie se află aici pe bord! Cine-şi ia răspunderea?

— Eu, *sir,* chiar eu — îl asigură străinul cel elegant,

[1] Cerule! (în limba engleză în text).

înclinându-se în faţa doamnelor şi a domnilor. Îmi permiteţi, *ladies and gentlemen,* să mă prezint: sunt vestitul proprietar de menajerii Jonathan Boyler şi mă aflu de câtva timp cu trupa mea în Van Buren. Deoarece această panteră neagră a sosit pentru mine la New Orleans, m-am deplasat într-acolo împreună cu cel mai experimentat îmblânzitor al meu, să iau animalul în primire. Căpitanul acestui frumos vapor mi-a acordat în schimbul unei taxe respectabile permisiunea de a aduce animalul pe bord, cu condiţia ca, pe cât posibil, pasagerii să nu afle în ce societate călătoresc. De aceea îmi hrăneam pantera numai în timpul nopţii, şi, *by god*[1], i-am dat mereu câte un viţel întreg, să se sature, aşa încât să moţăie toată ziua şi abia să se poată mişca. Fireşte, dacă dai cu pumnii în ladă, se trezeşte şi-şi drege glasul. Sper că onoratele doamne şi distinşii domni nu-mi vor lua în nume de rău prezenţa micuţei mele pantere, care nu le pricinuieşte nici cel mai mic neajuns.

— Cum? replică cel cu ochelari, ţipând atât de tare încât i se frângea vocea. Nu ne pricinuieşte nici un neajuns? Să nu v-o luăm în nume de rău? Nu zău, e o pretenţie cum n-am mai pomenit! Să călătoresc pe acest vapor în societatea unei pantere negre? Să mă spânzuraţi dacă mă-nvoiesc! Ori pleacă *ea,* ori cobor *eu!* Aruncaţi bestia în apă! Sau debarcaţi lada pe mal!

— Dar, *sir,* vă asigur că nu e nici o primejdie — răspunse stăpânul menajeriei. Priviţi această ladă solidă şi...

— Ah, ce mai ladă! îl întrerupse omuleţul. O pot sfărâma şi eu, darămite pantera!

— Vă rog să ţineţi seama că în ladă se mai află o cuşcă de fier pe care nici zece lei sau pantere n-o pot sparge.

— Adevărat? Atunci arată-ne cuşca! Vreau să mă conving.

— Da, da, să ni se arate cuşca! Trebuie să ştim cum

[1] Pe Dumnezeul meu! (în limba engleză în text).

stăm! strigară zece, douăzeci, treizeci de voci.

Proprietarul menajeriei era yankeu, aşa că se folosi de prilej ca să exploateze în avantajul său această dorinţă unanimă.

— Cu plăcere! Cu plăcere! consimţi el. Dar, *ladies and gentlemen,* veţi recunoaşte şi dumneavoastră că nu vă pot arăta cuşca fără să vedeţi şi pantera. Nu-mi pot îngădui acest lucru fără o anumită compensaţie. Pentru a mări atracţia acestui rar spectacol, voi dispune să se servească animalului hrana. Vom aranja trei şiruri de locuri: rândul întâi cu un dolar de cap, al doilea cu jumătate şi al treilea cu douăzeci şi cinci de cenţi. Dar cum văd că am de-a face numai cu domni şi doamne, sunt convins că putem de la început renunţa la ultimele două rânduri. Sau poate că doreşte cineva să plătească numai o jumătate sau un sfert de dolar?

Bineînţeles că nu se anunţă nimeni.

— Perfect! Deci numai primele locuri. Vă rog, *ladies and gentlemen,* câte un dolar de persoană!

Îşi scoase pălăria şi strânse dolarii, în timp ce dresorul, pe care-l chemase în grabă, făcea pregătirile necesare începerii reprezentaţiei.

Călătorii erau şi ei în majoritate yankei şi, ca atare, se declarară întru totul de acord cu nouă întorsătură a incidentului. Chiar dacă, mai înainte, unii dintre ei se arătaseră indignaţi de faptul că comandantul vaporului acceptase să transporte o fiară atât de periculoasă, acum se bucurau că li se oferea un divertisment binevenit în plicticoasa viaţă de pe vapor. Până şi micul savant îşi alungase teama şi aştepta cu nerăbdare să vadă spectacolul.

— Ascultaţi, *boys!* se adresă Brinkley însoţitorilor săi. O prinsoare am câştigat-o, dar pe-a două am pierdut-o fiindcă ticălosul acela roşu n-a vrut să bea. Suntem deci chit. Ultimul pariu nu-l mai facem pe trei rachiuri, ci pe dolarul acela pe care trebuie să-l plătim ca taxă de intrare. Sunteţi de acord?

Bineînţeles că acceptară cu toţii propunerea, căci uriaşul nu prea părea să fie dintre cei ce se lasă intimidaţi.

— Bine! reluă „colonelul”, pe care consumul exagerat de rachiu îl făcea sigur de izbândă. Băgaţi de seamă cu câtă plăcere şi grabă o să accepte acest Goliat să ciocnească un pahar cu mine!

Porunci să i se umple paharul, apoi se apropie de cel despre care era vorba. Trupul acestui bărbat trăda o putere neobişnuită. Era mai înalt şi mai spătos chiar decât Grosser şi părea să tot aibă vreo patruzeci de ani. Obrazul, ras cu îngrijire, îi era ars de soare. Trăsăturile sale erau de-o frumuseţe virilă şi exprimau curaj, iar ochii lui albaştri aveau acea privire caracteristică oamenilor ce trăiesc pe întinderi vaste şi au un larg câmp vizual, deci marinari, locuitori ai stepelor şi preriilor. Purta un costum de voiaj elegant; arme, dacă avea, nu se vedeau. Lângă el stătea căpitanul, care coborâse de pe puntea de comandă ca să asiste şi el la reprezentaţia cu pantera.

Acum se apropie Brinkley şi se proţăpi în faţa presupusei sale victime numărul trei şi zise:

— *Sir,* vă propun să închinăm un pahar. Sper că nu vă împotriviţi şi că o să-mi spuneţi, dat fiind că sunt un adevărat gentleman, cine sunteţi dumneavoastră.

Cel interpelat îi aruncă o privire surprinsă şi-i întoarse spatele, ca să-şi continue convorbirea cu căpitanul, întreruptă de impertinentul individ.

— Hei! făcu Brinkley. Sunteţi surd? Sau vă prefaceţi că nu mă auziţi? Nu v-aş sfătui, fiindcă eu nu ştiu de glumă când mi se refuză un *drink.* Vă recomand să luaţi exemplu de la indianul acela!

Plictisit, uriaşul ridică uşor din umeri şi-l întrebă pe căpitan:

— Aţi auzit ce spune tipul ăsta?

— *Yes, sir,* fiecare cuvânt — răspunse cel întrebat.

— *Well,* atunci sunteţi martor că nu eu l-am poftit încoace.

— Ce? zbieră „colonelul”. M-ai făcut „tip”? Şi-mi refuzi *drink-ul?* Stai c-ai s-o păţeşti, ca indianul pe care...

Nu putu continua, căci în aceeaşi clipă uriaşul îi dădu o palmă atât de zdravănă, încât roşcovanul se prăbuşi, alunecă o bună porţiune pe punte, rostogolindu-se apoi de câteva ori. Rămase o clipă ca buimăcit, apoi se ridică iute, scoate cuţitul şi se repezi la uriaş.

Acesta ţinea ambele mâini în buzunarele pantalonilor şi stătea atât de liniştit, de parcă nu l-ar fi ameninţat nici cea mai mică primejdie şi ca şi când Brinkley nici n-ar fi existat. Dar acesta urlă:

— Câine, mie să-mi tragi o palmă? Asta o să te coste sânge!

Căpitanul era gata să intervină, însă uriaşul îi făcu semn, dând iute din cap să rămână pe loc şi când Brinkley, care se apropia, ajunse la doi paşi de el, ridică piciorul drept şi-l întâmpina cu o asemenea lovitură în stomac, încât agresorul zbură din nou la pământ, dându-se de-a dura, în timp ce uriaşul exclamă ameninţător:

— Acum, însă, ajunge, că de nu...

Dar Brinkley sări din nou în picioare, băgă cuţitul în cingătoare şi, urlând de furie, scoase unul din pistoale, gata să-l îndrepte spre adversar. Între timp, însă, acesta scosese mâna dreaptă din buzunar, dar nu goală: ţinea un revolver.

— Lasă pistolul! porunci el, în timp ce ţintea cu mica armă mâna dreaptă a adversarului său.

Unu — doi — trei — pocnituri scurte, dar ascuţite — „colonelul” scoase un ţipăt şi scăpă pistolul.

— Aşa, băiete! rosti uriaşul. N-o să mai tragi atât de curând palme celui ce refuză să bea din paharul pe care l-ai mânjit cu botul tău grosolan! Şi dacă mai vrei să ştii cine sunt, atunci află că...

— Fi-ţi-ar numele afurisit! spumegă Brinkley. Nu vreau să-l aud! Dar te vreau pe tine şi trebuie să-mi cazi în labă! Pe el, băieţi! *Go on!*

Se dovedi acum că indivizii formau într-adevăr o bandă gata să sară cu toţii în ajutorul unuia dintre ei. Îşi smulseră cuţitele din cingătoare şi se repeziră la uriaş. Acesta, însă, făcu un pas înainte, ridică braţele şi strigă:

— Apropiaţi-vă, dacă aveţi curajul să-l înfruntaţi pe Old Firehand!

Efectul produs de acest nume fu fulgerător. „Colonelul”, care pusese mâna stângă, nerănită, pe cuţit, tresări speriat:

— Old Firehand? Ei, drăcie, cine să se fi gândit la una ca asta? De ce n-aţi spus de la început cine sunteţi?

— Oare numai numele îl apără pe un gentleman de necuviinţele voastre? Acum luaţi-o din loc şi aşezaţi-vă liniştiţi într-un colţ. Să nu vă mai văd înaintea ochilor că, de nu, vă învăţ eu cum să vă purtaţi!

— *Well,* mai vorbim noi!

Brinkley se întoarse şi, cu mâna dreaptă sângerândă, se depărta. Ai săi îl urmară ca nişte câini bătuţi. Se aşezară deoparte, bandajară mâna şefului lor, sfătuindu-se agitaţi, dar în şoaptă şi aruncând faimosului vânător priviri piezişe, de loc prietenoase, care trădau însă teama pe care le-o inspiră.

Dar nu numai asupra lor făcuse o astfel de impresie numele acela atât de răspândit. Printre pasageri nu se afla aproape nici unul care să nu fi auzit de acest bărbat cutezător, a cărui viaţă era alcătuită din periculoase aventuri şi isprăvi vitejeşti. Căpitanul îi întinse mâna şi-i zise, pe acel ton binevoitor la care un yankeu se pricepe uneori atât de bine:

— Dar bine, *sir,* de ce nu mi-aţi spus până acum cine sunteţi? V-aş fi cedat cabina mea! Ei, Doamne, e o onoare pentru *Dogfish* că picioarele dumneavoastră i-au călcat podelele! De ce v-aţi înscris sub un alt nume?

— E cel adevărat. Old Firehand îmi spun *westman*-ii deoarece focul armei mele aduce pierzanie oricărui duşman.

— Am auzit şi că nimeriţi totdeauna fără greş.

— *Pshaw!* Orice *westman* încercat e un trăgător la fel de bun. Dar vedeţi care-i avantajul unei porecle cunoscute. Dacă ea n-ar fi circulat din gură-n gură, fără îndoială că s-ar fi lăsat cu o luptă în toată legea.

— Şi aţi fi fost covârşit de numărul lor.

— Credeţi? întrebă Old Firehand, în timp ce un zâmbet îi lumina faţa. Câtă vreme am de-a face numai cu asemenea zurbagii, nu mă tem. Aş fi rezistat o bucată de vreme suficientă, ca apoi oamenii dumitale să-mi sară în ajutor.

— Pe sprijinul nostru fireşte că puteţi conta. Dar ce să fac eu acum cu haimanalele astea? Pe vaporul meu sunt şi stăpân şi judecător. Să-i pun în lanţuri?

— Nu.

— Sau să-i debarc imediat?

— Nici asta. Sper că nu aveţi intenţia să faceţi ultima dumneavoastră călătorie cu acest vas.

— Nici nu mă gândesc! Sper să mai plutesc încă mulţi ani în susul şi în josul bătrânului Arkansas.

— Ei, atunci feriţi-vă de răzbunarea acestor oameni. Ar fi în stare să vă pândească undeva, pe mal şi să vă joace, la primul prilej, un renghi care să vă coste nu numai vaporul, ci şi viaţa.

Abia acum Old Firehand îl remarcă pe bărbos, care se apropiase de el şi se oprise locului, îndreptând asupra vânătorului o privire modestă de solicitare.

Acesta îi ieşi înainte şi-l întrebă:

— Vreţi să-mi vorbiţi, *sir?* Pot să vă fiu de folos?

— Da şi încă cum! răspunse germanul. Permiteţi-mi să vă strâng mâna, *sir.* Asta-i tot ce-mi doresc! apoi voi pleca împăcat şi n-am să vă mai stingheresc; toată viaţa mă voi gândi însă cu bucurie la această clipă.

După privirea sa deschisă şi după voce se cunoştea că aceste cuvinte porneau din inimă. Old Firehand îi întinse mâna şi-l întrebă:

— Până unde călătoriţi cu acest vapor?

— Numai până la Fort Gibson, după care vreau să-mi continui drumul cu barca. Mă tem ca dumneavoastră, cel neînfricat, să nu mă socotiţi fricos fiindcă am acceptat adineauri *drink-ul* cu aşa-numitul „colonel”.

— Nicidecum! Nu pot decât să vă laud că aţi procedat atât de cuminte. Bineînţeles, atunci când l-a lovit pe indian, mi-am pus în gând să-i dau o lecţie straşnică.

— Să sperăm că i-a venit mintea la cap. De altfel, dacă i-aţi zdrelit bine degetele, s-a zis cu cariera lui de *westman.* Dar de indianul ăsta nu ştiu ce să cred. S-a purtat ca un laş, iar pe de altă parte, nu s-a speriat câtuşi de puţin de răgetul panterei. Mi se pare ciudat!

— Ei, vă pot lămuri eu cu uşurinţă! Îl cunoaşteţi pe acest indian?

— I-am auzit numele când şi l-a pronunţat. Era un cuvânt de care ţi se frânge limba. Mi-a fost cu neputinţă să-l reţin, fiindcă e în limba lor.

— L-a rostit în graiul lui matern, ca să nu afle „colonelul” cu cine are de-a face. Indianul se numeşte Nintropan-hauey şi fiul său Nintropan-homoş; asta înseamnă Marele şi Micul Urs.

— Să fie cu putinţă? Fireşte că am auzit de multe ori vorbindu-se de ei. Cei din tribul Tonkawa au degenerat. Numai aceşti doi „urşi” au moştenit spiritul războinic al strămoşilor lor şi hoinăresc prin munţi şi prerii.

— Da, ăştia doi sunt formidabili! N-aţi văzut că fiul a băgat repede mâna sub pătură, să apuce cuţitul său tomahawkul? Numai când s-a uitat la chipul împietrit al tatălui său, a renunţat să răzbune pe loc fapta roşcovanului. Aflaţi de la mine că la aceşti indieni, o singură privire spune mai mult decât o întreagă cuvântare la albi. Din clipa în care

„colonelul” l-a pălmuit pe indian, şi-a semnat singur sentinţa de moarte. Amândoi „urşii” se vor lua după el şi nu-i vor pierde urma până nu-i vor veni de hac. Dar v-am auzit numele şi mi-am dat seama că e un nume german. Suntem, aşadar, compatrioţi.

— Cum, *sir?* Sunteţi şi dumneavoastră german?! întrebă, surprins, Grosser.

— Chiar aşa. Adevăratul meu nume e Winter. Mai am şi eu de mers o bună bucată de drum cu acest vapor, aşa că o să am prilejul să mai stăm amândoi de vorbă. Sunteţi de puţină vreme aici, în vest?

— De fapt — făcu modest bărbosul — mă aflu mai de multişor prin părţile astea. Mă numesc Thomas Grosser. Aici se trece peste numele de familie, iar din Thomas devii Tom şi fiindcă port o barbă neagră atât de stufoasă, mi se zice Tom-cel-Negru.

— Cum? se miră Old Firehand. Dumneavoastră sunteţi Tom-cel-Negru, cunoscutul *rafter*[1]*?*

— Tom îmi zice, *„rafter”* sunt, dar nu cred să fiu atât de cunoscut. Da, *sir,* „colonelul” să nu-mi audă numele, fiindcă m-ar recunoaşte imediat.

— Va să zică, aţi mai avut de-a face cu el?

— Oarecum. Vă povestesc eu mai târziu. Dumneavoastră nu-l cunoaşteţi?

— L-am văzut astăzi pentru întâia oară, dar dacă mai călătorim mult timp împreună, îl supraveghez eu mai îndeaproape. Şi pe dumneavoastră o să trebuiască să vă cunosc mai bine. Sunteţi omul potrivit pe care îl caut de mult. Dacă nu v-aţi angajat cumva în altă parte, mi-aţi putea fi de folos.

— Păi, de — răspunse Tom, aţintindu-şi gânditor privirile în pământ — cinstea de a fi împreună cu dumneavoastră e mai preţioasă ca multe alte lucruri. E drept că m-am asociat

[1] Tăietor de copaci şi plutaş (în limba engleză în text).

cu alţi *rafteri;* m-au numit chiar şeful lor, dar dacă-mi daţi timp să-i înştiinţez, lucrurile se pot aranja uşor. Ia uitaţi-vă! Mi se pare că reprezentaţia începe.

Între timp, proprietarul menajeriei aranjase din lăzi şi colete mai multe şiruri de locuri, iar acum, cu fraze bombastice, invita spectatorii să se aşeze. Ceea ce şi făcură. Şi echipajul, în măsura în care nu era ocupat în acel moment, avea voie să privească. Brinkley şi ai săi nu se apropiară. Pierduseră orice chef.

Cei doi indieni nu fuseseră întrebaţi dacă vor să participe. Două piei-roşii alături de nişte *ladies and gentlemen* care plătiseră câte un dolar fiecare? Aşa ceva stăpânul fiarei nu admitea să i se reproşeze. Rămaseră deci deoparte şi păreau să nu acorde nici o atenţie nici cuştii, nici grupului de spectatori, deşi nimic nu scăpa privirilor lor furişe şi ascuţite.

Publicul şedea acum în faţa lăzii încă închise. Cei mai mulţi nu ştiau prea exact ce e o panteră neagră. Dintre felinele de pradă ale Lumii Noi, puma sau leul de argint este cu mult mai mic şi mai neprimejdios decât leul din Lumea Veche şi fuge de oameni chiar dacă-l hărţuie foamea. Cât despre jaguar, supranumit şi tigrul american, un „gaucho” îl poate prinde cu lasoul şi târî după el. Aşa ceva nu şi-ar putea permite cu tigrul bengalez. Astfel că cei mai mulţi dintre privitori se aşteptau să vadă o fiară înaltă de o jumătate de metru cel mult şi nu chiar atât de înfricoşătoare. Cât de uluiţi rămaseră deci când partea din faţă a lăzii fu îndepărtată şi zăriră pantera!

De la New Orleans încoace, fiara stătuse numai în întuneric. Lada nu fusese deschisă decât noaptea. Acum pantera revedea pentru prima oară lumina zilei, care o orbea. Închise deci ochii şi mai rămase o bună bucată de vreme întinsă. Apoi începu să clipească şi zări oamenii care stăteau în faţa ei. Dintr-un salt, fiara fu în picioare şi scoase un răget care avu drept efect ca cei mai mulţi dintre spectatori să sară

în sus, gata s-o ia la fugă.

Da, această panteră era un exemplar splendid, în plină maturitate, înalt de cel puţin un metru şi lung de vreo doi metri, fără să socotim coada. Cuprinse cu labele dinainte zăbrelele cuştii de fier şi le zgâlţâi de se cutremură lada. Totodată, îşi arătă colţii înfricoşători.

— *Ladies and gentlemen!* se porni să explice proprietarul menajeriei. Varietatea neagră a panterei este originară din insulele Sunda. Aceste animale sunt însă mici. Adevărata panteră neagră, care însă este foarte rară, se găseşte în Africa de nord, la graniţa Saharei. Ea este la fel de puternică, dar mult mai primejdioasă decât leul şi poate duce în bot un viţel. Ce sunt în stare colţii ei veţi vedea acum, când începe hrănirea.

Îmblânzitorul aduse o jumătate de oaie şi o puse jos, în faţa cuştii. De cum zărise carnea, pantera începu să se agite nebuneşte. Sărea în sus şi-n jos, mârâia şi urla, încât spectatorii mai fricoşi se traseră şi mai mult înapoi.

Un negru care lucra la maşina vaporului nu-şi putu înfrâna curiozitatea şi se furişă în apropierea panterei. Căpitanul îl zări şi-i porunci să se înapoieze imediat la munca lui. Cum însă negrul nu se supuse pe loc, căpitanul apucă un capăt de funie şi-i trase câteva lovituri. Pedepsitul se dădu înapoi, se opri însă la o anumită distanţă, se strâmbă de furie şi ridică pumnul spre căpitan într-un gest de ameninţare. Pasagerii îşi concentraseră atenţia asupra panterei, aşa că scena trecuse neobservată. Numai „colonelul” o urmări din ochi şi zise către ai săi:

— Negrul ăsta mi se pare mie că nu-l prea înghite pe căpitan. Hai să ne ocupăm de el. Cu câţiva dolari, îi dai gata pe negri!

Acum dresorul ciolănos băgă carnea printre gratii, în cuşcă, îi măsură pe spectatori cu o privire cercetătoare şi şopti apoi ceva patronului său. Acesta îşi clătină capul,

arătându-se reticent. Celălalt continua să-i vorbească şi părea să-i fi risipit temerile, căci proprietarul încuviinţă până la urmă dând din cap şi declară cu voce tare:

— Doamnelor şi domnilor, am plăcerea să vă comunic că aveţi parte de un noroc neaşteptat. O panteră neagră îmblânzită nu s-a văzut încă, cel puţin aici, în Statele Unite. În timpul popasului de trei săptămâni în New Orleans, îmblânzitorul meu a dresat pantera şi se oferă acum să intre în cuşcă pentru prima oară în faţa unui public şi să se aşeze lângă animal, dacă-i acordaţi o recompensă corespunzătoare.

Pantera se pusese pe mâncat, zdrobi şi oasele între colţi, pare-ar fi fost de carton. Părea să fie cu totul absorbită de acest prânz şi se putea deci presupune că nu e prea primejdios să intri tocmai acum în cuşcă.

Ciudat că tocmai savantul fricos de adineauri se găsi acum să exclame entuziasmat:

— Ar fi minunat, *sir!* O performanţă pentru care merită să dai bani! Cât cere dumnealui?

— O sută de dolari, *sir.* Pericolul la care se expune nu e mic, deoarece nu se poate încă bizui pe deplina domesticire a fiarei.

— Nu sunt prea bogat, dar mă declar gata să contribui cu cinci dolari. Se mai oferă cineva, *gentlemeni?*

Răspunseră atât de mulţi, încât suma putea fi strânsă repede. Voiau să guste spectacolul din plin. Până şi căpitanul se agită şi propunea pariuri.

— *Sir* — îl preveni Old Firehand — fiţi prudent! Vă rog să nu îngăduiţi o experienţă atât de primejdioasă! De vreme ce omul nu este încă sigur că stăpâneşte fiara, aveţi datoria să vă opuneţi.

— Să mă opun? râse căpitanul. *Pshaw!* Dar ce, sunt cumva tatăl sau mama îmblânzitorului? Aici, în această ţară binecuvântată, oricine are dreptul să-şi pună după plac pielea-n joc. Dacă pantera îl sfâşie, e treaba lui şi a panterei,

nu însă şi-a mea! Aşadar, gentlemeni, eu susţin că omul n-o să iasă din cuşcă la fel de teafăr cum a intrat şi pun rămăşag pe o sută de dolari. Cine se prinde cu mine? Zece la sută din câştig să aparţină îmblânzitorului.

Exemplul găsi imitatori. Se încheiaseră pariuri pe sume importante şi se făcu socoteala că dresorul, dacă-i reuşeşte încercarea, va avea de încasat cam trei sute de dolari.

Nu se stabilise dacă dresorul trebuia să fie înarmat. Acesta îşi adusese între timp unealta ucigătoare: un bici care, la capătul codiriştii, conţinea un glonţ exploziv. Dacă animalul ar fi atacat, ajungea o singură lovitură pentru a ucide pantera pe loc.

— Nici în biciul ăsta n-am încredere — se adresă Old Firehand lui Tom-cel-Negru. Un foc de artificii ar fi fost preferabil. Acesta ar fi speriat animalul şi l-ar fi mânat înapoi, fără să-l fi omorât. O să laud îndrăzneala dresorului numai după ce va reuşi.

Îmblânzitorul ţinu acum o scurtă cuvântare destinată spectatorilor şi se îndreptă apoi spre cuşcă, trase zăvorul masiv şi dădu deoparte uşa îngustă, zăbrelită. Ca să poată intra, trebuia să se aplece şi să se folosească de ambele mâini spre a ţine portiţa, urmând s-o închidă după ce se va fi strecurat în cuşcă. De aceea, luă biciul între dinţi, aşa că măcar pentru o singură clipă rămânea fără apărare. E drept că intrase de mai multe ori în cuşca panterei, dar în împrejurări cu totul deosebite. Atunci animalul nu stătuse zile întregi în întuneric, nu se găseau atâţia oameni în preajma lui şi nici nu se auzea duduitul maşinii şi vuietul roţilor. Toate acestea nu fuseseră luate în seamă nici de patronul menajeriei, nici de îmblânzitor şi consecinţele aveau să se arate abia acum.

Când pantera auzi zdrăngănitul portiţei de zăbrele, se întoarse. Îmblânzitorul îşi băgă tocmai capul plecat în interiorul cuştii — fiara făcu o mişcare iute ca gândul, o

tresărire fulgerătoare şi înhaţă în botul ei căscat capul care scăpă biciul dintre dinţi şi fu prefăcut, dintr-o singură muşcătură, în aşchii de os şi o masă informă.

Ţipetele de spaimă pe care le scoaseră cei de faţă nu se pot descrie. Săriseră cu toţii în picioare şi fugeau zbierând care încotro. Nu rămaseră locului decât trei persoane: proprietarul menajeriei, Old Firehand şi Tom-cel-Negru. Primul încercă să împingă la loc portiţa zăbrelită, lucru imposibil, de vreme ce cadavrul se afla pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară. Apoi vru să apuce mortul de picioare şi să-l scoată de acolo.

— Pentru Dumnezeu, lasă-l! strigă Old Firehand. Pantera ar ieşi după el. Mai bine împinge trupul cu totul înăuntru şi aşa e mort. Atunci abia o să se poată închide portiţa!

Pantera şedea în faţa cadavrului decapitat. Cu fărâme de oase în botul plin de sânge, îşi aţintea ochii scânteietori asupra stăpânului ei. Părea că-i ghicise intenţia, căci urlă înfuriată şi se târî peste cadavru, menţinându-l prin greutatea trupului ei. Capul fiarei se afla acum la numai câţiva centimetri de deschizătura portiţei.

— La o parte! La o parte! Iese afară! strigă Old Firehand. Tom, puşca dumitale! Puşca dumitale! Un revolver ar face doar mai mult rău!

Nu trecuseră nici zece secunde din clipa în care îmblânzitorul intrase în cuşcă. Întreaga punte de jos a vaporului era o imensă învălmăşeală de oameni care voiau să fugă, cuprinşi de panică şi care scoteau strigăte de spaimă. Se ghemuiau după butoaie şi lăzi, ca să sară apoi din nou în picioare, nesimţindu-se nici acolo în siguranţă deplină.

Căpitanul alergase spre puntea de comandă, sărind câte trei-patru trepte deodată. Old Firehand îl urmă. Proprietarul menajeriei se refugiase în spatele cuştii. Tom-cel-Negru se duse în grabă să-şi caute puşca, dar pe drum îşi aminti că-şi legase securea de ea, aşa că, pentru moment, nu se putea

servi de armă. Smulse deci puşca din mâna indianului.

— Eu trage, zise acesta, întinzând mâna după armă.

— Lasă-mă pe mine! îl repezi bărbosul. Trag în orice caz mai bine decât tine!

Se întoarse spre cuşcă. Pantera tocmai o părăsise şi răgea cu capul ridicat. Tom duse puşca la ochi, trase, dar nu nimeri. Apucă în grabă arma tânărului indian şi o descarcă şi pe asta asupra animalului — din păcate cu acelaşi insucces.

— Tragem prost. Nu cunoaştem puşca — rosti Ursul-cel-Mare liniştit, de parcă s-ar fi aflat în siguranţă, în *wigwam*-ul lui, la o friptură.

Germanul nu luă în seamă aceste cuvinte. Aruncă arma şi se repezi spre proră, unde se aflau puştile oamenilor lui Brinkley. Aceşti *gentlemeni* nu avuseseră nici un chef să se măsoare cu fiara şi se pitiseră cam pe unde apucaseră.

Deodată, se auzi un ţipăt înspăimântător, în apropierea scării. O doamnă voia s-o urce să se pună la adăpost. Pantera o zări. Se ghemui, apoi se repezi în salturi lungi spre ea. Femeia nu apucase să se urce, iar Old Firehand stătea între treapta a cincea şi a şasea. Într-o clipă, o apucă de talie, o săltă spre el şi o ridică în braţele sale, trecând-o apoi căpitanului. Totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă şi acum pantera se afla în faţa scării. Proptindu-şi labele dinainte de prima treaptă, îşi ghemuia tocmai trupul pregătindu-se să sară asupra lui Old Firehand. Acesta îi dădu cu piciorul o lovitură puternică în bot şi-i descarcă în cap cele trei gloanţe ce-i mai rămăseseră în revolver.

Era, de fapt, o apărare ridicolă. Cu o lovitură de picior şi cu câteva gloanţe de revolver nu respingi o panteră neagră. Dar Old Firehand nu avea alt mijloc de apărare mai eficace la îndemână. Era convins că fiară îl va înhăţa acum, dar aceasta totuşi nu se întâmpla, căci pantera, rămânând tot în poziţia de dinainte, pregătită de salt, îşi întoarse încet capul într-o parte, de parc-ar fi stat pe gânduri. S-o fi ameţit cumva

gloanţele trase din apropiere, care, oricum, abia dacă putuseră pătrunde un milimetru în ţeasta ei groasă şi tare? Sau o duruse tare lovitură de picior trasă în botul ei sensibil? Fapt este că nu-şi mai aţintea ochii asupra lui Old Firehand, ci se uita înspre prora, unde stătea acum o fetiţă de vreo treisprezece ani, nemişcată, ca împietrită de spaimă, cu braţele întinse spre scară. Era fiica acelei doamne pe care Old Firehand tocmai o salvase. Copilă, căutând ea însăşi să fugă, îşi zărise mama în primejdie şi încremenise de groază. Rochia ei de culoare deschisă, bătătoare la ochi, atrăsese atenţia panterei. Aceasta îşi luă labele de pe treaptă, se întoarse şi se aruncă în salturi lungi spre fată.

— Copilul meu, copilul meu! se agită mama.

Toţi care urmăreau scena ţipau şi urlau, dar nimeni nu putea să sară în ajutor. Nimeni? Era totuşi cineva şi anume cel căruia nu i s-ar fi bănuit niciodată atâta îndrăzneală şi prezentă de spirit: tânărul indian.

Stătea lângă tatăl său, la vreo zece paşi de fetiţă. Când îşi dădu seama de primejdia îngrozitoare care o ameninţa, ochii îi scăpărară. Se uită în dreapta şi-n stânga, parcă în căutarea unei scăpări. Apoi îşi lepădă pătura de pe umeri şi-i strigă lui taică-său în graiul tribului Torikawa:

— *Ceaual aina, şai şoyana* — Rămâi aici! Voi înota!

În două salturi, ajunse lângă fată, o înşfacă de centură, o trase repede spre parapetul vaporului şi, cu ea în braţe, se urcă pe balustradă. Acolo rămase o clipă locului şi se uită înapoi. Pantera era în spatele lui, încordată pentru un ultim salt. Dar labele fiarei nu părăsiseră bine puntea, că tânărul indian se aruncă de pe balustradă în fluviu, dar pieziş, pentru a nu cădea în apă chiar în dreptul panterei. Valurile îl acoperiră împreună cu povara lui. În acelaşi timp, pantera, al cărui avânt era atât de puternic încât nu se mai putea opri, ţâşni peste balustradă şi căzu în fluviu.

— Stop! Stop imediat! ordonă căpitanul prin megafon,

spre sala maşinilor, dând dovadă de prezenţă de spirit.

Maşinistul dădu contrapresiune, vaporul se opri pe loc, în timp ce paletele se roteau doar atâta cât era necesar ca să împiedice vasul să fie dus la vale de curent.

Acum, că pericolul trecuse peste pasageri, ieşiră cu toţii din ascunzătorile lor şi se repeziră la balustradă. Mama fetiţei leşinase, în timp ce tatăl striga din răsputeri:

— O mie de dolari cui îmi salvează copila, două mii, trei mii, cinci mii de dolari!

Nimeni nu-l asculta. Se plecau cu toţii peste balustradă, să vadă ce se întâmpla pe fluviu. Înotătoare iscusită, pantera plutea pe apă cu labele întinse, pândindu-şi prada, dar zadarnic; nu se vedea nici indianul, nici fata.

— S-au înecat! Au intrat sub roţi! se văicărea tatăl, smulgându-şi părul.

Dar pe cealaltă parte o punţii se auzi vocea răsunătoare a indianului mai vârstnic:

— Nintropan-homoş fost tare deştept. Înotat sub vapor, pantera să nu vadă pe ei. Este aici jos.

Toată lumea alergă spre tribord şi căpitanul dădu ordin să fie coborâte funii. Şi, într-adevăr, acolo jos, chiar lângă peretele vasului, îl zăriră pe Ursul-cel-Mic care, pentru a nu fi atras de curent, înota încet pe spate, ţinând fetiţa leşinată întinsă de-a curmezişul pe pieptul lui. Funii erau destule la îndemână şi fură deîndată lăsate în jos. Băiatul legă una sub braţele copilei şi, pe o altă funie, se caţără sprinten pe bord.

Fu salutat cu o bucurie zgomotoasă şi ovaţionat, dar se depărta mândru, fără a spune un singur cuvânt. Când trecu însă prin faţa „colonelului”, care urmărise şi el scena, se opri şi, cu glas tare, ca fiecare să poată auzi, îi spuse:

— Ei, se teme Tonkawa de pisicuţa aia râioasă? „Cornelul” a fugit cu cei douăzeci de viteji ai lui, dar Tonkawa a atras monstru mare la el, să salveze fata şi pasagerii. „Colonelul” o să mai audă curând de Tonkawa!

Fetiţa salvată fusese trasă de funie pe bord şi dusă în cabina ei.

Deodată, pilotul întinse mâna spre babord şi strigă:

— Uitaţi-vă la panteră, uitaţi-vă la plută!

Acum se repeziră iar cu toţii în cealaltă parte a vaporului, unde li se oferea o nouă scenă palpitantă: o plută mică, împletită din ramuri şi stuf, care nu fusese observată, pe care se aflau două făpturi omeneşti, se îndrepta dinspre malul drept al fluviului spre vapor. Cei doi se serveau de nişte vâsle rudimentare, improvizate din crengi. Unul dintre ei era un băiat, dar cealaltă persoană părea să fie o femeie ciudat îmbrăcată. Se zărea o pălărie, ceva ce semăna cu o scufie de postav şi, sub ea, se ivea un obraz plin, îmbujorat şi doi ochi mici. Restul trupului se pierdea într-un sac larg, de o tăietură şi formă nedefinite, care nu se puteaţi distinge acum, căci persoana şedea jos. Tom-cel-Negru stătea lângă Old Firehand şi-l întrebă:

— *Sir,* o cunoşti pe femeia aceea?

— Nu. E oare atât de renumită încât ar trebui s-o cunosc?

— Bineînţeles! În realitate, nu-i femeie, ci bărbat, vânător de prerie şi puitor de capcane. Uite că vine şi pantera! O să vezi acum dumneata de ce e în stare o femeie care-i bărbat.

Se plecă peste balustradă şi, cu mâinile pâlnie la gură, strigă:

— Hei, mătuşă *Droll*[1], bagă de seamă! Fiara aia vrea să te mănânce.

Pluta se afla la vreo cincizeci de paşi de vapor. Pantera, mereu în căutarea prăzii ei, înotase tot timpul încoace şi-ncolo, pe lângă vas. Acum zări pluta şi se îndreptă spre ea.

„Femeia” se uită spre punte, îl recunoscu pe cel ce-o strigase şi îi răspunse cu un glas falset:

— *Good luck!*[2] Dumneata erai, Tom? Mă bucur să te

[1] În limba germană, *drollig* înseamnă poznaş.

[2] „Noroc bun!” (în limba engleză în text).

întâlnesc, dacă nu-i cu supărare. Despre ce fiară e vorba?

— O panteră neagră care a sărit peste bord. Hai, ia-o din loc! Repede! Repede!

— Oho! Mătuşa Droll n-o rupe la fugă în faţa nimănui, nici chiar a unei pantere, fie ea neagră, albastră sau verde. Am voie să trag în lighioană?

— Bineînţeles! Dar nu cred că reuşeşti. Aparţine unei menajerii şi e cea mai sălbatică fiară din lume. Fugi de cealaltă parte a vaporului!

Caraghioasa făptură părea să se distreze jucându-se de-a prinselea cu pantera. Mânuia fragila vâslă cu o adevărată măiestrie şi se pricepea să ochească fiara cu o îndemânare de necrezut.

— Lasă, Tom, bătrâne prieten, c-o scot eu la capăt! strigă „ea”, cu voce subţirică. Ca să fie omorâtă, unde trebuie ţintită o asemenea creatură, dacă nu-i cu supărare?

— În ochi — răspunse Old Firehand.

— Bine, să-l lăsăm pe acest şobolan de apă să se mai apropie!

Strânse vâsla în barcă şi puse mâna pe puşca de lângă el. Pluta şi pantera se apropiau acum rapid una de alta. Fiara îşi fixă duşmanul cu ochii mari deschişi, în timp ce acesta ridică arma, ţinti fără zăbavă şi apăsă de două ori la rând pe trăgaci. Să lase arma jos, să pună mâna pe vâslă şi să dea pluta înapoi, toate astea se făcură într-o singură clipită. Pantera dispăruse. Un vârtej de apă marca locul unde i se petrecuse agonia. Apoi reapăru la suprafaţă, nemişcată şi fără viaţă. Mai pluti câteva secunde, după care fu din nou trasă în adânc.

— Magistrală împuşcătură! exclamă Tom voios de pe punte şi pasagerii entuziasmaţi îi dădură dreptate, afară de proprietarul menajeriei, care deplângea pierderea preţiosului animal şi a îmblânzitorului său.

— Au fost două împuşcături — răspunse bizara arătare,

de jos, de pe plută — câte o împuşcătură în fiecare ochi. Încotro merge vaporul ăsta, dacă nu-i cu supărare?

— Până unde are apă destulă — răspunse căpitanul.

— Vrem să ne urcăm pe bord, de aceea ne-am construit colo, pe mal, pluta asta. Ne luaţi şi pe noi?

— Vă puteţi plăti călătoria, Madam sau *sir?* Zău că nu ştiu cum să vă înregistrez pe vas; ca bărbat sau ca femeie?

— Ca mătuşă, *sir.* Vedeţi că eu sunt mătuşa Droll, dacă nu-i cu supărare. Cât despre biletul de drum, obişnuiesc să-l achit cu bani peşin sau chiar cu *nuggeţi*[1]*.*

— Atunci, poftim pe bord! E cazul să părăsim cât mai curând locul acesta fatal.

Scara de frânghie fu coborâtă. Întâi urcă băiatul, înarmat şi el cu o puşcă, apoi Droll îşi aruncă arma pe umăr, se ridică, apucă scara, dădu cu piciorul în pluta improvizată şi sări sprinten ca o veveriţă pe bord, unde fu întâmpinat de privirile nespus de mirate ale călătorilor.

---

[1] Granule de aur (în limba engleză în text).

2. Vagabonzii

Statele Unite ale Americii de Nord sunt, în pofida instituţiilor lor democratice, focarul unor flagele sociale cu totul caracteristice, de neconceput într-un stat european.

Orice cunoscător al stărilor de lucruri de acolo va conveni că această afirmaţie, aparţinând unui geograf mai actual, este pe deplin îndreptăţită. Plăgile despre care vorbeşte acesta pot fi împărţite în cronice şi acute. Să ne gândim doar la acei cârcotaşi *loafers* şi *rowdies*[1] şi la aşa-zişii *runners*[2] care-şi aruncă de preferinţă ochii asupra imigranţilor. Această speţă de bandiţi îşi are sediul în America şi, pe cât se pare, va supravieţui încă multe decenii. Altfel se prezintă a doua plagă, care se dezvoltă mai repede şi este de durată mai scurtă. Acesta este vestul sălbatic, cu condiţiile sale de viaţă în afara legii, în urma cărora s-au constituit bande de tâlhari şi asasini, pe care master Lynch[3] le-a putut nimici numai prin metode necruţătoare. Mai trebuie menţionaţi şi *kukluxii,* care au bântuit în timpul războiului civil şi chiar mai târziu. Aici se desfăşoară în voie isprăvile acelor *tramps,* oameni fără căpătâi şi bandiţi de un soi deosebit de mârşav şi brutal.

Prin anii '60 când în răsăritul Statelor Unite comerţul şi toată viaţa economică treceau printr-o mare criză, mii de fabrici şi-au închis porţile şi zeci de mii de muncitori au rămas fără de lucru; şomerii au pornit la drum, îndreptându-se mai ales spre vest. Statele de dincolo de Mississippi au fost literalmente invadate de dânşii. Iar aici s-a produs curând o diferenţiere precisă între ei, întrucât cei cinstiţi au acceptat să

---

[1] Vagabonzi şi scandalagii porniţi pe harţă (în limba engleză în text).

[2] Trepăduşi, lepădături (în limba engleză în text).

[3] Aluzie la Lynch, despre care se zice că ar fi fost un judecător din statele din sud, şi că ar fi judecat ordonând execuţii sumare; de aici se trage verbul a linşa.

se angajeze la orice treabă, oriunde găseau de lucru, chiar dacă munca era obositoare şi prost plătită. Se tocmeau mai cu seamă la ferme, să ajute la strânsul recoltei şi de aceea erau numiţi în mod curent *harvesters,* secerători.

Cei trândavi, însă, se uneau în bande şi trăiau din jaf, omor şi pârjol. Decădeau astfel rapid până la treapta cea mai de jos a degradării morale şi conducătorii lor erau indivizi certaţi cu justiţia, urmăriţi de organele ei.

Aceşti *tramps* apăreau de obicei în cete mai mari, numărând uneori până la trei sute de inşi şi chiar mai mult. Atacau nu numai ferme izolate, ci şi orăşele mai mici şi le prădau. Puneau câteodată stăpânire şi pe căi ferate, brutalizau impiegaţii şi se foloseau apoi de trenuri ca să ajungă mai repede în alte regiuni unde să-şi repete fărădelegile. Asemenea isprăvi deveniseră atât de frecvenţe, încât, în unele state, guvernatorii se vedeau nevoiţi să ceară ajutorul armatei şi se încingeau adevărate bătălii împotriva răufăcătorilor.

Drept astfel de *tramps* îi considerau căpitanul şi şeful echipajului vaporului *Dogfish* pe „colonelul” Brinkley şi pe oamenii săi. Ceata se compunea din vreo douăzeci de indivizi numai, era deci prea slabă ca să se lege de ceilalţi pasageri sau de mateloţi. Totuşi, prevederea şi atenţia nu erau nicidecum de prisos.

Brinkley, la fel cu ceilalţi călători, nu slăbise din ochi făptura ciudată care se apropiase de vapor pe o plută atât de şubredă şi răpusese cu atâta nepăsare puternica fiară. Izbucnise în râs când Tom pronunţase ciudatul nume de „mătuşa Droll”. Dar acum când îl văzu pe străin urcând pe puntea vasului, îşi încruntă sprâncenele şi se adresă în şoaptă oamenilor lui:

— Tipul ăsta nu-i chiar atât de caraghios cum vrea să pară. Ascultaţi ce vă spun: trebuie să ne păzim de dânsul!

— Atunci, la ce toată mascarada asta? întrebă unul.

— Nu-i nici o mascaradă. Omul e într-adevăr un original, dar e şi unul dintre cei mai primejdioşi spioni ai poliţiei.

— Aş! Mătuşa Droll şi agent de poliţie! Poate fi el tot ce pofteşti, sunt gata s-o cred, dar agent secret nu e!

— Şi totuşi este. Am mai auzit eu de mătuşa Droll, se zice că ar fi un vânător pe jumătate nebun care, fiind aşa hazliu, se are bine cu toate triburile de indieni. Acum însă, când îl văd în faţa mea, îmi dau seama mai bine. Grăsunul ăsta e un detectiv cum scrie la carte. L-am întâlnit prin regiunea Dakota, la fortul Sully de pe Missouri, unde a ridicat din mijlocul nostru pe un camarad şi l-a predat pentru ştreang, el singur, iar noi eram peste patruzeci!

— Cu neputinţă! Puteaţi să-i găuriţi pielea cu cel puţin patruzeci de gloanţe!

— Nu, nu puteam. Droll lucrează mai mult cu vicleşugul decât cu forţa. Uitaţi-vă numai la ochişorii ăia şireţi de cârtiţă. Nu le scapă nici măcar o furnică ce trece prin iarbă. Se apropie irezistibil de prietenos de prada sa şi închide capcana înainte să bănuieşti ceva.

— Te cunoaşte cumva?

— Nu-mi vine să cred. Atunci nici nu m-a luat în seamă. Unde mai pui că a trecut o bună bucată de vreme, răstimp în care eu m-am schimbat foarte mult. Sunt totuşi de părere că e bine să nu-i atragem atenţia. Sper că o să putem da pe-aici o lovitură bună şi n-aş vrea să ne stea în cale.

Bineînţeles că Droll nu arăta de loc atât de primejdios cum îl descrisese „colonelul”; ba dimpotrivă, cei de faţă trebuiau să-şi dea toată osteneala ca să nu izbutească într-un râs jignitor la apariţia sa. Ce purta el în cap nu era nici pălărie, nici căciulă şi nici scufie şi totuşi aducea cu fiecare din ele. Tichia consta din cinci bucăţi de piele de forme diferite. Cea din mijloc, de pe creştet, semăna cu un blid răsturnat. Bucata din spate îi umbrea ceafa, iar cea din faţă fruntea, ca un fel de cozoroc sau ca un bor de pălărie.

Celelalte două serveau de clape pentru urechi.

Surtucul era foarte lung şi neobişnuit de larg, combinat numai din petice şi flecuri de piele, cusute de-a valma, unele peste altele. Nici una din ele nu avea aceeaşi vechime. Se vedea cât de colo că fuseseră aplicate la diferite intervale de timp. În faţă, marginile surtucului erau prevăzute cu mici curele care, legate împreună, ţineau loc de nasturi. Cum lungimea şi lărgimea neobişnuite ale acestei piese vestimentare îngreuiau mersul, omul o tăiase în spate de la tivul de jos până la brâu şi-şi înfăşurase picioarele cu cele două jumătăţi, în aşa fel încât formau un fel de pantaloni bufanţi, ceea ce dădea umbletului şi mişcărilor tuşei Droll o înfăţişare nespus de comică. Aceşti îndoielnici nădragi îi ajungeau până la glezne. O pereche de ghete de piele îi completau îmbrăcămintea. Mânecile surtucului erau şi ele neobişnuit de lungi şi de largi. Tuşa Droll le cususe la capete şi tăiase ceva mai sus două găuri prin care-şi trecea mâinile. În felul acesta, capetele mânecilor formau două pungi de piele ce atârnau de ele şi puteau adăposti tot felul de lucruri.

Datorită acestei îmbrăcăminţi, statura bărbatului apărea de-a dreptul diformă, pe lângă aceasta mai provoca un râs irezistibil şi faţa lui plină, rumenă şi nespus de prietenoasă, cu ochişorii în necontenită mişcare, ca nimic să nu le scape.

Asemenea apariţii nu sunt rare în vest. Cine trăieşte ani de-a rândul în sălbăticie, nu are nici timp, nici prilej şi nici bani spre a-şi înnoi hainele uzate decât cârpindu-le cu ce-i cade în cursul drumeţiei. Poţi întâlni aici adeseori bărbaţi vestiţi, ale căror veşminte sunt atât de ciudate încât, în alte locuri, copiii s-ar ţine după dânşii prăpădindu-se de râs.

Omul ţinea în mână o puşcă cu două ţevi, de o vârstă foarte venerabilă. Dacă mai avea şi alte arme, asta se putea doar presupune, căci de văzut nu se vedeau, de vreme ce surtucul îi învelea toată făptura, ca un sac legat cu grijă, dar care putea ascunde multe obiecte.

Băiatul care-l însoţea pe acest original să tot fi avut şaisprezece ani. Era blond, ciolănos şi avea o privire matură, chiar dârză, ca a unuia care ştie de pe-acum să-şi croiască singur drumul. Îmbrăcămintea i se compunea din pălărie, cămaşă de vânătoare, pantaloni, ciorapi şi ghete, toate confecţionate din piele. În afară de puşcă, mai era înarmat cu un cuţit şi un revolver.

De cum urcase pe punte, tuşa Droll se îndreptă spre Tom-cel-Negru, îi întinse mâna şi, cu vocea lui subţirică, în falset, exclamă:

— *Welcome,* bătrâne Tom! Ce surpriză! E o veşnicie de când nu ne-am mai văzut! De unde vii şi încotro ţi-e drumul?

Îşi strânseră mâinile cu efuziune, în timp ce Tom răspunse:

— Dinspre Mississippi încoace. Vreau să ajung în Kansas, unde îmi am tăietorii de lemne prin păduri.

— *Well,* atunci totul e în regulă. Şi eu mă duc într-acolo şi chiar mai departe. Aşa că rămânem câtva timp împreună; dar să achit întâi biletul, *sir!* Cât avem de plătit, eu şi cu acest omuleţ, dacă nu-i cu supărare?

Această întrebare era adresată căpitanului.

— Depinde până unde vreţi să mergeţi şi ce locuri doriţi — răspunse acesta.

— Locuri? Mătuşa Droll nu călătoreşte decât cu clasa întâi. Deci cabină, *sir.* Şi până unde? Să zicem deocamdată până la Fort Gibson. Putem oricând să mai lungim lasoul. Primiţi nuggeţi?

— Da, cu plăcere.

— Dar cu cântarul aurului cum staţi? Sunteţi cinstiţi?

Întrebarea ieşi atât de hazlie, în timp ce ochişorii lui clipeau atât de nostim, încât nu i se putea lua în nume de rău. Totuşi, căpitanul se sili să pară jignit şi mormăi:

— Nu mai puneţi astfel de întrebări, că pe loc vă azvârl peste bord!

— Oho! Credeţi, cumva, că mătuşa Droll poate fi atât de uşor aruncată în apă? N-aveţi decât să încercaţi!

— Ei — se apără căpitanul — cu doamnele trebuie să fii politicos şi, de vreme ce sunteţi o mătuşă, aparţineţi sexului frumos. Aşa că sunt dispus să trec peste întrebarea dumneavoastră. De altfel, cu plata nu-i nici o grabă.

— Nu, nu-mi place să rămân dator nici un minut. E unul din principiile mele, dacă nu-i cu supărare.

— *Well!* Atunci poftiţi în birou.

Cei doi se depărtară, iar ceilalţi rămaseră să-şi împărtăşească părerile despre acest om bizar.

Căpitanul se întoarse mai curând decât Droll. Părea uluit şi se adresă celor din jur:

— Să fi văzut, domnilor, nuggeţii aceia! A băgat mâna în buzunar şi când şi-a scos-o, avea în palmă o mulţime de grăunţe de aur cât bobul de mazăre, cât aluna şi chiar mai mari. Omul ăsta se vede că a descoperit o *bonanza* şi a golit-o de aur.

Între timp, Droll achitase la birou costul călătoriei şi, reîntors pe punte, începu să scruteze lumea. Îi zări mai întâi pe oamenii lui Brinkley. O luă agale spre proră, uitându-se atent la ei. Privirea i se opri câteva clipe asupra „colonelului”, după care întrebă:

— Scuzaţi-mă, *sir,* nu ne-am mai întâlnit noi undeva?

— Habar n-am! răspunse cel întrebat.

— Iar mie mi se pare că ne-am mai văzut. Poate aţi fost cândva pe Missouri în sus?

— Nu.

— Şi nici la Fort Sully?

— N-am fost în viaţa mea pe-acolo.

— Hm! N-aţi vrea să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Pentru ce? La ce?

— Fiindcă îmi plăceţi, *sir!* Şi, de îndată ce un om mă atrage, nu mai am linişte până nu aflu cum îl cheamă.

— Cât despre asta şi dumneavoastră îmi plăceţi mie — replică tăios „colonelul”. Totuşi, nu m-aş încumeta să fiu atât de nepoliticos şi să vă întreb cum vă numiţi.

— De ce nu? Nu mi s-ar părea o necuviinţă şi v-aş răspunde imediat. N-am nici un motiv să-mi ţin numele secret. Numai cine are conştiinţa încărcată evită să şi-l spună.

— Vreţi cumva să mă jigniţi, *sir?*

— Nicidecum! Nu jignesc niciodată o fiinţă omenească, dacă nu-i cu supărare. Rămâneţi cu bine, sir şi păstraţi-vă numele pentru dumneavoastră! N-am nevoie de el.

Droll îi întoarse spatele şi se depărta.

— Mie să-mi spună una ca asta! scrâşni roşcovanul. Şi eu să trebuiască s-o înghit!

— De ce te-ai lăsat? râse unul dintre oamenii săi. Acestui sac de piele eu i-aş fi răspuns cu pumnul.

— Şi-ai fi păţit-o!

— *Pshaw!* Broscoiul ăsta nu prea aduce cu un atlet.

— O fi! Dar un om care aşteaptă până ce o panteră neagră se apropie la doi paşi de el şi apoi trage în ea cu atâta sânge rece de parc-ar avea în faţă un biet cocoş de prerie nu-i chiar de dispreţuit. De altfel, nu e vorba numai de el! Ar fi stârnit şi pe alţii care ar fi fost numaidecât împotriva mea şi trebuie să evităm să atragem atenţia.

Droll se îndreptase acum din nou spre trepte şi, în drum, dădu cu ochii de cei doi indieni care şedeau pe un balot de tutun. Când îl zăriră, se ridicară. Droll se opri din mers, apoi zori spre ei şi exclamă:

— *Mira, el oso grande y el oso chico!*

Adică, în limba spaniolă: „Ia te uită, Ursul-cel-Mare şi Ursul-cel Mic!”

Droll ştia deci că cele două piei-roşii nu vorbeau bine englezeşte, în schimb înţelegeau şi vorbeau mai bine spaniola.

— *Que sorpresa, la Tia Droll!* Ce surpriză, mătuşa Droll!

răspunse indianul mai vârstnic.

— Ce căutaţi aici, în est şi pe vaporul ăsta? întrebă Droll strângându-le mâna.

— Am fost la New Orleans şi suntem în drum spre casă. S-au perindat multe luni pe cer de când nu am mai zărit pe tuşa Droll.

— Da. Ursul-cel-Mic a crescut între timp şi s-a făcut de două ori mai mare decât era pe-atunci. Oare fraţii mei roşii trăiesc în bună înţelegere cu vecinii lor?

— Şi-au îngropat securile de război şi nu doresc să fie siliţi să le dezgroape.

— Când o s-ajungeţi la ai voştri?

— Nu ştim încă. Ursul-cel-Mare nu se poate întoarce acasă înainte de a-şi fi muiat cuţitul în sângele celui care l-a jignit.

— Cine-i acela?

— Câinele alb de colo, cel cu părul roşu. L-a lovit pe Ursul-cel-Mare cu palma în obraz.

— Ei, nu mai spune! Oare individul era în toate minţile? Doar trebuie să ştie ce înseamnă să loveşti un indian şi încă pe Ursul-cel-Mare!

— Nu ştie cine sunt. Mi-am spus numele în graiul poporului nostru şi-l rog pe fratele meu alb să tacă.

— Fii fără grijă! Dar acum trebuie să mă duc la ceilalţi, care vor să stea de vorbă cu mine; o să mai trec eu pe la voi.

Îşi continuă drumul întrerupt. Urcă pe puntea superioară, unde tocmai ieşea din cabina sa tatăl fetiţei salvate, ca să dea de veste că fiica lui şi-a revenit din leşin, că se simte destul de bine şi că nu are nevoie decât de odihnă, ca să se întremeze pe deplin. Apoi zori spre indieni, să mulţumească viteazului băiat pentru cutezătoarea lui faptă. Droll îi auzise cuvintele şi se interesă de cele întâmplate. Tom îl lămuri:

— Da — observă mătuşa Droll — îl cred pe băiat capabil de aşa ceva. Nu mai e copil, ci bărbat în lege.

— Îi cunoşti pe aceşti indieni? Am văzut că ai stat de vorbă cu ei.

— I-am întâlnit de câteva ori.

— I-ai întâlnit? Păi spuneau că-s din tribul Tonkawa şi, după câte ştiu, spiţa e pe cale de dispariţie; nu pornesc niciodată la drum şi locuiesc într-o rezervaţie mizerabilă în valea lui Rio Grande.

— Ursul-cel-Mare nu s-a statornicit într-un loc, ci a rămas credincios obiceiurilor strămoşilor săi. Hoinăreşte de colo-colo, aidoma căpeteniei apaşilor, Winnetou. Are, desigur, un adăpost stabil, dar îl ţine secret. Vorbeşte uneori de „ai săi”, dar cine, ce şi unde sunt aceştia m-am aflat niciodată. Avea şi acum intenţia să se ducă acolo, dar îl ţine pe loc datoria de a se răzbuna pe „colonel”.

— Ţi-a vorbit de asta?

— Da. Nu se va lăsa până nu o va îndeplini. În ochii mei, acest „colonel” e un om pierdut.

— Asta am spus şi eu — interveni Old Firehand. Aşa cum îi cunosc eu pe indieni, Ursul-cel-Mare nu din laşitate s-a abţinut să reacţioneze când a fost lovit.

— Aşa? întrebă Droll, măsurându-l din ochi pe uriaş. Va să zică, i-aţi cunoscut şi dumneavoastră pe indieni, dacă nu-i cu supărare? Nu se prea vede, cu toate că-mi păreţi un adevărat gigant. Aş zice chiar că v-ar sta mai bine într-un salon decât în prerie.

— Vai, tuşă Droll! râse Tom. De astă dată ai scrântit-o rău. Ia ghici cine-i dumnealui?

— Nici nu mă gândesc! Poate eşti dumneata atât de bun să mi-o spui numaidecât.

— Nu. Nu vreau să-ţi fac viaţa chiar atât de uşoară. Tuşico dragă, acest gentleman este unul dintre cei mai vestiţi bărbaţi din vest.

— Aşa? Deci nu dintre cei vestiţi, ci dintre cei mai vestiţi?

— Exact.

— Din categoria asta nu fac parte, după părerea mea, decât doi.

Droll făcu o pauză, închise un ochi, cu celălalt îl scrută pe Old Firehand, chicoti lăsând să se audă un „hi-hi-hi-hi” asemănător unui sunet de clarinet şi urmă:

— Iar aceşti doi sunt: Old Shatterhand şi Old Firehand. Cum pe primul îl cunosc, dacă nu-i cu supărare, dumnealui nu poate fi decât Old Firehand. Am ghicit?

— Da, chiar eu sunt — încuviinţă acesta.

— Nu, zău! făcu Droll, dându-se doi paşi înapoi şi măsurându-l încă o dată pe uriaş dintr-un singur ochi. Chiar dumneavoastră sunteţi? Înfăţişarea e, nu-i vorbă, aşa cum a fost descrisă, dar zău, nu cumva glumiţi?

— Ei şi asta tot glumă e? răspunse Old Firehand, în timp ce-l apucă de gulerul surtucului, îl ridică în sus cu o singură mână, îl învârti de trei ori în aer şi-l aşeză apoi pe o ladă din apropiere.

Obrazul lui Droll devenise purpuriu. Îşi trase cu greu răsuflarea şi exclamă în fraze scurte, întretăiate:

— *Zounds* — fir-ar să fie — *sir,* mă luaţi drept o pendulă sau o giruetă? Pentru asta am fost făcut, ca să dansez în cerc prin aer în jurul dumneavoastră? Noroc că *sleeping-gown-ul*[1] e din piele solidă, altminteri se rupea şi aş fi fost proiectat în fluviu! Dar demonstraţia a fost bună, *sir.* Acuma văd că sunteţi cu adevărat Old Firehand. O cred, sunt convins, căci altfel aţi fi în stare să mai demonstraţi o dată acestor gentlemeni, prin persoana mea, rotaţia lunii în jurul pământului. M-am gândit adesea, când era vorba de dumneavoastră, cât de mult m-aş bucura să vă cunosc. Iată mâna mea şi dacă nu vreţi să mă necăjiţi, să n-o respingeţi.

— S-o resping? Dau mâna cu dragă inimă oricărui bărbat de treabă, cu atât mai mult unuia care s-a introdus la noi într-un mod atât de straşnic.

---

[1] Halat de noapte (în limba engleză în text).

— Introdus? Cum aşa?

— Prin faptul că aţi împuşcat pantera.

— A, da! Asta nu era o treabă cu care merită să-ţi pierzi vremea. Animalul nu prea se simţea în apele lui, aşa că l-am ajutat.

— Ai procedat ca un înţelept. Pantera nu se teme de apă, căci înoată admirabil şi ar fi putut ajunge la mal fără nici o greutate. Ar fi fost o mare nenorocire dacă ar fi reuşit. Aţi salvat astfel viaţa multor oameni. Vă strâng mâna şi doresc să ne cunoaştem mai îndeaproape.

— Aceasta este şi dorinţa mea, *sir.* Şi acum propun să bem ceva în cinstea cunoştinţei noastre. N-am venit pe acest *steamer*[1] ca să mor de sete. Să mergem, aşadar, în sala de mâncare!

Tot grupul dădu urmare invitaţiei. De cum dispărură, se ivi negrul care nu avusese voie să asiste la scena cu pantera. Ieşea din încăperea maşinilor, unde venise rândul unui alt fochist, şi-şi căuta un locşor tihnit, ca să-şi facă somnul de prânz. Călca rar şi posomorât şi se cunoştea că nu-i în toane bune. Brinkley observă acest lucru; îl strigă, şi-i făcu semn să se apropie.

— Ce doriţi, *sir?* întrebă negrul, când se apropie. Dacă aveţi ceva de cerut, adresaţi-vă steward-ului! Eu nu mă ocup de pasageri.

— Îmi închipui şi eu — răspunse „colonelul”? Am vrut doar să te întreb dacă ţi-ar plăcea să bei cu noi un pahar de rachiu.

— Păi, dacă-i aşa, sunt omul dumneavoastră. La cazan ţi se usucă gâtlejul şi ficatul. Dar nu văd nici o băutură pe-aici.

— Ţine aici un dolar. Ia-ţi ce vrei acolo, la tejghea şi aşează-te lângă noi.

Expresia de supărare dispăru imediat de pe chipul negrului. Aduse în grabă două sticle pline şi câteva pahare şi

---

[1] Vapor (în limba engleză în text).

le depuse apoi în faţa lui Brinkley, care-i făcu loc cu bunăvoinţă. Roşcovanul umplu un pahar şi-l întinse negrului. Acesta îl goli dintr-o dată, mai dădu încă unul pe gât cu aceeaşi lăcomie şi apoi zise:

— Asta-i o plăcere, *sir,* pe care alde noi nu ne-o putem îngădui prea des. Dar ia spuneţi, cum de v-a dat în gând să mă invitaţi? Voi, albii, nu prea vă purtaţi de obicei aşa.

— Pentru mine şi prietenii mei un negru e şi el om. Am băgat de seamă că lucrezi la cazane. E o muncă grea şi face sete şi, cum îmi închipui că nu sunteţi plătiţi cu sute de dolari, mi-am zis că o duşcă bună ţi-ar prinde bine.

— Aţi avut o idee minunată. Căpitanul, bineînţeles că plăteşte prost. Nu ajungi să ai parte de o băutură ca lumea, mai ales că nu dă avans, cel puţin mie nu, abia la sfârşitul călătoriei desface baierele pungii, *damn*[1]*!*

— Va să zică, nu prea te ai bine cu el?

— Nu. Cică sunt prea setos. Pe ceilalţi îi plăteşte zilnic, dar pe mine nu. Şi atunci mai e de mirare că mi-e tot mai sete?

— Ei, astăzi o să depindă numai de dumneata dacă o potoleşti sau nu. Sunt gata să-ţi mai dau câţiva dolari dacă-mi faci un serviciu în schimb.

— Câţiva dolari? Ura! Ar ajunge pentru câteva sticle pline! Spuneţi-mi repede ce doriţi, *sir!* Când e vorba de câştigat un rachiu, oricând sunt tocmai omul potrivit.

— Se poate. Dar trebuie s-o faci cu dibăcie. Să tragi doar niţel cu urechea, să asculţi ce se vorbeşte.

— Unde? La cine?

— În salon.

— Aşa! Hm! făcu îngândurat negrul. Şi pentru ce, *sir?*

— Pentru că... ei bine, am să-ţi vorbesc deschis.

Îi mai întinse negrului un pahar plin şi continuă, pe un ton confidenţial:

---

[1] Fir-ar blestemat să fie! (în limba engleză în text).

— E acolo un bărbat înalt, un colos, căruia îi zice Old Firehand, apoi un tip cu o barbă neagră, pe nume Tom şi apoi unul costumat ca de carnaval, cu o fustă lungă de piele, răspunzând la numele de mătuşa Droll. Acest Old Firehand e un fermier bogat, iar ceilalţi doi sunt invitaţii săi care-l însoţesc. Se nimereşte că şi noi vrem să ne ducem la ferma aia, ca să ne tocmim pentru muncă. Aşa că am vrea să aflăm ce fel de oameni sunt cei cu care o să avem de-a face. Vezi dar că nu-i nimic necinstit sau oprit în ce-ţi cerem dumitale.

— E drept, *sir.* Nimeni pe lume nu mi-a interzis să ascult ce spun alţii. Am şase ore libere. Sunt în pauză şi pot să fac ce vreau.

— Dar cum ai să te descurci? Ai voie să intri în sală?

— Nu, nu este chiar interzis, numai că n-am ce căuta acolo. Pot să intru ca să aduc sau să iau ceva. Dar asta se face numaidecât şi atunci nu-mi pot atinge scopul.

— Nu există şi vreo treabă de făcut acolo, cu care să te poţi ocupa mai multă vreme?

— Nu... adică, totuşi? Îmi vine ceva în minte. Ferestrele sunt cam murdare. Aş putea să mă duc să şterg geamurile.

— N-o să bată la ochi?

— Nu. Cum salonul e mereu ocupat, treaba asta nu se poate face decât în prezenţa pasagerilor. De fapt, asta e sarcina steward-ului. Îi fac cel mai mare serviciu dacă i-o preiau.

— Dar te-ar putea bănui.

— Nu. Ştie că nu prea am bani şi că-mi place un păhărel. Îi spun că mi-e cam sete şi că, în schimbul unui rachiu, sunt gata să spăl geamurile în locul lui. Nu vă faceţi nici o grijă, *sir;* o s-o scot eu la capăt, sunt sigur. Deci, câţi dolari îmi făgăduiţi?

— Plătesc după valoarea informaţiilor pe care mi le-aduci, dar îţi dau cel puţin trei dolari.

— *All right!* S-a făcut! Mai turnaţi-mi un pahar şi-o şterg!

După ce negrul se depărtă, oamenii îl întrebară pe Brinkley ce urmăreşte cu asta.

— Suntem nişte băieţi pârliţi — zise el — şi trebuie să încercăm mereu să ne descurcăm. Am plătit biletele de drum şi vreau să încerc într-un fel sau altul să ne recăpătăm cel puţin banii. Pentru drumul lung pe care vrem să-l străbatem, e nevoie de pregătiri şi ştiţi bine că pungile ne sunt cam goale.

— Păi, e vorba să le umplem din casa gării.

— Sunteţi atât de siguri că ne reuşeşte lovitura? Dacă putem da de bani încă de pe-acum, ar fi cea mai mare prostie să lăsăm să ne scape ocazia.

— Prin urmare, ca să vorbim pe şleau, furt aici, pe bord? Asta e primejdios. Dacă respectivul descoperă pagubă, iese un tărăboi îngrozitor, urmat de percheziţionarea tuturor persoanelor şi a fiecărui colţişor de pe vas. Iar noi am fi primii pe care ar cădea bănuielile.

— Eşti cel mai copilăros individ din câţi am întâlnit vreodată! O treabă ca asta e periculoasă sau nu, depinde de cum e apuci. Şi nu-s eu omul s-o apuc de unde nu trebuie. Dacă ascultaţi de mine întru totul, trebuie să izbutim şi acum şi pe urmă, când dăm lovitura cea mare şi ultima.

— Acolo-n munţi, la Lacul de Argint? Hm! Numai să nu ţi se fi spus gogoşi?

— *Pshaw!* Ştiu eu ce ştiu. Nici prin gând nu-mi trece să vă spun de pe-acum totul în amănunt. Când ajungem la faţa locului, vă informez eu. Până atunci, trebuie să aveţi încredere în mine şi să mă credeţi când vă spun că zac nişte bogăţii acolo de o să ne ajungă tuturor pe toată viaţa. Dar acum să lăsăm orice pălăvrăgeală inutilă şi să aşteptăm mai bine liniştiţi ce veşti aduce prostănacul ăla de negru.

Brinkley se sprijini cu spatele de balustradă şi închise ochii, ca semn că nu mai vrea să audă nici o vorbă şi să nu mai spună nimic. Se întinseră şi ceilalţi, fiecare cât mai

comod. Unii căutau să adoarmă fără să reuşească, alţii şuşoteau între ei, comentând planul cel mare pentru realizarea căruia se asociaseră pe viaţă şi pe moarte.

„Prostănacul de negru” părea să fie totuşi la înălţimea misiunii sale. Dac-ar fi dat peste un obstacol de netrecut, cu siguranţă că s-ar fi întors să dea de veste. Pe când aşa, se duse mai întâi în cabina de serviciu, probabil ca să vorbească cu steward-ul, se întoarse, apoi dispăru prin uşa salonului. Trecu mai mult de o oră până să reapară pe bord. Avea în mână mai mult cârpe de şters, le puse la locul lor, se apropie de vagabonzii redeveniţi deodată vioi şi se aşeză lângă ei, fără să ia seama că două perechi de ochi nu-i slăbeau nici pe el, nici pe oamenii lui Brinkley. Erau ochii celor doi indieni.

— Ei? întrebă cu interes „colonelul”. Cum te-ai achitat de misiune?

— Mi-am dat toată osteneala — răspunse morocănos negrul — dar nu cred că cele auzite să merite mai mult de cei trei dolari. Vedeţi că v-aţi înşelat, *sir.*

— Întrucât?

— Pe uriaş îl cheamă într-adevăr Old Firehand, dar nu e fermier, aşa că n-avea cum să-i invite pe acel Tom şi pe mătuşa Droll la ferma lui.

— Aşa să fie? sări Brinkley prefăcându-se că e dezamăgit.

— Da, aşa este — stărui negrul. Uriaşul e un vânător vestit şi vrea să urce în munţi.

— Unde anume?

— Asta n-a spus-o. Am auzit totul şi nu mi-a scăpat un singur cuvânt din ce-au vorbit. Stăteau tustrei, izolaţi de ceilalţi, la o masă cu tatăl fetiţei pe care a vrut s-o mănânce pantera. Pe tatăl fetei îl cheamă Butler şi e inginer. Vrea şi el să-i însoţească.

— Un inginer? Dar ce caută oamenii ăştia în munţi?

— Poate că au dat de-o mină şi vor să-l pună pe Butler s-

o cerceteze.

— Nu, fiindcă la asta Old Firehand se pricepe mai bine decât cel mai deştept inginer.

— Vor să treacă mai întâi pe la cumnatul lui Butler, care e proprietarul unei ferme grozave din Kansas. Cumnatul ăsta trebuie să fie un om foarte bogat. A expediat vite şi cereale la New Orleans, iar inginerul îi aduce acuma banii din vânzare.

Ochii „colonelului” licăriră. Dar atât, el cât şi oamenii lui se feriră să trădeze printr-o singură silabă cât de importantă era pentru ei această informaţie.

— Da, în Kansas sunt mulţi fermieri putrezi de bogaţi — observă conducătorul bandei pe un ton indiferent. Dar inginerul ăsta e un om foarte neprevăzător. Sumă e mare?

— A spus în şoaptă că ar fi nouă mii de dolari în hârtii. Dar l-am auzit totuşi.

— Atâţia bani nu-i cari aşa cu tine. La ce mai există atunci bănci pe lume? Dacă pică în mâinile *tramp*-ilor, s-a zis cu bănişorii lui!

— Nu, că nu i-ar găsi.

— Ei, *tramp*-ii sunt daţi dracului!

— Dar acolo unde-i ţine, n-o să le dea în gând să-i caute.

— Deci ştii unde e ascunzătoarea?

— Ştiu. A arătat-o celorlalţi. E drept că a făcut-o pe ascuns, că eram şi eu de faţă. Dar am văzut-o. Eram cu spatele la dânşii, însă n-au băgat de seamă oglinda prin care-i urmăream.

— Hm! Oglinda e înşelătoare. Se ştie doar că cine se uită în oglindă vede dreapta în stânga şi stânga în dreapta.

— La asta nu m-am gândit şi nu mă pricep.. Dar ce-am văzut am văzut. Inginerul are un cuţit vechi de vânătoare, cu mânerul scobit, în care ţine bancnotele.

— Aşa! Ei, asta fireşte că nu ne interesează. Noi nu suntem vagabonzi, ci muncitori agricoli cinstiţi. Îmi pare numai rău că m-am înşelat cu privire la uriaş. Asemănarea cu

cel pe care-l credeam eu e foarte mare şi poartă şi acelaşi nume.

— O fi vreun frate de-al lui. De altfel, nu numai inginerul are atâţia bani la el. Acela cu barbă neagră vorbea şi el de o sumă însemnată, pe care o primise şi pe care urmează s-o împartă între oamenii lui, nişte pădurari.

— Unde-s ăia?

— Doboară acum copaci la Black Bear-River, la râul Ursului Negru, unde-i asta, nu ştiu.

— Dar ştiu eu. Se varsă în Arkansas, mai la vale de Tuley. Sunt mulţi tăietori de lemne?

— Ca la vreo douăzeci, dar nişte băieţi unu şi unu, zicea el. Şi ăla hazliul, în halatul de piele, are la el o grămadă de nuggeţi. Dânsul tot spre vest vrea să meargă. Mă întreb la ce duce cu sine atâta bănet. Cu aşa ceva nu te cari prin locuri neumblate.

— Adică de ce nu? Şi în vest are omul fel de fel de nevoi. Există şi acolo forturi, magazine de sezon şi negustori ambulanţi care vând marfă pe nuggeţi. Dar, cum am mai spus, de oamenii ăştia nu-mi pasă de loc. Numai un lucru nu înţeleg: ce caută inginerul ăsta în Munţii Stâncoşi şi mai cară şi o fetiţă cu el?

— N-o are decât pe ea. Copila ţine mult la tatăl ei şi nu vrea să se despartă de dânsul. Are de gând să rămână mai multă vreme în munţi şi cum e nevoie să se clădească nişte case din bârne, s-a hotărât să ia şi fetiţa şi soţia cu el.

— Case? A spus el asta?

— Da.

— Păi, pentru dânsul şi fiica lui ar ajunge şi o singură cabană. E deci de presupus că n-or să fie singuri. Tare aş vrea să ştiu ce scop urmăresc!

— Asta ar fi vrut să ştie şi bărbosul, dar Old Firehand i-a spus c-o să afle mai încolo.

— Deci, vrea să păstreze secretul. Se vede treaba că tot

e vorba de vreo *bonanza,* de-o vină bogată de metal pe care vor s-o cerceteze în taină şi s-o exploateze, dacă e cazul. Tare-aş vrea să cunosc locul cu pricina!

— Din păcate, nu s-a spus unde e. După câte am înţeles, vor să-i ia şi pe bărbos şi pe mătuşa Droll. S-au plăcut şi şi-au luat chiar cabine alăturate pe punte, deasupra noastră. La numărul unu doarme inginerul, la doi Old Firehand, la trei Tom, la patru Droll şi la cinci micul Fred.

— Dar ăsta cine mai e?

— Băiatul care-l însoţeşte pe Droll.

— E fiul mătuşii Droll?

— Nu, după câte am ghicit.

— Care îi e numele de familie şi pentru ce călătoreşte cu Droll?

— Despre asta nu s-a suflat o vorbă.

— Cabinele astea de la numărul unu până la cinci se află în dreapta, sau în stânga?

— La tribord, deci, dacă te uiţi de-aici, la stânga. Fiica inginerului doarme bineînţeles cu mama ei, într-o cabină rezervată doamnelor.

— De vreme ce m-am înşelat cu privire la oamenii ăştia, mi-e perfect egal unde dorm. De altfel, nu-i invidiez de loc pentru cabinele lor strimte, unde se sufocă, în timp ce noi, aici jos, avem aer cât ne pofteşte inima.

— *Well,* dar şi cei din cabine au aer destul, fiindcă geamurile se scot şi în locul lor se pun pătrate de tifon. Cel mai prost o ducem, bineînţeles noi. Când nu lucrăm noaptea, trebuie să dormim în magazia de cărbuni şi, dacă maşinistul ne dă voie, ni se face un hatâr îngăduindu-ni-se să ne culcăm aici, pe punte, lângă pasageri. Prin geamlâcul îngust nu pătrunde aerul, iar de jos vine miros de putregai. Când e zăpuşeală, te sufoci de-a binelea.

— Dormitorul vostru e legat de cala vaporului?

— Da. O scară duce până jos.

— Şi cala poate fi încuiată?

— Nu, ar fi prea anevoie.

— Sunteţi, fără îndoială, de plâns. Dar hai să lăsăm poveştile astea! Mai avem ceva rachiu în sticlă.

— Că bine ziceţi, *sir!* Şi de atâta vorbă ţi se usucă gâtlejul. Încă o duşcă şi mă duc şi eu într-un colţ, să-i trag un pui de somn. După ce trec cele şase ore libere, trebuie să mă întorc la cazan. Dar cu dolarii mei cum rămâne?

— Mă ţin de cuvânt, deşi dau banii pe degeaba. Dar pentru că greşeala e a mea, nu vreau să fii tu păgubit. Uite cei trei dolari. Mai mult nu-mi poţi cere, fiindcă serviciul ce ni l-ai făcut nu ne e de nici un folos.

— Sunt mulţumit şi aşa, *sir.* Cu ăştia trei dolari cumpăr atâta rachiu cât să mă satur. Sunteţi un gentleman. Dacă mai aveţi vreo dorinţă, chemaţi-mă tot pe mine, nu cumva pe altul. Vă puteţi bizui pe mine.

Negrul mai goli un pahar plin şi se duse apoi să se culce la umbra unui balot mare.

Banditii se uitau curioşi la şeful lor. În esenţă, ştiau cam ce urmăreşte, dar nu vedeau prea bine ce legătură avea asta cu unele din întrebările pe care le pusese negrului şi cu informaţiile cerute.

— Vă uitaţi la mine să vă lămuresc — începu Brinkley, în timp ce pe chipul lui se ivi un zâmbet de satisfacţie şi de superioritate. Nouă mii de dolari în bancnote, deci bani peşin şi nu cecuri sau scrisori de credit cu care rişti să fii prins! E o sumă binevenită pentru noi.

— Când o s-o avem! sări acela care obişnuia să vorbească şi în numele celorlalţi.

— O s-o avem!

— Dar cum punem mâna pe ea? Cum facem ca să luăm cuţitul acela?

— Îl scot eu din cabină.

— Tu, personal?

— Fireşte. O treabă atât de serioasă ca asta n-o las pe seama altuia.

— Şi dacă te prinde?

— Cu neputinţă! Mi-am făcut planul şi trebuie să izbutească.

— De-o fi aşa, o să-mi pară bine. Dar când s-o trezi inginerul, o să vadă că-i lipseşte cuţitul şi atunci o să fie mare tărăboi.

— Da, bineînţeles, o să fie mare tărăboi, dar atunci noi vom fi şters-o de mult.

— Încotro?

— Ce întrebare! La mal, fireşte!

— Să înotăm cumva până la mal?

— Nu. Nu pretind că suntem în stare de aşa ceva, nici eu şi nici voi. E drept că nu sunt un prost înotător, dar nu m-aş încumeta să mă măsor cu fluviul ăsta mare, noaptea, când nici nu se vede malul.

— Te gândeşti deci să luăm una din cele două barei?

— Nici asta.

— Atunci nu prea văd cum ajungem pe uscat înainte că furtul să se descopere.

— Ceea ce dovedeşte că ai un creier de copil. De ce crezi oare că m-am informat atât de amănunţit despre cala vaporului?

— N-am cum să ştiu.

— De ştiut, desigur că nu, dar de ghicit ai putea să ghiceşti. Uită-te în jur! Ce vezi acolo, lângă odgonul ancorei?

— Pare să fie o ladă cu unelte.

— Ai ghicit! Am văzut ce conţine: ciocane, pile, cleşti şi mai multe sfredele, printre care unul cu un diametru de patru centimetri.

— Acum fă legătura între cală şi sfredel!

— *Thunder-storm!*[1] Nu cumva vrei să găureşti vaporul?

[1] Mii de tunete! (în limba engleză în text).

sări celălalt.

— Chiar asta vreau. Când vaporul ia apă, înseamnă că s-a ivit o spărtură şi, pentru a se evita primejdia scufundării, se trage la mal, că vaporul să poată fi cercetat în tihnă.

— Dar dacă spărtura se observă prea târziu?

— Nu mai fi atât de fricos! Când vaporul dă să se scufunde şi asta se întâmplă foarte încet, nivelul apei urcă. Asta nu poate scăpa ofiţerului de bord sau timonierului, dacă nu sunt orbi. O să se dezlănţuie atunci o zarvă şi o panică, că inginerul n-o să se mai gândească la cuţitul lui. Iar când o să descopere paguba, noi o să fim de mult plecaţi departe!

— Dar dacă totuşi se gândeşte careva la cuţit şi, în clipa acostării, nu se permite nimănui să coboare? Trebuie să ne gândim la orice eventualitate.

— Tot n-o să găsească nimic. Legăm cuţitul de o sfoară, îl lăsăm să atârne în apă şi legăm un capăt al sforii de vapor, în exterior. Când ar da de el acolo, ar trebui să fie de-a dreptul atotştiutor.

— Ideea nu e rea. Dar ce facem după ce părăsim vaporul?

— Cred c-o să dăm curând de-o fermă sau de o tabără de indieni, unde ne puteam procura cai fără să-i plătim.

— Aşa da! Şi apoi încotro o luăm?

— Mai întâi, spre râul Black Bear, la pădurarii de care vorbea negrul. O să ne vină uşor să dăm de urma taberei lor. Bineînţeles că nu ne arătăm, ci-l pândim pe bărbos, ca să-i luăm şi lui banii. Odată treabă făcută, o să avem destul bănet ca să ne echipăm pentru expediţia noastră cea mare.

— Renunţăm deci la casa de bani a gării?

— Nicidecum! O fi conţinând o mulţime de miare care or să ne prindă bine. Dar am fi nişte nerozi dacă n-am lua şi ce ni se iveşte în cale mai înainte. Ei, acum ştiţi cum stăm. Desearä avem de lucru, iar de dormit nici nu poate fi vorba. Aşa că trageţi-i acuma un pui de somn!

Ascultară cu toţii de acest îndemn. De altfel, din pricina căldurii insuportabile, pe vapor domnea o linişte neobişnuită. Peisajele din stânga şi dreapta fluviului nu ofereau nimic care să atragă atenţia pasagerilor, aşa că-şi petreceau timpul dormind sau picotind obosiţi, o stare care nu aduce adevărată odihnă nici trupului, nici sufletului.

Abia către seară, când soarele se apropie de asfinţit, puntea se mai animă. Căldura cedase şi se stârnise o adiere ceva mai răcoroasă. Pasagerii ieşiră din cabinele lor, să se bucure de aerul proaspăt. Inginerul se afla şi el printre dânşii, cu soţia şi cu fiica sa. Aceasta îşi revenise pe deplin după spaima prin care trecuse şi după involuntara baie în apele fluviului. Toţi trei porniră în căutarea indienilor, căci doamna şi fetiţa nu le mulţumiseră încă.

Ursul-cel-Mare şi cel-Mic petrecuseră toată după-amiaza într-o linişte şi nemişcare tipic indiene, şezând pe aceeaşi ladă unde fuseseră salutaţi de mătuşa Droll.

— *Hé-elbakh şoi-bakh Ko-ta neşenkh omeon* — acum o să ne dea bani! rosti tatăl în graiul Tonkawa către fiul său, în clipa când îl zări pe inginer apropiindu-se împreună cu soţia şi fiica lui.

Se întunecă la chip, deoarece acest fel de a-şi arăta recunoştinţa constituie o jignire pentru un indian. Fiul îşi ridică mâna dreaptă cu podul palmei în sus şi o coborî brusc, ca semn că e de altă părere. Privirea lui se opri cu plăcere asupra fetei pe care o salvase. Ea se îndreptă cu paşi grăbiţi spre tânărul indian, îi strânse mâna cu căldură şi-i zise:

— Eşti un băiat bun şi curajos. Păcat că nu locuim aproape de voi; mi-ai fi devenit foarte drag.

Adolescentul, uitându-se cu seriozitate la fetiţa cu obrajii trandafirii, îi răspunse:

— Viaţa mea ar fi a ta. Marele Spirit aude aceste vorbe; el ştie că adevărate.

— Atunci vreau să-ţi dau măcar o amintire, ca să nu mă

uiţi. Îmi dai voie?

El încuviinţă. Atunci ea scoase din deget un inel subţire de aur şi-l trecu pe degetul mic al mâinii lui stângi, unde tocmai se potrivea.

El se uită la inel, apoi la fată, pe urmă băgă mâna sub pătura Zuni, deznodă ceva de la gât şi-i întinse feţei o bucăţică de piele tare, pătrată, argăsită alb şi netezită cu grijă. Pe faţa albă erau imprimate câteva semne.

— Şi eu dau ţie amintire — zise el. Este totemul lui Nintropan-homoş, piele numai, nu aur. Dar dacă tu în primejdie la indieni şi arătam asta, primejdie gata. Toţi indienii ştim Nintropan-homoş şi respectăm totem al lui.

Fata nu ştia ce e un totem şi nu bănuia ce importanţă mare poate avea în anumite împrejurări. Ştia doar că, în schimbul inelului, primise şi ea un dar de la el, o bucăţică de piele, dar nu se arătă dezamăgită. Era prea blândă şi bună, aşa că n-ar fi avut inima să-l jignească, refuzându-i darul, în aparenţă atât de sărăcăcios. Îşi atârnă deci totemul de gât, în timp ce ochii tânărului indian scânteiau de bucurie şi răspunse:

— Îţi mulţumesc! Acum am un dar de la tine şi tu unul de la mine. Asta ne bucură pe amândoi, deşi nu ne-am uita nici fără aceste daruri.

Acum îi mulţumi şi mama fetei, printr-o strângere simplă de mână.

Apoi interveni şi inginerul:

— Cum aş putea răsplăti fapta vitejească a Micului-Urs? Nu sunt sărac, dar tot ce posed ar fi prea puţin faţă de ceea ce a făcut el pentru noi. Nu-mi rămâne decât să fiu datornicul său pe veci. Pot să-i dau numai o amintire cu care să se poată apăra de duşmani, aşa cum a apărat-o pe fata mea de panteră. Va primi el oare aceste arme? Îl rog din suflet!

Scoase din buzunar două revolvere nou-nouţe, bine lucrate, cu plăci de sidef pe mânere şi i le întinse. Tânărul

indian nu cumpăni nici o singură clipă. Făcu un pas înapoi şi, stând drept, cu capul sus, zise:

— Bărbat alb dă mie arme. Asta mare onoare, numai bărbaţi capătă arme. Primesc şi folosesc doar atunci când apărăm oameni buni şi împuşcăm la oameni răi. *Howgh*[1]*!*

Apoi vârî revolverele în cingătoare, sub pătură. Dar acum nici tatăl său nu se mai putu reţine. Se vedea pe chipul lui că lupta cu emoţia. Îi spuse lui Butler:

— Şi eu mulţumim la bărbat alb, că nu dat bani ca la sclavi sau oameni fără onoare. Aşa că mare răsplată, niciodată nu uităm. Noi totdeauna prieten cu om alb, cu *squaw*[2] alb. Ea păstra bine totem de la Ursul-Mic; este şi al meu. Marele Spirit dea la voi numai soare şi bucurie!...

Vizita de mulţumire se terminase. Îşi strânseră încă o dată mâinile şi se despărţiră. Cei doi indieni se aşezară din nou pe ladă lor.

— *Tua encokh* — buni oameni! rosti tatăl.

— *Tua-tua encokh* — foarte buni oameni! întări fiul.

Erau singurele efuziuni sentimentale ce le îngăduia rezerva lor indiană.

Faptul că mulţumirile inginerului fuseseră, după concepţia indiană, delicate, nu se datora numai lui. Era prea puţin iniţiat în vederile şi obiceiurile pieilor-roşii ca să fi ştiut cum trebuie să se poarte, de aceea ceruse sfatul lui Old Firehand, care-l învăţase ce are de făcut. Acum se întoarse la acesta, la Tom şi la Droll, sus, pe puntea principală şi le relată felul în care îi fuseseră primite darurile. Când pomeni de totem, se simţea după tonul lui, că nu-i preţuia îndeajuns însemnătatea. Aşa că Old Firehand îl întrebă:

— Ştiţi ce e un totem, *sir?*

— Da. E emblema unui indian; cum ar fi la noi pecetea sau parafa şi se poate compune din cele mai felurite obiecte

---

[1] Exclamaţie prin care pieile-roşii îşi întăresc spusele: „Am zis!”

[2] Femeie, soţie.

sau materiale.

— Definiţia e justă, dar nu completă. Nu orice indian poate poseda un totem, ci numai căpeteniile. Faptul că băiatul are de pe acum unul dovedeşte că numără la activul său isprăvi socotite extraordinare chiar de către pieile-roşii. Afară de asta, totemurile variază după destinaţia lor. O anumită categorie se face, ce-i drept, numai ca să servească de adeverinţă sau acreditare, deci ca la noi sigiliul sau parafa. Dar totemurile de cea mai mare importanţă pentru noi, feţele-palide, au valoarea unei recomandaţii a celui care a primit unul. Recomandaţia variază şi ea după gradul ei de căldură. Arătaţi-mi bucata de piele!

Fata i-o dădu şi Old Firehand o examină cu atenţie.

— Puteţi oare să ne descifraţi aceste semne, *sir?* întrebă Butler.

— Da — dădu din cap Old Firehand. Am fost de atâtea ori şi atât de multă vreme pe la diferitele triburi, încât ştiu nu numai să le vorbesc dialectele, dar le înţeleg şi scrierile. Acest totem este atât de preţios, cum numai rar am văzut dăruindu-se câte unul. E scris în limba Tonkawa şi inscripţia sună aşa: *„Sake-i Kanvan ehlatan henson-Şakin henson-Şakin şake-i Kanvan-ehlatan ne-el ni-ya.”* în traducere exactă, înseamnă: *„Umbra lui e umbra mea şi sângele lui e sângele meu; e fratele meu mai mare”.* Şi dedesubt, e semnătura Ursului-Mic. Denumirea de *„fratele mai mare”* e un titlu de onoare mai mult încă decât numai *„fratele”*. Totemul conţine o recomandare cum nu se poate mai călduroasă. Cine face vreun rău posesorului acestui totem, trebuie să se aştepte la răzbunarea cruntă a Ursului-Mare, a Ursului-Mic şi a tuturor prietenilor lui. Păstraţi totemul şi înveliţi-l bine, să nu se şteargă culoarea roşie a inscripţiei. Nu se ştie de ce folos vă poate fi, cu atât mai mult cu cât pornim spre regiunea unde locuiesc aliaţii tribului Tonkawa. De acest mic petic de piele poate depinde viaţa multor oameni.

Vaporul trecuse în timpul după-amiezii de Ozark, Fort Smith şi Van Buren şi ajunse acum în cotitura unde cursul lui Arkansas face o întorsătură netă spre nord. Căpitanul anunţase că aproximativ cu două ore după miezul-nopţii vasul, va ajunge la Fort Gibson. Ca să fie odihniţi la sosire, cei mai mulţi dintre pasageri se duseră devreme la culcare, căci era de aşteptat ca la Fort Gibson să rămână treji până dimineaţa. Călătorii cu locuri în cabine părăsiseră punţile şi chiar în salon rămăseseră doar câteva persoane care jucau şah sau cărţi. În fumoarul alăturat se aflau numai trei persoane şi anume Old Firehand, Tom şi Droll, care îşi povesteau din aventurile trăite de fiecare. Uriaşul vânător nu reuşise până atunci să afle mare lucru despre condiţiile de viaţă şi intenţiile mătuşii Droll. Acum îl întrebă cum de ajunsese să capete ciudata poreclă de mătuşă.

— Cunoaşteţi bine obiceiul *westman*-ilor — răspunse Droll — de a da fiecăruia câte o poreclă sau un nume de campanie. În halatul ăsta al meu semăn a femeie şi acest aspect se potriveşte şi cu vocea mea subţirică. Înainte vreme aveam o voce de bas, dar o răceală cumplită mi-a răpit sunetele joase. Cum, afară de asta, obişnuiesc să mă port cu fiecare băiat de treabă ca o adevărată mătuşă, mi-au spus „tuşa Droll”.

— Droll e numele dumitale de familie?

— Da, dar nu numai numele meu, ci şi eu sunt tare vesel, poate chiar puţin caraghios. De aceea numele mi se potriveşte bine.

— Pare un nume german. Nu cumva sunteţi de obârşie germană, ca Tom şi ca mine?

— Ba da!

— Şi v-aţi născut în Statele Unite?

Aici Droll (aşa îi vom spune de-acum înainte) făcu mutra lui şireată şi hazlie şi răspunse în germană:

— Da' de unde! Aşa ceva nici nu mi-a trecut prin cap pe

atunci: mi-am căutat nişte părinţi nemţi sadea.

— Cum? Aşadar, un german băştinaş, un compatriot! exclamă Old Firehand. Cine-ar fi crezut aşa ceva!

— N-aţi fi crezut! Şi eu care-mi închipuiam că se vede imediat că m-am născut ca un strănepot al vechilor germani! Puteţi cumva ghici unde mi-am încălţat şi tocit primii mei pantofiori?

— Fireşte! Dialectul dumitale mi-o spune.

— Nu zău, tot se mai cunoaşte? Asta mă bucură al naibii, fiindcă mi-a plăcut la nebunie de când mă ştiu, cu toate că mai târziu mi-a stricat, din păcate, întreaga carieră. Ei, să vedem, ştiţi să-mi spuneţi unde m-am născut?

— În frumosul ducat Altenburg, unde se fabrică cea mai bună brânză frământată.

— Exact, prin Altenburg. Aţi ghicit-o numaidecât. Şi chestia cu brânză e foarte adevărată. Se fac rotocoale zise „brânzari” şi nu găseşti în toată Germania alţii mai buni. Ştiţi, am vrut să vă fac o surpriză şi de-aia nu v-am spus de la început că vă sunt compatriot. Acum însă, că stăm atât de tihniţi la sfat, m-a luat aşa gura pe dinainte; şi acu', hai să vorbim de frumoasa noastră patrie, la care mă tot gândesc cu dor, deşi mă aflu de atâta vreme aici.

Pesemne urma să se desfăşoare o conversaţie însufleţită, dar, din păcate, nu se întâmpla aşa, căci câţiva domni, care se saturaseră de joc, veniră să fumeze aici o ţigară şi intrară în vorbă cu cei prezenţi, încât cei trei fură siliţi să renunţe la taifasul lor.

Mai târziu, când se despărţiră ca să se culce, Droll îi ură lui Old Firehand noapte-bună, spunându-i:

— Mare păcat că n-am mai putut sta de vorbă! Dar e şi mâine o zi şi o putem lua de la capăt. Somn uşor, domnule compatriot! Somn uşor şi să căutăm să adormim cât mai repede, că după miezul-nopţii trebuie să ne sculăm iar.

Acum toate cabinele erau ocupate şi în fiecare încăpere

se stinseseră luminile. Pe bord nu mai ardeau decât cele două lanterne regulamentare — una la proră, alta la pupa. Cea din faţă lumina fluviul atât de bine şi la o asemenea distanţă, încât marinarul de serviciu putea zări orice obstacol ce s-ar fi ivit pe apă şi putea da de veste din timp. Acest marinar, cârmaciul şi şeful de echipaj care se plimba pe punte în sus şi-n jos, păreau să fie singurii oameni treji, afară de cei de la maşini.

Şi bandiţii se prefăceau că dorm. Şiretul de „colonel" îi aşezase în jurul bocaportului prin care se cobora în josul vasului, aşa că nimeni nu putea intra fără să fie observat de ei.

— Urâtă treabă! şopti el omului de lângă dânsul. Nu m-am gândit că noaptea stă un om de veghe la proră şi scrutează apa. Tipul ne stă în cale.

— Nu chiar aşa cum crezi. În întunecimea asta nu poate vedea până aici, la bocaport. E beznă. Nici o singură stea pe cer. Afară de asta, trebuie să stea tot timpul cu ochii aţintiţi spre cercul de lumină al lanternei şi e orbit când se întoarce spre noi. Când îi dăm drumul?

— Imediat. Nu avem timp de pierdut, trebuie să fim gata înainte de-a ajunge la Fort Gibson. Burghiul e la mine. Acum cobor. Dacă se întâmplă ceva, tuşeşte tare. Cu siguranţă că am să te aud.

Favorizat de întuneric, Brinkley se strecură spre tambuchiul încăperii de lest şi-şi puse picioarele pe treapta îngustă. Coborî apoi repede cele zece trepte. Examină podeaua, pipăind-o. Găsi bocaportul, care ducea în cală şi coborî o a doua scară, care avea mai multe trepte decât cea de sus. Ajuns jos, scapără un chibrit şi se uită în jur. Încăperea în care se afla era mai înaltă de un stat de om şi se întindea aproape până la mijlocul vaporului. Nefiind fragmentată de nici un perete despărţitor, avea în faţă aceeaşi lărgime ca întregul vas dintr-o parte până în cealaltă.

Câteva colete mărunte zăceau pe ici, pe colo.

Colonelul se apropie acum de peretele dinspre babord şi înfipse vârful sfredelului, potrivindu-l bineînţeles, sub linia de plutire. Apăsă cu putere şi unealta se înfipse în lemn, pătrunzând tot mai adânc. Simţi apoi o rezistenţă tare — tabla ce ocrotea partea vaporului aflată în apă. Trebuia neapărat s-o străpungă. Dar pentru ca apa să poată năvăli cât mai repede, era nevoie de cel puţin două găuri. Brinkley sfredeli deci mai întâi, cât se putea mai spre pupa, o a doua gaură, până dădu şi aici de tablă. Apoi ridică o piatră din grămada de lest şi lovi cu ea în mânerul burghiului până ce vârful străpunse tabla. Un fir de apă ţâşni înăuntru şi-i udă mâna. Dar când scoase burghiul, nu fără un oarecare efort, îl izbi un şuvoi de apă atât de puternic, încât trebui să se dea iute la o parte. Zgomotul maşinilor înăbuşise ciocănitul cu piatra. Acum străpunse şi tabla primei găuri, care era mai aproape de scară şi se reîntoarse pe punte. Mai ţinea încă sfredelul în mână şi-l azvârli de-abia când se afla pe scara de sus. De ce să-l mai fi luat cu el?

Îndată ce ajunse la ai săi, îl întrebară cu voce înceată dacă izbutise. Le răspunse afirmativ şi le spuse că vrea să se furişeze imediat în cabina numărul unu.

Salonul şi fumoarul alăturat se aflau pe dunetă, iar cabinele alături, de ambele părţi. Fiecare cabină avea o uşă ce ducea spre salon. Pereţii exteriori, din placaj subţire erau prevăzuţi cu ferestre destul de mari, închise acum numai cu plase subţiri. Între pereţii exteriori ai cabinelor şi marginea vaporului exista, de o parte şi de alta un culoar îngust. Pe acest culoar şi anume pe partea stângă, aşadar la tribord, trebuia acum să înainteze „colonelul”.

Cabina numărul unu era prima, deci în colţ.

Se culcă pe podea şi se târî încet înainte, lipit de balustradă, deci la marginea vasului, spre a nu fi observat de şeful de echipaj care se plimba încoace şi încolo. Ajunse cu

bine la ţel. Prin vălul de la fereastră se cernea puţină lumină. În cabină ardea o lampă. Oare Butler mai era treaz? Poate că citea?

Dar Brinkley se convinse că şi în celelalte cabine ardea lumina, ceea ce îl linişti. Era posibil ca tocmai această lumină să-i uşureze executarea planului. Îşi scoase cuţitul şi tăie fără zgomot vălul transparent, de sus până jos. O perdea îl împiedica să se uite prin fereastră în cabină. O dădu binişor la o parte — şi-i veni să chiuie de bucurie văzând cum se prezentau lucrurile.

De peretele din stânga, deasupra patului, atârna o lămpiţă aprinsă învelită în partea de jos, ca lumina să nu-l supere pe cel ce dormea. Culcat în pat, inginerul aţipise cu faţa la perete. Îmbrăcămintea şi-o aşezase pe un scaun, iar pe peretele din dreapta, pe o măsuţă pliantă, se aflau ceasul, portmoneul şi cuţitul cu pricina, uşor de apucat de afară. Brinkley întinse mâna şi luă cuţitul, fără să se atingă însă de ceas şi de portofel. Îl scoase din teacă şi examină mânerul. Acesta se deschidea ca o cutiuţă de ace sau de peniţe. Atâta era de ajuns.

— Ei, drace, ce uşor a mers! suflă hoţul. Altfel, ar fi trebuit să intru şi, la nevoie, să-l sugrum!

Nimeni nu văzuse cele petrecute, fereastra dădea spre tribord şi spre apă. „Colonelul" vârî cuţitul în cingătoare, se culcă şi se întoarse târâş la oamenii lui. Reuşi să se ferească de şeful de echipaj. Câţiva metri mai încolo, se uită în stânga. I se păru că zăreşte două puncte fosforescente licărind uşor şi dispărând îndată. Erau o pereche de ochi, ştia bine. Cu o mişcare bruscă, dar neauzită, se aruncă înainte şi se rostogoli tot atât de repede într-o parte. Într-adevăr, din locul unde zărise ochii, se auzi un zgomot, ca şi cum cineva dă să se repeadă asupra altuia. Şeful de echipaj îl auzise şi el şi se duse să vadă ce se întâmpla.

— Cine e? întrebă el.

— Eu, Nintropan-hauey — sună răspunsul.

— Aha, indianul! De ce nu dormi?

— Un om furişat. Ceva rău făcut. Eu văzut pe el, dar el repede fugit.

— Încotro?

— În faţă, unde stă „colonel”. Poate fost chiar dânsul.

— *Pshaw!* La ce să se furişeze pe-aici el sau altul? Du-te şi te culcă şi nu-i mai tulbura şi pe ceilalţi!

— Eu doarme, dar atunci nu vinovat dacă ceva rău se întâmplă.

Şeful de echipaj mai trase totuşi cu urechea spre proră şi, cum nu se auzea nimic, se linişti. Era convins că indianul se înşelase.

Trecu un răstimp mai îndelungat. Deodată, omul de pază de la prora îl strigă:

— *Sir,* nu ştiu de ce, dar apa urcă repede. Vaporul se scufundă!

— Prostii! râse şeful de echipaj.

— Veniţi să vedeţi!

Şeful de echipaj se uită în jos, nu zise nimic şi se duse în grabă la cabina căpitanului. Peste două minute se întoarseră împreună. Aduseseră o lanternă cu care luminară şi peste bord. Apoi mai aduseră o lanternă. Şeful de echipaj coborî prin bocaportul din spate, căpitanul prin cel din faţă, ca să cerceteze santina. *Tramp*-ii se depărtaseră între timp. Peste puţin, căpitanul se ivi din nou pe punte şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre timonier.

— Nu vor să alarmeze lumea — şopti Brinkley oamenilor săi. Dar, fiţi atenţi, vaporul o să tragă la mal!

Avea dreptate. Matrozii şi lucrătorii fură treziţi în taină şi vasul îşi schimbă cursul. Totuşi, lucrul nu se putea face fără oarecare agitaţie. Pasagerii se treziră şi câţiva ieşiră din cabinele lor.

— Nu e nimic, domnilor, nu e nici o primejdie! le strigă

căpitanul. A pătruns puţină apă în santină şi trebuie s-o scoatem cu pompa. De aceea acostăm şi cui îi e frică poate coborî şi să stea până una-alta la mal.

Voia să-i calmeze, dar efectul obţinut era exact contrariul. Se auzeau ţipete, unii cereau colaci de salvare, cabinele se goliră şi se iscă o învălmăşeală. Deodată, razele lanternei din faţă căzură asupra malului înalt. Vaporul coti, aşezându-se paralel cu ţărmul şi se aruncă ancora. Ambele pasarele de debarcare se dovediră îndeajuns de lungi şi fricoşii se repeziră pe mal. Cei dintâi fugiră răufăcătorii şi dispărură numaidecât în bezna nopţii.

Pe bord rămaseră, în afară de echipaj, Old Firehand, Tom, Droll şi Ursul-Mare. Vânătorul coborâse în cală, ca să examineze nivelul apei. Se întoarse pe punte cu lanterna în mâna dreaptă şi cu burghiul în cea stângă, şi-l întrebă pe căpitan, în timp ce acesta supraveghea instalarea pompelor:

— *Sir,* unde îşi are locul sfredelul acesta?

— În lada de unelte — răspunse un marinar. Azi după-masă se mai afla acolo.

— L-am găsit lângă scară. Vârful e îndoit. Pariez că vaporul a fost găurit!

Impresia provocată de aceste cuvinte fu întărită de încă o descoperire. Inginerul îşi dusese mai întâi soţia şi fiica pe mal. Apoi se înapoiase pe vapor, ca să se îmbrace complet. Acum ieşea din cabina lui, strigând atât de tare, încât toată lumea îl auzi:

— M-au furat! Nouă mii de dolari! Vălul de la fereastră a fost tăiat şi banii mi-au fost luaţi de pe măsuţă.

Îndată după aceea se auzi glasul şi mai puternic al Ursului-cel-Mare:

— Eu ştie. Cornel furat şi găurit vapor. Nintropan-hauey a văzut. Dar şef de echipaj nu crezut. Întrebaţi fochist negru! El băut cu „cornel”. El dus la salon şi spălat ferestre, apoi întors şi iar băut. El trebuie spune tot.

Într-o clipă, căpitanul, şeful de echipaj, pilotul şi cei trei germani îi înconjurară pe indian şi pe inginer, ca să afle amănunte. Deodată, se auzi un strigăt de jos, de pe mal, din dreptul vaporului.

— Asta Ursul-Mic — îi lămuri indianul. Nintropan-hauey trimis pe el după „colonel” care repede fugit la ţărm. El spune unde acum „cornel”.

Şi iată că Ursul-cel-Mic venea în fuga mare peste puntea de debarcare şi striga arătând spre fluviul luminat între timp, până departe, de lanternele vaporului:

— Acolo vâsleşte. „Cornel” tăiat jos barca mare şi plecat la altul mal.

Se zărea barca depărtându-se. Bandiţii jubilau şi strigau spre cei de pe vapor cuvinte de batjocură. Echipajul şi o parte din pasageri le răspundeau furioşi. În agitaţia generală, nimeni nu-i mai lua în seamă pe indieni, care dispăruseră brusc. În sfârşit, vocea puternică a lui Old Firehand reuşi să restabilească liniştea şi, deodată, se auzi de pe apă o altă voce.

— Ursul-Mare împrumutat barcă mică. El merge după „cornel” pentru răzbunare. Lăsăm barcă mică la mal şi legăm. Căpitanul o găsim. Căpetenia Tonkawa nu lăsăm scape „cornel”. Ursul-Mare şi Ursul-Mic trebuie căpătăm sângele lui. *Howgh!*

Căpitanul înjura şi blestema de mama-focului. În timp ce oamenii echipajului începură să pompeze apă şi să astupe găurile, se procedă la interogarea fochistului negru. Old Firehand îl descusu în aşa fel, încât, strâns cu uşa, mărturisi tot, repetând fiecare vorbă schimbată cu vagabonzii. Acum era limpede. Hoţul fusese Brinkley; sfredelise peretele vasului ca să poată fugi, coborând cu oamenii lui la mal înainte că furtul să fie descoperit. Trădarea negrului nu putea rămâne nepedepsită. Legal, însă, nu-i putea fi dovedită vinovăţia.

Se vădi curând că pomparea apei se putea face uşor şi

nu numai că vasul nu se afla în primejdie, dar că îşi va putea relua peste puţin cursa. Aşa că pasagerii se putură reîntoarce de pe malul neospitalier în cabinele lor de pa bord, unde se instalară în tihnă. Nu le păsa de pierderea de timp, ba unii se bucurau chiar de această palpitantă întrerupere a plicticoasei călătorii.

Bineînţeles că inginerul nu putea resimţi nici o bucurie, dat fiind că incidentul îi pricinuise pierderea unei sume atât de importante, pe care trebuia s-o restituie. Old Firehand îl consolă spunându-i:

— Încă nu-i pierdută speranţa să recăpătaţi banii. Continuaţi-vă liniştit călătoria împreună cu soţia şi fiica. O să vă regăsesc la fratele dumneavoastră.

— Cum? Plecaţi?

— Da, vreau să-l urmăresc pe acest „colonel” şi să-i răpesc prada.

— Dar e un lucru periculos!

— *Pshaw!* Old Firehand nu e omul care să se teamă de asemenea haimanale.

— Totuşi, eu vă rog să renunţaţi. Mai bine pierd banii.

— *Sir,* nu e vorba numai de cei nouă mii de dolari ai dumneavoastră, ci de mult mai mult. Bandiţii au aflat de la negru că şi Tom are bani la el şi că e aşteptat de oamenii lui la râul Black-Bear. Desigur că nu mă-nşel gândindu-mă că se vor îndrepta într-acolo ca să pună la cale o nouă lovitură, care ar putea costa vieţi omeneşti. Cei doi Tonkawa sunt ca nişte copoi pe urmele lor şi, o dată cu revărsatul zorilor, ne luăm după dânşii şi noi, adică Tom, Droll, tânărul Fred şi cu mine. Nu-i aşa, domnilor?

— Da! confirmă simplu şi serios Tom.

— Da, da! încuviinţă şi Droll. Trebuie să-l prindem pe roşcovan şi de dragul altor oameni. Când o încăpea pe mâna noastră, o să fie vai şi amar de dânsul, dacă nu-i cu supărare.

3. Lupte nocturne

Pe malul înalt al lui Black-Bear-River ardea un foc mare. E drept că luna strălucea pe cer, dar lumina ei nu putea pătrunde prin coroana deasă a copacilor. Fără acest foc, ar fi domnit bezna cea mai adâncă. Flacăra ilumina un fel de cabană alcătuită nu din grinzi puse orizontal unele peste altele, ci cu totul altfel. Pe patru trunchiuri de copaci care formau un pătrat şi cărora li se tăiaseră vârfurile cu ferăstrăul, fuseseră aşezate bârne care susţineau acoperişul. Acesta, precum şi cei patru pereţi, constau din aşa-numitele clap-boards, nişte scânduri desprinse în stare brută din trunchiuri de chiparoşi sau goruni. Peretele din faţă avea trei deschizături, una ceva mai mare drept uşă şi celelalte două, mai mici, drept ferestre de o parte şi de alta. În faţa acestei case ardea focul de care am vorbit, iar în jurul lui şedeau vreo douăzeci de făpturi cu o înfăţişare de sălbatici; se vedea că nu mai veniseră de multă vreme în contact cu civilizaţia. Veşmintele le erau zdrenţuite şi feţele arse de soare, muncite de vânt şi intemperii. Afară de cuţite, nu aveau nici un fel de arme la ei: probabil că le ţineau în interiorul cabanei.

Deasupra focului, prins de o cracă groasă, atârna un cazan în care fierbeau bucăţi mari de carne. În apropiere, se aflau doi dovleci uriaşi, goliţi de miez, conţinând miere lichidă dospită, deci hidromel. Cine poftea îşi turna din această băutură sau îşi umplea o ceaşcă cu fiertura din cazan.

Toţi luau parte la conversaţie, care era foarte animată. Societatea părea să se simtă în absolută siguranţă, căci nici unul nu-şi dădea osteneală să vorbească mai încet. Dac-ar fi bănuit apropierea vreunui duşman, ar fi întreţinut focul în felul indienilor, adică în aşa chip încât să ardă cu flacăra mică, invizibilă de departe. De peretele cabanei erau sprijinite topoare, securi, ferăstraie mari şi alte unelte, din care se

putea ghici că grupul era format din *rafters*, adică tăietori de lemne şi plutaşi.

Aceşti *rafters* sunt o specie aparte de colonişti din pădurile seculare. Situaţia lor e la mijloc de drum, între cea de fermier şi cea de *trapper*[1]. Pe când fermierul e în mai strânsă legătură cu civilizaţia şi aparţine populaţiei stabile, trapper-ul sau puitorul de capcane duce aproape o viaţă de sălbatic, asemănătoare cu modul de existenţă al indienilor. Nici *rafter*-ul nu este legat de un singur loc, ci duce o viaţă liberă, aproape independentă. El hoinăreşte dintr-un sat într-altul şi dintr-o regiune într-alta. Nu se apropie de bună voie de oameni şi de aşezări omeneşti, meseria lor fiind de fapt ilicită. Pădurea de unde taie lemne nu e proprietatea lui. Nici nu i-ar trece prin minte să întrebe a cui e. Dacă dă de codri potriviţi şi, în apropiere de o apă pe care buştenii să poată fi transportaţi uşor, prin plutire, se pune pe lucru fără să-i pese dacă locul pe care-l exploatează este pe teritoriul Statelor Unite sau aparţine unui proprietar particular. Îşi alege cei mai buni copaci, doboară, taie şi prelucrează trunchiurile, îi leagă în plute şi-i mâna în josul apei ca să vândă apoi undeva lemnul sustras.

De aceea un *rafter* nu-i un oaspete bine văzut. E adevărat că multor colonişti nou veniţi pădurile dese pe care le găsesc le dau bătaie de cap şi că s-ar bucura deci că pământul să le fie despădurit. Dar *rafter*-ul nu lăzuieşte, el îşi alege, aşa cum am mai spus, numai trunchiurile cele mai bune, doboară copacii, le taie coroanele şi le lasă acolo. Printre aceste ramuri şi din butucii cu rădăcinile rămase răsar apoi noi mlădiţe care, împreună cu viţa sălbatică şi alte plante agăţătoare, formează un desiş încâlcit şi de nepătruns, cu care securea şi uneori nici chiar focul nu se pot măsura.

Totuşi *rafter*-ul este de cele mai multe ori lăsat în pace, fiind de obicei un flăcău voinic şi cutezător de care nu prea

---

[1] Vânător din stepele Americii de Nord, care întinde capcane.

îndrăzneşte să se lege oricine în această pustietate, departe de orice ajutor. Fireşte că nu poate lucra singur; se asociază mai mulţi, de obicei patru, opt sau zece oameni. Se întâmplă câteodată ca societatea lor să se compună din şi mai mulţi inşi. Atunci *rafter*-ul se simte şi mai în siguranţă, căci nici un fermier nu s-ar încumeta să intre în conflict cu o asemenea ceată, gata să-şi pună viaţa-n joc pentru posesiunea unui singur copac.

E drept că aceşti oameni duc o viaţă foarte aspră, istovitoare şi plină de privaţiuni, dar, până la urmă, truda lor nu e prost răsplătită. Dimpotrivă, dat fiind că lemnul nu-l costă nimic, *rafter*-ul se alege cu o sumă frumuşică, în timp ce ceilalţi lucrează, unul sau doi dintre ei şi chiar mai mulţi, după cât sunt de numeroşi, se ocupă cu aprovizionarea. Aceştia sunt vânătorii; ei hoinăresc peste zi şi adeseori şi în timpul nopţii, pentru „a face rost de carne”, lucru uşor în regiuni bogate în vânat. Dar dacă vânatul e rar, vânătoarea e anevoioasă. Cum nu prea le mai rămâne timp să caute miere şi alte bunătăţi, *rafter*-ii sunt nevoiţi să mănânce şi bucăţile de carne pe care coloniştii din pădurile seculare le dispreţuiesc în general, ba chiar şi măruntaiele.

Societatea instalată aici, la râul Black-Bear, nu părea — aşa cum o dovedea cazanul plin — să ducă lipsă de hrană. De aceea erau toţi în toane bune şi, după o zi de trudă grea, se ţineau de glume. Îşi povesteau întâmplări hazlii sau captivante.

— Ei, să fi cunoscut voi unul pe care l-am întâlnit eu mai de mult, tocmai pe la Fort Niobrara! începu unul mai bătrân, cu barbă căruntă. Era bărbat şi totuşi i se zicea „mătuşă”.

— Nu cumva vorbeşti de mătuşa Droll? întrebă un altul.

— Da, chiar de el. L-ai întâlnit oare şi tu?

— Da, o singură dată. Asta s-a petrecut la Desmoines, la han, unde apariţia lui a făcut mare senzaţie şi toţi l-au luat în băşcălie. Era mai ales unul care nu-i dădea pace, până ce

Droll l-a apucat de turul pantalonilor şi l-a azvârlit pe fereastră. Omul n-a mai intrat pe uşă.

— Nu mă miră deloc din partea mătuşii Droll. Îi place gluma şi n-are nimic împotrivă ca lumea să râdă de el. Dar nu trebuie să depăşeşti o anumită limită, altminteri îşi arată colţii; de altfel şi eu aş fi în stare să dobor un individ care s-ar încumeta să-l jignească serios.

— Tu, Blenter?! Şi de ce?

— Fiindcă-i datorez viaţa. Eram amândoi prizonieri la sioucşi şi pot să vă spun că, fără ajutorul lui, pieile-roşii m-ar fi expediat pe „plaiurile veşnice ale vânătoarei”, cum spun ei. Nu sunt eu omul care să se teamă de câţiva indieni. Nici nu obişnuiesc să mă văicăresc dacă treburile mi-au ieşit vreodată pe dos. Atunci însă nu mai era nici o nădejde şi zău că nu ştiam pe unde să scot cămaşa. Dar acest Droll e un şmecher şi jumătate. Le-a aruncat roşilor atâta praf în ochi, că i-a orbit de tot. Şi am scăpat.

— Ei, cum aşa? Hai, spune cum s-a petrecut! Povesteşte! Povesteşte!

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, o să-mi ţin mai bine gura. Nu e o plăcere să istoriseşti o întâmplare dacă n-ai jucat un rol cu care să te poţi făli. E destul să vă spun că dacă mai pot savura astăzi carnea asta de cerb, e numai mulţumită mătuşii Droll.

— Atunci se vede că intraseşi la apă până-n gât. Bătrânul Blenter de pe Missouri e doar un *westman* încercat şi găseşte el o portiţă de scăpare, dacă se află una pe undeva.

— Dar atunci n-am găsit-o. Era cât pe-aci să fiu legat la stâlpul de tortură.

— Ei, da, urâta treabă! O născocire drăcească stâlpul ăsta al torturii. Când mă gândesc numai la expresia asta, ura mea pentru pieile-roşii e de două ori mai mare.

— Habar n-ai ce faci şi spui! Cine-i urăşte pe indieni îi judecă greşit şi uită câte au avut ei de îndurat. Dac-ar veni

acum cineva să ne izgonească de-aici, ce-ai face?

— M-aş apăra, chiar cu preţul vieţii, a lui sau a mea.

— Şi oare locul ăsta e al tău?

— N-am idee al cui o fi. În orice caz, e sigur că nu l-am plătit.

— Ei bine, tot ţinutul de jur împrejur aparţinea pieilor-roşii. Le-a fost răpit de noi şi, când se împotrivesc, deşi sunt mai îndreptăţiţi ca tine, tu-i judeci şi-i găseşti vinovaţi?

— Hm! E drept ce spui tu. Dar roşul trebuie să cedeze, e sortit pieirii, fără putinţă de scăpare.

— Da, piere fiindcă îl ucidem. Cică nu-i capabil de cultură şi de aceea trebuie să dispară. Dar cultură nu ţâşneşte ca un glonţ din ţeava puştii. Pentru asta e nevoie de timp, de mult timp. Nu prea mă pricep eu în de-alde astea, dar socotesc că o cultură are nevoie chiar de veacuri întregi. Li se lasă cumva acest răgaz? Trimiţi oare un băieţaş de şase ani la şcoală şi-i dai în cap dacă n-a ajuns încă profesor după un sfert de ceas? Cam în felul ăsta se procedează cu indienii. Nu încerc să-i apăr, că n-am nici un interes. Dar am întâlnit la ei cel puţin tot atâţia oameni buni ca printre albi, ba chiar mai mulţi. Şi de la cine mi se trage mie că nu mai am căminul meu frumos şi familia mea şi că trebuie să rătăcesc, eu, om bătrân şi cărunt, de colo-colo, prin vestul sălbatic? De la roşii sau de la albi?

— De unde vrei să ştiu? Despre asta n-ai vorbit niciodată.

— Fiindcă un bărbat adevărat preferă să îngroape în sufletul lui asemenea lucruri decât să vorbească despre ele. Mai îmi trebuie doar încă unul, ultimul care mi-a scăpat şi a supravieţuit bandei, şeful ei, cel mai afurisit dintre toţi!

Bătrânul rostise aceste vorbe încet, cu dinţii strânşi, de parc-ar fi vrut să dea greutate fiecărui cuvânt. Trezi astfel şi mai mult interesul celorlalţi. Se strânseră mai aproape de el, îndemnându-l din ochi, însă fără a mai pune întrebări. El îşi aţinti un răstimp privirea la flăcări, dădu cu piciorul în jeratic

şi urmă, ca şi când ar fi vorbit cu sine însuşi:

— Nu i-am împuşcat şi nici nu i-am înjunghiat, ci i-am biciuit pe rând până la moarte. Trebuie să-i prind de vii, ca să moară în chinuri, aşa cum mi-a murit familia, soţia şi cei doi fii ai mei. Erau şase. Pe cinci din ei i-am lichidat curând după aceea. Al şaselea a scăpat.. L-am urmărit prin toate statele până ce a izbutit să mă facă să-i pierd urma. De-atunci n-am mai dat de el. Dar mai trăieşte, că era mai tânăr, mult mai tânăr decât mine şi aşa, mă gândesc că le va mai fi dat ochilor mei bătrâni să-l mai vadă încă o dată, până nu-i închid pe veci.

Se lăsă o tăcere adâncă. Simţeau cu toţii că e vorba de ceva cu totul neobişnuit. Abia după o pauză îndelungată se încumetă unul să întrebe:

— Ia spune, Blenter, cine era omul?

Bătrânul tresări din gândurile în care se cufundase:

— Cine era? Nu un indian, ci un alb, un ticălos cum nu se găseşte printre roşii. Da, oameni buni, vreau chiar să vă spun că era exact ce sunteţi şi voi şi ce sunt şi eu acum şi anume un *rafter*.

— Cum? Nişte *rafter*-i ţi-au ucis familia?!

— Da, nişte *rafter*-i! Nu aveţi nici un motiv să fiţi mândri de meseria voastră şi să vă socotiţi mai buni decât roşii. Aşa cum ne vedeţi, şezând aici, laolaltă, suntem cu toţii nişte hoţi şi nişte netrebnici!

Bineînţeles că această afirmaţie stârni o furtună de proteste. Dar Blenter continuă netulburat:

— Râul lângă care ne aflăm, pădurea din care tăiem copacii şi-i vindem nu sunt proprietatea noastră. Ne însuşim ceea ce nu ne aparţine nouă, ci statului sau unor persoane particulare. Dac-ar veni cineva să ne gonească de-aici, chiar de-ar fi el proprietarul legal, l-am doborî cu un glonţ. Asta nu se cheamă jaf?

Bătrânul îşi roti privirea peste cei din jur şi, neprimind

imediat răspuns, reluă:

— Ei, cu astfel de tâlhari am avut de-a face atunci. Venisem încoace de pe Missouri, cu act de cumpărare în regulă. Soţia şi fiii mei erau cu mine. Aveam vite, câţiva cai, porci şi o căruţă mare, plină cu ce-ţi trebuie într-o casă, fiindcă eram destul de înstărit, pot să vă spun. Nu se afla prin apropiere nici un colonist, dar nici nu aveam nevoie de nimeni, doar număram opt braţe vânjoase şi vrednice. Casa noastră de bârne a fost curând gata. Aleseserăm din pădure şi desţeleniserăm o bucată de pământ arabil şi ne-am pus pe semănat. Într-o bună zi mi-a dispărut o vacă şi m-am dus în pădure s-o caut. Am auzit deodată lovituri de secure şi m-am dus într-acolo. Am dat peste şase *rafter*-i care doborau din copacii mei. Vaca zăcea la ei. O împuşcaseră ca s-o mănânce. Ei, domnilor, ce-aţi fi făcut în locul meu?

— I-aş fi împuşcat pe loc! exclamă unul.

— Şi pe drept cuvânt. După legea vestului, furtul de cai sau de vite se pedepseşte cu moartea.

— E adevărat. Totuşi, n-am făcut-o. Le-am vorbit calm şi le-am cerut doar să plece de pe pământul meu şi să-mi plătească vaca. Au râs de mine. Iar în ziua următoare mi-a dispărut şi a doua vacă. Tot ei mi-au luat-o. Când m-am dus din nou la ei, vita fusese tăiată în bucăţi atârnate la uscat, ca să facă din ele *pemmikan*[1]. I-am ameninţat că voi face uz de dreptul meu şi le-am cerut despăgubiri. Cel care vorbea în numele lor, şeful, şi-a îndreptat arma spre mine. I-am sfărâmat-o cu un glonţ. N-am vrut să-l rănesc pe dânsul şi am ţintit în puşcă. Am dat apoi fuga acasă, să-mi aduc feciorii. Nu ne temeam noi trei de cei şase. Dar când am ajuns la faţa locului, indivizii dispăruseră. Acum se impunea să fim prudenţi şi, timp de câteva zile, nu ne-am îndepărtat prea mult, ci am rămas în vecinătatea casei noastre. În dimineaţa a patra proviziile noastre se isprăviseră, aşa că m-am dus cu

---

[1] Carne uscată, pisată şi amestecată, ca o pastă, cu grăsime.

băiatul meu cel mare să facem rost de ceva carne. Fireşte că am umblat cu băgare de seamă, dar nu se mai zărea nici urmă de *rafter*-i. Dar pe când ne furişam tiptil prin pădure, l-am zărit deodată, la nici douăzeci de paşi depărtare, pe şeful lor, tupilat după un copac. El nu mă văzuse, îl zărise numai pe fiul meu, John şi ridică puşca, ţintind în direcţia lui. N-a fost niciodată felul meu să ucid un om fără să fie nevoie, aşa că am sărit asupra lui, i-am smuls arma din mână, cuţitul şi pistolul de la cingătoare şi i-am dat un pumn în obraz, încât s-a prăbuşit la pământ. Dar nu şi-a pierdut nici o clipă prezenţa de spirit, ba a fost chiar mai rapid decât mine. Într-o clipită a sărit în picioare şi a dispărut înainte să pot întinde măcar braţul după el.

— Ei, drace! Prostia asta a trebuit s-o ispăşeşti pe urmă! strigă unul. E clar că omul s-a răzbunat mai târziu pentru pumnul acesta.

— Da, s-a răzbunat — încuviinţă bătrânul, ridicându-se de jos şi făcând câţiva paşi încoace şi încolo.

Amintirea îl răscolea. După un răstimp, se aşeză la loc şi urmă:

— Am avut noroc şi ne-am întors cu mult vânat. Ajunşi acasă, m-am dus în spatele cabanei să depun vânatul acolo. Mi s-a părut că aud un strigăt speriat al lui John, dar, din păcate, nu i-am dat atenţie. Intrând în locuinţă, i-am găsit pe-ai mei legaţi şi cu căluş în gură, zăcând lângă vatră şi, în aceeaşi clipă, m-am pomenit apucat pe la spate şi doborât la pământ. *Rafter*-ii veniseră în absenţa noastră la fermă, se năpustiseră asupra soţiei şi a fiului meu cel mic şi aşteptaseră sosirea noastră. Cum John intrase înaintea mea, puseseră mâna pe el atât de repede, că nu-i mai rămăsese timp decât să scoată acel strigăt scurt. În ce mă priveşte, nu mi-a mers nici mai bine nici mai rău decât celorlalţi. Totul s-a întâmplat atât de neaşteptat şi s-a desfăşurat cu atâta repeziciune, încât m-am pomenit legat înainte de a mă gândi măcar să mă

apăr. Apoi mi-au vârât şi mie o cârpă în gură, ca să nu pot striga. Ce-a urmat nu se poate descrie în cuvinte. Au format un tribunal. Faptul că am tras a fost considerat ca o crimă pasibilă de pedeapsa cu moartea. De altfel, ticăloşii beau de zor din rachiul meu şi erau beţi în aşa hal, încât nu mai aveau nimic omenesc în ei. Au hotărât să ne omoare. Ca pedeapsă suplimentară pentru pumnul ce-l dădusem conducătorului lor, acesta a cerut să fim bătuţi la rândul nostru, adică să fim biciuiţi până la moarte. Doi au fost de acord, trei împotrivă. Dar şeful izbuti să-şi impună voinţa. Am fost scoşi în curte lângă gard. Mai întâi i-a venit rândul soţiei mele. Au legat-o strâns şi au tăbărât cu reteveiele asupra ei. Unul dintre ei a simţit parcă un pic de milă şi i-a tras un glonţ în cap. Băieţilor le-a mers mai rău decât ei. Au fost pur şi simplu ucişi în bătăi. Eram de faţă şi silit să asist la toate astea, căci rândul meu venea la urmă. Vă spun, oameni buni, fiecare sfert de oră mi se părea o veşnicie. Eram ca scos din minţi şi nu mă puteam nici mişca, nici împotrivi. În sfârşit, a venit şi rândul meu. Am fost ridicat în picioare şi legat de un stâlp. Loviturile pe care le-am primit nu le-am simţit. Sufletul meu se afla într-o stare care mă făcea nesimţitor faţă de durerile trupeşti. Ştiu doar atât că pe neaşteptate, s-a auzit un strigăt dinspre câmpul de porumb şi cum nu fusese imediat luat în seamă de tâlhari, a urmat o împuşcătură. Eu am leşinat.

— Au venit oameni care te-au salvat?

— Oameni? Nu, numai unul singur. Din felul cum îmi ţineam capul, şi-a dat seama încă de departe că viaţa mea nu mai valora o para chioară dacă nu intervenea pe loc. De aci strigătul şi focul de armă. Fusese doar un avertisment, trăsese în aer, neştiind că are de-a face cu nişte ucigaşi. Dar în timp ce se apropia în grabă, unul dintre indivizi l-a recunoscut şi i-a strigat speriat numele. Ştiuseră să ucidă în chip laş, dar n-aveau toţi şase la un loc curajul să se măsoare cu acest om singur. Au luat-o deci la fugă adăpostindu-se în

dosul casei şi au dispărut în pădure.

— Atunci străinul trebuie să fi fost un *westman* renumit şi temut?

— *Westman? Phsaw!* Era un indian. Da, oameni buni, aflaţi că o piele-roşie m-a salvat!

— O piele-roşie?! Atât de temută încât şase inşi s-o ia la goană?! Cu neputinţă!

— Era Winnetou.

— Winnetou, apaşul? *Good luck!* Ei da, atunci e de crezut. Dar era încă de pe-atunci atât de cunoscut?

— E drept că era de-abia pe la începutul faimei sale. Dar banditul care-i rostise numele şi fugise îl cunoscuse, de bună seamă, într-o împrejurare de aşa natură, încât să nu mai dorească o a doua întâlnire cu el. În plus, cine l-a văzut pe Winnetou o singură dată ştie ce impresie face chiar şi simpla lui apariţie.

— Şi i-a lăsat pe indivizi să-i scape?

— Pentru moment, da. Sau poate că tu ai fi făcut altfel? Din dispariţia lor grabnică putea deduce, nu-i vorbă, că au ceva pe conştiinţă, dar nu ştia bine ce se întâmplase. Abia după aceea a descoperit cadavrele zăcând în ţarină şi şi-a dat seama de crimele comise. Dar nu mai putea să se ia după fugari, fiindcă înainte de toate trebuia să se ocupe de mine. Când m-am trezit din leşin, stătea în genunchi în faţa mea. Mă dezlegase şi-mi scosese căluşul. Sincer vă spun, nu simţeam nici o durere şi vroiam să pornesc numaidecât ca să mă răzbun. El însă nu m-a lăsat. A dus morţii în casă, apoi şi pe mine la fel, că de-acolo puteam să mă apăr uşor în cazul că le-ar fi trecut tâlharilor prin minte să se-ntoarcă; apoi a plecat călare până la cel mai apropiat vecin, ca să-mi aducă pe cineva să mă îngrijească şi să mă ajute. Aflaţi că acest vecin locuia la peste treizeci de mile depărtare şi că Winnetou nu mai fusese niciodată în regiunea aceea. L-a găsit totuşi, deşi a ajuns abia către seară şi, în dimineaţa următoare, s-a

întors împreună cu vecinul şi cu un servitor al lui. După aceea m-a părăsit, ca s-o ia pe urmele ucigaşilor. A lipsit mai bine de o săptămână. Între timp, mi-am îngropat morţii şi l-am rugat pe vecin să se ocupe de vânzarea proprietăţii mele. Mădularele zdrobite nu mi se vindecaseră încă şi zăceam bolnav, aşteptând reîntoarcerea apaşului. Îi urmărise pe *rafter*-i, îi pândise pe întuneric şi aflase că vor să meargă la Fort Smoky-Hill. Bineînţeles că nu li se arătase şi nici nu le-a făcut nimic, lăsând răzbunarea în seama mea. După ce şi-a luat rămas bun, mi-am luat şi eu puşca, am încălecat şi am pornit. Restul îl ştiţi sau vi-l puteţi închipui.

— Nu ştim nimic! Povesteşte mai departe!

— Înţelegeţi şi voi că nu-mi face nici o plăcere. Cinci dintre ei s-au curăţat, unul după altul. Al şaselea şi cel mai rău dintre ei, mi-a scăpat. Cum v-am mai spus, era *rafter* şi probabil că mai e şi acum. De aceea m-am făcut şi eu *rafter*, gândindu-mă că în felul acesta o să mai dau o dată de el. Şi acum, behold! Cine sunt ăştia?

Sări în picioare şi ceilalţi îi urmară exemplul, căci din întunericul pădurii două făpturi înfăşurate în pături pestriţe păşiseră în cercul de lumină al focului. Erau indieni, unul mai în vârstă şi celălalt abia un adolescent. Primul ridică liniştitor mâna şi zise:

— Fără teamă, noi nu duşmani! Sunt aici *rafters* care cunoaşte Tom-cel-Negru?

— Da, îl cunoaştem — confirmă bătrânul Blenter.

— E plecat, aduce bani la voi?

— Da, urma să-i încaseze şi s-ar putea să se întoarcă peste o săptămână.

— Tom mai devreme vine. Atunci voi *rafters* care noi căutăm. Foc facem mai mic, altfel văzut departe. Şi vorbim încet, nu trebuie auzit departe.

Indianul lepădă pătura, îndepărtă vreascurile aprinse, le stinse şi lăsă numai câteva, să mocnească. Indianul cel tânăr

îl ajută, după care primul aruncă o privire spre cazan, se aşeză şi zise:

— Daţi la noi bucată carne, noi mult călărit şi nimic nu mâncat.

Purtarea lui autoritară îi uimi, fireşte, pe *rafter*-i. Omul de pe Missouri întrebă indignat:

— Dar bine, omule, ce-ţi trece prin minte? Te instalezi aici de parc-ai fi la tine acasă!

— Noi nu îndrăzneşte — sună răspunsul. Omul roşu, de ce om rău? Omul roşu om bun. Faţa palidă va afla că aşa e.

— Dar cine eşti tu? Nu pari să aparţii unui trib de pe lângă fluviu sau din prerie. După înfăţişare, bănuiesc mai degrabă că vii din New Mexico şi că eşti un pueblo.

— Din New Mexico venim, dar nu pueblo suntem, ci căpetenie Tonkawa, Ursul-cel-Mare nume al meu şi aici fiul meu.

— Cum, Ursul-cel-Mare? exclamară surprinşi mai mulţi *rafter*-i.

Şi missourianul adăugă:

— Atunci băiatul ăsta e Ursul-cel-Mic?

— Aşa adevărat! încuviinţă indianul.

— Ei, atunci se schimbă povestea. Cei doi urşi Tonkawa sunt pretutindeni bineveniţi. Luaţi carne şi hidromel după pofta inimii şi rămâneţi la noi cât vă place. Dar ce vă aduce prin aceste locuri?

— Noi venit spunem la *rafters* băgăm bine seama.

— De ce? Ne ameninţă vreo primejdie?

— Primejdie mare!

— Cum aşa? Spune-ne!

— Tonkawa întâi mâncăm, aducem cai, apoi vorbim. Ursul-cel-Mare făcu un semn fiului său, la care acesta se depărta, iar dânsul îşi luă o bucată de carne din cazan şi începu să o mănânce cu atâta linişte, de parcă s-ar fi aflat acasă la el în wigwam-ul lui sigur şi tihnit.

— Aţi venit călare? întrebă bătrânul Blenter. Noaptea, prin pădurea întunecoasă? Şi aţi umblat să ne căutaţi pe noi şi ne-aţi şi găsit? Asta zic şi eu ispravă!

— Tonkawa are ochi şi urechi. El ştie, *rafters* la apă stă mereu. Voi vorbit tare şi făcut foc mare, aşa noi vedem de departe şi mirosim şi mai de departe. *Rafters* nu prudent, pentru duşman uşor de găsit.

— Aici nu există duşmani. Suntem absolut singuri în tot ţinutul şi ne simţim oricum destul de tari ca să ne putem apăra împotriva oricui.

— Missouri-Blenter se înşală.

— Cum? Îmi ştii şi numele?

— Tonkawa stat mult după copac şi auzit ce vorbit feţe palide. Auzit şi numele tău. Dacă duşman nu este acum, vine pe urmă. Şi dacă *rafters* nu bagă seama, atunci şi puţini duşmani învinge pe ei.

Se auzea acum un tropăit de copite pe pământul moale. Venea Ursul-cel-Mic cu cei doi cai. Îi legă de trunchiul unui arbore, luă şi el o bucată de carne din ceaun şi se aşeză să mănânce lângă tatăl său. Acesta terminase de cinat, vârî cuţitul la loc în teacă şi reluă:

— Acum Tonkawa vorbeşte, apoi *rafters* fumat desigur cu el pipa păcii. Tom-Negru are bani mulţi. *Tramp*s vine, vor să pândească la el şi ia banii.

— *Tramp*-i? Aici, la râul Black-Bear? Fără îndoială că te înşeli!

— Tonkawa nu greşeşte, ştie sigur şi povesteşte vouă. În englezeasca lui stâlcită, indianul relată întâmplarea de pe vapor, fiind totuşi prea mândru ca să pomenească de faptă eroică a fiului său. Îl ascultau, bineînţeles, cu încordare. Le povesti, de asemenea, ce se întâmplase după fuga bandiţilor. Puţin timp de la dispariţia lor, el şi fiul lui ajunseseră cu luntrea cea mică la malul fluviului Arkansas, poposiseră acolo până la revărsatul zorilor, noaptea neputându-li-se descoperi

urmele. Dar la lumina zilei ele erau perfect vizibile şi duceau, ocolind fortul Gibson spre vest trecând printre Red Fork şi North Fork, afluenţii Canadianului, pentru a coti din nou spre nord. Într-una din nopţile următoare, vagabonzii atacaseră un sat de indieni din tribul Creek, ca să-şi procure caii. Către amiaza zilei a doua, cei doi Tonkawa dăduseră de nişte războinici indieni din spiţa Cioctaw, de la care cumpărară doi cai. Dar din pricina formalităţilor uzuale la un astfel de târg pierdură atâta vreme, încât tâlharii câştigară un avans de o zi întreagă. Trecură apoi prin vadul lui Red Fork şi mai departe, călare, prin preria deschisă, înspre râul Black-Bear. Acum poposeau într-un luminiş la malul apei, dar hotărâseră să-i caute mai întâi pe *rafter*-i ca să-i prevină de primejdia ce-i pândeşte.

Efectul celor povestite de Ursul-cel-Mare nu întârzie să se arate. Nu mai vorbeau decât în şoaptă şi lăsară focul să se stingă.

— Cât de departe de aici e tabăra acestor bandiţi? întrebă bătrânul missourian.

— Cam cât numesc feţele-palide jumătate ceas.

— La naiba! E drept că de-acolo n-au putut vedea focul nostru, dar trebuie să fi simţit mirosul fumului, prea ne-am crezut în siguranţă! Şi de când se află acolo?

— De un ceas până nu făcut seara.

— Atunci fără îndoială că ne-au căutat. Nu ştii nimic despre asta?

— Tonkawa nu permis iscodit *tramp*s când lumină. Plecat îndată, prevenit *rafters*, fiindcă...

Se întrerupse şi trase cu urechea. Apoi, după un răstimp, continuă, şoptind şi mai încet:

— Ursul-cel-Mare văzut ceva, mişcare în colţ de la casă. Stăm tăcut şi nu vorbim! Tonkawa pleacă târâş şi cercetat.

Se şi întinsese la pământ şi, lăsând puşca jos, începu să se târască în direcţia cabanei. *Rafter*-ii ciuliră urechile. Să tot

fi trecut vreo zece minute, când răsună un ţipăt scurt, strident, un ţipăt pe care orice *westman* îl cunoaşte — strigătul de moarte al unui om. După puţin, căpetenia se înapoie.

— Iscoadă de la *tramp*s — îi lămuri indianul. Tonkawa băgat cuţit în el. Dar poate mai este altul. Acela sigur fugit şi spus la *tramp*s. De aceea facem repede, dacă oameni albi vrem pândit *tramp*s.

— E adevărat — se învoi pe şoptite missourianul. Merg cu ţine şi ai să mă călăuzeşti, de vreme ce ştii locul unde poposesc ei. Deocamdată n-au habar că am aflat de prezenţa lor. Se simt deci în siguranţă şi vor vorbi despre planurile lor. Dacă o pornim imediat, poate că aflăm ce au de gând.

— Da, dar uşor şi pe furiş; dacă altă iscoadă aici, să nu vadă că plecăm. Şi puşcă nu luăm, numai cuţit. Puşcă împiedică la noi.

Sfatul fu urmat. *Rafter*-ii se duseră în cabană, unde nu puteau fi zăriţi. Missourianul însă se depărta pe furiş, împreună cu indianul.

Râul Black-Bear poate fi socotit drept graniţa acelui teritoriu deluros, atât de caracteristic, căruia i s-a dat numele de Rolling Prairie, preria cu valuri rostogolite. Aici se-înalţă colină lângă colină, toate aproape la fel de înalte şi de late, despărţite prin văi tot atât de asemănătoare între ele. Aceste coline străbat întregul est al Kansasului. „Preria vălurită” e bogată în ape şi păduri. Văzute de sus, dealurile şi văile ce se înşiră la nesfârşit pot fi asemuite cu talazurile agitate ale unei mări verzi. De aci şi denumirea din care se vede că prin prerie nu se înţelege totdeauna un şes neted, acoperit de iarbă şi de pajişti. În acest ţinut deluros, cu pământ moale, bogat în humus, apele râului Black-Bear s-au infiltrat adânc, astfel că malurile lui, până la locul unde se termină „Preria vălurită”, sunt mai mult abrupte şi totodată acoperite cu păduri chiar până la cursul apei. Această regiune este, sau mai degrabă a

fost foarte bogată în vânat, căci, în vremurile noastre[1] Rolling Prairie este relativ bine populată, iar mulţimea vânătorilor amatori i-a cam pustiit fauna ei de sălbăticiuni.

Acolo unde *rafter*-ii îşi aveau locul de muncă, nu departe de cabană, malul înalt era şi abrupt, lucru deosebit de avantajos, deoarece făcea posibilă amplasarea aşa-numitelor rampe. Acestea sunt nişte lunecuşuri cu ajutorul cărora trunchiurile copacilor pot fi coborâte pe apă fără prea mari eforturi. Apoi malul mai era şi golaş, fără tufişuri. Cu toate acestea, nu era uşor să te orientezi pe întuneric. Missourianul era un *westman* încercat. Nu se putea totuşi mira îndeajuns de felul în care căpetenia Tonkawa, care-l luase de mână, se strecura fără zgomot printre copaci şi se pricepea să-i ocolească de parc-ar fi fost ziua-n amiaza mare. De jos, răzbătea vâjiitul râului, acoperind uşorul zgomot făcut de cei doi.

După ce merseseră cam un sfert de oră, coborâră într-o vale aşezată de-a curmezişul faţă de cursul apei. Şi această vale era plină de arbori deşi şi udată de un pârâiaş cu murmur lin. În apropierea locului unde acesta se vărsa în râu, se afla un luminiş în care creşteau doar câteva tufişuri. Acolo poposiseră *tramp*-ii şi aprinseseră un foc, zărit de cei doi încă de sub acoperişul de frunze al pădurii.

— *Tramp*s tot aşa imprudenţi cum *rafters* — şopti căpetenia Tonkawa însoţitorului său. Ard mult foc, parcă vrea frige bizon întreg. Noi foarte uşor ajungem acolo fără ei să vadă.

— Da, de ajuns ajungem noi — replică bătrânul. Dar putem oare să ne apropiem atât încât să auzim ce vorbesc? Asta rămâne de văzut.

— Noi foarte aproape, noi auzim. Dar ne dăm ajutor unul la altul dacă *tramp*s descoperă pe noi. Dacă atacă şi e nevoie băgăm cuţit şi repede fugim în pădure.

---

[1] Ale autorului.

Se duseră până la ultimii copaci şi vedeau acum mai bine focul şi pe cei strânşi în jurul lui. Aici erau mai mulţi ţânţari, această calamitate a cursurilor de ape din aceste ţinuturi, decât sus, în tabăra *rafter*-ilor. Probabil că din acest motiv făcuseră focul aşa ca să scoată un fum cât mai gros. Caii stăteau deoparte. Nu se vedeau, dar li se auzea tropăitul. Îi chinuiau şi pe ei ţânţarii şi se agitau mereu, încercând să-i alunge. Missourianul îi auzi dând din copite.

Se culcară acum la pământ şi se apropiară de foc, târându-se şi adăpostindu-se pe după tufele din marginea luminişului. Bandiţii şedeau aproape de pârâul al cărui mal era năpădit de stuf, un desiş care se întindea până la tabăra lor şi oferea celor doi un excelent paravan. Indianul, care se târa înaintea albului, desfăşură cu acest prilej o adevărată măiestrie. Trebuia să te strecori printre tuleiele înalte şi uscate, fără să faci cel mai mic zgomot. Nici măcar vârfurile stufului nu trebuiau să se mişte, fiindcă asta ar fi putut duce la descoperirea lor. Ursul-cel-Mare ocolea această primejdie croindu-şi pur şi simplu drum cu cuţitul. Reteza stuful din faţa sa şi mai era şi atent la Blenter, având grijă să-i uşureze înaintarea. Tăiatul tulpinilor tari ale stufului se petrecea într-o linişte desăvârşită, aşa că nici chiar bătrânul missourian nu auzea cum cădeau tijele la pământ.

Se apropiară astfel de foc şi se opriră abia când ajunseră într-un loc de unde se putea desluşi ce vorbeau între ei *tramp*-ii. Blenter îi măsură pe rând, apoi îl întrebă pe indian:

— Care dintre ei e „colonelul” de care vorbeai?

— Cornel nu este, el plecat — răspunse în şoaptă indianul.

— Probabil ca să ne caute.

— Ursul-cel-Mare aşa crede.

— N-o fi cumva cel pe care l-ai înjunghiat?

— Nu, nu el acela.

— Dar nu aveai cum să-l vezi!

— Faţa-palidă numai cu ochi vede, dar indian şi cu mâini vede. Cu degetele sigur recunoşteam dacă era cornel.

— Atunci era însoţit de un altul şi pe acela l-ai doborât tu.

— Asta adevărat. Acum aici aşteptăm până vine cornel înapoi.

Tramp-ii se întreţineau cu multă vioiciune. Sporovăiau despre tot felul de lucruri, numai nu despre ce i-ar fi putut interesa pe cei doi la pândă, până când unul dintre ei spuse totuşi:

— Aş vrea să ştiu dacă bănuiala colonelului se adevereşte. Ar fi supărător că *rafter*-ii să nu se mai afle aici.

— Ba sunt încă aici şi chiar aproape de tot — răspunde un altul. Aşchiile de lemne aduse de apă sunt încă proaspete. Sunt de ieri, cel mult de alaltăieri.

— Dacă-i aşa, trebuie să ne mai retragem, fiindcă aici suntem atât de aproape de indivizii ăştia, încât ne-ar putea zări şi doar nu vrem să fim văzuţi. De fapt, cu ei n-avem nimic. Nu vrem decât să punem mâna pe Tom-cel-Negru şi să-i luăm banii.

— Dar n-o să reuşim — interveni un al treilea. Credeţi cumva că *rafter*-ii n-or să ne remarce dacă ne retragem puţin? Lăsăm doar urme ce nu pot fi şterse. Şi dacă ne trădăm prezenţa, s-a zis cu planul nostru!

— Ba deloc! Îi împuşcăm până la unul!

— Ei nu, c-or să se aşeze unul lângă altul şi or să se lase împuşcaţi! I-am dat colonelului sfatul cel mai bun cu putinţă, dar n-a vrut să mă asculte. În est, în mările oraşe, păgubaşul se duce la poliţie şi-i lasă ei sarcina să-l descopere pe hoţ. Aici, în vest, însă, fiecare îşi face singur dreptate. Sunt convins că am fost urmăriţi măcar o bucată de drum. Şi cine credeţi că s-o fi luat după noi? În orice caz, numai acei dintre pasagerii vaporului care se pricep la aşa ceva, adică Old Firehand, Tom-cel-Negru şi poate cel mult această ciudată

mătuşă Droll. Trebuia să-i aşteptăm şi nu ne-ar fi venit greu să luăm banii lui Tom. Dar în, loc să fi făcut aşa, am tot călărit nebuneşte şi acuma stăm aici, la Râul Black-Bear, fără să ştim dacă punem mâna pe bani. Şi că acum colonelul umblă în toiul nopţii prin pădure în căutarea *rafter*-ilor, e pur şi simplu stupid. Putea aştepta până mâine şi...

Se întrerupse brusc, căci omul de care vorbea ieşea în clipa aceea dintre copaci şi păşea spre focul de tabără. Văzu că se uită toţi plini de curiozitate la el, îşi scoase pălăria, dădu cu ea de pământ şi zise:

— Nu aduc veşti bune, camarazi. Am avut ghinion.

— Ghinion? Cum aşa? se auzi în jur. Unde-i Bruns? El de ce n-a venit?

— Bruns? răspunse „colonelul” aşezându-se pe jos. Nu mai vine deloc. A murit.

— A murit? Aiurezi? A fost accidentat?

— Da, a fost accidentat, nenorocitul, dar printr-un cuţit înfipt în inimă.

Această ştire provocă o agitaţie de nedescris. Fiecare voia să ştie cum şi unde şi, copleşit de întrebări „colonelul” nu mai ajungea la cuvânt. Ceru deci să se facă linişte, după care urmă:

— Bruns şi cu mine bănuiam că *rafter*-ii sunt în susul apei şi ne-am dus în direcţia aceea. Era nevoie de multă precauţie, altminteri puteam fi văzuţi. De aceea înaintam foarte încet şi ne-a prins noaptea. Eu ziceam să ne întoarcem, dar Bruns s-a împotrivit. Descoperisem mai multe urme din care mi-am dat seama că ne aflăm la locul de pornire al plutelor. Dânsul susţinea că o să-i mirosim pe *rafter*-i, fiindcă şi ei trebuie să fi aprins un foc, de n-ar fi decât ca să se apere de ţânţari. Lucrul s-a şi adeverit, am simţit după puţin timp un miros de fum şi pe malul înalt al râului se zărea o uşoară lumină, ca de la un foc a cărui strălucire răzbate printre tufe şi copaci. Am urcat malul şi ne-am pomenit cu focul în faţa

noastră. Ardea înaintea unei cabane şi, în jurul, flăcărilor, şedeau *rafter*-ii, douăzeci la număr, exact cât noi. Ne-am furişat mai aproape. Eu am rămas culcat sub un copac, iar Bruns s-a târât până-n spatele cabanei. Nici n-am mai apucat să auzim ce vorbeau, când au sosit doi străini, nu *rafter*-i, ci străini. Şi pe toţi dracii, erau cei doi indieni de pe *Dogfish!*

Cei din bandă se arătară uluiţi de această veste. Dar fură de-a dreptul consternaţi când aflară ce le povestise căpetenia Tonkawa oamenilor din pădure. După care, Brinkley continuă:

— L-am văzut pe indian stingând focul, apoi au vorbit atât de încet, că n-am mai putut pricepe nimic. Atunci am vrut s-o iau din loc, dar trebuia, bineînţeles, să-l aştept pe Bruns. Deodată, am auzit un ţipăt atât de groaznic şi de înfiorător, că m-a străpuns până-n măduva oaselor. Venea dinspre partea cabanei, după care se ascunsese Bruns. M-a apucat frica pentru el şi m-am furişat deci în jurul taberei, până la cabană. Era o beznă că nu puteam înainta decât pe pipăite. Pe neaşteptate, mâna mea a dat de un trup omenesc zăcând într-un lac de sânge. După îmbrăcăminte, mi-am dat seama că era Bruns şi m-am speriat groaznic. Fusese înjunghiat în spate şi cuţitul trebuie să-i fi pătruns până-n inimă. Ce puteam să fac? I-am golit buzunarele, i-am luat cuţitul şi revolverul, iar pe el l-am lăsat să zacă acolo. Când am ieşit iar de după casă, am văzut că *rafter*-ii se retrăseseră înăuntru, aşa că am şters-o în grabă. Şi acum nu mai avem timp de pierdut, trebuie s-o luăm din loc numaidecât!

— De ce? fu întrebat.

— Cum de ce? N-aţi auzit că roşii ăştia ştiu unde ne e tabăra? Fără îndoială că vor să ne atace. Cum însă trebuie să-şi zică şi ei că vom remarca absenţa celui mort şi că deci vom intra la bănuială, e posibil să vină foarte curând. Dacă ne lăsăm surprinşi, suntem pierduţi. Aşa că trebuie să pornim deîndată şi să renunţăm la banii *rafter*-ilor. Este cel mai cuminte lucru şi...

Se întrerupse şi făcu un gest de surpriză.

— Ce ai? îl întrebă unul. Hai, continuă!

„Colonelul” se ridică fără să răspundă. Şezuse aproape de locul unde erau ascunşi cei doi. Când privirea missourianului se oprise asupra „colonelului”, o agitaţie neobişnuită pusese stăpânire pe el şi luase şi mai mari proporţii la auzul vocii sale. Nu mai putu sta liniştit locului şi înainta tot mai mult prin stuf. Ochii îi scânteiau şi stăteau parcă să-i iasă din orbite. În surescitarea lui, uită de orice precauţie şi nici nu băgă de seamă că-şi scosese capul aproape cu totul din stufăriş.

— Nu te arăta! îi şopti căpetenia şi-l trase înapoi. Dar era prea târziu, căci „colonelul” zărise capul. De aceea îşi întrerupse vorba şi se ridică repede, să-l facă inofensiv pe cel ce pândea. Procedă însă cu multă şiretenie, spunând:

— Mi-am adus tocmai aminte că acolo, la cai mai a... hai, veniţi cu mine, voi doi!

Făcu semn celor doi bărbaţi din dreapta şi din stânga lui. Când se ridicară în picioare, dânsul le şopti:

— Mă prefac numai, fiindcă aici, în spatele nostru, e pitit cineva, un *rafter*, de bună seamă, care ne pândeşte din stuf. Dacă observă că l-am zărit, fuge. De cum mă arunc asupra lui, puneţi şi voi imediat mâna pe el! În felul ăsta îl prindem înainte să se poată apăra sau să dea în mine. Aşadar, înainte!

Se întoarse cu iuţeala fulgerului şi făcu un salt în direcţia capului pe care-l zărise.

Căpetenia Tonkawa era însă un bărbat prevăzător, încercat şi ager. Îl văzuse pe „colonel” ridicându-se şi discutând în şoaptă cu ceilalţi doi şi observase că unul dintre ei făcuse fără să vrea o mişcare îndărăt. Oricât de neînsemnat şi de stăpânit fusese gestul, pentru Ursul-cel-Mare era suficient. Îl atinse cu mâna pe bătrânul *rafter* şi-i şopti:

— Repede plecăm! Cornel văzut pe tine şi vrea prinde.

Hai!

În aceeaşi clipă se întoarse şi, fără să se ridice de la pământ, se repezi după tufă alăturată. Totul se petrecuse în cel mult două secunde. Dar atunci auzi în spatele său acel „Înainte!” al lui Brinkley şi, când se uită îndărăt, îl văzu cum se aruncă asupra missourianului, pildă ce fu urmată imediat de cei doi *tramp*-i.

Bătrânul Blenter, cu toată vestita lui prezenţă de spirit, fusese totuşi luat prin surprindere. Cei trei, trântiţi deasupra lui sau cu genunchii pe el, îi imobilizau braţele şi picioarele, iar ceilalţi părăsiră focul şi se apropiară în grabă. Indianul îşi scosese cuţitul şi se pregătea să sară în ajutorul bătrânului, dar îşi dădu seama că nu le-ar putea ţine piept, dată fiind covârşitoarea lor superioritate numerică. Se văzu deci silit să se mulţumească doar să observe ce se întâmpla cu missourianul şi apoi să-i înştiinţeze pe *rafter*-i. Dar, ca să nu fie descoperit el însuşi, părăsi poteca croită prin stuf, se dădu tot târându-se mult mai la o parte şi se ascunse după un tufiş.

Când îl zăriră pe cel prins, *tramp*-ii începură să vocifereze, dar „colonelul” le porunci să tacă:

— Linişte! Nu putem şti dacă nu mai sunt şi alţii prin apropiere. Ţineţi-l bine! Mă duc să văd.

Făcu ocolul taberei şi, spre liniştirea lui, nu zări pe nimeni. În timp ce patru oameni îl ţineau strâns pe bătrân, Brinkley se plecă asupra lui, sa-i vadă faţa. O cercetă îndelung, cu privirea ascuţită şi îngândurată. Apoi zise:

— Măi, parcă te-aş cunoaşte! Unde naiba te-am mai văzut?

Bătrânul se feri să i-o spună. Ura clocotea în pieptul lui, dar se silea să pară cât mai indiferent.

— Da, cred că te-am mai văzut — repetă „colonelul”. Cine eşti? Faci parte dintre *rafter*-ii care lucrează acolo sus?

— Da, — răspunse prizonierul.

— Ce tot pândeai pe-aici? De ce ne spionezi?

— Ciudată întrebare! Nu cumva e oprit aici, în vest, să te uiţi la oamenii de care dai? Mai degrabă cred că e o poruncă a necesităţii s-o faci. Sunt pe-aici destui oameni de care trebuie să te fereşti.

— Ai auzit ce-am vorbit între noi, aşa că ai aflat cine şi ce suntem.

— N-am auzit nimic. Eram jos, la râu şi voiam să mă întorc în tabără. Atunci am zărit focul vostru şi bineînţeles că m-am apropiat să văd cine poposeşte aici. Nici n-am mai avut vreme să aud ce se vorbea, căci am fost neprevăzător şi m-aţi prins.

Spera ca Brinkley să nu-l fi observat sus, la cabană. Dar se înşela, căci roşcovanul îi răspunse batjocoritor:

— Astea-s fleacuri! Te-am văzut adineauri nu numai stând cu *rafter*-ii laolaltă, dar te-am şi auzit vorbind, aşa că te ştiu acum. Recunoşti că eşti cu ei?

— Nici prin gând nu-mi trece! Am spus adevărul!

— Ai fost deci singur aici?

— Da.

— Şi susţii că n-ai auzit nimic din ce vorbeam noi?

— Nici un cuvânt!

— Cum te cheamă?

— Adams — minţi missourianul, gândindu-se că are toate motivele să-şi ascundă adevăratul nume.

— Adams — repetă îngândurat „colonelul". Adams! N-am cunoscut nici un Adams cu o mutră ca a ta. Şi, totuşi, parcă ne-am mai întâlnit noi undeva.

— Nu — stărui bătrânul. Şi acum daţi-mi drumul! Nu v-am făcut nimic şi nădăjduiesc că sunteţi nişte *westmeni* cinstiţi şi că lăsaţi în pace pe alţi oameni cinstiţi.

— Da, suntem într-adevăr cinstiţi, nişte bărbaţi care nu calcă legile — râse roşcatul. Dar mai adineauri aţi înjunghiat pe unul de-ai noştri şi după legile vestului, asta cere răzbunare, sânge pentru sânge, viaţă pentru viaţă. Şi fii tu

cine-i fi, dar s-a zis cu tine!

— Cum? Vreţi să mă ucideţi?

— Exact, aşa cum l-aţi ucis şi voi pe camaradul nostru. Mai rămâne de discutat dacă mori de cuţit, ca şi dânsul, sau dacă te înecăm în râu. Multe mofturi n-o să facem cu tine. N-avem timp de pierdut! Să punem repede la vot! Astupaţi-i gura. Să nu poată striga. Cine e pentru aruncatul în apă să ridice mâna!

Acest îndemn fusese adresat bandiţilor şi majoritatea votă pe loc pentru.

— Aşadar, îl înecăm! hotărî „colonelul”. Legaţi-i bine braţele şi picioarele, să nu poată înota! apoi repede în apă cu el, pe urmă, plecarea, până nu vin oamenii lui!

În timpul acestei „proceduri”, bătrânul missourian fusese ţinut strâns de câţiva *tramp*-i. Acum urma să i se lege mai întâi gura. Ştia că indianul nu avusese timp să ajungă până la *rafter*-i, deci nu se putea aştepta la ajutor. De aceea făcu ceea ce oricare altul ar fi făcut în locul lui. Se zbătea din răsputeri şi începu să strige după ajutor. Chemarea străbătu liniştea nopţii până-n depărtări.

— *All lighnings!* blestemă roşcatul mânios. Nu-l lăsaţi să strige! Dacă nu sunteţi în stare să-l stăpâniţi, îl fac eu să tacă! Fiţi atenţi!

Puse mâna pe armă şi o ridică, să dea cu patul puştii în capul bătrânului. În clipa aceasta, însă, se desprinse din desiş o umbră uriaşă. O izbitură puternică îl nimeri din plin pe Brinkley şi-l întinse pe spate, la pământ...

Puţin înainte de a se fi înserat, patru călăreţi veneau pe urmele *tramp*-ilor şi anume: Old Firehand, Tom-cel-Negru, mătuşa Droll şi tânărul Fred. Urmele îi duceau printre copaci. Ele se desluşeau cu destulă uşurinţă, dar nu li se putea stabili vechimea. Abia când dădură de un luminiş acoperit de iarbă, Old Firehand descălecă şi le examină, fiindcă firele de iarbă erau mai grăitoare decât muşchiul mărunt din pădure. După

ce privise cu atenţie amprentele, zise:

— Haimanalele se află cam la o milă şi ceva înaintea noastră, fiindcă urma a fost lăsată abia acum o jumătate de oră. Trebuie deci să dăm pinteni cailor.

— Pentru ce? întrebă Tom.

— Ca să ajungem în apropierea bandiţilor până nu s-a înnoptat încă şi să aflăm unde-şi aşează tabăra.

— Dar asta nu-i primejdios pentru noi? O să poposească desigur înainte de a se lăsa întunericul şi putem să ne aşteptăm să le cădem în braţe.

— De asta nu mă tem, chiar dacă presupunerea dumitale ar fi îndreptăţită, fiindcă nu-i putem ajunge din urmă înaintea apusului soarelui. Din anumite semne trag concluzia că nu sunt departe de *rafter*-ii pe care vrem să-i avertizăm. E deci preferabil să ştim întâi unde poposesc *tramp*-ii. Şi de aceea e necesar să ne grăbim. Altminteri ne apucă noaptea, iar până dimineaţa câte nu se pot întâmpla! Dumneata, Droll, ce părere ai?

Discuţia se desfăşurase pe nemţeşte, aşa că Droll răspunse în dialectul său:

— Ai exprimat în totul părerea mea. Dacă înaintăm repede, îi prindem mai degrabă. Dacă înaintăm mai încet, îi prindem mai târziu. Deci, domnii mei, hai la trap să se zguduie copacii?

Cum pădurea nu era prea deasă, putură da frâu liber cailor. Dar şi vagabonzii se folosiseră de lumina zilei şi se opriseră abia când îi silise întunericul. Dacă Old Firehand nu s-ar fi luat după urmele lor şi s-ar fi ţinut de cursul râului, ar fi dat de semnele trecerii celor doi indieni Tonkawa care aveau un avans însemnat faţă de ei.

Când se întunecase de-a binelea şi urmele de copite aproape că nu se mai vedeau, Old Firehand descălecă din nou, ca să le cerceteze. Rezultatul fu:

— Am scos o jumătate de milă. Dar, din păcate şi tâlharii

au călărit repede. Să încercăm totuşi să-i ajungem. Descălecaţi! Trebuie să ne urmăm drumul pe jos şi să ne ducem caii de dârlogi.

Întunericul se lăsa însă foarte repede şi urmele nu se mai vedeau deloc. Cei patru se opriră.

— Şi acum? întrebă Tom. Suntem nevoiţi să rămânem aici.

— Ba deloc! se împotrivi Droll. Dăm frumuşel tot înainte, până-i nimerim!

— Dar o să ne audă venind.

— Nu, că mergem uşurel. Pe mine nu m-aud şi nici nu mă prind ei. Nu eşti de aceeaşi părere, domnule Firehand?

— Pe de-a-ntregul — confirmă vânătorul. Prudenţa însă ne opreşte să mergem în direcţia urmelor. S-o luăm mai spre dreapta, depărtându-ne de râu. Atunci îi avem pe indivizi între noi şi apă şi le zărim focul înainte ca ei să ne observe.

— Dar dacă n-au aprins nici un foc? Se interesă Tom.

— Atunci simţim mirosul cailor lor — răspunse Droll. În pădure îi adulmecăm mai uşor decât pe-afară, în câmp deschis. Pe mine nasul nu mă-nşeală niciodată. Hai, deci, s-o luăm la picior mai departe şi mai spre dreapta.

Old Firehand porni înainte cu calul după el şi ceilalţi îl urmară unul după altul. Râul făcea în acel loc o cotitură destul de largă spre stânga. Prin urmare, se depărtară prea mult de mal, lucru de care Old Firehand îşi dădu imediat seama, pământul fiind aici mai puţin umed, aşa că se îndreptă din nou mai spre stânga. Deodată, simţi miros de fum şi se opri. În spatele lui, Droll adulmecă şi el, trăgând pe nas şi apoi zise:

— Ăsta-i fum. Vine de acolo-încoace. Deci trebuie s-o luăm dincoace-ncolo. Dar să băgăm de seamă! Mi se pare că e un loc mai luminos în faţa noastră. Asta nu poate proveni decât de la foc.

Dădu să pornească, dar se opri, căci auzul său ascuţit

prinse nişte paşi apropiindu-se. Îi auzise şi Old Firehand odată cu răsuflarea precipitată a celui ce venea. Dădu drumul dârlogilor şi înainta niţel. Auzul îi spunea că omul trebuia să treacă prin faţa lui. În bezna nopţii şi a pădurii, abia vizibil chiar şi pentru ochii experimentaţi ai vânătorului, se ivi o siluetă care voia să se furişeze mai departe.

— Stai! porunci el cu voce înăbuşită. Cine eşti?

— *Şai nek-enoch, şai kopeia* — nu ştiu nici eu, nimeni! răspunse cel întrebat, încercând să scape din strânsoare.

Până şi cel mai neînfricat bărbat se sperie dacă se pomeneşte, noaptea în pădure, apucat pe neaşteptate de două mâini puternice. În asemenea clipe de spaimă, oricine se foloseşte fără să vrea de limba lui maternă. Aşa şi cel pe care Old Firehand îl ţinea strâns. Vânătorul înţelese însă cuvintele şi spuse uimit:

— Păi ăsta e Tonkawa! Ursul-cel-Mare şi fiul său sunt înaintea noastră. Nu cumva... ei, spune, cine eşti?

Acum omul renunţă să se împotrivească. Recunoscuse vocea marelui vânător şi, în englezeasca lui stâlcită, răspunse precipitat:

— Eu Nintropan-hauey, tu Old Firehand. Asta foarte bine! Mulţi oameni cu tine?

— Aşadar, totuşi Ursul-cel-Mare! Fericită întâlnire! Da, sunt Old Firehand. Mai am trei inşi cu mine şi ne-am adus şi caii. Ce tot faci pe-aici? Bandiţii sunt pe-aproape. Bagă de seamă!

— Văzut pe ei. *Tramp*s prins bătrân Missouri-Blenter. Vrea ucide pe el. Eu fuge la *rafters*, aduce ajutor. Atunci Old Firehand prins pe mine.

— Vor să ucidă un *rafter*? Atunci trebuie să-i oprim. Dar unde sunt?

— Acolo, în spate al meu, unde lumină prin copaci.

— E şi roşcovanul de „cornel” cu ei?

— Da, acolo este.

— Unde-şi ţin caii?

— Dacă Old Firehand spre ei, atunci caii stau la dreapta, înainte de ajungem la foc.

— Dar *rafter*-ii unde se găsesc?

— Sus, pe deal. Ursul-cel-Mare fost la ei şi vorbit cu dânşii.

Indianul le povesti în fugă cele întâmplate, la care Old Firehand observă:

— Dacă a fost ucis un *tramp*s, fără îndoială că o să vrea să-l ucidă în schimb pe missourian. Noi patru o să legăm caii aici şi o să ne grăbim să zădărnicim omorul. Tu, însă, dă fuga la *rafter*-i şi adu-i repede încoace!

Indianul se depărta în goană. Cei patru îşi legară caii de copaci şi porniră pe cât puteau de repede spre tabăra banditilor. Peste puţin, se făcu mai lumină printre arbori şi apoi zăriră para focului. La dreapta, într-o rarişte văzură caii *tramp*-ilor. Acum cei patru se întinseră la pământ şi se apropiară târâş de foc. Old Firehand se întorsese tocmai spre băiatul Fred, să-i spună să se ducă la cai şi să tragă în fiecare bandit care ar încerca să încalece şi să dispară. Dar nu rostise încă primele cuvinte, că răsună un ţipăt puternic, pătrunzător. Era ţipătul mai sus-amintit al bătrânului missourian.

— Îl omoară! strigă Old Firehand. Pe ei! Nici o milă pentru cine se opune!

Se ridică şi se avânta spre foc. Azvârli în lături doi-trei bandiţi ce-i stăteau în cale şi se repezi la roşcovan, care tocmai se pregătea să lovească. Sosise exact la timp şi-l doborî pe „cornel” cu patul puştii. Alţi doi-trei *tramp*-i, ocupaţi să-l lege pe missourian şi să-i pună căluş, căzură sub următoarele lui lovituri. Apoi, zvârlind puşca încă încărcată, scoase revolverul şi trase asupra celorlalţi duşmani. Între timp, uriaşul nu pronunţase un singur cuvânt şi nu scosese nici un sunet.

Cu atât mai multă gălăgie făceau ceilalţi trei. Tom-cel-

Negru se repezi ca o furtună în rândurile *tramp*-ilor şi începu să-i lovească cu patul puştii, ocărându-i, batjocorindu-i şi ameninţându-i de mama-focului. Fred, adolescentul de şaisprezece ani, îşi descărcase mai întâi puşca în ei, o aruncă apoi şi scoase revolverul. Trăgea glonţ după glonţ, în timp ce ţipa din răsputeri, spre a mări spaima celor atacaţi.

Dar cel mai tare se auzea glasul strident şi piţigăiat al mătuşii Droll. Fenomenalul vânător tuna şi fulgera cât o duzină de oameni dezlănţuiţi. Mişcările îi erau atât de repezi, încât nici un duşman nu l-ar fi putut ţinti cu precizie. E drept că nici nu încerca vreunul. *Tramp*-ii erau aşa de uluiţi de acest atac neaşteptat, că nici nu se gândiseră la început să opună rezistenţă, şi, când îşi reveniră, cei scăpaţi neatinşi, văzând atâţia morţi, răniţi sau zăcând leşinaţi pe jos, socotiră că cel mai cuminte lucru era să dea bir cu fugiţii. O luară la goană fără să-şi dea seama că ei sunt în număr mai mare decât atacanţii, derutaţi fiind de ţipetele mătuşii Droll. Din clipa în care Old Firehand dăduse prima lovitură şi până la fuga răufăcătorilor care scăpaseră teferi, nu trecuse nici măcar un minut.

— După ei! strigă Old Firehand. Eu rămân pe loc. Nu-i lăsaţi să ajungă la cai!

Tom, Droll şi Fred, scoţând mereu urlete sălbatice, porniră în fuga mare înspre locul unde văzuseră caii. Banditii care fugiseră cu gândul să încalece nu apucaseră să ajungă până acolo, aşa că se năpustiră în adâncul pădurii.

În răstimpul acesta, *rafter*-ii aşteptau sus, în cabana lor, reîntoarcerea missourianului şi a căpeteniei Tonkawa. Când auziră împuşcăturile jos, în valea râului, se gândiră că cei doi sunt în primejdie. Puseră mâna pe arme, părăsiră cabana şi, în măsura în care întunericul o permitea, alergară înspre partea de unde porniseră împuşcăturile, strigând cât îi ţinea gura, ca să-i sperie pe tâlhari. În fruntea *rafter*-ilor alerga Ursul-cel-Mic, a cărui voce răsunătoare se auzea din când în

când, îndrumându-i astfel pe ceilalţi, să nu piardă direcţia. Nu parcurseseră nici jumătatea drumului, când se auzi în faţa lor o altă voce şi anume cea a Ursului-cel-Mare.

— Repede veniţi! strigă el. Old Firehand aici şi trage în *tramp*s. Numai trei oameni la dânsul. Ajutăm pe el!

4. Scăpat de pedeapsă

Când *rafter*-ii apărură jos, la râu, Old Firehand, Tom, Droll, Blenter şi Fred şedeau liniştiţi la focul *tramp*-ilor, de parc-ar fi fost aprins special pentru dânşii şi nu s-ar fi întâmplat absolut nimic neobişnuit. De o parte zăceau morţii, iar de o alta tâlharii răniţi sau prinşi, printre ei şi roşcovanul „colonel”.

— Ei, drăcie! exclamă primul dintre noii sosiţi, adresându-se bătrânului missourian. Te credeam în primejdie şi tu şezi aici sănătos şi vesel!

— Da — răspunse bătrânul zâmbind. Urma, fireşte, să fiu expediat pe lumea cealaltă. „Colonelul” era gata să mă miruie în cap cu patul puştii, când au venit aceşti patru gentlemeni şi m-au scos din încurcătură. Treabă făcută la repezeală şi bine! Aţi putea învăţa ceva de la ei, *boys!*

— Şi... Old Firehand e într-adevăr de faţă?

— Da, uite-l aici! Priviţi-l şi strângeţi-i mâna! O merită. Închipuiţi-vă, trei bărbaţi şi un băiat se aruncă asupra a alţi douăzeci şi, fără să se aleagă nici măcar cu o zgârietură, ucid nouă dintre ei şi prind şase!

La aceste cuvinte, Blenter se ridicase de la foc. Ceilalţi făcură la fel. *Rafter*-ii rămaseră respectuoşi la o oarecare distanţă privind spre statura uriaşă a lui Old Firehand. Acesta îi îndemnă să se apropie şi le întinse mâna pe rând. Pe cei doi Tonwaka îi întâmpină cu deosebită atenţie, spunându-le:

— Fraţii mei roşii au dovedit mare iscusinţă în urmărirea *tramp*-ilor, ceea ce mi-a uşurat mult sarcina.

— Lauda fratelui meu alb mai multă cinste decât merită noi — răspunse cu modestie Ursul-cel-Mare. *Tramp*s lăsat urmă cât cireada bizoni. Cine nu vede orb este. Dar „cornel” unde? Şi la el mort?

— Nu, trăieşte. Lovitura puştii mele l-a buimăcit doar. Apoi şi-a revenit şi l-am legat. Uite-l acolo.

Arătă cu mâna înspre locul unde zăcea Brinkley. Indianul se duse într-acolo, scoase cuţitul şi zise:

— Dacă faţa-palidă nu murit de la lovitură, moare acum de cuţit! El lovit mine, luăm tot sânge de la el!

— Stai! strigă bătrânul missourian, apucând braţul ridicat al căpeteniei. Omul ăsta e al meu!

Ursul-cel-Mare se întoarse, îl privi grav şi-l întrebă:

— Şi tu vrei răzbunare pe el?

— Da şi încă ce răzbunare!

— Sânge?

— Sânge şi viaţa!

— De când?

— De mulţi, mulţi ani. Mi-a biciuit nevasta şi ambii mei feciori până i-a omorât.

— Tu nu înşeli pe mine? întrebă indianul, căruia îi venea greu să renunţe la răzbunarea impusă de legile preriei, care-i impuneau însă şi renunţarea în favoarea celui ce avea întâietate.

— Nu, e cu neputinţă să mă-nşel! L-am recunoscut imediat! O mutră ca a lui nu se uită atât de uşor.

— Deci tu omori pe el?

— Da, fără milă şi fără îndurare.

— Atunci Nintropan-hauey retrage, dar nu de tot. Cornel dat la el sânge şi la tine viaţa. Tonkawa nu are voie lăsăm nepedepsit. El ia aşadar urechile. Tu de acord?

— Hm! Dar dacă nu accept?

— Atunci Tonkawa omoară imediat pe el.

— Bine, atunci i-ai urechile. N-o fi creştinesc să admit asta, dar durerile pe care mi le-a pricinuit te fac să aplici legea preriei, nu a milei, care cruţă şi un asemenea răufăcător.

— Deci, urechi mie şi iau la mine imediat.

Căpetenia îngenunche lângă „colonel”, spre a-şi îndeplini intenţia. Când criminalul văzu că-i lucru serios începu să ţipe.

— Ce vă trece prin cap, domnii mei! Asta-i treabă de creştin? Ce v-am făcut ca să îngăduiţi acestui păgân cu piele roşie să-mi mutileze capul?

— Despre ce mi-ai făcut mie vorbim noi pe urmă — îi răspunse rece şi grav missourianul.

— Iar ceea ce avem noi, ceilalţi, să-ţi reproşăm, o să-ţi arăt chiar acum — adăugă Old Firehand. Nu ţi-am cercetat încă buzunarele. Ia să vedem ce se găseşte acolo!

Făcu un semn lui Droll şi acesta goli buzunarele prizonierului. Printre alte multe obiecte, dădu de portvizitul *tramp*-ului. Când îl deschise, se constată că mai conţinea încă întreaga sumă, în bancnote, furată inginerului.

— Aha, încă n-ai împărţit banii cu oamenii tăi! zâmbi Old Firehand. Asta-i o dovadă că ei aveau mai multă încredere în tine decât am avut noi. Eşti un hoţ şi poate chiar mai mult. Nu meriţi îndurare. Ursul-cel-Mare să facă cu tine ce doreşte.

Brinkley scoase un ţipăt de groază. Dar căpetenia nu se sinchisi de asta, îl apucă de păr şi din două tăieturi repezi şi sigure, îi reteză ambele urechi şi le aruncă în râu.

— Aşa! făcu indianul. Acum Tonkawa răzbunat, poate pleca mai departe pe cal.

— Acum? întrebă Old Firehand. Nu vrei să mai mergi cu mine, sau să rămâi măcar peste noapte la noi?

— Tonkawa nepăsător dacă zi sau noapte. Ochii lui buni, dar timpul său scurt. El pierdut multe zile urmăreşte cornel. Acum el călăreşte zi şi noapte, spre *wigwam* al său. El prieten bărbaţi albi. El mare prieten şi frate cu Old Firehand. Marele Spirit dea mereu mult praf de puşcă şi multă carne la feţe-palide care fost prietenos cu Tonkawa. *Howgh!*

Îşi atârnă puşca de umăr şi se depărtă. Fiul lui făcu la fel, şi-l urmă. Amândoi se topiră în beznă.

— Dar unde-şi au caii? se interesă Old Firehand.

— Sus, la cabana noastră — răspunse missourianul. Se duc bineînţeles să-i ia. Dar mă întreb dacă vor nimeri prin pădurea seculară, acum, noaptea...

— Fii fără grijă! interveni vânătorul. Cunosc ei drumul, altfel ar fi rămas. Să-i lăsăm deci să plece şi să ne vedem de treburile noastre...

— Ce facem cu morţii şi cu prizonierii?

— Pe morţi îi aruncăm în apă, iar pe ceilalţi îi judecăm după vechea datină a vestului. Dar mai întâi să ne convingem că nu ne ameninţă nici o primejdie din partea celor fugiţi.

— O, sunt atât de puţini, că n-avem a ne teme de ei! Probabil c-au fugit cât de departe au putut. De altfel, putem face de gardă.

„Colonelul” zăcea lângă camarazii săi prinşi şi se văita de durere. Dar deocamdată nimeni nu se ocupa de el. Dinspre râu nu ameninţa nici o primejdie, iar în partea cealaltă postară, spre mai multă siguranţă, câteva străji. Old Firehand trimise după caii rămaşi în urmă, apoi se putea institui tribunalul preriei.

Deliberară mai întâi cu privire la complicii „colonelului”. Nu exista nici un indiciu că ar fi făcut un rău vreunuia dintre cei de faţă. Pentru ceea ce puseseră la cale, rănile primite şi pierderea cailor şi armelor puteau fi considerate ca suficientă pedeapsă. Urma să fie păziţi cu străşnicie peste noapte şi dimineaţa să li se dea drumul. Li se dădu voie să-şi îngrijească reciproc rănile.

Apoi veni rândul făptaşului principal, „colonelul”. Zăcuse până atunci în întuneric şi acum fu adus în apropierea focului. Nu-l luminase încă bine raza flăcării, că băiatul Fred scoase un ţipăt ascuţit, sări şi se repezi înspre Brinkley şi, aplecându-se asupra lui, îl scrută de parc-ar fi vrut să-l fulgere din ochi şi apoi strigă, întorcându-şi capul spre mătuşa Droll:

— El e! Ucigaşul! Îl recunosc! Am pus mâna pe el!

Droll se apropie şi el repede şi întrebă:

— Nu cumva te-nşeli? Nu poate să fie el! Mi se pare cu neputinţă!

— El e, absolut sigur! stărui băiatul. Uite ce ochi face! Nu citeşti în ei groaza de moarte? Se vede descoperit şi presimte ce-l aşteaptă.

— Păi, dac-ar fi el, l-ai fi recunoscut încă pe vapor.

— Acolo nici nu l-am zărit. Pe *tramp*-i i-am văzut, dar pe el nu. Se vede că şedea aşa încât să-l ascundă ceilalţi.

— Probabil că aşa a fost. Dar mai e ceva: mi l-ai descris pe făptaş cu plete negre, iar ăsta are părul roşu, scurt şi aspru.

Băiatul nu răspunse pe loc. Duse mâna la frunte, clătină din cap, se dădu cu un pas înapoi şi, în cele din urmă, reluă mai puţin sigur:

— Ce-i drept, aşa e! La faţă e neschimbat, dar părul îi e cu totul altfel.

— Trebuie să fie o confuzie, Fred. Oamenii se aseamănă între ei. Dar un păr negru nu se poate preface în roşu.

— Asta, bineînţeles că nu — interveni bătrânul missourian. Dar părul negru îl poţi râde şi purta în locul lui o perucă roşie.

— Oare să fie o perucă? întrebă ezitând Droll.

— Bineînţeles! Eu nu m-am lăsat păcălit de părul roşu. Omul pe care-l caut de atâta amar de vreme, ucigaşul soţiei şi copiilor mei, avea şi el o chică neagră şi cârlionţată. Individul ăsta de aici are părul roşu şi totuşi susţin sus şi tare că el e cel căutat. Poartă o perucă.

— Cu neputinţă! rosti Droll. N-aţi văzut cum l-a apucat adineauri indianul de păr când i-a tăiat urechile? Dacă individul ar purta păr fals, i l-ar fi scos de pe cap!

— *Pshaw!* E o perucă bine lucrată şi perfect prinsă. O să vă dovedesc imediat.

„Colonelul” zăcea la pământ, cu braţele şi picioarele strâns legate. Din urechile lui ciuntite mai curgea încă sânge.

Trebuie să-l fi durut tare de tot, dar el n-o lua în seamă. Toată atenţia îi era îndreptată asupra spuselor celor doi. Dacă chipul lui exprimase până atunci deznădejde, acum se înfăţişa cu totul altfel. Panica făcuse loc speranţei, frica se transformase în batjocură, descurajarea se risipi în faţa certitudinii izbânzii.

Bătrânul missourian era ferm convins că banditul poartă o perucă, îl aşeză deci în capul oaselor, îl apucă de păr şi trase cu putere, să-i smulgă presupusa perucă. Spre surprinderea sa, nu izbuti. Părul se ţinea bine; era un păr natural.

— *All devils!* Ticălosul are păr adevărat pe chelie! exclamă el mirat, făcând o mină atât de consternată, încât ceilalţi ar fi izbucnit în râs dacă împrejurarea n-ar fi fost atât de dramatică.

Chipul „colonelului” se strâmba într-un rânjet batjocoritor.

— Ei — făcu el plin de ură — mincinos şi defăimător ce eşti, unde e peruca? E uşor să învinuieşti un om numai pe temeiul unei asemănări cu un altul! Dovedeşte că eu sunt acela drept care vrei să mă iei!

Bătrânul missourian se uita când la el, când la Old Firehand şi, în cele din urmă, îl rugă pe acesta, descumpănit:

— Spuneţi-mi, *sir,* ce să mai cred? Cel la care mă refer era într-adevăr brun şi cârlionţat, iar ăsta e roşcovan şi are părul ţepos! Şi totuşi aş putea jura de o mie de ori că el e ucigaşul acela. E cu neputinţă ca ochii să mă-nşele!

— Şi totuşi poţi greşi — răspunse vânătorul. După cum s-ar părea, este o asemănare la mijloc care te înşeală.

— Atunci nu mă mai pot încrede în bătrânii mei ochi!

— Deschide-i mai bine! îl luă în râs „colonelul”. Să mă ia dracu' dacă ştiu ceva despre o mamă cu doi feciori de care susţii că au fost biciuiţi până la moarte!

— Dar tu mă cunoşti! Ai spus-o chiar tu adineauri!

— Ei şi dacă te-am văzut undeva, trebuie neapărat să fiu cel de care vorbeşti? Şi băiatul se înşeală. În orice caz, omul de care spune el e unul şi acelaşi cu al tău. Dar eu nici nu-l cunosc pe băiat, şi...

Se opri brusc, ca şi cum s-ar fi speriat sau mirat de ceva, îşi reveni însă în clipa următoare şi continuă pe acelaşi ton:

— ...şi nici nu l-am întâlnit vreodată. Din partea mea, n-aveţi decât să mă învinuiţi, dar aduceţi dovezi. Dacă vreţi să mă osândiţi pe temeiul unei asemănări întâmplătoare şi să mă linşaţi, sunteţi nişte criminali de rând, lucru ce nu-l pot crede despre vestitul Old Firehand, sub ocrotirea căruia mă pun.

Faptul că se întrerupsese în mijlocul frazei nu fusese lipsit de motiv. Şedea acum cu spatele la cadavre, dar la început zăcuse chiar cu capul sprijinit de un trup neînsufleţit. Când missourianul îl ridicase, punându-l să şadă, corpul rigid al celui mort se rostogolise uşor, mişcare neluată în seamă de nimeni, căci părea provocată de faptul că-şi pierduse punctul de sprijin în clipa când roşcovanul îşi ridicase capul. Acum, trupul se afla în spatele lui, în afara bătăii focului. Dar omul acela nu era mort şi nici măcar rănit. Făcea parte dintre cei pe care Old Firehand îi doborâse cu patul puştii. Sângele camarazilor săi morţi îl stropise şi pe dânsul, făcându-l să pară rănit. Când îşi revenise din buimăceală, se pomenise între morţii cărora li se goliseră buzunarele şi li se luaseră tocmai armele. Ar fi vrut să sară în picioare şi să fugă, căci nu vedea decât patru duşmani, dar înspre râu nu se putea îndrepta, iar din partea cealaltă se auzeau strigătele *rafter*-ilor care se apropiau. Se hotărâse deci să aştepte un moment mai prielnic. Îşi scosese pe ascuns cuţitul şi-l vârâse în mânecă. Missourianul se apropiase apoi de el, îl întorsese pe o parte şi pe alta, îl luase drept mort, îi luase tot ce avea în buzunare şi la cingătoare, şi-l trăsese alături de celelalte cadavre.

De aci încolo *tramp*-ul observase cu ochii întredeschişi tot ce se petrecuse. Fiind crezut mort, nu fusese legat, putea deci în orice clipă să sară în picioare şi s-o ia la fugă. Apoi, când „colonelul” fusese aşezat peste trupul lui, îi venise pe loc ideea să-şi elibereze şeful. După ce roşcovanul fusese ridicat în capul oaselor, presupusul mort se rostogolise după el, astfel că zăcea acum în spatele lui Brinkley, care avea mâinile legate la spate. În timp ce „colonelul” vorbea şi atenţia tuturor era îndreptată asupra lui, *tramp*-ul îşi scosese cuţitul din mânecă şi, cu o mişcare prudenţă, îi tăiase legăturile, după care îi strecură mânerul cuţitului în mâna dreaptă, ca să-şi poată tăia repede şi frânghiile de la picioare, spre a se ridica şi a fugi pe neaşteptate. Roşcovanul simţise tainica salvare, precum şi mânerul cuţitului, îl apucase repede, fiind însă atât de uluit, încât pierduse pentru o clipă stăpânirea de sine şi se oprise în mijlocul frazei. Dar numai pentru o tracţiune de secundă. Apoi îşi continuă spusele şi nimeni nu observă ce se petrecuse în spatele acuzatului.

Deoarece invocase lealitatea lui Old Firehand, acesta îi răspunse:

— În măsura în care am un cuvânt de spus, nu va avea loc o crimă, te poţi bizui pe asta. Dar tot atât de sigur este că nu mă las indus în eroare de roşeaţa părului tău. Poate că e vopsit!

— Oho! Părul de pe cap se poate vopsi?

— Fără îndoială — confirmă cu seriozitate vânătorul.

— Nu cumva cu *ruddle*[1]? întrebă „colonelul” cu un râs forţat. Ce s-ar mai spălăci!

— Râzi tu cât vrei! N-o să-ţi mai baţi tu multă vreme joc! răspunse liniştit Old Firehand. Pe alţii îi poţi duce, dar pe mine nu!

Se duse apoi spre locul unde zăceau armele şi obiectele celelalte luate de la morţi şi de la cei prinşi, se plecă, ridică

[1] Cretă roşie (n.a.)

punga de piele care fusese agăţată de cingătoarea „colonelului”, şi, în timp ce o deschidea, zise:

— Am mai cercetat eu şi adineauri punga asta şi am găsit în ea câteva lucruri al căror rost şi întrebuinţare nu-mi erau prea limpezi. Acum însă parcă bănuiesc ceva.

Vânătorul scoase la iveală un flaconaş astupat, o pilă mică şi o aşchie de lemn lungă de un deget, de care mai era prinsă coaja, puse toate trei obiectele sub nasul roşcovanului şi-l întrebă:

— La ce duci lucrurile astea cu tine?

Obrazul celui prins păli, totuşi replică pe loc cu aceeaşi siguranţă:

— E cam ciudat că marele Old Firehand se ocupă de asemenea mărunţişuri! Cine-ar fi crezut aşa ceva! Sticluţa conţine un medicament, pila este o unealtă indispensabilă oricărui *westman*, iar bucăţica de lemn a ajuns din întâmplare în pungă. Sunteţi mulţumit acum, *sir?*

Şi se uită în ochii vânătorului cu o privire ironică şi totuşi temătoare. Old Firehand răspunse în felul său serios şi precis:

— Da, sunt mulţumit, fireşte, nu de vorbele tale, ci de concluziile mele. Un *tramp* nu are nevoie de pile, cel puţin nu de una atât de mică. Una mare i-ar fi de mult mai mult folos. Sticluţa conţine pilitură păstrată în spirt, iar bucăţica asta de lemn, cum se vede după scoarţa ei, este o frântură de creangă a arborelui numit în botanică *Celtis occidentalis.* Apoi mai ştiu perfect că pilitura din acest lemn, conservată în alcool, poate vopsi în roşu cel mai întunecat păr. Aşa că... ce mai zici acum?

— Că nu-nţeleg nici un cuvânt din această savantă cuvântare — replică mânios „colonelul”. Tare-aş vrea să văd şi eu pe omul căruia îi poate trece prin minte să-şi vopsească frumosul păr în roşu ca la o vulpe. Individul ar avea un gust cu totul aparte!

— Gustul n-are ce căuta aici. Scopul contează. Un ins

urmărit pentru crime grave îşi vopseşte bucuros părul în roşu dacă prin asta îşi poate salva viaţa. Sunt convins că tu eşti cel căutat şi mâine dimineaţă, după ce se luminează, o să-ţi cercetez mai îndeaproape capul şi părul.

— Nu-i nevoie să aşteptăm atâta — întrerupse Fred. Există un semn după care-l putem recunoaşte. Când m-a doborât ucigaşul şi m-a călcat în picioare, i-am înfipt cuţitul în pulpa dreaptă, adânc, încât a intrat într-o parte şi a ieşit vârful pe cealaltă, de a rămas cuţitul înfipt. Să-şi dezvelească pulpa dreaptă. Dacă e acelaşi individ, trebuie să se mai cunoască cele două cicatrice.

Nimic nu-i putea fi mai binevenit roşcovanului decât această propunere. Dacă o acceptă, nu mai trebuia să-şi taie singur frânghiile ce-i încătuşau picioarele. De aceea se grăbi să primească:

— *Well,* tinere deştept! În cazul ăsta o să vă convingeţi cu toţii că vă înşelaţi. Dar pentru că vădeşti atâta inteligenţă, dă-mi voie să mă mir că ceri unui om legat fedeleş să-şi scoată pantalonii.

Zelul îl făcu pe Fred să se apropie în grabă de prizonier, îngenunche lângă el şi se apucă să umble la cureaua petrecută în jurul picioarelor „colonelului”, la înălţimea pulpelor. După ce desfăcuse nodul, voia să suflece cracul drept al pantalonului de nanchin. Dar roşcovanul îl izbi cu picioarele cu atâta putere, încât zbură cât colo. În clipa următoare, Brinkley sări în picioare.

— *Good bye,* domnilor! Ne mai vedem noi şi altă dată! strigă croindu-şi drum la iuţeală, cu cuţitul ridicat ameninţător, printre doi dintre *rafter*-i şi alergând peste luminiş, înspre copaci.

Fuga prizonierului pe care-l crezuseră legat bine fu atât de neaşteptată, pentru cei de faţă, încât toţi rămaseră împietriţi. Numai Old Firehand şi mătuşa Droll aveau o prezenţă de spirit care nu-i părăsea nici în situaţiile cele mai

neobişnuite.

În clipa în care omul cu păr roşu se ridică în picioare şi scoase cuţitul, Old Firehand îşi luase avânt ca să se repeadă asupra lui şi să-l prindă. Dar dădu peste o piedică neprevăzută. *Tramp*-ul pe care-l crezuseră mort găsise că venise momentul să intervină. Cum atenţia tuturor era îndreptată asupra colonelului, se gândea că ar putea fugi uşor acum. Sări deci şi el în picioare şi trecând pe lângă foc, se repezi să străpungă cercul format de *rafter*-i. În aceeaşi clipă, Old Firehand, care sărise peste foc, venea în zbor şi se ciocni cu vagabondul. Nu-i trebuiră nici două secunde ca să-l prindă, să-l ridice în aer şi să-l trântească cu toată puterea de pământ.

— Legaţi-l pe individul ăsta, care s-a prefăcut că-i mort! strigă şi se întoarse spre „colonel”, care, datorită carambolului, avusese timp să iasă din cercul taberei. Old Firehand îşi ridică arma, ochi, gata să-l doboare cu un glonţ, dar îşi dădu seama că era imposibil să execute acest proiect, căci Droll alerga în urma evadatului şi-l proteja cu corpul său într-un mod atât de perfect, încât glonţul l-ar fi nimerit pe Droll.

Roşcatul alerga ca să-şi salveze viaţa. Droll fugea după el cât putea de repede. L-ar fi ajuns cu siguranţă din urmă dacă n-ar fi purtat faimoasa „cămaşă de noapte” de piele. Această îmbrăcăminte era mult prea grea şi incomodă pentru o asemenea urmărire. Aşa că Old Firehand lăsă arma din mâini şi se repezi cu adevărate salturi de panteră în urma celor doi.

— Opreşte-te, Droll! îi strigă în acelaşi timp primului urmăritor.

Droll însă nu-i luă în seamă apelul şi continuă să alerge. Acum „colonelul” trecuse marginea cercului de lumină şi dispăru în bezna dintre copaci.

— Opreşte-te, Droll! mai strigă o dată Old Firehand,

furios. Se afla acum doar cu trei sau patru paşi în urma acestuia.

— Trebuie să-l prind, trebuie să-l prind! strigă mătuşa Droll agitat, cu vocea-i de falset şi se repezi de asemenea printre copaci.

Atunci Old Firehand se opri din plină fugă, ca un cal de curse bine dresat care ascultă de frâu în plin galop, se întoarse şi se înapoie încet, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În jurul focului, ceilalţi stăteau laolaltă în grupuri şi priveau agitaţi înspre pădure, ca să vadă cum iese urmărirea.

— Ei, văd că vă întoarceţi singur — îl întâmpină de la distanţă bătrânul din Missouri pe Old Firehand.

— După cum vedeţi — răspunse acesta dând din umeri, cu calm.

— N-a fost chip să-l prindeţi?

— Ba, ar fi fost chiar uşor, dacă *tramp*-ul ăsta afurisit nu s-ar fi amestecat şi nu s-ar fi ciocnit cu mine.

— Ce poveste stupidă că ne-a scăpat tocmai banditul principal!

— Dumneata, dragă Blenter, ai mai puţine motive decât oricine să te plângi!

— De ce tocmai eu?

— Pentru că numai dumneata eşti de vină.

— Eu? făcu bătrânul, mirat. Nu pricep. Cu tot respectul pentru dumneavoastră, *sir,* dar vă rog să-mi explicaţi cum vine asta.

— E foarte simplu. Cine l-a examinat pe mortul care a înviat aşa de subit?

— Fireşte, eu.

— Şi l-ai luat drept mort. Cum i se poate întâmpla aşa ceva unui *rafter* şi vânător cu atâta experienţă? Şi cine i-a golit buzunarele şi i-a luat armele?

— Tot eu.

— Dar cuţitul i l-ai lăsat!

— N-avea cuţit.

— Îl ascunsese doar. După aceea a stat culcat în spatele „colonelului” şi nu numai că a tăiat curelele cu care era legat, dar i-a şi dat cuţitul.

— Să fie într-adevăr aşa, *sir?* Întrebă, jenat, bătrânul.

— Întreabă-l chiar dumneata. Că doar e aici!

Blenter îi dădu un picior banditului legat şi-l sili cu ameninţări, să răspundă. Află că totul se petrecuse aşa cum presupusese Old Firehand. Atunci se luă cu mâinile de cap, îşi răvăşi supărat părul lung şi cărunt şi zise furios:

— Îmi vine să-mi trag palme! O asemenea prostie nu s-a mai făcut în toată America! Eu sunt de vină, numai eu! Şi mi-aş pune capul rămăşag că tipul e cel drept care l-am luat.

— Bineînţeles că el era, altfel ar fi aşteptat liniştit să-i examinăm piciorul. Dacă n-avea cele două cicatrice, nu i se putea întâmpla nimic, fiindcă noi nu-l puteam pedepsi pentru furtul banilor, căci, după legile preriei, păgubaşul trebuia să fie de faţă.

Acum se întoarse şi Droll, trecând ruşinat şi cu paşi şovăitori prin poiană. Urmărise fugarul, după părerea sa, o bună bucată de drum prin pădure, se lovise de copaci, apoi se oprise să asculte şi neputând desluşi nici o urmă de zgomot, se hotărâse să se întoarcă.

Old Firehand îl îndrăgise pe acest om năstruşnic şi nu voia să-l facă de ruşine de faţă cu *rafter*-ii. De aceea îl întrebă în limba germană:

— Dar bine, Droll, dumneata n-ai auzit ce ţi-am strigăt de câteva ori?

— Ba am auzit eu ce mi-ai strigat! răspunse grăsunul.

— Atunci de ce n-ai făcut aşa cum ţi-am spus?

— Pentru că voiam să-l prind pe individ.

— Pentru asta alergi în urma lui prin pădure?

— Păi cum era să fac altfel? Să fi alergat poate dânsul după mine?

— Fireşte că nu! râse Old Firehand. Dar ca să prinzi un om în pădure trebuie să-l vezi, sau cel puţin să-l auzi. Dacă alergi şi dumneata, nu mai poţi auzi zgomotul făcut de paşii lui, mă-nţelegi?

— Asta, ce-i drept, nu e prea greu de priceput. Deci, trebuia să mă opresc?

— Da.

— Sfinte Sisoie! Cine să vă mai priceapă? Dacă mă opresc, el fuge, iar eu pot să stau în acelaşi loc până-n ziua de apoi! Sau credeţi poate că s-ar fi întors de bunăvoie ca să se arunce în braţele mele?

— Nu chiar aşa şi totuşi cam aşa. Pariez că a fost destul de deştept ca să nu se îndepărteze prea mult. S-a înfundat doar puţin în pădure şi s-a ascuns după un capac ca să te lase să treci în goană prin dreptul lui.

— Ce? Cum? Să trec prin dreptul lui? Dacă e aşa, apoi n-aş putea păţi ruşine mai mare!

— Cu siguranţă s-a petrecut aşa. De aceea ţi-am strigat să te opreşti. Îndată ce ne aflam în întuneric prin pădure, ne-am fi culcat pe jos să ascultăm. Cu urechile lipite de pământ, i-am fi auzit paşii şi ne-am fi dat seama în ce direcţie merge. Dacă s-ar fi oprit, am fi putut să ne apropiem tiptil. În privinţa târâtului fără zgomot, ştiu că faci o treabă bună.

— Cred şi eu — răspunse Droll, măgulit de aceste cuvinte de laudă. Dacă stau şi mă gândesc, parcă-mi vine să cred că ai perfectă dreptate. Am fost prost, niţeluş cam tare prost. Dar poate că o dregem totuşi. Trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă şi să-i căutăm urmele. Dacă o luăm apoi pe dâra lăsată, probabil că-l ajungem din urmă.

Părerea asta le-o împărtăşi *rafter*-ilor, după care bătrânul din Missouri declară:

— *Sir,* merg şi eu cu dumneavoastră. Cai am capturat destui, aşa că puteţi să-mi daţi şi mie unul. Acest „colonel” roşcovan e omul pe care-l caut de atâţia ani de zile. Acum iau

parte la urmărirea lui, iar tovarăşii mei n-or să mi-o ia în nume de rău că-i părăsesc. Şi nici nu suferă vreo pierdere fiindcă ne-am apucat de treabă doar de curând.

— Îmi pare bine — zise Old Firehand. De altfel, vreau să vă fac tuturor o propunere.

— Ce anume?

— Să lăsăm asta pentru mai târziu. Acum avem ceva mai urgent de făcut. Trebuie să urcăm până la cabana dumneavoastră.

— De ce să nu stăm aici până dimineaţă, *sir?*

— Pentru că bunurile dumneavoastră sunt în pericol. De la „colonel” ne putem aştepta la orice. Se prea poate să-i vină ideea să dea pe la cabană.

— Drace! Asta mai lipseşte! Acolo ne ţinem uneltele şi armele de rezervă, apoi praful de puşcă şi cartuşele. Trebuie să ne grăbim!

— Foarte bine! Ia-o înainte, Blenter, cu încă doi. Noi ceilalţi, vă urmăm cu caii şi prizonierii. O să ne luminăm calea cu făclii pe care le luăm de aici, din focul ăsta.

Vânătorul cel ager la minte îl judecase prea bine pe „colonel”. Acesta se pitise, într-adevăr, pe după un copac de îndată ce ajunsese în adâncul pădurii. Îl auzise pe Droll trecând în fugă pe lângă el şi-l văzuse şi pe Old Firehand întorcându-se la focul de tabără. Cum Droll pleca în altă direcţie decât înspre cabană, îi dădu, fireşte, în gând să se îndepărteze tiptil de direcţia ei. Bâjbâind în întuneric, cu mâinile întinse înainte spre a nu se lovi de copaci, o luă pe pantă în sus.

Pe drum se gândi ce avantaje îi oferea casa de bârne. Mai fusese pe acolo, aşa că nu se putea să n-o nimerească. Desigur că tot avutul *rafter*-ilor se afla în casă; se putea răzbuna pe ei. De aceea grăbi pasul, în măsura în care i-o permitea întunericul.

Ajuns sus, se opri să asculte. Se prea putea ca unul

dintre *rafter*-i să fi rămas acolo. Cum nu se auzea nimic, se apropie de casă, mai trase cu urechea şi nimeri uşa bâjbâind. Începuse tocmai să examineze în ce fel era încuiată uşa, când se simţi apucat de beregată şi trântit la pământ. Mai mulţi bărbaţi îl ţineau pe jos, cu genunchii pe el.

— Bine că am prins barem unul, ăsta o să ne-o plătească! zise careva.

Omul roşcovan recunoscu vocea cu mirare şi bucurie. Făcu o sforţare ca să-şi slobozească beregata şi reuşi să scoată cuvintele:

— Woodward, ai înnebunit? Dă-mi drumul!

Woodward era subşeful *tramp*-ilor. Şi el recunoscu vocea „colonelului”, îi dădu drumul, îndepărtându-i şi pe ceilalţi şi strigă:

— Colonelul! De unde ai răsărit! Te credeam prizonier!

— Am fost — răspunse acesta gâfâind şi ridicându-se de pe jos — dar am evadat. Nu puteaţi să fiţi mai prudenţi? Era cât pe-aci să mă omorâţi cu pumnii voştri! Dar ce faceţi pe-aici?

— Ne-am întâlnit din întâmplare, colo, prin vale, dar numai trei dintre noi; nu ştim unde sunt ceilalţi. Am văzut că *rafter*-ii rămân pe lângă focul de tabără şi atunci ne-am gândit să venim aici, ca să le jucăm o festă.

— Bravo! Acelaşi gând m-a adus şi pe mine încoace. Aş vrea să pun foc la toată casa asta a lor.

— Aşa ne-am gândit şi noi, dar nu fără să vedem întâi ce conţine. Poate că găsim câte ceva folositor.

— Pentru asta avem nevoie de lumină. Afurisiţii, mi-au golit buzunarele, iar în casă putem să căutăm mult şi bine până găsim o brichetă.

— Uiţi că noi le avem pe-ale noastre, că pe noi nu ne-au jecmănit!

— Adevărat. Dar v-aţi convins că nu ne-au întins vreo cursă?

— Nu-i nici ţipenie de om pe-aici; zăvorul se poate desface uşor, eram tocmai pe cale să intrăm, când ai sosit.

— Ei, atunci hai să ne apucăm repede de treabă, până nu le dă în gând să se urce până aici!

Woodward trase zăvorul şi intrară. După ce închise uşa, făcu lumină şi cercetară încăperea. Deasupra paturilor se aflau rafturi prinse în perete şi pe ele erau luminări de seu de cerb din acelea pe care *westman*-ii au obiceiul să le toarne singuri. Fiecare dintre cei patru bărbaţi aprinse câte o lumânare, apoi se apucară să caute în grabă prin toate colţurile obiecte ce le-ar putea fi de folos.

Se aflau acolo câteva puşti, cornuri pentru praf de puşcă umplute, securi, topoare, ferăstraie, cuţite, rezerve de praf de puşcă, cutii cu cartuşe, carne şi alte provizii. Fiecare *tramp* îşi luă ce-i era trebuincios şi ce-i plăcea, apoi băgară luminările aprinse în frunzele de papură din aşternuturi. Acestea luară foc îndată, iar incendiatorii se grăbiră să iasă. Lăsară uşa deschisă, ca să fie curent suficient şi rămaseră afară, ca să tragă cu urechea. Nu se auzea nimic afară de pârâitul paielor şi lemnelor ce ardeau şi de foşnetul copacilor.

— Nu vin încă — zise Woodward. Ce facem acum?

— Plecăm, bineînţeles — răspunse „colonelul”.

— Dar încotro? Nu cunoaştem regiunea.

— Mâine or să ne caute urmele şi or să se ia după noi. Deci nu trebuie să lăsăm urme.

— Imposibil, decât numai prin apă.

— Atunci plecăm pe apă.

— Cu ce, sau în ce?

— Cu barca, fireşte. Nu ştii că orice asociaţie de *rafter*-i îşi face o barcă sau mai multe, de care au neapărată nevoie pentru treburile lor? Pun pariu că le găsim, jos, în locul din care pornesc plutele.

— Nu cunoaştem locul.

— O să-l găsim. Ia uitaţi-vă, pe-aici coboară pârtia pe

care alunecă lemnele la vale. Să vedem dacă putem coborî pe ea.

Acum flăcările pătrunseră prin acoperiş, luminând totul de jur împrejur. La marginea pădurii, înspre râu, se vedea un loc gol printre copaci. Bandiţii se îndreptară spre el. Găsiră o pârtie îngustă, dreaptă şi abruptă, care ducea până acolo, iar alături era întinsă o frânghie de care te puteai ţine. Cei patru se lăsară în jos.

Sosiţi pe malul râului, auziră din depărtare strigăte şi zgomot de voci care se apropiau de cabană.

— Vin! zise colonelul. Hai repede, să găsim o barcă!

Nu fu nevoie să caute mult, căci tocmai acolo unde ajunseseră se aflau trei canoe legate de ţărm. Erau construite în maniera indiană, din coajă de copac şi etanşate cu răşină, fiecare putând transporta patru persoane.

— Agăţaţi-le pe celelalte două de prima — comandă „colonelul". Trebuie să le luăm cu noi şi să le distrugem mai încolo, ca să nu ne poată urmări.

Ordinul fu executat. Apoi cei patru se urcară în prima barcă, puseră mâna pe vâsle şi se îndepărtară de mal. Colonelul şedea la pupa şi cârmea. Unul dintre oamenii săi dădu din vâsle în aşa fel încât se vedea că vrea s-o ia în susul apei.

— Greşit! zise conducătorul. O luăm la vale.

— Bine, dar voiam să ajungem în inima statului Kansas, la marele miting al *tramp*-ilor! obiectă omul.

— E adevărat. Dar asta o să afle probabil şi Old Firehand, o să-i silească pe prizonieri să i-o spună. Deci, o să ne caute mâine în susul apei, aşa că trebuie s-o luăm la vale, ca să-l inducem în eroare.

— Ce ocol uriaş!

— Deloc. Mergem până la preria următoare, la care ajungem dimineaţa. Acolo scufundăm bărcile şi furăm nişte căi de la pieile-roşii de prin acele părţi. Apoi ne îndreptăm în

grabă spre nord şi recuperăm această mică întârziere într-o singură zi, în timp ce *rafter*-ii sunt nevoiţi să ne caute urmele încet, cu osteneală şi în zadar.

Vâsliră în aşa fel încât bărcile să rămână în umbra malului, ca să nu fie în bătaia luminii incendiului de sus, Apoi, când ajunseră la marginea cercului de lumină, „colonelul” cârmi spre mijlocul fluviului, tocmai în momentul în care *rafter*-ii ajunseră cu caii şi prizonierii în faţa casei incendiate.

Aceştia se apucară să se lamenteze cu voce tare, când îşi văzură avutul pe cale de a fi consumat de flăcări. Izbucniră în sute de înjurături şi blesteme la adresa incendiatorilor. Old Firehand însă îi linişti, spunând:

— Mi-am închipuit eu că „colonelul” o să pună la cale aşa ceva. Din păcate, am ajuns prea târziu. Dar nu vă necăjiţi prea tare. Dacă primiţi propunerea pe care vreau să v-o fac, o să obţineţi în curând mai mult decât deplină despăgubire pentru ce aţi pierdut. Acum trebuie să ne convingem înainte de toate că nu se mai află nici unul dintre bandiţi în apropiere.

Cercetară împrejurimile cu cea mai mare atenţie, dar nu descoperiră nimic suspect. Apoi se strânseră lângă Old Firehand, în jurul focului. Prizonierii fuseseră duşi mai la o parte, ca să nu poată auzi ce se vorbea.

— În primul rând, domnilor — începu vânătorul — daţi-mi cuvântul dumneavoastră de onoare că nu veţi divulga cele ce vă voi spune, chiar dacă nu-mi acceptaţi propunerea! Ştiu că sunteţi cu toţii nişte gentlemeni pe al căror cuvânt mă pot bizui.

I se dădu promisiunea cerută şi continuă:

— E cineva printre voi care cunoaşte apa mare din mijlocul stâncilor, în inima muntelui, aceea care se numeşte Lacul de Argint?

— Eu — răspunse unul singur şi anume mătuşa Droll. Fiecare dintre noi cunoaşte acest nume, dar afară de mine

cred că nici unul n-a umblat prin acele părţi, după cât pot să-mi dau seama din tăcerea acestor gentlemeni.

— *Well!* Ştiu că există pe acolo mine bogate, foarte bogate, mine vechi, filoane şi zăcăminte de pe vremea înaintaşilor pieilor-roşii, care nici nu exploatau bogăţiile subsolului. Cunosc mai multe dintre aceste vine şi zăcăminte şi am de gând să mă urc acolo cu un bun inginer de mine, ca să vedem cum stau lucrurile, dacă se poate face o exploatare în stil mare şi dacă apa lacului ne poate furniza forţa necesară. Întreprinderea nu e, fireşte, lipsită de pericol, de aceea am nevoie de un grup de *westmeni* cu experienţă, care să ne însoţească. Lăsaţi-vă deci deocamdată munca de aici şi veniţi cu mine la Lacul de Argint, domnilor! Am să vă plătesc bine!

— Asta zic şi eu propunere, o frumoasă propunere! strigă bătrânul din Missouri entuziasmat. Din partea mea, aş accepta numaidecât, dar nu pot, n-am dreptul, pentru că trebuie să-l prind pe acest „colonel”.

— Şi eu la fel şi eu la fel! încuviinţă Droll. Ce mult mi-ar plăcea să iau parte la expediţie, ce mult mi-ar plăcea, nu de dragul răsplăţii, de dragul aventurilor şi pentru că consider ca o mare onoare să pornesc călare în tovărăşia lui sir Firehand. Dar nu se poate, fiindcă nici eu nu pot să abandonez urma „colonelului” roşcovan!

Un zâmbet uşor trecu peste faţa lui Old Firehand, în timp ce răspundea:

— Amândoi aveţi o dorinţă care vi se va împlini poate tocmai cu mai multă certitudine dacă rămâneţi cu mine. Când am părăsit focul de tabără de jos ca să ne urcăm aici, a trebuit să conducem, fireşte, pe vagabonzii legaţi. Am luat şi eu pe unul, pe cel mai tânăr, în seama mea. Acesta a îndrăznit să intre în vorbă cu mine şi am aflat că, de fapt, nu se potriveşte cu societatea lor, că regretă întovărăşirea asta, în care a intrat doar de dragul fratelui său, care acum e

printre cei căzuţi. Mi-a promis să-mi divulge intenţiile „colonelului” şi n-aş vrea să-l resping, în parte din omenie, în parte din cuminţenie. Sunteţi de acord să-l aduc încoace?

Ceilalţi fură cu toţii de acord şi Old Firehand se ridică să aducă prizonierul. Era un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu o figură inteligentă şi o statură puternică. Old Firehand îl dezlegase şi-l invită să şadă lângă el.

— Ei — i se adresă apoi — după cum vezi, sunt dispus să-ţi îndeplinesc dorinţa. Ai fost împins pe un drum greşit de către fratele tău. Dacă promiţi solemn că de acum înainte ai să fii un om cumsecade, poţi să devii, în compania mea, un bun *westman.* Cum te cheamă?

— Mă cheamă Nolley, sir — răspunse prizonierul, strângându-i mâna cu lacrimi în ochi. Am să vă fiu recunoscător toată viaţa dacă-mi îndepliniţi două dorinţe!

— Ce dorinţe?

— Să mă iertaţi cu adevărat, nu numai aparent, pentru că m-aţi găsit într-o societate atât de proastă şi îngăduiţi-mi să-l îngrop mâine dimineaţă pe fratele meu mort. Să nu putrezească în apă şi să nu fie sfâşiat de peşti.

— Aceste dorinţe îmi dovedesc că nu m-am înşelat în privinţa ta; sunt ca şi împlinite. De acum înainte eşti de-ai noştri şi n-ai să te arăţi foştilor tăi tovarăşi, căci nu trebuie să ştie că ţii cu noi. Ai vorbit de intenţiile „colonelului”. Le cunoşti?

— Da. Întâi le-a tăinuit multă vreme, dar ieri ni le-a spus. Vrea să se ducă întâi la marele miting al *tramp*-ilor, care va avea loc în curând.

— *High-day!* strigă atunci Droll. Va să zică n-am fost fals informat când am auzit că aceşti vagabonzi vor să se adune cu sutele pe undeva, dincolo de Harper, ca să pună la cale o serie de lovituri! Ştii unde e locul întâlnirii?

— Da — răspunse Nolley. E într-adevăr situat dincolo de Harper, dacă privim de aici şi se cheamă Osaga-nook.

— N-am auzit niciodată de acest Nook. Curios! Aveam intenţia să mă duc la acest miting, cu speranţa că-l voi găsi poate acolo pe omul pe care-l caut şi habar n-aveam că am călătorit cu el pe acelaşi vapor. Puteam să-l prind acolo, pe bord. Va să zică, „colonelul” se îndreaptă spre Osaga-nook; ei, atunci ne luăm şi noi după el, nu-i aşa, nene Blenter?

— Da — făcu bătrânul, dând din cap. Bineînţeles că atunci trebuie să renunţăm la societatea lui Old Firehand.

— Ba deloc — răspunse vânătorul. Primul ţel al călătoriei mele e prin apropiere şi anume ferma lui Butler, unde mă aşteaptă acel inginer care e frate cu proprietarul fermei. Rămânem deci împreună cel puţin până acolo. „Colonelul” mai are şi alte intenţii?

— Desigur — răspunse vagabondul pocăit. După miting, vrea să se ducă la Eagle-tail, ca să atace pe funcţionarii şi muncitorii căilor ferate şi să le ia banii.

— Bine că am aflat! Deci, dacă nu-l prindem la miting, îl găsim cu atât mai sigur la Eagle-tail.

— Şi dacă vă scapă şi acolo — continuă Nolley — atunci îl puteţi prinde mai târziu la Lacul de Argint.

Aceste cuvinte stârniră mirarea tuturor; chiar şi pe Old Firehand îl impresionară într-atât, încât întrebă în grabă:

— La Lacul de Argint? Ce ştie „colonelul” despre acel loc şi ce vrea să facă acolo?

— Vrea să dea de o comoară.

— De o comoară?

— Da, se pare că s-au îngropat sau scufundat acolo comori extraordinare, care aparţineau popoarelor străvechi, de odinioară. Are un plan exact al locului unde trebuie căutat.

— Ai văzut planul?

— Nu. Nu-l arată nimănui.

— Bine, dar noi l-am percheziţionat şi i-am luat toi ce avea, fără să găsim planul!

— Se vede că l-a ascuns bine. Cred chiar că nu-l are

asupra sa. Din spusele lui se putea înţelege că l-a îngropat undeva.

Atenţia ascultătorilor era îndreptată asupra vorbitorului, aşa că nimeni nu se uită la Droll şi la Fred, pe care cele auzite îi aduseră într-o stare de agitaţie extraordinară. Droll îşi holbă ochii la Nolley, iar Fred strigă îndată ce acesta tăcu:

— El e, „colonelul”, el este! Planul acela i-a aparţinut tatălui meu!

Acum privirea tuturor se aţinti asupra tânărului. Urmă un noian de întrebări, dar Droll interveni energic, spunând:

— Să lăsăm asta acum, domnilor! O să aflaţi mai încolo cum stau lucrurile. Principalul e că acum pot să vă declar că eu şi cu Fred stăm în orice caz la dispoziţia lui Old Firehand.

— Şi eu! strigă bătrânul din Missouri, pe un ton voios. Am dat peste o mulţime de secrete, aşa că mă întreb cum o să le descurcăm. Mergeţi cu toţii cu noi, nu-i aşa, tovarăşi?

— Da, fireşte, da, da! strigară toţi *rafter*-ii din jur.

— *Well!* zise Old Firehand. Deci pornim mâine dimineaţă. Nici nu mai trebuie să ne sinchisim de urma „colonelului”, de vreme ce ştim în ce loc poate fi găsit. Îl urmărim acum prin păduri şi peste prerii, peste dealuri şi văi, şi, la nevoie, chiar şi până-n creierul munţilor, la Lacul de Argint. Ne aşteaptă o viaţă plină de peripeţii! Să fim buni camarazi, domnilor!

5. O magistrală ispravă de indian

Soarele de amiază strălucea peste Preria Vălurită. Cu mulţimea ei de coline acoperite de iarbă deasă, ce unduia în boarea blândă, semăna cu un lac de smarald ale cărui valuri ar fi încremenit deodată. Fiecare din aceste valuri era aidoma celuilalt ca lungime, formă şi înălţime, aşa că, ajungând dintr-o vale într-alta, puteai să le confunzi, crezând că eşti în aceeaşi vale. De jur împrejur, cât vedeai cu ochii, numai coline vălurite, până la orizont. Cine nu se orienta aici după compas sau după soare, trebuia să se rătăcească, aşa cum se rătăceşte în largul mării un novice într-o barcă.

În această pustietate verde nu părea să existe vreo vieţuitoare; numai sus, în văzduh, se roteau doi ulii negri, fără să mişte aparent din aripi. Să fi fost într-adevăr singurele vietăţi de pe aici? Nu, căci se auzi fornăitul puternic al unui cal, apoi, pe după o colină se ivi un călăreţ şi anume un călăreţ echipat într-un fel tare ciudat.

Bărbatul avea o statură obişnuită, nici prea mare, nici prea mică, nu era nici prea gras, nici prea slab, dar părea puternic. Purta pantaloni lungi, o vestă şi un veston scurt, îmbrăcăminte confecţionată dintr-un material cauciucat, impermeabil. Pe cap avea o pălărie de plută cu o bucată de pânză la ceafă, cum poartă de obicei ofiţerii englezi din India şi în alte ţări calde. În picioare avea mocasini, ca pieile-roşii.

Acest bărbat avea ţinuta unui călăreţ exersat; faţa îi era... ei, da, faţa era de fapt cât se poate de neobişnuită. Avea o expresie de-a dreptul prostănacă şi asta nu numai din pricina nasului, care era făcut din două părţi total diferite. În partea stângă era alb şi avea forma uşor coroiată a unui nas acvilin obişnuit; în partea dreaptă era gros, ca umflat şi de o culoare care nu se putea numi nici roşie, nici vânătă. În jurul obrajilor avea o barbă olandeză, ale cărei fire lungi şi subţiri

erau îndreptate înainte în dreptul gâtului, până în faţa bărbiei. Această barbă se sprijinea pe un guler tare şi înalt, cu cele două vârfuri răsfrânte, iar luciul albăstriu al acestui guler trăda că omul purta rufărie de cauciuc.

De curelele scărilor de şa era legată, în dreapta şi în stânga, câte o puşcă, iar patul puştilor prins de piciorul călăreţului, se proptea de scara de şa în formă de pantof. De-a curmezişul, în faţa şeii, se afla un sul lung de tinichea sau o capsulă, despre care era greu de ghicit la ce servea. În spate, omul purta un rucsac de piele de mărime mijlocie, iar pe acesta câteva vase de tinichea şi sârme de o formă ciudată. Cingătoarea era lată, de asemenea din piele şi aducea a chimir. De aceea erau prinse mai multe săculeţe; în faţă, ieşeau din chimir plăselele unui cuţit şi a mai multor revolvere, iar în spate erau fixate de el două pungi care, în mod normal, trebuia să le iei drept cartuşiere.

Calul era o mârţoagă obişnuită, nici prea bun, dar nici prea prost pentru ostenelile din vestul îndepărtat. Nu se putea remarca la el nimic deosebit, afară de faptul că avea pe spate, drept cioltar, o pătură care trebuie să fi costat desigur multe parale.

Călăreţul părea să presupună că mârţoaga lui posedă mai multă inteligenţă a preriei decât el; în orice caz, nu se vedea că l-ar fi condus într-o anumită direcţie; îl lăsa să meargă aşa cum şi încotro voia. Calul păşi prin câteva văi, se urcă pe o colină, coborî încetişor panta cealaltă, o dată o porni de la sine în trap, apoi merse iar la pas, într-un cuvânt, omul cu coiful de plută şi cu mutra prostănacă nu părea să aibă vreun ţel precis, în schimb, mult timp şi răgaz.

Deodată, calul se opri, ciuli urechile, iar călăreţul tresări, căci în faţa lui răsună o voce ascuţită, poruncitoare:

— Stop! Nici un pas mai departe, sau trag! Cine sunteţi, *master*[1]?

---

[1] Întrebuinţat în loc de „domnule”, „master” e un fel de a se adresa

Călăreţul ridică ochii, apoi se uită în jos, în urmă, la dreapta, la stânga; nu zări nici o fiinţă omenească. Dar fără a clipi măcar, scoase capacul de pe capsulă lungă de tinichea în formă de sul, aşezată de-a curmezişul, în faţa şeii, o scutură până ieşi o lunetă, trase segmentele ei aşa încât se făcu lungă de vreo cinci picioare, închise ochiul stâng încreţind pleoapele, aşeză luneta în faţa ochiului drept şi o îndreptă spre cer, examinându-l câtva timp cu toată seriozitatea şi atenţia, până ce aceeaşi voce se făcu auzită din nou, de astă dată râzând:

— Ia mai strângeţi-vă luneta astronomică la loc! Nu şed în lună, ci aici, jos, pe bătrâna noastră mamă ţarină! Şi acum, spuneţi-mi, de unde veniţi?

Ascultând comanda, călăreţul strânse lunetă, o băgă în capsulă, pe care o închise cu grijă şi încetineală, ca şi cum n-ar fi avut nici o grabă, apoi arătă cu mâna în urma lui şi răspunse:

— De acolo.

— Asta văd şi eu, amice! Şi încotro vreţi să vă duceţi?

— Încolo! zice cel întrebat, arătând cu mâna înainte.

— Sunteţi un băiat delicios, pe onoarea mea! râse cel ce întreba, tot invizibil. De vreme ce vă aflaţi însă pe această binecuvântată prerie, presupun că-i cunoaşteţi obiceiurile. Se învârtesc pe aici atâtea scursori suspecte, încât un om cumsecade se vede silit să fie precaut la orice întâlnire. Înapoi puteţi s-o luaţi; duceţi-vă cu Domnul, dacă doriţi; dar dacă vreţi să mergeţi înainte, aşa cum pare, atunci trebuie să ne daţi socoteală, spunându-ne adevărul. Deci, daţi-i drumul! De unde veniţi?

— De la Castelul Castlepool — răspunse cel întrebat, pe tonul unui şcolar care se teme de învăţătorul său sever.

— Nu cunosc aşa ceva. Unde se află acest loc?

— Pe harta Scoţiei — declară călăreţul, în timp ce mutră

---

familiar şi ar putea fi redat prin: meştere, jupâne, nene.

lui luă o expresie şi mai prostească decât înainte.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze mintea, *sir!* Ce mă priveşte pe mine Scoţia? Şi unde vă duceţi?

— La Calcutta.

— Nu cunosc nici asta. Şi unde se află acest loc frumos?

— În India de est.

— *Lack-a day!*[1] Va să zică în această după-amiază însorită vreţi să călăriţi din Scoţia, peste Statele Unite, până-n India de est?

— Nu fac tot voiajul chiar astăzi.

— Aşa! Nici n-ar fi prea uşor! Sunteţi, prin urmare, englez?

— *Yes.*

— Ce profesiune aveţi?

— Lord.

— Ei, drăcie! Un lord englez cu o cutie rotundă de pălării în cap! Trebuie să vă privesc mai de aproape. Hai, unchiule, până la el, că doar n-o să ne muşte! Parcă-mi vine să-i dau crezare. Ori e sărit, ori e într-adevăr un lord englez cu cinci hectolitri de *spleen!* [2]

Acum se iviră în vârful colinei din faţă două personaje care stătuseră culcate în iarbă; unul lung şi altul foarte mărunt. Amândoi erau îmbrăcaţi la fel, în haine făcute numai din piele, ca nişte adevăraţi *westmeni*; chiar şi pălăriile lor cu boruri largi erau din piele. Cel lung stătea drept ca un par în vârful colinei; cel mic era cocoşat şi avea un nas coroiat şi îngust ca o muchie de cuţit. Puştile lor erau nişte carabine vechi, foarte lungi. Cel mic şi cocoşat şi-o puse pe jos, cu patul puştii pe pământ şi totuşi gura ţevii îi depăşea pălăria cu câţiva ţoli. Părea să fie el cel care vorbea mereu în numele ambilor, căci în timp ce lunganul nu scosese încă o vorbă, continuă:

---

[1] Exclamaţie de mirare (Ia te uită!).

[2] Plictis, urât; prin expresie, ţicneală.

— Mai staţi puţin aşa, master, că de nu, tragem! Încă n-am isprăvit cu dumneavoastră.

— Vreţi să punem pariu? întrebă englezul din vale.

— Cât?

— Zece dolari, sau cincizeci, sau o sută de dolari, cât doriţi!

— Pe ce?

— Că vă împuşc eu pe voi mai repede decât voi pe mine.

— Aţi pierde pariul!

— Credeţi? *Well,* hai să punem rămăşag o sută de dolari.

Duse mâna la spate, trase una din cartuşiere în faţă. O deschise şi scoase din ea câteva bancnote. Cei doi din deal schimbau priviri mirate.

— *Master* — strigă cel mic — am impresia că duci cu dumneata, prin prerie, o pungă plină de bancnote!

— Cum aş putea paria dacă n-aş avea bani la mine? Deci, o sută de dolari aţi spus? Sau vreţi să puneţi mai mult?

— Noi n-avem bani.

— Nu-i nimic. Vi-i avansez eu, deocamdată, până mi-i puteţi restitui.

Spuse acestea cu atâta seriozitate, încât lunganul inspiră adânc de mirare, iar cocoşatul strigă uimit:

— Să ne împrumutaţi bani până putem plăti?! Sunteţi deci sigur că veţi câştiga?

— Absolut!

— Bine, master, dar ca să câştigi, ar trebui să ne împuşti mai repede decât noi pe dumneata; fiind însă morţi, nu te-am putea plăti!

— Nu face nimic! Barem aş fi câştigat pariul şi am atâţia bani, că n-am nevoie de-ai voştri!

— Unchiule — zise mititelul către lungan, dând din cap a nedumerire — n-am văzut de când sunt un tip de felul ăsta şi nici n-am mai auzit de unul la fel! Trebuie să coborâm până la el, să-l vedem mai de aproape.

Coborî panta, cu paşi repezi, iar lunganul îl urmă ţeapăn şi drept ca o lumânare, de parc-ar fi înghiţit un arac. Ajunşi în vale, cocoşatul zise:

— Băgaţi banii la loc în pungă; pariul nu poate avea loc. Şi primiţi un sfat de la mine: nu mai lăsaţi pe nimeni să vadă punga asta cu bancnote; s-ar putea s-o regretaţi, sau s-o plătiţi cu viaţa. Nu ştiu, zău, ce să cred despre dumneavoastră şi cum să vă pricep! Mi se pare că nu sunteţi chiar zdravăn la cap! Hai să vă descoasem niţel. Veniţi deci cu noi, numai câţiva paşi!

Întinse mâna ca să apuce calul de căpăstru; în clipa aceea, două revolvere sclipiră în mâinile englezului, care strigă scurt şi poruncitor:

— Ia mâna ori trag!

Mititelul sări înapoi speriat şi voi să ridice puşca.

— Las-o jos! Nici o mişcare, că trag!

Figura şi toată ţinuta englezului se schimbaseră deodată cu totul. Nu mai avea trăsăturile de prostănac de adineauri şi din ochi îi scapără o inteligenţă şi o energie care-i lăsă muţi pe cei doi.

— Credeţi, într-adevăr, că sunt nebun? continuă englezul. Şi mă luaţi, într-adevăr, drept un om faţă de care vă puteţi purta ca şi cum preria ar fi a voastră? Ei bine, vă înşelaţi! Până acum m-aţi tot întrebat, iar eu v-am răspuns. Acum însă vreau şi eu să ştiu cu cine am de-a face. Cum vă cheamă şi ce sunteţi?

Aceste întrebări erau adresate celui mic; acesta se uită în ochii scrutători ai străinului, care îl impresionau într-un fel cu totul deosebit şi răspunse, pe jumătate furios, pe jumătate încurcat:

— Dumneata eşti străin pe-aici, de aceea nu ştii. Dar suntem cunoscuţi de la Mississippi până la Frisco (San Francisco) ca nişte vânători cinstiţi şi maeştri în pusul curselor. Acum suntem în drum spre munţi, unde vrem să

căutăm un grup de vânători de castori cu care să ne putem asocia.

— *Well!* Şi numele dumneavoastră?

— Numele noastre adevărate nu vă pot fi de nici un folos. Mie îmi zice Humply-Bill[1] fiindcă, din păcate, sunt cocoşat, fără să mor însă de supărare din pricina asta, iar tovarăşul meu e cunoscut numai sub denumirea de Gunstick-Uncle[2], pentru că umblă prin lume mereu aşa de ţeapăn, de parc-ar fi înghiţit o vergea de puşcă. Aşa, acum ne cunoaşteţi şi o să ne spuneţi şi nouă adevărul despre dumneavoastră, fără să faceţi glume proaste!

Englezul îi privi cu ochi pătrunzători, ca şi cum ar fi vrut să-i scruteze până-n rărunchi, apoi trăsăturile-i luară o expresie prietenoasă; scoase o hârtie din geanta cu bancnote, o desfăşură şi le-o întinse, spunând:

— N-am glumit! Dat fiind că vă consider nişte oameni cumsecade şi de treabă, puteţi să vă uitaţi la acest paşaport.

Cei doi îl luară şi-l citiră. Schimbară priviri, apoi lunganul căscă ochii şi gură cât putu de tare, iar cel mic vorbi, de astă dată pe un ton foarte politicos:

— Într-adevăr, un lord, lord Castlepool! Bine, *my lord,* dar ce căutaţi dumneavoastră în prerie? Viaţa vă oferă...

— *Pshaw!* îl întrerupse lordul. Ce caut aici? Vreau să cunosc preria şi Munţii Stâncoşi, apoi vreau să mă duc la Frisco. Am umblat peste tot prin lume, numai în Statele Unite n-am fost încă. Dar hai să mergem la caii dumneavoastră! Fiindcă, presupun că aveţi cai, deşi nu i-am văzut încă.

— Bineînţeles că avem; au rămas acolo, pe după colină, unde ne-am oprit ca să ne odihnim.

— Atunci urmaţi-mă!

Judecând după tonul său, el era acum cel care avea să le dicteze ce să facă. Descălecă şi o luă înainte, prin vale; pe

---

[1] Bill-Cocoşatul.

[2] Nenea Vergea-de-puşcă.

după colină, păşteau doi căi de felul celor cărora, în mod vulgar, li se spune gloabe sau mârţoage. Între timp, calul lordului îl urmă ca un căţel. Cei doi încercară să se apropie de el; dar calul necheză furios şi dădu din copite spre ei, ca să-i alunge.

— Ce viperă! zise Humply-Bill. Pare să fie nesociabil.

— Ba nu — răspunse lordul. Dar ştie că nu sunt încă în relaţii de rudenie cu voi, aşa că nu vrea să se împrietenească deocamdată nici el cu caii voştri.

— Să fie, într-adevăr, atât de deştept? Ce-i drept, nu se prea cunoaşte. Pare să fi fost un cal de plug.

— Ho-ho! E un veritabil Husahn[1] din Kurdistan, dacă-mi daţi voie!

— Aşa! Şi unde se află ţara asta?

— Între Persia şi Turcia. Am cumpărat animalul eu însumi acolo şi l-am dus acasă.

Spuse acesta cu atâta indiferenţă, de parc-ar fi la fel de uşor să duci un cal din Kurdistan în Anglia şi de acolo, peste ocean, în Statele Unite, ca şi să iei un canar din munţii Harz şi să-l duci în pădurea din Turingia. Cei doi vânători schimbară din nou priviri, pe furiş. Englezul însă se aşeză comod în iarbă, pe locul unde stătuseră ei adineauri. Acolo se afla o pulpă de căprioară, începută, friptă cu o zi înainte. Scoase cuţitul, îşi tăie o bucată zdravănă şi începu să mănânce, ca şi cum carnea n-ar fi fost a lor, ci a lui.

— Aşa e bine! observă cocoşatul. În prerie nu se fac fasoane.

— Nici nu fac — răspunse englezul. Dacă ieri aţi vânat voi pentru voi şi pentru mine, azi sau mâine vânez eu pentru toţi.

— Zău? Sunteţi deci de părere, *my lord,* că mâine vom mai fi împreună?

— Mâine şi încă multă vreme. Pariem? Pun zece dolari şi

---

[1] Armăsar.

chiar mai mult, dacă vreţi.

Puse mâna pe pungă cu bani.

— Lăsaţi bancnotele la locul lor — răspunse Humply. Noi nu pariem.

— Atunci staţi jos, aici, lângă mine! Am să vă explic. Se aşezară pe jos în faţa lui. Englezul îi mai examina o dată cu privirea sa scrutătoare, apoi zise:

— Am venit pe apă, pe Arkansas în sus şi m-am dat jos la Mulvane. Acolo aveam de gând să angajez un ghid sau doi, dar nu am găsit nici unul care să-mi placă. Nu erau decât nişte haimanale, nenorociţii! Am luat-o deci călare singur, spunându-mi că adevăraţii oameni de prerie se găsesc, probabil, numai în prerie. Acum v-am întâlnit pe voi şi-mi place de voi. Vreţi să mergeţi până la Frisco?

— Ne-o spuneţi cu atâta calm, de parc-ar fi vorba de o cale de o zi!

— E o cale de făcut călare. Că ţine o zi sau un an, e indiferent.

— Ei, da! Dar aveţi o vagă idee despre ce ni se poate întâmpla pe drum?

— Sper s-o aflu.

— Nu vă doriţi prea multe! De altfel, nu putem veni. Noi nu suntem aşa de bogaţi cum păreţi să fiţi dumneavoastră; trăim din vânătoare şi nu putem, prin urmare, să întreprindem o escapadă de luni de zile până la Frisco.

— Vă plătesc.

— Aşa? Ei, atunci s-ar putea discuta.

— Ştiţi să trageţi cu puşca?

Cocoşatul îi aruncă lordului o privire aproape compătimitoare, spunând:

— Un vânător din prerie să nu ştie să tragă! E mai rău decât să întrebaţi dacă un urs ştie să devoreze. Ambele se înţeleg de la sine şi sunt la fel de fireşti ca şi cocoaşa mea.

— Totuşi, aş vrea să facem o încercare. Puteţi să-i

doborâţi pe ulii de colo, sus?

Humply măsură din ochi înălţimea în care se legănau cele două păsări şi răspunse:

— De ce nu! Cu puştile astea de duminică, ale dumneavoastră, sigur că n-aţi putea s-o faceţi ca noi. Arătă spre calul lordului. Cele două puşti erau atârnate şi acum de curelele scărilor; erau lustruite, aşa încât păreau noi, lucru nesuferit pentru un *westman.*

Acesta se sculă, ridică puşca, ochi scurt şi trase. Se văzu că unul din ulii primise o lovitură, bătu din aripi, încercând să se menţină sus, dar în zadar; fu nevoit să coboare, întâi încet, apoi mai repede; în cele din urmă, strânse aripile şi căzu la pământ vertical, ca un bulgăre greu.

— Ei, *my lord,* ce mai ziceţi? întrebă ţintaşul.

— Nu e rău — fu răspunsul, destul de rece.

— Cum? Nu e rău? Atât? Gândiţi-vă la ce înălţime era şi că glonţul a nimerit pasărea din plin, căci a murit încă în aer! Orice cunoscător ar fi zis că e o lovitură de maestru.

— *Well,* acum al doilea! zise lordul, dând din cap spre vânătorul înalt, fără să ia în seamă reproşul celui mic.

Gunstick-Uncle se ridică de pe jos ţeapăn, se sprijini cu stânga pe puşca sa lungă, ridică mâna ca cineva care recită o poezie, îndreptă privirea spre cer şi uitându-se la celălalt uliu, declamă pe un ton patetic:

— *Când acvila rotind străbate văzduhul / spre văi şi spre râpe adânci, cu gând după hoituri parfumate privind / eu trag un glonţ şi ea îşi dă duhul.*

Recitind aceste versuri, stătea drept şi ţeapăn ca un ţăndărică. Până acum nu scosese o vorbă, cu atât mai puternică impresie urma să facă acest poem sublim; cel puţin aşa credea el, de aceea lăsă braţul jos şi întorcându-se spre lord, se uită la el plin de mândrie şi aşteptare. Englezul îşi reluase de mult mutra de prostănac; acum trăsăturile i se schimonosiră, de parcă râsul ar fi avut de luptat cu plânsul.

— Aţi auzit, *my lord*? întrebă cocoşatul. Ei da, Gunstick-Uncle e un tip remarcabil. A fost cândva actor şi mai e şi acum poet. E scump la vorbă, dar când deschide gură o dată, vorbeşte ca îngerii, adică în versuri.

— *Well!* făcu englezul, dând din cap. Că vorbeşte în versuri sau în salată de castraveţi, nu e treaba mea, ci a lui; dar oare ştie să tragă?

Poetul lungan se strâmba trăgând colţul gurii până aproape de urechea dreaptă, şi-şi zvârli mâna departe, în aer, ceea ce voia să fie un semn de dispreţ. Apoi îşi ridică armă ca să ochească, dar o lăsă iar jos. Scăpase momentul potrivit, căci în timpul efuziunii sale poetice, uliul-femelă, speriată de moartea bărbătuşului, se hotărâse s-o şteargă. Pasărea se depărtase mult.

— E imposibil de nimerit! zise Humply. Nu crezi şi tu, Uncle?

Cel întrebat ridică ambele mâini spre cer, înspre punctul unde se zărea uliul şi răspunse pe un ton de parc-ar fi vrut să trezească morţii din groapă:

— *Îl poartă aripile / peste munţi şi văi, / îşi savurează clipele că a scăpat de călăi! Şi cine vrea să-l prindă / în zbor după el s-o întindă!*

— Prostii! strigă lordul. Credeţi, într-adevăr, că nu mai poate fi nimerit?

— Da, sir — răspunse Humply. Nici un *westman* n-ar mai fi în stare să-l dea jos acum.

— Aşa!

În timp ce scoase această vorbă, pe faţa lordului se ivi o tresărire ca o străfulgerare. Se duse repede la calul său, desfăcu una din puşti din cureaua scării de şa, scoase piedica, duse arma la ochi, apăsă trăgaciul, totul într-o clipită, lăsă arma jos, se aşeză la loc, puse mâna pe pulpă de căprioară ca să-şi mai taie o bucată şi zise:

— Ei, s-a putut nimeri, sau ba?

Feţele celor doi vânători exprimau cea mai adâncă mirare şi chiar admiraţie. Pasărea fusese nimerită şi chiar din plin, căci se prăbuşea cu o viteză crescândă, într-o spirală ce se tot îngusta pe măsură ce se apropia de pământ.

— *Wonderful!*[1] strigă Humply, absolut entuziasmat. My lord, dacă asta n-a fost pură întâmplare...

Se întrerupse. Se întoarse spre englez şi văzu că acesta şedea pe jos, mestecând, cu spatele în direcţia spre care trăsese atât de magistral. Era de necrezut!

— Bine, *my lord* — continuă apoi — dar întoarceţi-vă! Nu numai că aţi nimerit uliul, dar chiar l-aţi lovit în plin!

— Ştiu — replică englezul, băgând în gură o bucată de carne, fără să se întoarcă.

— Dar nici n-aţi stat să vedeţi!

— Nu era nevoie; tot ştiam. Glonţul meu nu dă greş niciodată.

— Dar atunci sunteţi un om care, cel puţin în ce priveşte trasul cu puşca, poate să se măsoare cu *westmeni*i noştri cei mai renumiţi, cu un Winnetou, cu un Old Firehand sau cu Old Shatterhand! Nu-i aşa, Uncle?

Faimosul Nenea Vergea-de-puşcă se aşeză din nou în postură de recitant şi răspunse, gesticulând cu amândouă mâinile:

— *Uliul se prăvale, / ţintaşul colosal e! / Gloria toată i-o cedez.*

— Şi să mai fabric versuri încetez! îl întrerupse englezul. La ce aceste rime şi toată zarvă? Am vrut să ştiu ce fel de trăgători sunteţi. Acum aşezaţi-vă la loc şi hai să ne continuăm tratativele. Va să zică, veniţi cu mine, iar eu vă plătesc călătoria. De acord?

Cei doi se uitară unul la altul, dădură din cap şi acceptară cu hotărâre.

— *Well!* Şi cât cereţi?

---

[1] Minunat! (în limba engleză în text).

— Păi, *my lord,* cu întrebarea asta ne-aţi încurcat. N-am fost niciodată în serviciul cuiva şi în cazul unor *scouts*[2] ce urmează să fim, nu se prea poate vorbi de o aşa-zisă plată.

— *All right!* Nu sunteţi lipsiţi de mândrie şi asta-mi place. Nu poate fi vorba aici decât de un onorariu, la care aş adăuga, dacă sunt mulţumit de serviciile voastre, o gratificaţie. Am venit aici ca să trăiesc aventuri, ca să văd vânători vestiţi, prin urmare vă fac următoarea ofertă: vă plătesc cincizeci de dolari pentru fiecare aventură pe care o trăim împreună.

— Sir — zise Humply râzând — atunci o să ne îmbogăţim, fiindcă nu ducem lipsă de aventuri pe-aici; de trăit, le trăieşte fiecare, dar dacă le supravieţuieşte, asta-i întrebarea. În privinţa asta, n-o să vă deziluzionăm; dar pentru un străin e mai nimerit să se ferească de aventuri în loc să le caute.

— Dar eu le vreau! Aţi înţeles? Şi vreau să întâlnesc vânători celebri. Aţi pomenit adineauri trei nume pe care le-am auzit de multe ori. Pentru fiecare dintre aceşti trei vânători vă plătesc, dacă-i întâlnim, o sută de dolari.

— Mii de draci! Aveţi chiar atâta bănet în buzunar, *my lord*?

— Am cât îmi trebuie la drum. Banii îi primiţi abia la Frisco, la bancherul meu. Vă convine aşa?

— Da, cu plăcere! Poftim, batem palma!

Amândoi strânseră mâna englezului. Apoi acesta trase în faţa să o a doua pungă, pe care o avea la spate, o deschise şi scoase din ea un fel de carte.

— Am aici un caiet de însemnări în care notez tot — le explică. Acum am să deschid un cont pentru fiecare dintre voi şi am să pun deasupra capului şi numele lui.

— Capul? întrebă cocoşatul, uimit.

— Da, capul! Ia staţi puţin nemişcaţi, aşa cum şedeţi acum!

---

[2] Ghizi, cercetaşi (în limba engleză în text).

Deschise caietul legat şi luă un creion. Văzură că ba se uită la ei, ba se uită în jos, la hârtie, mişcând între timp creionul. După câteva minute le arătă ce desenase; se recunoscură în schiţele reuşite şi-şi văzură numele puse dedesubt.

— Pe foile astea se va nota încetul cu încetul cât vă voi datora — le explică. Dacă mă prăpădesc, luaţi însemnările cu voi la Frisco şi le arătaţi bancherului, al cărui nume îl scriu aici; el o să vă înmâneze imediat şi fără dificultăţi suma respectivă.

— Asta-i un aranjament minunat, *my lord*! zise Humply. Dar nu dorim deloc ca *behold!*[1] Uncle, ia uită-te la caii noştri! Dau din urechi şi-şi umflă nările. Trebuie să fie ceva străin prin apropiere. Preria vălurită e periculoasă. Dacă te urci pe coline, poţi fi văzut, iar dacă rămâi în vale, nu poţi să observi venirea vreunui duşman. Am să mă urc să văd.

— Vin şi eu — declară lordul.

— Rămâneţi mai bine aici, *sir!* Aţi putea să-mi încurcaţi socotelile.

— *Pshaw!* N-am să încurc nimic!

Cei doi se urcară din vale în vârful colinei. Când ajunseră aproape de culme, se culcară şi continuară urcuşul în patru labe, cu prudenţă, până sus. Iarba le ascundea trupurile, iar capul îl ţineau ridicat numai cât era strict necesar ca să se poată uita în jur.

— Hm, pentru un începător, *sir,* nu vă apucaţi prea post de treabă! zise Humply. Zău că nici eu n-aş prea putea s-o fac mai bine! Dar îl vedeţi pe omul acela, pe a doua colină, drept înainte?

— *Yes!* Pare să fie un indian, nu?

— Da, e o piele-roşie. De-aş avea... ah, *sir,* duceţi-vă până jos să aduceţi luneta, ca să disting trăsăturile acestui om!

---

[1] Atenţie! (în limba engleză în text).

Lordul făcu ce i se ceruse.

Indianul zăcea în iarbă, pe colina în chestiune şi se uita cu atenţie spre răsărit, unde nu se vedea însă nimic.

Din când în când, îşi îndrepta bustul, înălţându-se, ca să-şi lărgească orizontul, lăsându-l să recadă de fiecare dată, în grabă. Dacă aştepta pe cineva, acesta nu putea fi decât o fiinţă duşmănoasă.

Acum sosi lordul cu lunetă, o potrivi şi o dădu cocoşatului. Tocmai în clipa în care acesta puse luneta la ochi şi prinse imaginea în lentilă, indianul privi o clipă înapoi, în aşa fel încât i se putea vedea faţa. Humply puse îndată luneta la o parte, sări în picioare aşa încât să i se poată vedea toată statura din punctul unde era indianul, făcu mâinile pâlnie în faţa gurii şi strigă cât putu:

— *Menaka-şeha, Menaka-şeha!* Fratele meu să vină la prietenul său alb!

Indianul se întoarse brusc, îl recunoscu pe cocoşatul care-l strigase şi se dădu jos îndată din vârful colinei, dispărând în vale.

— Acum, *my lord,* o să aveţi în curând de plătit primii cincizeci de dolari — zise Humply către englez, lăsându-se iar pe vine.

— O să avem o aventură?

— Foarte probabil, fiindcă nu e nici o îndoială că şeful de trib pândea nişte duşmani.

— E o căpetenie?

— Da, e un tip straşnic, acest şef Osaga. Uncle şi cu mine am fumat cu el pipa păcii şi a frăţiei şi suntem deci obligaţi să-l ajutăm.

— *Well!* Atunci doresc să se aştepte la sosirea nu numai a unui, ci a mai multor adversari!

— Nu vorbiţi de dracu', că ne pomenim cu el! Asemenea dorinţe sunt primejdioase, fiind din acelea care se împlinesc prea uşor. Hai să coborâm! Uncle o să fie bucuros, dar şi

mirat că această căpetenie se află prin regiunea asta.

— Cum ziceai că-l cheamă?

— În limba osagă, Menaka-şeha; asta înseamnă Soare-bun sau Soare-mare. E un războinic foarte viteaz şi încercat şi în fond nu e un duşman al albilor, deşi osagii fac parte dintre triburile siouxilor încă neîmblânziţi.

Ajunşi la vale, îl găsiră pe Uncle într-o poză ţeapănă, teatrală. Auzise totul şi luase această poză pentru a-l saluta pe prietenul său roşu cu cât mai multă demnitate. După câtva timp, caii începură să fornăie şi îndată după aceea îl văzură venind pe indian. Era în plină maturitate şi purta îmbrăcămintea obişnuită, de piele, a indienilor, ruptă însă pe alocurea şi pe ici, pe colo, mânjită cu sânge proaspăt. N-avea arme. Pe fiecare obraz avea un tatuaj care reprezenta un soare. La încheieturile mâinilor, pielea era julită; se vedea că fusese legat şi că rupsese curelele. Era limpede că evadase şi că era urmărit.

În pofida primejdiei care-l păştea şi care putea fi foarte aproape indianul se apropie încet, dădu mâna cu cei doi vânători fără a-l lua în seamă, pentru moment, pe englez şi exprimându-se într-o engleză cursivă, vorbi pe tonul cel mai calm:

— Am recunoscut îndată vocea şi silueta prietenului şi fratelui meu şi mă bucur să vă pot saluta.

— Şi noi ne bucurăm la fel; cred că eşti convins — răspunse Humply.

Lunganul de Uncle întinse amândouă mâinile peste capul indianului, ca şi cum ar fi vrut să-l binecuvânteze şi strigă:

— *Bun venit şi bună cale / îţi urăm în astă vale, / mare şef şi om stimat! / printre prieteni şezi la sfat / şi consumă făr' de zăbavă / acest rest de căprioară.*

Arătă spre locul din iarbă unde zăcea ce mai lăsase lordul din pulpa de vânat şi anume osul cu câteva fibre de carne care nu se putuseră îndepărta cu cuţitul.

— Taci, Uncle — îi porunci Humply — acum chiar că nu e momentul să faci poezii! Nu vezi în ce stare se află căpetenia?

— *Legat, dar evadat, / spre fidelii săi şi-a luat / el zborul neînfricat* — răspunse fostul actor, declamând în continuare.

Cocoşatul îi întoarse spatele şi, făcând un gest spre lord, îi spuse indianului:

— Această faţă-palidă e un maestru al tirului şi un nou prieten al nostru. Ţi-l recomand ţie şi tribului tău.

Atunci indianul dădu mâna şi cu englezul, răspunzând:

— Sunt prietenul oricărui alb bun şi cinstit. Dar hoţii ucigaşii şi profanatorii de morminte să fie mâncaţi de tomahawk!

— Ai întâlnit oameni atât de răi? se interesă Humply.

— Da. Rog pe fraţii mei să-şi ţină puştile pregătite pentru cei care mă urmăresc şi care ar putea sosi dintr-o clipă într-alta, deşi nu i-am zărit. Ei vor fi călare, iar eu trebuie să umblu pe jos; dar picioarele Bunului-Soare sunt iuţi şi neobosite ca ale cerbului pe care nici un cal nu-l ajunge din urmă. Am ocolit mult şi am umblat şi în cerc, de multe ori am mers de-a-ndăratelea. Mi-au pus gând rău.

— Sunt mulţi la număr?

— Sunt mulţi de tot; mai multe sute de oameni răi, din aceia pe care feţele-palide le numesc „*tramp*s”.

— *Tramp*s? Cum au ajuns aici şi ce caută în aceste ţinuturi îndepărtate? Şi unde se află?

— Într-un colţ de pădure care se cheamă Osaga-nook, dar căruia noi îi zicem „colţul crimei”, pentru că cel mai vestit şef al nostru a fost omorât acolo cu războinicii săi cei mai viteji, prin vicleşug. În fiecare an, când luna e plină a treisprezecea oară, câţiva trimişi ai tribului nostru vizitează acest loc, pentru a executa în jurul mormintelor eroilor noştri căzuţi dansul morţii. Aşa am părăsit şi eu anul acesta, împreună cu doisprezece războinici, păşunile noastre, ca să

ne ducem la Osaga-nook. Am sosit acolo alaltăieri şi ne-am aşezat tabăra în apropierea mormintelor. Azi am ţinut festivitatea. Pusesem doi paznici, cu toate acestea câţiva oameni albi au reuşit să se apropie de noi neobservaţi. Pesemne că au văzut urmele lăsate de paşii noştri şi ai cailor şi în timpul dansului au tăbărât atât de brusc asupra noastră, încât nu ne-am putut opune decât câteva clipe. Erau câteva sute la număr; noi am ucis pe câţiva dintre ei; ei au împuşcat opt dintre-ai noştri; eu şi ceilalţi patru am fost prinşi şi legaţi. Am aflat că în seara asta urma să fim schingiuiţi la focul de tabără şi apoi arşi. S-au aşezat pe lângă morminte şi m-au izolat de războinicii mei, ca să nu pot vorbi cu ei. M-au legat de un copac şi au pus pe un alb să mă păzească; dar cureaua cu care eram legat era prea slabă; am rupt-o. E drept că mi-am tăiat carnea adânc, dar am scăpat şi am profitat de o clipă în care paznicul s-a îndepărtat puţin, ca să mă strecor nevăzut.

— Şi cei patru tovarăşi ai tăi?

— Sunt încă acolo. Sau crezi că ar fi trebuit să-i caut? Nu aş fi putut să-i salvez, ci aş fi pierit o dată cu ei. Am hotărât să mă duc în grabă la ferma lui Butler, proprietarul ei fiind prieten cu mine, ca să aduc ajutor de acolo.

— Aproape exclus — fu de părere Humply-Bill, clătinând din cap. De la Osaga-nook până la ferma lui Butler sunt vreo şase ore de drum călare; cu un cal prost faci chiar mult mai mult. Cum poţi atunci să te şi înapoiezi până seara, când tovarăşii tăi urmează să moară?

— Picioarele Bunului-Soare sunt la fel de iuţi ca ale unui cal — răspunse căpetenia, sigur de sine. Evadarea mea o să aibă ca urmare amânarea execuţiei şi sper că vor face tot posibilul ca să fiu prins din nou. Aşa că ajutorul ar sosi probabil totuşi la timp.

— Concluziile pe care le tragi pot fi juste sau nu. Bine că ne-ai întâlnit, aşa nu mai e nevoie să alergi până la ferma lui

Butler; o să mergem cu tine ca să-i eliberăm pe tovarăşii tăi.

— Fratele meu alb e într-adevăr gata să facă acest lucru? întrebă indianul, cu vocea vibrând de bucurie.

— Fireşte! Ce altă am putea face? Osagii sunt doar prietenii noştri, pe când vagabonzii sunt duşmanii oricărui om cumsecade!

— Dar sunt foarte mulţi, sunt atâţia, iar noi n-avem cu toţii, laolaltă, decât opt braţe!

— *Pshaw!* Patru capete şirete pot să îndrăznească să se apropie tiptil de o hoardă întreabă de vagabonzi, ca să scoată din ghearele lor câţiva prizonieri. Tu ce zici de asta, Uncle?

Tot ţeapăn de parc-ar fi înghiţit un par, acesta întinse braţele în lături, închise ochii şi strigă:

— *Plec cu plăcere şi muniţii / acolo unde stau bandiţii / şi fără frică şi ezitare / le scot pe-ai noştri fraţi din gheare.*

— Bun! Dar dumneavoastră, *my lord*?

Englezul îşi scoase carnetul mare pentru a notă numele căpeteniei; îl puse acum la loc, în buzunar şi zise:

— Fireşte că vin şi eu! Doar e o aventură!

— Dar una foarte periculoasă, *sir!*

— Cu atât mai bine! Atunci dau zece dolari în plus, va să zică şaizeci. Dar dacă vrem să pornim călare, trebuie să procurăm un cal pentru Bunul-Soare.

— Aşa e — zise cocoşatul, privindu-l scrutător. Şi de unde, mă rog, aţi scoate unul?

— Fireşte că de la urmăritorii lui, care, ţinându-se strâns după el, sunt probabil destul de aproape.

— Foarte just, foarte just! Nu sunteţi un tip de lepădat, sir şi mă gândesc că o să ne învăţăm unul cu altul destul de uşor. Ar mai fi de dorit ca prietenul nostru roşu să aibă şi o armă.

— Îi cedez eu una din puştile mele. Iat-o, poftim! Am să-i explic cum funcţionează. Şi acum, nu mai avem vreme de pierdut, trebuie să ne aşezăm în aşa fel încât urmăritorii, o

dată sosiţi aici, să fie încercuiţi din toate părţile.

Expresia de uimire de pe faţa mititelului deveni tot mai pronunţată. Îl măsură pe englez cu o privire întrebătoare şi zise:

— Vorbiţi exact ca un vânător vechi şi plin de experienţă, *sir!* Şi cum vă gândiţi să ne apucăm de treaba asta?

— Foarte simplu. Unul dintre noi rămâne aici, pe dealul pe care am fost noi doi adineauri. Acesta îi primeşte pe tipi exact aşa cum m-aţi primit voi doi pe mine. Ceilalţi trei se duc, formând un arc şi se urcă pe cele trei coline învecinate. Când tipii sosesc, ei se vor afla între cele patru coline ocupate şi noi îi avem în mână, putem să-i curăţăm, căci sus suntem adăpostiţi, pe când ei nu văd din noi decât fumul împuşcăturilor noastre.

— Vorbiţi într-adevăr că din carte, *my lord*! Spuneţi drept, vă aflaţi într-adevăr pentru prima oară în prerie?

— E chiar aşa. Dar am mai fost şi eu în alte locuri, unde nu e necesară tot atâta precauţie. Doar am mai vorbit despre asta!

— *Well!* Văd că n-o să ne prea daţi de furcă, ceea ce mă bucură. Mărturisesc că aveam de gând să fac exact aceeaşi propunere. Eşti de acord, bătrâne Uncle?

Ţeapănul făcu un gest teatral şi răspunse:

— *Da, da, vor fi încercuiţi / Şi toţi laolaltă omorâţi.*

— Bun, ei, atunci eu stau pe-aici, ca să le adresez cuvântul de îndată ce se vor ivi. *My lord* se duce spre dreapta; tu te duci spre stânga, iar căpetenia se postează pe colina cea mai din faţă. În felul acesta o să-i avem în mijlocul nostru, iar dacă-i omorâm sau nu, asta va depinde întru totul de felul în care se vor comporta. O să vorbesc cu ei destul de tare ca să puteţi auzi cu toţii fiecare cuvânt; în felul acesta veţi şti ce avem de făcut. Dacă împuşc pe vreunul din ei, acesta să fie semnul sigur că aveţi de tras asupra celorlalţi. Nu trebuie să ne scape nici unul. Gândiţi-vă că au omorât opt

osagi, fără să fi fost trataţi de ei cu duşmănie înainte! Dar cruţaţi caii; avem nevoie de ei. Şi acum, înainte, domnilor! Cred că nu trebuie să mai zăbovim!

Se urcă pe dealul cel mai apropiat şi se culcă în iarbă, acolo unde fusese înainte cu englezul şi-l observase pe indian. Ceilalţi trei dispăruseră într-o parte şi-ntr-alta, prin văi. Caii rămaseră ascunşi unde fuseseră. Lordul luase luneta cu el.

Trecu poate un sfert de oră fără să se poată observa că s-ar apropia vreo fiinţă omenească. Apoi se auzi de pe colina ocupată de englez un strigăt puternic:

— Atenţie, vin!

— Linişte! răspunse cocoşatul mai încet.

— *Pshaw!* Nu ne pot auzi, sunt cam la o milă depărtare.

— Unde?

— Drept spre răsărit. Am văzut prin lunetă doi tipi stând pe o colină şi privind încoace, ca să încerce să-l zărească pe şeful de trib. Se vede că au lăsat caii în vale.

Iar mai trecu o bucată de vreme; apoi se auziră copitele cailor care se apropiau. În valea din faţa cocoşatului se zăriră doi călăreţi; erau foarte bine înarmaţi, aveau cai buni şi ţineau ochii aplecaţi spre urmele căpeteniei. După ei se mai iviră alţi doi şi apoi încă unul; erau deci cinci urmăritori. Când ajunseră în mijlocul văii, aflându-se deci între cei patru oameni ascunşi, Bill strigă înspre ei:

— Stop, domnilor! Nici un pas înainte, sau o să-mi auziţi puşca vorbind!

Se opriră surprinşi şi se uitară în sus, fără însă a zări pe cineva, deoarece cocoşatul stătea culcat în iarba înaltă. Dar ascultară de comandă, iar cel care era mai în faţă răspunse:

— Ce dracu'! Ce fel de tâlhari de drumul mare se află pe-aici? Arătaţi-vă, să vă vedem şi spuneţi-ne ce drept aveţi să ne opriţi?

— Dreptul oricărui vânător care se întâlneşte cu străini

— Şi noi suntem vânători! Dacă eşti un tip cinstit, arată-te!

Cei cinci *tramp*-i luaseră armele în mână; nu aveau deloc aerul paşnic; totuşi, mărunţelul răspunse:

— Sunt un om cinstit şi pot să mă arăt! Iată-mă!

Sări în picioare, aşa încât i se văzu toată statura, ţinând însă ochii îndreptaţi cu atenţie şi vigilenţă asupra lor.

— *Zounds!* făcu unul dintre ei. Dacă nu mă-nşel, e Humply-Bill!

— Aşa mi se spune, e adevărat.

— Atunci e şi Gunstick-Uncle prin apropiere; ăştia doi sunt nedespărţiţi.

— Va să zică, ne cunoaşteţi?

— Cred şi eu! Am o vorbuliţă cu dumneata din vremuri mai vechi.

— Dar eu nu te cunosc!

— Se poate, fiindcă nu m-ai văzut decât de la distanţă. Băieţi, tipul ăsta ne stă în cale; ba, îmi vine să cred că s-a aliat cu indianul. Ia să-l doborâm de-acolo!

Îl ochi pe cocoşat şi trase. Bill căzu iute ca fulgerul în iarbă, ca şi cum ar fi fost lovit de glonţ.

— *High-day,* straşnic am ţintit! strigă omul. Acum mai avem de isprăvit cu Gunstick...

Nu apucă să-şi termine fraza. Bill se aruncase pe jos-de bună voie, ca să nu-l nimerească; acum ieşiră două fulgere, unul după altul, din cele două ţevi ale puştii sale şi câteva clipe mai târziu răsunară şi împuşcăturile celorlalţi trei. Cei cinci vagabonzi căzură de pe caii lor, iar cei patru învingători coborâră de pe coline în vale, pentru a împiedica pe cei cinci căi s-o ia la goană. Îi examinară pe bandiţi.

— E o treabă făcută cum trebuie. Nici un glonţ nu a nimerit alături! Moartea a fost instantanee!

Căpetenia osagilor îi cercetă pe cei doi bărbaţi pe care-i împuşcase el, ţintindu-le fruntea. Văzu găurile pe unde

pătrunseseră gloanţele, aproape de rădăcina nasului şi se adresă lordului:

— Puşca fratelui meu e de calibru foarte mic, dar e un gun excelent, pe care te poţi bizui.

— Te cred — răspunse englezul, dând din cap. Am comandat ambele puşti special pentru prerie.

— Fratele meu, dacă vrea, să mi-o vândă pe asta! Îi dau o sută de blăni de castor pentru ea.

— Nu e de vânzare.

— Atunci îi dau o sută cincizeci.

— Nici atunci.

— Nici pentru două sute?

— Nu, nici chiar dacă blănurile de castor ar fi cât o piele de elefant, fiecare.

— Atunci îi ofer preţul cel mai mare din câte există; îi dau în schimb cel mai bun cal de călărie al osagilor!

Se putea vedea, după expresia, feţei sale, că e încredinţat de a fi făcut o ofertă nemaipomenită, dar lordul clătină din cap, în semn că nu vrea şi zise:

— Lord Castlepool nu face schimb şi nu vinde niciodată. Ce să fac cu calul acela, de vreme ce al meu e cel puţin la fel de grozav ca şi cel despre care vorbeaţi?

— Nici un cal al preriei nu-l întrece pe al meu. Dar cum nu-l pot sili pe fratele meu alb să-mi vândă puşca sa, i-o înapoiez. Aceşti morţi au mai multe arme decât am eu nevoie.

Restitui arma, făcând însă o mină care exprima cel mai intens regret. Toate lucrurile folositoare din posesia morţilor fură luate. În timp ce le scotoceau prin buzunare, în căutarea unor asemenea obiecte, Bill remarcă:

— Tipul ăsta mă cunoştea. Eu, însă, nu-mi amintesc că l-aş fi văzut vreodată. O fi cum zice el. Cine ştie câte mârşavii am împiedicat prin faptul că i-am omorât! Acum şi căpetenia poate umbla călare şi mai rămân patru cai fără călăreţi,

tocmai cât ne trebuie pentru cei patru osagi pe care vrem să-i eliberăm.

— Acum o pornim călare înspre *tramp*-i? întrebă englezul.

— Bineînţeles! Cunosc regiunea asta şi ştiu că nu putem ajunge la Osaga-nook înainte de înserat, de vreme ce nu putem s-o luăm direct într-acolo, ci trebuie să facem un înconjur, ca să ne apropiem de ei dinspre pădure.

— Dar cadavrele astea?

— Le lăsăm pur şi simplu să zacă. Sau poate aveţi chef să construiţi pentru nemernicii ăştia un monument funerar, poate un mausoleu? Las' să le fie mormântul în stomacul vulturilor şi al coioţilor; mai mult nu li se cuvine!

Cuvintele acestea erau poate dure şi necreştineşti, dar vestul sălbatic îşi are felul său propriu de a fi sensibil; într-o regiune unde moartea şi pieirea te pândesc din toate părţile, omul e adesea silit să aibă consideraţie întâi şi întâi faţă de sine însuşi, evitând tot ce i-ar putea periclita siguranţa personală.

Legară caii liberi unii de alţii, urcară în şa şi o porniră întâi drept spre nord, pentru a coti mai încolo, spre est. Căpetenia îi conducea. Toată după-amiaza trecură mereu prin Preria Vălurită, deschisă. Când soarele era spre scăpătat, zăriră în depărtare o geană întunecată de pădure şi osagul explică:

— Acolo e fundul pădurii. Partea din faţă e scobită şi formează un unghi sau un colţ, acela pe care-l numim colţul crimei şi unde se află mormintele războinicilor noştri răpuşi. După ce intrăm în pădure, mai avem de mers vreun sfert de oră ca să ajungem la tabăra *tramp*-ilor.

Auzind acestea, Bill îşi opri calul, descăleca şi se aşeză în iarbă, fără a scoate un cuvânt. Uncle şi cu indianul îi urmară exemplul, ca şi cum ar fi fost vorba de un luciu de la sine înţeles. Atunci, englezul descăleca şi el, dar ceru lămuriri.

— Mă gândesc că nu e bine să pierdem din timp. Cum putem să-i scăpăm pe osagi, dacă ne aşezăm aici şi stăm cu mâinile în sân?

— E o întrebare cu totul greşit pusă, *sir!* răspunse cocoşatul. Credeţi că bandiţii stau liniştiţi în tabăra lor?

— Nu prea.

— Ba chiar sigur că nu! Trebuie să mănânce şi ei, deci trebuie să umble după vânat. Se răzleţesc prin pădure. Acolo, pe unde intrăm noi, pădurea nu e mai lată decât cale de un sfert de oră şi e de presupus că tocmai acolo se află oameni de-ai lor, care ar putea să ne vadă venind. Prin urmare, suntem nevoiţi să aşteptăm aici până se-ntunecă; atunci indivizii se vor fi retras în tabăra lor, iar noi putem ajunge în pădure neobservaţi. Vă daţi seama că-i aşa?

— *Well!* făcu lordul aşezându-se acum şi el. N-aş fi crezut că pot fi atât de prost!

— De, eraţi în stare să mergeţi înainte, drept în ghearele drăguţilor de ei, iar noi, Uncle şi cu mine, puteam să vă ducem jurnalul de călătorie la Frisco fără să căpătăm măcar un dolar.

— Fără să căpătaţi nimic?! Dar de ce?

— Pentru că aventura noastră nu e încă trăită complet.

— Ba am trăit-o! A şi avut loc şi e înregistrată, întâlnirea cu căpetenia osagilor şi împuşcarea celor cinci bandiţi a fost o aventură completă care face cincizeci de dolari. Figurează de pe acum în caiet. Eliberarea osagilor e o altă aventură.

— Tot pentru cincizeci de dolari?

— Yes.

— Ei, atunci notaţi, *sir,* notaţi mereu! zise Bill râzând. Dacă descompuneţi fiecare păţanie în atâtea şi atâtea subaventuri, o să aveţi să ne daţi la Frisco atâta bănet că n-o să ştiţi de unde să-i luaţi!

— O să ajungă cât am — zise lordul zâmbind. Pot să vă plătesc fără să fiu nevoit să vând castelul Castlepool.

Soarele dispăru, iar umbrele amurgului se furişară peste văile unduioase, urcând tot mai sus pe flancul colinelor, inundându-le şi pe acestea şi învăluind în cele din urmă tot pământul cu o mantie sumbră. Şi cerul era întunecos, fără stele.

Acum porniră; dar nu înaintară călare chiar până în pădure. Prudenţa cerea să lase caii pe câmp. Orice *westman* are asupra lui ţăruşi cu ajutorul cărora poate ţine pe loc caii, legându-i cu frâul de ţăruşul înfipt în pământ.

Legară deci caii în felul acesta, apoi se îndreptară în şir indian spre pădure.

Indianul umbla în frunte. Picioarele sale abia atingeau pământul, aşa încât nici o ureche nu-i putea auzi paşii. Lordul, care venea după el, îşi dădea silinţa să umble la fel de uşor. Nu se auzea în jur nimic, decât foşnetul vârfurilor de copac, mişcate de o boare. Deodată, osagul îl apucă pe englez de mâna dreaptă şi-i şopti:

— Fratele meu alb să dea mâna cealaltă următorului, ca feţele-palide să alcătuiască un lanţ pe care să-l conduc.

În timp ce el mergea pipăind cu o mână întinsă înainte, îi trăgea cu cealaltă pe cei trei albi după el. Lordului i se păru lung timpul scurs, căci în asemenea situaţii minutele se lungesc de păr ceasuri. În cele din urmă, căpetenia se opri şi zise în şoaptă:

— Fraţii mei albi să asculte. Am auzit vocile *tramp*-ilor.

Traseră cu urechea. Se auzeau voci la depărtare mare, aşa că nu se putea înţelege ce se vorbea. După câţiva paşi, zăriră o vagă lumină, încât ochii lor putură distingă trunchiurile copacilor.

— Fraţii mei albi să aştepte aici până mă întorc — zise căpetenia osagilor şi în clipa următoare dispăru.

Trecuse cam o jumătate de oră până când se întoarse. Nu-l văzuseră şi nici nu-l auziseră venind. Deodată se ivi în faţa lor, ca ieşit din pământ.

— Ei? întrebă Bill. Ce ai de raportat?

— Că au mai venit mulţi *tramp*-i, încă mult mai mulţi.

— Drace! Oare banditţii ăştia au de gând să ţină un miting aici? Atunci vai de fermierii care stau în apropiere! Ai auzit ce vorbeau?

— Au aprins mai multe focuri şi toată poiana era luminată. Bandiţii formaseră un cerc în jurul unei feţe-palide cu părul roşu, care ţinea o cuvântare lungă, cu voce foarte tare. Atenţia mea era încordată să descopăr locul unde stau fraţii mei roşii, aşa că n-am reţinut decât foarte puţin din câte spunea.

— Totuşi, ce-a spus?

— Zicea că bogăţia e rezultatul jafului şi că, deci, trebuie să se ia bogaţilor tot ce au. Susţinea că statul n-are dreptul să ia impozite de la cetăţeni, deci trebuie să i se ia toţi banii pe care-i are în casierii. Mai spunea că toţi *tramp*-ii sunt fraţi şi că pot deveni bogaţi foarte repede, dacă acceptă propunerile lui.

— Mai departe? Ce mai spunea?

— N-am mai dat atenţie vorbelor sale. A mai vorbit de casa mare de bani a căilor ferate, care trebuie golită. După aceea, n-am mai ascultat ce spunea, căci am văzut locul în care se află fraţii mei roşii.

— Unde e acel loc?

— În apropierea unui foc de tabără mic, în jurul căruia nu şedea nimeni. Stăteau acolo, legaţi de copaci şi în faţa fiecăruia şedea un *tramp* şi-i păzea.

— Aşa că nu ne putem apropia tiptil?

— Ba se poate. Aş fi putut să tai chiar eu curelele cu care sunt legaţi, dar am vrut întâi să-i chem pe fraţii mei albi. M-am apropiat totuşi târâş de unul dintre războinicii mei şi i-am spus în şoaptă că o să-i salvăm.

— *Tramp*-ii ăştia nu sunt *westmeni*. E o prostie nemaipomenită să pui prizonierii la mijloc. Condu-ne la locul

unde se află!

Cei patru se strecurară, cu căpetenia în frunte, printre copaci, dându-şi osteneala să rămână mereu în umbra trunchiurilor. În felul acesta se apropiară iute de tabără, unde văzură acum arzând opt focuri. Cel mai mic ardea în partea dinspre pădure a luminişului, foarte aproape de copaci şi într-acolo îşi îndreptă căpetenia paşii. O dată se opri pentru câteva clipe şi le şopti celor trei albi:

— Acum stau mai multe feţe-palide la acest foc. Adineauri nu era nici unul. Omul cu părul roşu e şi el acolo. Aceştia par să fie conducătorii. Îi vedeţi pe osagii mei, la câţiva paşi de dânşii, în dreptul câte unui copac?

— Da — răspunse cocoşatul. Cuvântarea ţinută de omul cu păr roşu s-a isprăvit şi acum tipii stau izolaţi de ceilalţi, probabil ca să se sfătuiască. Ar putea fi foarte important să aflăm ce au de gând. Aşa de mulţi *tramp*-i nu s-au adunat aici de florile mărului. Noroc că sunt câteva tufişuri pe la rădăcinile copacilor. Mă târăsc până acolo să aud despre ce vorbesc.

— Fratele meu să nu facă aşa, nu e bine! îl preveni căpetenia.

— De ce? Crezi că o să mă las prins?

— Nu. Ştiu că fratele meu se pricepe la târâtul în recunoaştere; dar ar putea fi totuşi văzut.

— Văzut, poate, dar nu prins.

— Bine, fratele meu are picioare iuţi şi ar fugi la iuţeală, dar atunci nu ne-ar mai fi posibil să-i eliberăm pe războinicii osagi.

— Ba da. Am da gata paznicii în câteva clipe şi le-am tăia legăturile; după aceea ne-am face nevăzuţi prin pădure şi am alerga până la cai. Aş vrea să-l văd pe *tramp*-ul care să ne împiedice! Deci, mă furişez până la ei. Dacă mă observă, săriţi să dezlegaţi prizonierii. Nu ni se poate întâmpla nimic. Ţine-mi puşca, Uncle!

Îşi dădu arma tovarăşului său, se culcă la pământ şi începu să se târască spre foc. Misiunea lui se arătă mai uşor de îndeplinit decât crezuse. Bandiţii vorbeau atât de tare, încât înţelese fiecare cuvânt.

Căpetenia osagilor nu se înşelase crezând că cei patru, bandiţi aşezaţi la acest foc erau conducătorii bandei. Unul dintre ei, cel cu părul roşu, era „colonelul” Brinkley, care sosise aici în seara aceasta, împreună cu cei câţiva tovarăşi ai săi, scăpaţi din mâinile *rafter*-ilor. Vorbea tocmai, aşa că Humply-Bill îl auzi spunând:

— Pot să vă promit, prin urmare, un mare succes, căci acolo se află casa de bani principală. Sunteţi deci de acord?

— Da, da, da! răspunseră ceilalţi trei.

— Şi cum stau lucrurile cu ferma lui Butler? Vreţi s-o luăm împreună? Sau să fac eu asta pe cont propriu, angajând vreo treizeci de băieţi de-ai voştri?

— Luăm şi noi parte, fireşte — declară unul. Nu văd de ce să lăsăm să-ţi umpli numai tu buzunarele! Întrebarea e numai dacă banii au şi sosit.

— Încă nu. *Rafter*-ii n-au avut cai imediat, pe când eu am găsit chiar a doua zi de dimineaţă un cal bun. Deci, nu se poate să fi sosit de pe acum la fermă. Dar Butler e destul de bogat şi aşa. Atacăm fermă, o prădăm, apoi aşteptăm liniştiţi sosirea *rafter*-ilor şi a nemernicilor care-i comandă.

— Dar ştii precis că or să vină?

— Absolut precis. Acest Old Firehand trebuie să se ducă acolo din pricina unui inginer care se află probabil de pe acum la fermă.

— Ce fel de inginer? Ce-i cu el?

— Nimic. E o poveste care nu prezintă nici un interes pentru voi. Poate v-o spun altă dată. Poate vă mai angajez pentru o altă lovitură la care se pot câştiga bani cu grămada.

— Vorbeşti în enigme. Ca să fiu sincer, aş prefera să nu am de-a face cu acest Old Firehand.

— Prostii! Ce crezi că ne poate face? Gândeşte-te că am adunat patru sute de indivizi care s-ar măsura şi cu dracu'!

— Hm, asta aşa e. Şi când pornim?

— Mâine după-masă, aşa ca să ajungem la fermă seara. E mare şi o să ardă splendid, va fi un foc la care vom putea frige multă carne!

Humply-Bill auzise destul; se întoarse târâş la tovarăşii săi şi-i invită să treacă acum la eliberarea osagilor. Planul lui era ca fiecare să se posteze în spatele câte unui prizonier, dar căpetenia îl întrerupse:

— Ce trebuie să se întâmple de acum înainte nu mai e treaba oamenilor albi, ci a celor roşii. Mă duc singur, iar fraţii mei să-mi sară în ajutor numai dacă se va observa ce voi face.

Plecă târându-se ca un şarpe pe jos.

— Ce are de gând? întrebă englezul în şoaptă.

— O ispravă de maestru — răspunse Bill. Uitaţi-vă bine într-acolo, spre prizonieri. Dacă iese prost, trebuie să ne grăbim să-i sărim în ajutor. N-avem decât să le tăiem legăturile şi apoi să alergăm la cai.

Lordul făcu ce i se spusese. Focul la care şedeau conducătorii bandiţilor era la o depărtare de vreo zece paşi la marginea pădurii. Acolo se aflau copacii de care erau legaţi prizonierii, ei stând în poziţie verticală. Lângă fiecare prizonier şedea sau stătea culcat câte un paznic înarmat. Englezul îşi forţă ochii ca să vadă căpetenia, dar în zadar. Văzu doar că unul din paznici, care şezuse, se culcă acum atât de brusc, de parc-ar fi căzut. Şi ceilalţi trei paznici se mişcară unul după altul şi anume în mod ciudat, în aşa fel încât capetele lor ajunseră în umbra copacului respectiv. Între timp nu se auzise nici un sunet, nici cel mai mic zgomot.

Mai trecu o bucată de vreme şi lordul îl zări deodată pe osag pe jos, între el şi Bill.

— Ei, gata? întrebă acesta din urmă.

— Da — răspunse indianul.

— Dar osagii tăi mai sunt legaţi! îi şuşoti lordul.

— Nu, dar au rămas aşa pe loc, până vorbesc cu voi. Cuţitul meu i-a nimerit pe paznici drept în inimă, apoi le-am luat scalpul. Acum mă târăsc iar până acolo ca să-i conduc pe fraţii mei roşii la cai, printre care se mai găsesc şi ai noştri. De vreme ce totul a mers aşa de bine, n-o să plecăm fără să ne luăm caii.

— De ce să vă mai expuneţi acestei primejdii? Îl preveni Bill.

— Fratele meu alb se înşeală. Acum nu mai e nici o primejdie. Îndată ce îi vedeţi pe osagi dispărând din faţa copacilor lor, puteţi să vă îndepărtaţi şi voi. În curând veţi auzi tropot de cai şi ţipetele *tramp*-ilor care îi păzesc. Apoi vom sosi la locul unde am descălecat mai înainte. *Howgh!*

Prin această exclamaţie de întărire a celor spuse voia să semnifice că orice obiecţiune ar fi inutilă; apoi dispăru brusc. Lordul îi observă pe prizonieri; se rezemau drepţi şi ţepeni de copacii lor, şi-apoi dintr-o dată se făcură nevăzuţi, de parc-ar fi intrat în pământ.

— *Wonderful!* şuşoti lordul entuziasmat către Humply. Absolut ca în romane!

— Hm! făcu mititelul. O să mai trăiţi cu noi nişte aventuri de roman. Dar fireşte că cititul e mai uşor decât trăitul.

— Plecăm acum?

— Încă nu. Aş vrea, să văd mutrele tipilor când se declanşează zarvă. Mai aşteptăm câteva minute.

Nu trecu mult şi din partea opusă a taberei răsună un strigăt puternic de groază; îi răspunse un al doilea; apoi urmară câteva ţipete stridente, despre care se putea spune cu certitudine că sunt scoase de beregăţi de indieni şi apoi un fornăit şi un tropăit, un nechezat şi un bubuit, de parc-ar fi fost un cutremur de pământ.

Tramp-ii săriseră în picioare. Fiecare ţipa, striga şi

întreba ce se întâmplase. Atunci se auzi vocea „colonelului” roşcat:

— Osagii au dispărut! Mii de draci, cine i-a...

Se întrerupse în mijlocul frazei, îngrozit. În timp ce vorbea, se repezise spre paznici şi-l apucase pe unul ca să-l scuture şi să-l ridice de pe jos. Atunci văzu ochii sticloşi şi ţeasta fără păr, însângerată. Îl trase pe al doilea, pe al treilea, apoi pe al patrulea în cercul de lumină a focului şi strigă înspăimântat:

— Sunt morţi! Au fost scalpaţi toţi patru! Iar pieile-roşii au dispărut! Unde?

— Indienii! Indienii! se auzi acum din partea unde fuseseră caii.

— La arme! La cai! urlă „colonelul”. Am fost atacaţi! Vor să ne fure caii!

Fu o scenă de cea mai cumplită învălmăşeală. Toţi alergau în dezordine de colo până colo, dar nici un duşman nu se arăta şi abia când se mai liniştiră întrucâtva, se constată că nu lipseau decât caii luaţi pradă de la osagi. Acum se apucară să cerceteze împrejurimile taberei, dar fără nici un rezultat. Traseră concluzia că mai sunt şi alţi osagi prin pădure care s-au apropiat tiptil ca să-şi elibereze tovarăşii. Aşa se face că i-au înjunghiat pe paznici pe la spate, i-au scalpat şi apoi au pus mâna pe caii indienilor. Nu puteau însă pricepe cum de omorârea paznicilor decursese în cea mai perfectă linişte. Ce s-ar mai fi mirat însă dac-ar fi ştiut că un singur om săvârşise această lovitură magistrală de indian.

Când conducătorii se aşezară din nou în jurul focului, „colonelul” zise:

— Această întâmplare nu e o mare nenorocire pentru noi, ce-i drept, dar ne sileşte să ne modificăm planurile de mâine. Trebuie să plecăm de-aici foarte devreme.

— De ce? întrebară ceilalţi.

— Pentru că osagii au auzit tot ce am vorbit. E un

adevărat noroc că nu au aflat nimic despre intenţiile pe care le avem la Eagle-tail, căci despre asta n-am vorbit aici, ci dincolo, la focul celălalt. Dar ce avem de gând să facem cu ferma lui Butler au aflat.

— Şi crezi că or să ne trădeze?

— Bineînţeles!

— Crezi că nemernicii ăştia de indieni sunt prieteni cu Butler?

— Prieteni sau nu, or să-l prevină ca să se răzbune asupra noastră, pregătindu-ne o primire călduroasă.

— E drept că e foarte verosimil şi atunci e într-adevăr nevoie să ne grăbim cât putem. Aş vrea numai să ştiu unde întârzie cei cinci care au pornit în urmărirea căpeteniei.

— Nici eu nu pricep. Dacă s-ar fi adăpostit în pădure, nu putea fi găsit decât cu multă greutate sau deloc; dar urmele lui duceau spre preria deschisă şi n-avea cal. Aşa că trebuie să-l fi prins totuşi.

— Desigur. Dar probabil că la înapoiere i-a surprins noapte pe drum şi s-au rătăcit. Sau au preferat să rămână peste noapte într-un loc, ca să nu se rătăcească şi se întorc la noi mâine dimineaţă. În orice caz, o să le întâlnim urmele, fiindcă au luat-o exact în direcţia în care trebuie s-o luăm şi noi.

Bineînţeles că vorbitorul se înşela în această privinţă. Cerul, sau mai bine zis norii avură grijă să şteargă urmele făcute, căci se porni, ceva mai târziu, o ploaie care continuă să cadă câteva ore în şir, ştergând toate amprentele de copite şi de paşi.

6. O cavalcadă în întuneric

Bill, Uncle şi englezul se grăbiră, pe cât le permitea întunericul, să ajungă prin pădure până unde-şi lăsaseră caii. Faptul că îi nimeriră se datoră flerului celor doi vânători. Lordul probabil că s-ar fi rătăcit, pentru că noaptea colinele şi văile Preriei Vălurite semănau între ele încă şi mai mult decât ziua. Dezlegară caii, încălecară şi-i luară pe cei liberi de frâie.

Abia isprăviseră cu aceste pregătiri, că îi auziră venind pe cei cinci indieni.

— *Tramp*-ii ăştia sunt orbi şi surzi — zise Marele-Soare. Mulţi dintre ei or să călătorească spre veşnicele plaiuri ale vânătoarei ca să slujească acolo duhurile osagilor.

— Vrei să te răzbuni? întrebă Bill.

— N-au căzut azi în luptă opt osagi a căror moarte trebuie răzbunată? Şi nu urma ca noi, cei rămaşi, să fim schingiuiţi şi omorâţi? Vom pleca spre *wigwam*-urile osagilor ca să aducem mulţi războinici. Apoi o vom lua pe urmele feţelor-palide şi vom ucide atâţia dintre ei citi o să vrea Marele Manitu să dea pe mâna noastră.

— În ce parte pasc acum turmele osagilor?

— Spre apus.

— Atunci trebuie să treceţi pe la ferma lui Butler?

— Da.

— Şi de acolo, cât mai faci călare ca să ajungi la al tăi?

— De primele turme poţi da după o cale de jumătate de zi, dacă ai un cal bun şi te grăbeşti.

— Asta-i foarte bine. Va trebui să ne grăbim, ca să salvăm ferma lui Butler.

— Ce zice fratele meu? Butler e prietenul şi apărătorul osagilor. Îl ameninţă vreo nenorocire?

— Da, dar să nu vorbim despre asta aici şi acum. Întâi de toate, trebuie să plecăm, ca să ne depărtăm de bandiţi. Ei vor

să atace mâine fermă, aşa că trebuie să ne grăbim să-l prevenim pe Butler.

— Uf! Fraţii mei roşii să conducă caii liberi, pentru ca fraţii albi să mă poată urma mai uşor.

Oamenii lui îl ascultară, luară caii capturaţi de frâu, apoi porniră toţi în galop printre colinele joase şi anume pe urmele lăsate de căpetenie şi de urmăritorii lui în după-amiaza aceleiaşi zile. Aceste urme duceau în linie dreaptă spre regiunea unde se afla ferma lui Butler, spre care voia să se îndrepte căpetenia osagilor.

În galop! Şi pe o asemenea beznă! Chiar şi ziua în amiaza mare numai un cunoscător se putea orienta fără greş în Preria Vălurită; dar să nu te rătăceşti noaptea, asta părea aproape un miracol! Când englezul făcu o remarcă în acest sens către micul Bill, alături de care călărea, acesta îi răspunse:

— Da, *sir;* am avut eu prilejul să observ că nu sunteţi tocmai tare de cap, dar aici o să mai vedeţi, o să mai auziţi şi o să mai păţiţi şi singur multe lucruri pe care înainte nu le-aţi fi crezut posibile.

— Va să zică, dumneata nici singur nu te-ai rătăci pe-aici?

— Eu! Ei, ca să spun drept, trebuie să vă mărturisesc că nici nu m-aş gândi să trec aşa, valvârtej, printre valurile astea de coline. Eu aş călări încetişor şi aş examina cu atenţie cotitura fiecărei văi prin care urmează s-o iau. Cu toate acestea, nu m-aş afla a doua zi dimineaţă în locul în care am vrut să ajung.

— Atunci şi căpeteniei i se poate întâmpla acelaşi lucru.

— Nu. O piele-roşie din asta adulmecă de-a dreptul direcţia şi drumul pe care trebuie să le ia. Şi mai ales că şi-a regăsit acum propriul său cal. Animalul ăsta nu se îndepărtează nici cu un pas de urma lăsată chiar azi de stăpânul lui. Cerul e întunecat ca un sac plin de funingine, iar

din pământ nu văd nici cât negru sub unghie, totuşi galopăm ca în plină zi şi ca pe drum drept şi pun rămăşag că în mai puţin de şase ore caii noştri se vor opri drept în poarta fermei lui Butler.

— Cum? Ce? strigă englezul plin de bucurie. Vrei să pui rămăşag? E splendid! Dumneata susţii deci că va fi aşa? Atunci eu susţin contrariul şi pariez cinci dolari, sau chiar zece, sau vrei să pariem mai mult?

— Mulţumesc, *my lord*! Cu rămăşagul a fost doar un fel de a vorbi. Repet că nu pariez niciodată. Păstraţi-vă banii! O să mai aveţi nevoie. Gândiţi-vă numai cât aveţi să ne daţi, mie şi lui Uncle, doar pentru ziua de azi!

— O sută de dolari. Cincizeci pentru cei patru bandiţi împuşcaţi şi cincizeci pentru osagii eliberaţi. Iar atacul asupra fermei, pe care-l vom respinge, e o altă aventură care o să coste cincizeci de dolari.

— Nu e chiar atât de sigur, cum credeţi, că o să reuşim să respingem atacul asupra fermei. Dar cum a fost de fapt chestiunea aceea cu Old Shatterhand, Old Firehand şi Winnetou? Cât vreţi să daţi dacă ne întâlnim cu unul dintre aceşti trei bărbaţi?

— O sută de dolari!

— E probabil că-l vom întâlni mâine sau poimâine pe Old Firehand; se ştie că şi el are intenţia să se ducă la ferma lui Butler.

Căpetenia, care călărea în frunte, auzise aceste cuvinte, întoarse capul, fără a încetini fuga calului său şi întrebă:

— Old Firehand, această faţă-palidă faimoasă, are de gând să vină acolo?

— Da. Aşa a spus „colonelul” roşcat.

— Omul acela cu părul roşu care a ţinut cuvântarea? Dar de unde ştie? L-a văzut pe marele vânător alb, sau poate a şi vorbit cu el?

Bill îi povesti în plină goană a calului tot ce auzise.

— Uff! strigă căpetenia. Atunci ferma e salvată, căci mintea acestui alb face mai mult decât armele a o mie de bandiţi! Ce mult mă bucur că am să-l văd!

— L-ai mai văzut?

— Am fumat cu el pipa păcii. Simţi că s-a pornit ploaia? Asta-i bine, fiindcă ploaia îi dă ierbii călcate în picioare puterea de a se ridica din nou. Deci vagabonzii nu vor mai distinge mâine dimineaţă urmele noastre.

Terenul în sine nu oferea dificultăţi; nici o piatră, nici o groapă sau altă piedică nu stăvileau paşii cailor, iar văile erau destul de largi pentru ca mai mulţi cai să poată merge mereu comod alături. Solul era făcut exclusiv din pământ moale, acoperit cu iarbă. Numai întunericul punea stavile. Uneori călăreţii îşi ţineau caii la pas, pentru a nu-i obosi prea tare; majoritatea timpului însă înaintau în trap sau în galop. După ce trecuseră câteva ore, încrederea, adineauri nestrămutată, a lui Bill, părea să cedeze, căci îl întrebă pe Marele-Soare:

— Fratele meu roşu e convins că ne aflăm în direcţia cea bună?

— Fratele meu alb să nu-şi facă griji — răspunse acesta. Am venit în mare grabă şi vom ajunge foarte curând la locul în care te-am întâlnit azi, împreună cu Uncle.

Oare experienţa sau instinctul îl făcea pe indianul acesta să-şi exprime cu atâta siguranţă convingerea? Lui Bill nici nu-i venea să creadă că parcurseseră într-adevăr o distanţă atât de importantă. Dar o dată cu ploaia se pornise un vânt vioi, care venea din spatele călăreţilor şi le uşura simţitor înaintarea.

Puţin timp după aceea, calul căpeteniei trecu din galop în pas măsurat, apoi se opri chiar, fără să-l fi înfrânat călăreţul şi scoase un fornăit uşor.

— Uff! făcu indianul cu voce scăzută. Se vede că sunt oameni în faţa noastră. Fraţii mei să asculte, să nu se mişte şi să tragă puternic aerul prin nări.

Mica ceată se opri şi se auzi cum examina căpetenia mirosul aerului, trăgându-l prin nas.

— E un foc! şuşoti.

— Nu se vede nici o urmă de lumină — răspunse Bill.

— Dar simt mirosul fumului; pare să vină de după colina următoare. Fratele meu să descalece şi să urce cu mine pe vârful dealului!

Cei doi îşi părăsiră caii şi se strecurară cot la cot spre colină. Dar nu făcuseră nici zece paşi, când două mâini îl apucară pe indian de gât, strângându-l puternic şi culcându-l la pământ, aşa încât în zadar se zbătu dând din mâini şi din picioare şi încercă să scoată un sunet, în acelaşi timp, alte două mâini îl apucară de beregată pe cocoşat şi-l doborâră la pământ în acelaşi fel.

— L-ai prins? întrebă cel care-l prinsese pe indian, vorbind încet de tot şi anume în limba germană.

— Da, l-am apucat aşa de bine, că nu poate vorbi — se auzi răspunsul dat la fel de încet.

— Atunci s-o ştergem repede pe după colină! Trebuie să ştim cu cine avem de-a face. Sau ţi-e prea greu?

— Nici pomeneală! Tipul e mai uşor decât o muscă care n-a mai mâncat şi nici n-a mai băut nimic de trei săptămâni. Ia te uită, pare să aibă o cocoaşă în spinare, ceva ce se cheamă o coloană vertebrală strâmba! Nu cumva o fi...

— Ce să fie?

— Nu cumva o fi bunul meu prieten, Humply-Bill?

— O să ne dăm seama la lumina focului. Pentru moment, suntem siguri că nu ne va urmări nimeni. Ceilalţi nu se vor mişca din loc, pentru că aşteaptă până se întorc ăştia doi.

Toate acestea se petrecuseră repede ca fulgerul şi fără nici un zgomot, aşa încât însoţitorii celor doi capturaţi habar nu aveau de cele întâmplate, deşi erau atât de aproape. Old Firehand — căci el era — îşi luă prizonierul în braţe, iar Droll îl târî pe al său după el, prin iarbă. Dincolo de colină se

odihneau nişte cai obosiţi; ardea un foc mic, la lumina căruia se puteau distinge peste douăzeci de figuri, cu puştile în mâini, gata să primească un eventual duşman cu tot atâtea focuri de armă.

— Ce surpriză! zise Old Firehand, când îşi dusese prizonierul în cercul de lumină al focului. Iată-l pe Menaka-şeha, căpetenia osagilor! Din partea lui nu poate fi nici o primejdie!

— Ei, drăcie! exclamă apoi şi Droll. E într-adevăr Bill, Humply-Bill! Bine, mă prietene, omuleţule iubit, n-ai putut să-mi spui şi mie cine eşti când te-am strâns de beregată? Şi acum zaci aici şi nu poţi nici să respiri, nici să vorbeşti! Scoală-te, frăţioare şi îmbrăţişează-mă! A, stai, păi ăsta nici măcar nu ştie nemţeşte! Vai, nu cumva se apucă şi-mi moare! Hai, sări în picioare odată, scumpule! Zău că n-am vrut să te sugrum!

Omul strâns de gât zăcea cu ochii închişi şi inspiră din răsputeri, înghiţind aerul cu lăcomie. În cele din urmă deschise ochii, aruncă o privire, din ce în ce mai conştientă, asupra lui Droll, care stătea aplecat peste el şi întrebă cu voce răguşită:

— E posibil? Mătuşa Droll!

— Eu sunt, fireşte! strigă acesta, acum în limba engleză, chiuind de bucurie.

— Am fost luat aşa de repede, încât... Doamne, Old Firehand!

Îl recunoscu pe vânătorul care stătea în picioare lângă el şi această nouă surpriză îl făcu să-şi recapete putinţa de a se mişca. Strânsoarea mâinilor lui Old Firehand fusese însă mult mai puternică decât a lui Droll, aşa că indianul mai zăcea şi acum nemişcat, cu ochii închişi.

— A murit? întrebă Bill.

— Nu — răspunse gigantul, dând mâna cu mititelul. E doar ameţit şi o să-şi revină în curând. Bine-ai venit, Bill! Cine

mai e cu voi? Probabil că indieni din tribul căpeteniei?

— Da, patru oameni.

— Atât? Atunci mai aveţi cai fără călăreţi?

— Aşa e. Afară de asta mai sunt cu noi Gunstick-Uncle şi un lord englez.

— Un lord? Ce societate distinsă! Aduceţi-i încoace!

Bill plecă fuga; dar nu se duse decât până la jumătatea drumului, strigând de acolo cu bucurie:

— Uncle, hai, porniţi drept înainte! Am ajuns la nişte prieteni! Old Firehand şi cu mătuşa Droll sunt pe-aici!

Cel strigat făcu ce i se spusese. *Rafter*-ii întinşi în iarbă, gata de atac, se ridicară ca să spună bun venit noilor sosiţi. Ce surprinşi fură aceştia văzându-l pe indianul lor zăcând în nesimţire şi aflând ce se întâmplase. Osagii se ţineau la distanţă, o dată ce descălecaseră, examinându-l pe vânătorul renumit cu priviri pline de respect. Lordul căscă ochii şi se apropie agale; totodată, făcu o mutră atât de prostească, încât oricui i-ar fi venit să râdă de el cât şi de nasul lui umflat într-o parte. Old Firehand îi întinse mâna, spunând:

— Bine aţi venit, *my lord*! Aţi fost prin Turcia, prin India, poate şi în Africa?

— De unde ştiţi, *sir?* replică englezul.

— Presupuneam, fiindcă mai purtaţi şi acum pe nas resturile abcesului zis „buboi de Alep”. Cine a făcut asemenea călătorii ştie să se orienteze şi să se adapteze desigur şi pe aici, deşi...

Se întrerupse şi examina zâmbind echipamentul englezului, mai ales lampa de gătit, cu grătar, legată de rucsacul lui. În această clipă căpetenia osagilor îşi reveni. Deschise ochii, inspiră adânc şi în aceeaşi clipă sări în sus şi puse mâna pe cuţit. Atunci privirea i se opri asupra vânătorului; lăsă jos mâna cu cuţitul şi strigă:

— Old Firehand! Tu ai fost cel care m-a atacat?

— Da! Era prea întuneric ca să recunosc pe fratele meu

roşu.

— Atunci îmi pare bine. Să fii învins de Old Firehand nu e o ruşine. Fratele meu alb vrea să meargă la ferma lui Butler?

— Da. Dar de unde ştii?

— Nişte feţe-palide spuneau aşa.

— De fapt, la fermă vreau să mă duc mai târziu. Primul punct pe care vreau să-l ating e Osaga-nook.

— Pe cine caută vestitul meu frate acolo?

— Pe un alb care a luat numele de colonel Brinkley şi pe tovarăşii săi, nişte *tramp*-i.

— Atunci fratele meu poate să vină fără grijă cu noi la, fermă, fiindcă omul cu păr roşu vine şi el acolo mâine, ca s-o atace.

— De unde ştii?

— A spus-o el însuşi; l-a auzit Bill. *Tramp*-ii ne-au atacat azi pe noi, pe osagii mei şi pe mine, au ucis opt, iar pe mine şi pe ceilalţi ne-au făcut prizonieri. Eu am reuşit să scap şi l-am adus pe Bill şi pe Uncle, care, împreună cu englezul acesta, m-au ajutat să-i eliberez pe fraţii mei roşii.

— Ai fost urmărit de cinci vagabonzi până în acest loc?

— Da.

— Bill şi cu Uncle au poposit aici?

— Exact.

— Iar englezul se întâlnise cu puţin înainte cu cei doi?

— Întocmai; dar de unde le ştii pe toate astea?

— Veneam călare în susul apei, de-a lungul râului Black-Bear şi am părăsit malul azi-dimineaţă, ca să cotim spre Osaga-nook; am găsit aici cadavrele celor cinci *tramp*-i şi...

— Sir — îl întrerupse Humply-Bill — de unde ştiţi că aceşti oameni erau *tramp*-i?

— Mi-a spus-o această bucată de hârtie — răspunse Old Firehand. I-aţi cercetat pe cei împuşcaţi, dar aţi lăsat-o în buzunarul unuia dintre ei.

Scoase un petic de ziar, îl ţinu în dreptul focului şi citi:

„O omisiune sau o eroare despre care s-ar crede că nu e posibilă a fost semnalată de comisarul Oficiului teritorial al Statelor Unite. Acest funcţionar a atras atenţia guvernului asupra faptului uimitor că există în interiorul Statelor Unite o regiune mai mare decât unele dintre state şi care se bucură de privilegiul de a nu fi administrată şi guvernată în nici un fel. Această curioasă bucată de pământ e un patrulater imens, lat de 40 de mile, lung de 150 de mile, având aproape 4 milioane de acri. E situată între teritoriul indian şi New Mexico, la nord de Texas şi la sud de Kansas şi Colorado. Cum s-a constatat acum, acest teritoriu a fost trecut cu vederea pe vremea măsurătorilor cadastrale şi-şi datorează regimul privilegiat unei greşeli în determinarea hotarelor regiunilor învecinate. În consecinţă, el nu ţine de nici unul dintre state şi de nici un teritoriu şi nu e supus nici unei autorităţi sub nici o formă şi nici unei jurisdicţii. Legea, dreptul şi impozitele sunt nişte noţiuni necunoscute acolo. În raportul comisarului, această bucată de pământ e descrisă ca una din cele mai frumoase şi mai mănoase regiuni ale întregului vest, potrivită mai ales pentru agricultură şi creşterea vitelor. Cele câteva mii de „americani liberi" care o locuiesc nu sunt însă agricultori sau crescători de vite paşnici, ci formează, împreună cu adunături venite de peste tot, cu vagabonzii, hoţii de cai, „desperados", criminalii evadaţi şi scursorile din toate direcţiile rozei vânturilor, nişte bande care sunt spaima teritoriilor învecinate. Acolo, în special, crescătorii de vite au de suferit de pe urma jafurilor acestor delincvenţi. Vecinii ce suferă din pricina lor cer să se pună de urgenţă capăt acestui stat liber al pungaşilor prin introducerea suveranităţii guvernamentale".

Indienii care auziseră acest text rămaseră indiferenţi, în schimb albii se uitau miraţi unii la alţii.

— Să fie adevărat? E cu putinţă? întrebă lordul.

— Eu cred că e adevărat — răspunse Old Firehand. De altfel, nouă acum ne e indiferent dacă acest raport e veridic sau nu. Principalul este că numai un *tramp* poate căra cu el atâta vreme şi atât de departe o foaie ca asta. Hârtia asta m-a făcut de altfel să-i consider pe aceşti cinci oameni drept *tramp*-i. Sosind aici şi văzând nişte cadavre, am ştiut fireşte că a avut loc o luptă. Am examinat cadavrele şi toate urmele rămase şi am reconstituit, ca rezultat al cercetării, următoarele fapte: Aici au poposit doi albi, unul lung, altul mic. Apoi a sosit un al treilea alb, care li s-a alăturat şi a mâncat restul proviziilor lor. S-a procedat la un tir de probă, cu prilejul căruia am fost împuşcaţi doi ulii. Al treilea alb a dovedit că e un bun trăgător şi a fost acceptat în societatea celorlalţi doi. Apoi se apropie de ei în grabă un indian, venind pe jos. Acesta se refugia dinspre Osaga-nook şi era urmărit de cinci bandiţi. Albii l-au ajutat, au împuşcat pe cei cinci urmăritori şi au pornit călare, împreună cu indianul, ca să se apropie nevăzuţi de Osaga-nook, pe un drum ocolit, probabil ca să-i atace pe *tramp*-i. Eu m-am hotărât să le vin în ajutor. Dar cum între timp se făcuse noapte, trebuia să aştept până-n zori, neputând vedea urmele lor în timpul nopţii.

— De ce ne-a atacat fratele meu alb prin surprindere? întrebă căpetenia.

— Pentru că în mod logic trebuia să cred că sunteţi *tramp*-i. Ştiam că sunt mulţi la Osaga-nook. Cinci dintre ei porniseră să urmărească un indian şi au fost împuşcaţi, deci nu s-au întors. Faptul trebuia să-i neliniştească pe ceilalţi şi era cu totul verosimil că au trimis ajutoare după ei. De aceea am pus pe unii dintre ai noştri să stea de pază şi aceştia mi-au raportat adineauri că se apropie o ceată de călăreţi. Cum vântul bătea dinspre Osaga-nook, am putut să observăm din vreme venirea voastră. I-am pus pe oamenii mei să stea gata de atac, iar eu cu Droll ne-am apropiat tiptil. Doi dintre voi au

descălecat ca să se furişeze până la noi. Restul îl ştiţi.

— Şi ce are de gând fratele meu acum? *Tramp*-ii aceştia sunt duşmanii lui personali?

— Da. Eu îl urmăresc pe omul cu păr roşu, ca să-l prind. Dar nu ştiu ce voi face acum, până nu aflu cum stau lucrurile la Osaga-nook şi ce s-a întâmplat acolo. Vrei să-mi povesteşti, Bill?

Humply-Bill îi făcu o dare de seamă amănunţită, pe care o încheie cu următoarele cuvinte:

— Vedeţi deci, *sir,* că trebuie să acţionăm rapid. Presupun că veniţi numaidecât cu noi spre fermă?

— Nici nu mă gândesc! Rămân aici, deşi ştiu că primejdia e încă mult mai mare decât credeţi. Sunteţi de părere că tipii or să pornească abia după-masă?

— Da.

— Iar eu vă spun că vor porni încă din zori!

— Bine, dar aşa a spus „colonelul”!

— Între timp s-a răzgândit, însă, Bill. Unde se aflau osagii prizonieri?

— În apropierea focului la care stătea şi omul cu păr roşu.

— Aşa că au auzit şi ei de planul de a ataca ferma lui Butler?

— Da.

— Şi apoi au scăpat. Nu e firesc ca şeful de bandă să se gândească şi el că osagii se vor grăbi spre Butler, să-l înştiinţeze?

— Drace, aşa e! Se înţelege de la sine!

— Întocmai. Spre a reduce inconvenientele ce decurg de aici pentru ei, vor porni la drum cât mai devreme. Pun pariu că s-au decis încă de pe acum să pornească de cu zori.

— Pariu? strigă lordul. *Well,* sunteţi omul meu, *sir!* Puneţi pariu că pornesc devreme? Bun, atunci, eu susţin că nu vor pleca decât mâine seară de la Osaga-nook. Pun zece dolari,

chiar douăzeci sau treizeci. Sau preferaţi să fie cincizeci?

Trase pungă în faţă şi o deschise pentru a scoate bani. Un mic gest al lui Humply-Bill, neobservat de englez, fu suficient pentru a indica lui Old Firehand că are de-a face cu un fel de maniac, de aceea răspunse:

— Puteţi să închideţi punga liniştit, nici nu mă gândesc să iau în serios vorba despre pariu, care mi-a scăpat aşa!

— Bine, dar mie-mi place mult de tot să pariez! zise lordul.

— Mie, însă, nu!

— Ce păcat! Mare păcat! Am auzit atâtea lucruri bune şi frumoase despre dumneavoastră! Un adevărat gentleman cum sunteţi ar trebui neapărat să parieze!

— Sunt în joc proprietatea şi viaţa multor oameni şi datoria noastră e să împiedicăm această nenorocire. Asta nu se face prin pariuri.

— E foarte adevărat, *sir.* De altfel şi eu pariez doar aşa, printre altele. Când va fi vorba de fapte, o să mă vedeţi la postul meu, poate la fel de ferm şi de liniştit cum o să staţi dumneavoastră la postul dumneavoastră. Forţa fizică nu e totul.

Se mâniase şi măsură cu o privire aproape ofensantă statura herculeană a vânătorului. Acesta părea să ezite un moment, neştiind ce să creadă despre englez; faţa i se întunecă, dar apoi se lumină repede din nou, în timp ce răspunse:

— Domol, domol, *sir!* Până nu ne-am cunoscut cum trebuie, să nu ne adresăm vorbe neplăcute. Sunteţi nou venit şi fără experienţă în această ţară.

Cuvintele acestea nu-şi arătară efectul dorit, căci lordul strigă şi mai mânios decât adineauri:

— Cine v-a spus asta? Poate că aşa arăt? Sunt cel puţin pe atât de echipat pe cât e necesar în prerie: dumneavoastră, însă, aveţi aerul de a fi ieşit abia acum dintr-un club sau dintr-

o societate de cucoane.

Ei, aici era secretul! Fiindcă, într-adevăr, Old Firehand purta şi acum acelaşi costum de voiaj elegant ne care-l avusese pe vapor. Nu şi-l putuse schimba, echipamentul său de vânător aflându-se la ferma lui Butler. Costumul suferise întrucâtva de pe urma drumului parcurs călare până la *rafter*-i şi apoi până aici, dar la lumina focului scăzut, aproape stins de ploaie, părea încă nou. Vestitul bărbat nu avea în ochii englezului un prestigiu corespunzător cu renumele său. Dar el încuviinţă din cap zâmbind şi zise:

— Nu pot să nu fiu oarecum de acord, *sir!* Dar poate că mai reuşesc să mă adaptez şi eu vestului; în orice caz, hai să rămânem prieteni!

— Dacă presupuneţi asta cu toată seriozitatea, să nu mai spuneţi nimic rău despre pariuri, căci adevăratul, veritabilul gentleman se cunoaşte după miză. Pe de altă parte, nu pricep de ce vreţi să rămâneţi aici, în loc să plecăm numaidecât spre fermă. Acesta e primul lucru care mi-a inspirat îndoieli în legătură cu persoana dumneavoastră.

— Am eu motivele mele.

— Oare fratele meu alb e dispus să-mi spună mie care e motivul? întrebă osagul.

— Da. Ajunge dacă pleci tu la fermă că să-l înştiinţezi pe Butler. El nu e omul care să nu ştie ce pregătiri să facă. Iar eu cu *rafter*-ii mei rămânem aici şi-i hărţuim pe bandiţi în aşa fel încât să nu poată înainta decât încet şi să nu ajungă la fermă înainte ca cei de acolo să fie gata de a-i primi aşa cum trebuie.

— Fratele meu are întotdeauna gândurile cele mai potrivite. Dar Butler nu se află în *wigwam*-ul lui.

— Nu? întrebă Old Firehand mirat.

— Nu. În drumul spre Osaga-nook, am trecut pe la ferma lui şi am intrat ca să fumez un calumet cu fratele meu alb. Dar nu l-am găsit acasă. Veniseră la el în vizită fratele său

care stă departe şi cu fiica acestuia, apoi Butler, plecase cu ei la Fort Dodge ca să cumpere îmbrăcăminte pentru fata albă.

— Va să zică, fratele lui a şi sosit! Ştii cât timp are de gând Butler să stea la Fort Dodge?

— Numai câteva zile.

— Şi când ai fost pe la fermă?

— Alaltăieri dimineaţa.

— În cazul acesta trebuie să vin şi eu neapărat! strigă Old Firehand sărind în picioare. Cât timp e necesar ca să poţi aduce războinici osagi de-ai tăi într-ajutor?

— Dacă plecăm îndată, putem sosi la fermă mâine la miezul nopţii.

— E mult prea târziu! Osagii sunt acum în relaţii bune cu şeienii şi cu arapahoeşii?

— Da. Am îngropat în pământ securile războiului.

— Aceste două triburi locuiesc pe malul celălalt al fluviului şi pot fi atinse de aici în patru ore. Fratele meu roşu e dispus să plece îndată că să le ducă un mesaj din partea mea?

Căpetenia se îndreptă fără a scoate o vorbă spre calul său şi încalecă.

— Du-te la ei — continuă Old Firehand — şi roagă cele două căpetenii din partea mea să vină cât mai repede, cu câte o sută de oameni, la ferma lui Butler.

Indianul plesni din limbă, îşi înfipse călcâiele în flancurile calului şi dispăru în clipa următoare în bezna nopţii. Lordul privi scena cu mirare. Era cu putinţă ca un asemenea războinic să asculte astfel, necondiţionat şi fără să mai întrebe ceva, de omul îmbrăcat într-un costum de salon? Dar şi acesta se afla de acum în şa!

— Domnilor, să nu pierdem nici o clipă! zise. Caii noştri sunt obosiţi, ce-i drept, dar trebuie să reziste până la fermă. Înainte!

Se formă îndată un convoi. Focul fu stins şi călăreţii se

puseră în mişcare.

Întâi înaintară încet, apoi la trap şi, când ochii lor se obişnuiseră cu întunericul, pe măsură ce se îndepărtaseră de focul de tabără, în galop. Lordul se apropie de Bill şi întrebă:

— N-o să se rătăcească cumva Old Firehand?

— Tot atât de puţin ca şi căpetenia osagilor. Se pretinde chiar că vede noaptea ca pisicile.

— Şi poartă un costum de societate! Ciudat individ!

— Staţi puţin, să-l vedeţi în costumul lui din piele de bivol! Atunci pare să aibă o cu totul altă statură.

— Mă rog, că statură ajunge şi atât. Dar cine e oare femeia care v-a atacat?

— Ce femeie? Această doamnă e un domn.

— Dar i se spune mătuşă!

— Numai în glumă, pentru că are o voce atât de subţire şi se îmbracă aşa de ciudat. Îi zice Droll şi e un vânător straşnic, se bucură chiar de un mare renume. Dar hai, să nu mai stăm de vorbă! Aşa cum galopăm acum, e nevoie să ne concentrăm puţintica minte ce-o avem.

Avea dreptate. Old Firehand călărea în frunte ca un drac, iar ceilalţi goneau cum puteau în urma lui. Lordul era un călăreţ pasionat de goană nebună, şi-şi riscase de multe ori capul, dar nu mai văzuse asemenea galopadă. Era întuneric beznă, întocmai ca într-un tunel neluminat; caii se mişcau parcă înăuntrul unei galerii întunecate şi nesfârşite şi totuşi nici unul nu se poticni şi nu se împiedică. Alergau în şir, unul după celălalt şi totul depindea numai de Old Firehand. Calul său nu mai fusese niciodată în această regiune şi era, în plus, o mârţoagă ordinară, pe care fusese nevoit s-o ia, negăsind alt cal mai bun. Lordul începu din nou să simtă mare stimă pentru acest om.

Merseră aşa o jumătate de oră, apoi o oră întreagă şi încă una, cu scurte întreruperi ca să răsufle caii. Tot mai ploua, dar era o ploaie subţire şi uşoară, aşa încât nu putea

incomoda nişte oameni atât de căliţi. Apoi îl auziră pe Old Firehand strigând:

— Atenţie, domnilor! Aici drumul coboară şi trecem prin văd. Dar apa nu ajunge decât până la burta cailor.

Înaintară mai încet. Se auzi vuietul apei şi, în pofida obscurităţii, zăriră suprafaţa apei cu lumina ei fosforescentă. Picioarele călăreţilor pluteau în valuri; apoi ajunseră pe ţărmul celălalt. Mai urmă o cavalcadă scurtă de un minut, pe urmă se opriră şi lordul auzi sunetul strident al unui clopoţel. Dar în faţa ochilor săi era aceeaşi beznă ca până atunci.

— Ce-i asta? Cine sună şi unde suntem? îl întrebă pe Humply-Bill.

— La poarta fermei lui Butler — răspunse acesta. Mai faceţi câţiva paşi călare şi o să daţi de zid.

Câinii începură să latre. Vocile lor groase şi aspre lăsau să se ghicească ce mari erau. Apoi cineva dinăuntru întrebă:

— Cine sună? Cine vrea să intre?

— Master Butler s-a întors? întrebă Old Firehand.

— Nu.

— Atunci cereţi doamnei cheia şi spuneţi-i că a venit Old Firehand.

— Old Firehand? *Well, sir,* numaidecât. Cucoana nu doarme şi nimeni n-a închis ochii. Căpetenia osagilor a trecut pe aici şi ne-a anunţat că veniţi.

„Ce oameni straşnici trăiesc pe-aici! îşi zise lordul. Indianul a călărit deci încă mult mai repede decât noi.”

După câtva timp se auziră porunci care goniră câinii, apoi cheia scrâşni în broască, zăvorul de lemn scârţii, la fel şi ţâţânile porţii şi, în sfârşit, lordul zări mai multe lanterne a căror lumină nu reuşi însă să risipească întunericul din ograda ce părea imensă, făcându-l dimpotrivă şi mai impenetrabil. Argaţii adunaţi în grabă luară în primire caii, apoi oaspeţii fură conduşi în casa înaltă, ce părea întunecată. O slujnică îi propuse lui Old Firehand să-l conducă la etaj, la stăpâna

casei. Pentru ceilalţi, se descuie la parter o odaie mare, înnegrită de fum, unde atârna din tavan o lampă mare cu petrol. Găsiră mai multe mese lungi cu bănci şi scaune şi se aşezară. Pe mese se aflau tot felul de mâncăruri, sticle şi pahare, ca urmare a faptului că sosirea lor fusese anunţată de căpetenia osagilor.

Rafter-ii şi indienii se aşezară în jurul a două mese lungi şi nu aşteptară să fie mult îmbiaţi ca să se servească. Westman-ului nu-i place să pronunţe fără necesitate formule de politeţe şi nici să le audă adresate lui. Şi lordul luase loc, făcând semn lui Humply-Bill şi lui Gunstick-Uncle să se aşeze lângă el; apoi veniră alături de dânşii mătuşa Droll cu Fred Engel şi Tom-cel-Negru şi în cele. Din urmă se apropie şi Blenter, bătrânul din Missouri. Acum se apucară să benchetuiască de-a binelea. Lordul părea să împărtăşească opinia că dacă te afli printre lupi, trebuie să urli cu ei, căci renunţase la orice demnitate de clasă privilegiată şi se comporta nici mai bine nici mai prost decât vecinii lui de masă.

După câtva timp, intră şi Old Firehand împreună cu stăpâna casei, care-şi salută oaspeţii urându-le bun-venit în modul cel mai amabil. Apoi Old Firehand îşi îndemnă tovarăşii să se odihnească bine până dimineaţa, pentru a fi proaspeţi a doua zi; deocamdată, fiind destule slugi şi văcari, ajutorul acestora îi ajungea ca să poată face pregătirile necesare.

Lordul nu-şi putea lua ochii de la el, căci vânătorul vestit îşi îmbrăcase între timp costumul de vânătoare. Purta legginşi[1] cu franjuri la cusături, împodobiţi într-o parte şi alta cu broderii bogate, scurţi numai până la genunchi, unde intrau în tureatca cizmelor înalte; o vestă albă din piele de căprioară, scurtă şi moale, iar peste ea un veston tot din piele, dar mai groasă, din pântece de bivol. În jurul taliei de om vânjos, era încins cu o cingătoare de piele lată în care

[1] Pantaloni strâmţi de piele cum poartă pieile-roşii.

băgase armele scurte, iar pe cap avea o pălărie de castor cu boruri foarte late şi cu coada de castor atârnând la spate. De gât îi atârna un colier lung, făcut din dinţi de urs cenuşiu şi de acest colier era fixată pipa păcii din lut sfânt, decorată cu crestături făcute de o mână de maestru. Toate cusăturile vestonului erau împodobite cu gheare de grizzly şi cum un om ca Old Firehand desigur că nu se împodobea cu prăzi făcute de altul, din aceste ornamente şi din lanţul purtat de gât se putea trage concluzia că multe din aceste fiare înfricoşătoare deveniseră victimele gloanţelor sale sigure şi pumnilor săi puternici. După ce se depărtase împreună cu doamna Butler, englezul zise către ceilalţi:

— Acum îmi vine şi mie să cred tot ce se povesteşte despre el. Omul ăsta e un adevărat gigant!

— *Pshaw!* răspunse Droll. Nu trebuie să judeci un *westman* numai după statură. Mintea are valoare şi mai mare. E destul de rar ca asemenea uriaşi să fie şi curajoşi. La el există, fireşte, ambele calităţi. Dar Old Shatterhand nu e atât de mare şi de lat în spate, iar Winnetou, apaşul, e mult mai subţire încă; şi totuşi amândoi sunt egalii lui în toate privinţele.

— Şi în privinţa forţei muşchilor?

— Da. Muşchii *westman*-ului devin cu timpul ca de fier şi tendoanele ca de oţel, chiar dacă nu are statura unui uriaş.

— Atunci probabil că şi dumneata eşti din fier şi oţel, master Droll?

Tonul lui avea ceva ironic, dar *westman*-ul mărunt îi răspunse zâmbind prietenos.

— Vreţi s-o constataţi, mi se pare?

— *Yes,* mi-ar face multă plăcere.

— Mi se pare că vă cam îndoiţi?

— Aşa e. O mătuşă cu muşchi şi tendoane de oţel! Să punem rămăşag?

— Pe ce şi cum?

— Cine e mai puternic, dumneata sau eu?

— De ce nu?

În sfârşit, englezul găsise pe cineva care să nu-l refuze. Sări în picioare de bucurie şi strigă:

— Bine, dar, mătuşă Droll, eu am doborât pe unii care ar fi trebuit să se aplece numai ca să vă zărească! Vreţi într-adevăr să facem încercarea?

— Se înţelege!

— Punem pariu pe cinci dolari?

— *Well!*

— Vi-i împrumut eu!

— Mulţumesc! Droll nu se împrumută niciodată.

— Aveţi deci bani?

— Pentru cât o să câştigaţi, o să ajungă cu siguranţă, *sir!*

— Şi zece dolari?

— Şi zece.

— Sau douăzeci.

— De ce nu!

— Poate chiar cincizeci? strigă lordul în culmea bucuriei.

— De acord. Dar mai mult nu, fiindcă nu vreau să vă iau toţi banii!

— Cum? Ce? Să iei toţi banii lordului Castlepool! Eşti nebun, mătuşă? Scoate banii! Poftim cincizeci de dolari!

Trase în faţă una din pungile agăţate de centură, scoase din ea cincizeci de dolari şi-i puse pe masă. Droll scotoci prin mânecă halatului ce-i atârna peste mâna şi scoase din ea o pungă. Când o deschise, se văzu că e plină de nuggeţi mari ca alunele. Puse cinci pe masă, vârî punga la loc în mâneca şi zise:

— Aveţi bani-hârtie, *my lord*? Fie! Mătuşa Droll nu umblă decât cu aur adevărat! Aceşti nuggeţi fac mai mult de cincizeci de dolari. Ei, acum putem începe, dar cum?

— Fă ceva şi eu am să urmez pildă; apoi e rândul meu.

— Nu! Eu sunt doar o „mătuşă”. Dumneavoastră, însă,

sunteţi un lord. Deci, aveţi, întâietate.

— Bun! Ţineţi-vă bine atunci şi apăraţi-vă! Am să vă ridic şi am să vă pun pe masa asta!

— Încercaţi!

Droll se postă cu picioarele depărtate, iar lordul îl apucă de talie ca să-l ridice; dar picioarele mătuşii Droll nu părăsiră podeaua nici măcar cu un ţol, ca şi cum Droll ar fi fost de plumb. Englezul se opinti în zadar şi fu nevoit să recunoască, în cele din urmă, că nu e în stare să-şi pună planul în aplicare, dar se consolă cu cuvintele:

— Dacă eu n-am putut să vă ridic, apoi nici dumneavoastră n-o să mă puteţi ridica!

— Vom vedea — zise Droll râzând şi ridicând privirea spre tavan, deasupra mesei, unde se afla un cârlig de fier, servind, la nevoie, pentru o a doua lampă. Ceilalţi, văzând această privire şi cunoscându-l pe poznaşul de Droll, precum şi neobişnuita sa putere fizică, îşi dădură coate pe ascuns.

— Ei, hai! îl îndemnă lordul.

— Va să zică numai pe masă? întrebă Droll.

— Vreţi, poate, să mă ridicaţi şi mai sus?

— Cât de sus e cu putinţă pe-aici. Atenţie, *sir!*

În pofida hainelor sale incomode, Droll se urcă cu un salt pe masă şi-l apucă pe lord de umeri. Acesta zbură în sus la iuţeală, mult mai sus decât masa şi în clipa următoare era agăţat de cârlig, cu ajutorul curelei de piele ce-i servea de cingătoare. Droll însă sări de pe masă şi întrebă râzând:

— Ei, *sir,* sunteţi sus?

Englezul dădu din mâini şi din picioare strigând:

— Dumnezeule, unde mă aflu! *Woe to me*[1], agăţat de tavan! Daţi-mă jos! Daţi-mă jos! Dacă cedează cârligul, îmi frâng gâtul!

— Spuneţi întâi cine a câştigat?

— Dumneata, fireşte, dumneata!

---

[1] Vai mie! (în limba engleză în text).

— Şi a doua parte a pariului, în care urmează să am eu iniţiativa?

— Renunţ la ea! Dar scoate-mă de-aici! Repede! Repede!

Droll se urcă din nou pe masă, îl apucă pe englez cu amândouă mâinile de şolduri, îl ridică mai sus ca să scoată cureaua din cârlig, apoi îl aşeză întâi lângă el, pe masă şi pe urmă jos, pe podea. După ce sări jos şi el, îi puse mâna pe umăr şi-l întrebă:

— Ei, *sir,* cum vă place mătuşa?

— *Much, how much, too much* — mult, ce mult, prea mult! răspunse englezul abătut.

— Atunci să băgăm hârtiile astea în buzunar! Vârî bancnotele împreună cu nuggeţii în pungă şi continuă, zâmbind: Şi vă rog, *my lord,* dacă aveţi din nou poftă să pariaţi, adresaţi-vă mie, vă stau la dispoziţie bucuros, oricând!

Lordul se aşeză pe locul lui, îşi pipăi braţele, picioarele şi şoldurile, de nu cumva s-a slăbit vreun şurub pe undeva şi după ce se convinse că totul e în ordine, dădu mâna cu mătuşa şi zise, zâmbind cu voie bună:

— Splendid pariu! Nu-i aşa? Sunt nişte tipi grozavi *westmen*-ii ăştia! Numai să ştii cum să umbli cu ei!

— Mă rog, eu sunt de părere că am ştiut să umblu cu dumneavoastră!

— Şi asta-i drept! Sunteţi un tip straşnic, mătuşă! Mă interesaţi. Am auzit că sunteţi german. Ce-a fost tatăl dumneavoastră şi de ce aţi venit în Statele Unite?

— Tatăl meu n-a fost un lord, dar a fost infinit mai mult.

— *Pshaw!* Nu e cu putinţă!

— Ba da! Dumneavoastră sunteţi doar un lord, probabil că nimic afară de asta. Tatăl meu însă era multe.

— Ei şi ce anume? insistă lordul.

— Era vornicel la nunţi, botezuri şi înmormântări, era clopotar, paracliser, chelner, gropar, tocilar de coase, paznic

de livezi şi în acelaşi timp plutonier de gardă civilă. Nu e destul?

— Da, mai mult decât destul!

— Foarte adevărat, căci dacă vreau să mă exprim mai concis, era un om cumsecade.

— A murit?

— De mult. Nu mai am rude.

— Şi atunci aţi plecat de supărare peste ocean?

— Nu de supărare. Din poftă de a călători, *sir!* Da, pofta de a călători! Dar de multe ori mi-e dor de brava, bătrâna Germanie.

Acum se înapoie Old Firehand ca să-i avertizeze că ar fi indicat să se culce cu toţii, de vreme ce urmează să se scoale foarte devreme. Ascultară de îndemnul său cu o docilitate lăudabilă şi se retraseră într-o încăpere în care se aflau nişte piei întinse pe rame de lemn, putând servi la fel de bine drept hamace, ca şi drept culcuşuri. Comoditatea o asigurau nişte pături moi, întinse dedesubt, în aceste culcuşuri, cu adevărat din vest, toţi dormiră excelent.

7. Lupta pentru ferma lui Butler

Apărătorii fermei, fură treziţi la o oră foarte matinală. Părea să se facă o zi caldă, chiar fierbinte şi însorită, iar clădirea care arătase atât de sumbră ieri era cu totul schimbată în lumina prietenoasă a dimineţii. Era concepută pentru mulţi locuitori, construită din cărămizi foarte lungi şi cu fundament adânc şi se compunea dintr-un parter şi un etaj cu acoperiş plat. Ferestrele erau foarte înalte, dar atât de înguste, încât un om nu s-ar fi putut strecura prin ele. Aceasta era o măsură de precauţie foarte indicată într-o regiune bântuita adesea de bande de indieni porniţi pe jaf. Pe acolo se întâmpla des, sau cel puţin se întâmpla des, ca o fermă izolată să trebuiască să fie apărată zile de-a rândul împotriva unor asemenea scursori.

Cu tot atâta prudenţă fusese construită ograda largă, înconjurată de ziduri înalte, prevăzute cu creneluri. În dreptul crenelurilor se aflau bănci late de zidărie, unde te puteai urca când trebuia să tragi peste ziduri.

Nu departe de casă trecea vuind pârâul peste al cărui văd veniseră cu o seară înainte călăreţii. De pe zid se putea trage comod până-n vadul situat în bătaia puştilor şi baricadat în timpul nopţii trecute, în urma dispoziţiilor lui Old Firehand, cu pari, ca să nu se poată trece. Ca o a doua măsură de precauţie foarte necesară, tot Old Firehand ordonase că turmele lui Butler să fie mânate pe păşunile vecinului celui mai apropiat, încă de cu noapte.

Apoi mai fusese trimis un sol în regiunea fortului Dodge spre a-i preveni pe fraţii Butler de prezenţa vagabonzilor, pentru cazul că cei doi fraţi s-ar fi aflat deja pe drumul întoarcerii.

Old Firehand îşi conduse tovarăşii pe acoperişul casei de unde se oferea o priveliște foarte largă, spre est şi nord,

asupra Preriei Vălurite, acoperită cu iarbă, iar spre sud şi vest asupra unor vaste holde îngrijite bine, semănate cu porumb şi alte cereale.

— Când or să sosească indienii pe care-i aşteptăm? întrebă Droll.

— După socotelile făcute ieri de căpetenie, ar putea sosi în curând — răspunse Firehand.

— N-aş conta pe asta. Aceşti indieni urmează să fie adunaţi întâi, poate din depărtări şi ei nu se apucă niciodată de vreo campanie fără să-şi practice mai întâi vechile obiceiuri. Putem să ne felicităm dacă sosesc înspre prânz. Atunci însă şi *tramp*-ii s-ar putea afla în apropiere. Nu prea mă bizui eu pe aceşti seieni şi arapahoeşi.

— Nici eu — încuviinţă Bill. Amândouă triburile sunt foarte mici şi n-au mai dezgropat de foarte multă vreme securea războiului. Nu ne putem bizui pe ei. Nici vecini puternici nu există pe aici, aşa că trebuie să ne aşteptăm la un asediu de lungă durată.

— Asta nu are de ce să ne sperie, fiindcă pivniţele sunt pline de provizii — îi informă Old Firehand.

— Dar apa, care este lucrul principal? obiectă Droll. Dacă *tramp*-ii ne asediază, nu putem coborî la râu după apă!

— Nici nu e nevoie! În pivniţă există un ochi de fântâna, iar pentru animale s-a prevăzut un canal.

— Există într-adevăr un canal?

— Da. Aici totul a fost construit şi amenajat în eventualitatea unui caz de război. În spatele casei veţi observa un chepeng de lemn. Dacă-l deschizi, dai de nişte trepte care duc spre canalul acoperit cu o boltă şi alimentat din râu.

— E adânc?

— De un stat de om. Apa îţi ajunge cam până la piept.

— Dar deschiderea canalului înspre râu e descoperită?

— Ba nu. Duşmanul nu trebuie s-o remarce. De aceea

locul din jurul gurii de canal de pe malul râului a fost plantat cu tufişuri dese şi cu plante agăţătoare.

Nu era, de fapt, o intenţie precisă care-l îndemna pe Droll să se intereseze atât de exact de canal, dar aceste cunoştinţe aveau să-i fie de mare folos mai târziu.

Mesele, băncile şi scaunele care serviseră seara ca să ia masa fură transportate în curte, pentru ca micul dejun să poată fi luat în aer liber. Apoi se aduseră toate armele şi muniţiile ce se găseau în casă.

Ceva mai târziu, Old Firehand şedea cu doamna Butler şi cumnata ei pe acoperişul plat al casei, privind spre sud, în direcţia din care urmau să sosească indienii aşteptaţi. Trecuse de amiază, când, în sfârşit, se apropie un lung şir de oameni roşii, umblând unul după altul; erau cei aşteptaţi, iar Marele-Soare venea călare în fruntea lor.

În timp ce intrau pe poartă, Old Firehand îi numără: erau peste două sute de războinici. Din păcate, numai puţini dintre ei erau într-adevăr bine înarmaţi. Cei mai mulţi nu posedau nici măcar cai, iar cei care aveau refuzaseră să-i aducă: preferau să fie răniţi sau chiar împuşcaţi, mai degrabă ei decât caii.

Old Firehand îi împărţi pe aceşti indieni, odinioară atât de mândri şi acum atât de decăzuţi, în două grupe: cea mai mică avea să rămână la fermă, iar ceilalţi, sub conducerea căpeteniei osagilor, aveau să se posteze pe hotarul dinspre pământul vecin, pe păşunile căruia fuseseră duse turmele. Această trupă avea misiunea să zădărnicească o eventuală încercare a *tramp*-ilor de a năvăli în proprietatea vecinului. Pentru a-i îndemna spre vigilenţă şi vitejie, li se fixă o primă pentru fiecare *tramp* ucis, apoi căpetenia plecă cu trupă sa.

În interiorul zidurilor fermei se aflau acum peste cincizeci de indieni, douăzeci de *rafter*-i şi cei patru *westmeni*. Faţă de numărul mare al bandiţilor nu erau, desigur, mulţi; dar un singur vânător sau *rafter* făcea fără îndoială mai mult decât

un număr de *tramp*-i, iar adăpostul pe care-l ofereau zidurile şi casa nu era de desconsiderat. Mare noroc era că doamna Butler întâmpina primejdia cu destul calm. Nici nu se gândea să-şi zăpăcească slugile prin lamentări; dimpotrivă, îi chemă la ea şi le promise o recompensă corespunzătoare comportării unor oameni fideli şi viteji. Erau vreo douăzeci de argaţi care ştiau să-şi mânuiască armele şi pe care Old Firehand putea conta cu siguranţă.

Când toate pregătirile erau gata, *westman*-ul îşi reluă locul de pe platformă împreună cu doamnele şi cu englezul. Se folosea de luneta uriaşă a acestuia, scrutând de zor acea parte a orizontului în care urmau să apară *tramp*-ii. După o lungă atenţie zadarnică, descoperi în cele din urmă trei inşi care se mişcau în direcţia fermei, dar nu călare, ci pe jos.

— Poate că sunt iscoade trimise înainte, ca să ceară să fie primite — zise Old Firehand.

— Ar fi o îndrăzneală de care nu-i cred capabili pe oamenii ăştia — observă lordul.

— De ce nu? Se trimit trei indivizi pe care aici nu-i cunoaşte nimeni; vin şi intră sub un pretext oarecare; cine ar putea obiecta ceva? Hai să coborâm la etaj, ca să nu ne zărească aici, pe acoperiş. Dar putem să-i observăm cu luneta din fereastră.

Caii aduşi se aflau în spatele casei, aşa că nu puteau fi văzuţi. Apărătorii urmau să se ascundă şi ei cu toţii, în cazul că intrau în curte, cei trei *tramp*-i trebuiau să aibă impresia că ferma nu e suficient păzită.

Trecuseră cu multă osteneală şi vizibil miraţi prin vadul stricat de baricade, iar acum se apropiau încet şi Old Firehand văzu că unul dintre ei îl ridică pe celălalt ca să poată privi printr-un crenel în curte. Vânătorul coborî repede şi când ajunse în curte, răsună clopoţelul; se duse la poartă şi întrebă ce doresc.

— Fermierul e acasă? întrebă o voce.

— Nu, e plecat — răspunse Old Firehand.

— Am vrea să ne angajăm ca lucrători. Nu e nevoie de un văcar sau argat?

— Nu.

— Atunci am vrea să cerem barem o îmbucătură. Venim de departe şi ne e foame. Vă rog, lăsaţi-ne să intrăm!

Aceste cuvinte fură spuse pe un ton foarte jalnic. Nu există în tot vestul vreun fermier care ar refuza să primească un om flămând. La toate popoarele primitive şi în toate regiunile unde nu există hoteluri şi restaurante frumosul obicei al ospitalităţii e în vigoare; aşa şi în vestul îndepărtat. Oamenii fură deci primiţi şi, când poarta se zăvorî din nou, fură poftiţi să ia loc la mesele aşezate într-o parte a casei. Dar acest lucru nu părea să le fie pe plac. E drept că se sileau să-şi dea aere nepăsătoare, dar nu scăpă nimănui că examinau casa şi împrejurimile ei cu priviri scrutătoare, uitându-se apoi unul la altul în mod semnificativ. Unul dintre ei zise:

— Suntem oameni săraci şi umili, care nu vor să vă stingherească. Îngăduiţi-ne să rămânem aici, pe lângă poartă, unde suntem de altfel mai la umbră decât în partea aceea. Ne luăm noi o masă de acolo.

Li se împlini dorinţa, deşi era, fireşte, cu tâlc: voiau să stea în apropierea porţii ca s-o deschidă la sosirea tovarăşilor lor. Îşi luară o masă şi scaune, apoi o slujnică le aduse o gustare îmbelşugată. Acum nu se mai afla nimeni în acea parte a curţii, căci şi slujnica se îndepărtase. Pretinşii lucrători erau foarte încântaţi de această împrejurare, lucru pe care Old Firehand cu ochiul lui ager îl citi din expresia lor şi din gesturile ce însoţeau conversaţia dusă cu voce scăzută. După câtva timp, unul dintre ei se sculă şi se duse, cu aerul de a o face fără nici un rost precis, la cea mai apropiată ferestruie în zid, pentru a privi afară. Asta repetându-se în răstimpuri de mai multe ori, era un semn sigur că vagabonzii aşteptau venirea tovarăşilor lor pe curând.

Old Firehand se postase din nou la fereastra de la etaj şi observa prin lunetă regiunea din care urmau să sosească. Într-adevăr, se ivi în depărtare o ceată foarte mare de călăreţi care se apropiau de fermă în galop. Se vedea că erau printre ei oameni care cunoşteau împrejurimile, căci se îndreptau spre văd în linie dreaptă. Ajunşi acolo şi găsindu-l camuflat, se opriră să examineze locul. Acum sosise momentul acţiunii pentru Old Firehand. Coborî până la poartă. Unul dintre cei trei bandiţi stătea tocmai în faţa crenelului şi căuta să-şi vadă tovarăşii. Când se trezi observat, se sperie vizibil şi se dădu repede înapoi.

— Ce faci aici? Ce cauţi la ferestruie? îl întrebă Old Firehand aspru.

— Voiam să... voiam să văd încotro o luăm de aici încolo — răspunse omul încurcat, uitându-se de jos în sus la bărbatul uriaş.

— Nu minţii! Vă cunoaşteţi drumul prea bine! Duce jos, la râu, spre oamenii care se află acolo.

— Despre ce oameni vorbiţi, *sir?* întrebă omul cu prefăcută mirare..

— Nu-ţi da osteneala să te prefaci, că e în zadar! Faceţi parte dintre *tramp*-ii de la Osaga-nook care vor să ne atace şi aţi fost trimişi înainte ca să deschideţi poarta dinăuntru când vor veni ceilalţi. Din cauza asta v-aţi aşezat aici, aşa de aproape de poartă.

— *Sir!* strigă omul furios, ducând mâna la buzunar. Dar Old Firehand scosese revolverul mai repede şi-i ameninţă:

— Lăsaţi-vă armele ascunse acolo unde sunt! Cum văd una, trag! A fost o mare îndrăzneală din partea voastră că aţi venit, fiindcă aş putea să vă fac prizonieri şi să vă trag la răspundere; dar îmi păreţi prea puţin periculoşi, aşa că am să vă dau drumul. Duceţi-vă la ceilalţi din această pleavă şi spuneţi-le că tragem în fiecare îndată ce trece prin văd. Am terminat cu voi, hai, căraţi-vă!

Deschise poarta. Bandiţii tăceau, văzând revolverul îndreptat asupra lor. Dar când se văzură afară şi zăvorul fusese pus din nou, râseră batjocoritor.

— Prostule! strigă unul. De ce ne dai drumul dacă suntem *tramp*-i? Apucă-te şi numără câţi suntem! O să isprăvim repede cu cei câţiva oameni ai tăi! Peste un sfert de oră o să fiţi cu toţii spânzuraţi!

Acum Old Firehand dădu semnalul convenit, la care apărătorii din spatele casei, până acum invizibili, ieşiră în faţă, pentru a-şi ocupa posturile la ferestrui şi creneluri şi a observa ca şi Old Firehand, mişcările duşmanului.

Iscoadele trimise ajunseră la malul râului, de unde strigau peste apă, către cei de pe malul celălalt, cuvinte ce nu se puteau înţelege dincoace de ziduri. După aceea, *tramp*-ii mai înaintară călare o bucată de drum de-a lungul apei, pentru a o traversa înot mai încolo. Îşi mânară caii în apă.

— Luaţi pe seama voastră iscoadele, ca să nu scape de pedeapsă — zise Old Firehand către Tom-cel-Negru, Blenter şi Humply-Bill care stăteau lângă el — eu îi ochesc pe primii doi care ajung la mal. După mine trag Uncle, Droll, lordul şi ceilalţi, în ordinea în care stau la rând. În felul acesta fiecare are o ţintă precisă, nu se va întâmpla ca doi dintre noi să tragă asupra aceluiaşi *tramp* şi evităm să prăpădim muniţia.

— E foarte bine aşa! răspunse Humply-Bill. Pe-al meu îl am de pe-acum în dreptul cătării.

Iar prietenul său intim, Gunstick-Uncle, încuviinţă:

— *Îndată ce pe mal sosesc, / ale noastre gloanţe-i nimeresc. / Rând pe rând vor fi vizaţi / şi în iad expediaţi.*

Acum primul călăreţ urca malul de dincoace; al doilea îl urmă. Pe locul în care atinseseră ţărmul aşteptau pretinşii lucrători. Old Firehand dădu semnalul. Cinci puşti pocniră aproape simultan; cei doi călăreţi fură azvârliţi de pe cai, iar cele trei iscoade zăceau la pământ. *Tramp*-ii izbucniră în urlete, de furie şi se năpustiră înainte ca să ajungă mai

repede la mal. Fiecare îl împingea pe cel dinaintea sa spre pierzanie, căci îndată ce un cal se urcă pe mal, călăreţul său era scos din şa cu un glonţ tras dinspre fermă. Într-un răstimp de cel mult două minute, se putură număra între douăzeci şi treizeci de cai fără călăreţi, alergând speriaţi de colo până colo.

Tramp-ii nu se aşteptaseră la o asemenea primire. Probabil că vorbele strigate peste apă de iscoadele lor conţineau informaţia că ferma e rizibil de săracă în apărători. Şi acum iată o împuşcătură după alta din creneluri; şi nici un glonţ nu nimerea alături! Urletele de furie se transformară în strigăte de groază; se auzi răsunând o voce pe un ton de comandă, după care toţi călăreţii ce se aflau încă în apă îşi întoarseră caii ca să ajungă din nou pe celălalt mal.

— Atacul a fost respins! zise Blenter din Missouri. Sunt curios să văd ce-o să facă acum.

— Or să traverseze apa înot, într-un loc care nu e în bătaia puştilor noastre — răspunse Old Firehand.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? Asta-i greu de spus deocamdată. Dacă atacă într-un mod inteligent, n-o să ne fie prea uşor.

— Şi ce consideraţi drept un atac inteligent?

— Trebuie să se apropie răzleţiţi, nu în masă. Dacă-şi lasă caii undeva şi aleargă din toate patru părţile deodată până la zid, ca să fie în adăpostul lui, atunci suntem prea slabi ca să-i respingem. Am fi siliţi să ne apărăm pe patru fronturi. Dacă apoi *tramp*-ii se adună subit într-un punct, ar putea să escaladeze zidul.

— E adevărat, dar mulţi dintre ei s-ar curăţa. Bineînţeles că şi noi ne-am afla atunci cam fără acoperiş faţă-n faţă cu ei.

— *Pshaw!* Nu mi-e teamă de asta! Să vedem ce au de gând!

Între timp, *tramp*-ii se sfătuiseră pesemne; toată trupa o luă la vale, deci spre nord, până ce ajunse dincolo de bătaia

puştilor de la fermă. Acolo trecură peste apă şi formară o ceată deasă, cu faţa îndreptată spre latura zidului unde era poarta. Până acum, apărătorii fuseseră postaţi pe latura dinspre răsărit; de aceea Old Firehand strigă cu voce puternică:

— Hai repede pe latura dinspre nord! Vor să ia poarta cu asalt!

— Tot nu pot s-o dărâme! obiectă Blenter.

— Nu; dar dacă ajung până la poartă, pot să escaladeze poarta şi zidul repede, urcându-se cu picioarele pe şa, aşa că ar putea să ne strivească aici, în curte.

— Până atunci, însă, vor mai cădea mulţi!

— Dar vor rămâne în viaţă şi mai mulţi! Nu trageţi până nu dau comanda, dar atunci cu toţii, deodată, din plin, în mijlocul cetei!

Latura dinspre nord fu repede ocupată. O parte dintre apărători se postară în faţa crenelurilor, de unde se putea trage peste zid. Cei din urmă stăteau ghemuiţi, pentru a nu fi văzuţi prea devreme de asediatori.

Ceata se puse în mişcare, la galop, drept spre poartă. Abia când se aflau doar la vreo optzeci ţie paşi de ea, Old Firehand dădu ordinul de a trage; puştile pocniră...

Toată ceata *tramp*-ilor fusese parcă oprită în plină goană de o funie întinsă de-a curmezişul drumului. Se iscă o învălmăşeală cumplită, din care nu se putură descurca destul de repede. Astfel, apărătorii fermei avură timp să-şi încarce armele şi apoi nu mai traseră în salve, ci fără comenzi, în continuu, în mijlocul învălmăşelii *Tramp*-ii nu erau în stare să îndure aşa ceva; se răspândiră, lăsându-şi morţii şi răniţii să zacă. Caii fără călăreţi alergară din instinct spre fermă, iar cei dinăuntru deschiseră poarta ca să-i lase să intre. Ceva mai târziu, când bandiţii încercară să se ocupe de răniţii lor, nimeni nu-i împiedică, de vreme ce era un act de omenie. Se văzu că-şi duc răniţii la umbra unui pâlc de copaci, ca să le

panseze rănile, de bine de rău, pe cât o permiteau împrejurările.

Între timp, se făcuse amiază şi vajnicii apărători primiră alimente şi băutură. Apoi observară că vagabonzii se îndepărtează, lăsând pe cei răniţi sub copaci; se îndreptau spre apus.

— Oare pleacă? întrebă Humply-Bill. Au primit o lecţie straşnică şi ar fi tare înţelepţi dacă s-ar învăţa minte.

— Nici nu se gândesc! fu de părere mătuşa Droll. Dac-ar renunţa cu adevărat la intenţiile lor, şi-ar lua răniţii cu ei. Cred că acum au pus gând rău turmelor care ţin de fermă. Ia uitaţi-vă la acoperiş! Îl vedeţi pe Old Firehand cu luneta în mână! Îi observă pe tipi şi mă gândesc că în curând vom primi ordinul să pornim în ajutorul văcarilor şi indienilor.

Presupunerea mătuşii Droll se dovedi justă. Deodată Firehand strigă către cei din curte:

— Înşeuaţi caii repede! Indivizii se îndreaptă spre sud şi or să dea acum de Marele-Soare şi de oamenii lui!

În mai puţin de cinci minute caii erau pregătiţi şi toţi încălecară, afară de câţiva argaţi, care rămaseră la fermă cu misiunea de a deschide repede poarta la nevoie. Cu Old Firehand în frunte, ieşiră pe poartă, o luară pe după colţul zidului spre a se îndrepta apoi spre sud. În partea asta se aflau câteva ogoare, apoi începea preria, o imensă păşune verde, pe care se zărea pe alocuri câte un tufiş.

Nici acum *tramp*-ii nu erau încă vizibili cu ochiul liber; dar Old Firehand luase luneta cu el şi-i observa. Datorită acestui fapt, era posibil să se ţină mereu paralel cu cei urmăriţi, fără să fie văzut. După un sfert de oră, Old Firehand se opri, căci şi bandiţii opriseră. Ajunseseră la hotarul vecinului şi zăriră nu numai vitele care păşteau acolo, dar şi pe apărătorii lor înarmaţi.

Old Firehand examina diferitele grupe de tufişuri de pe păşune, alegând pe acelea care le puteau oferi un ascunziş.

La adăpostul lor, se apropie cu oamenii lui de locul în care în mod previzibil urma să aibă loc ciocnirea. Apoi lăsară caii şi înaintară furişându-se aplecaţi, până ajunseră la un grup mai mare de tufişuri, după care şi bandiţii, după toate previziunile, aveau să caute adăpost în timpul luptei. Din acest loc se puteau zări cu ochiul liber atât cei care aveau să atace, cât şi cei care urmau să fie atacaţi.

Tramp-ii păreau surprinşi să găsească un număr atât de mare de indieni puşi să păzească vitele. Cum se făcea că fuseseră angajaţi nişte piei-roşii şi încă atât de numeroşi? Şovăiră. În curând, însă, băgară de seamă că indienii erau slab înarmaţi, fără arme de foc şi asta îi linişti. Conducătorii ţinură o scurtă consfătuire, după care urmă ordinul de atac. După felul în care porniră, se vedea că nu aveau de gând să zăbovească mult într-o luptă de la distanţă, ci se gândeau să-i doboare pur şi simplu pe indieni trecând în galop peste ei. Călăreţii înaintau în goană mare şi în rânduri dese, drept spre indieni, scoţând strigăte de ameninţare.

Acum se arătă că Marele-Soare era la înălţimea misiunii sale. Dădu cu voce tare un ordin, în urma căruia oamenii săi, care stătuseră laolaltă, se răzleţiră, aşa că nu mai putea fi vorba de strivirea lor sub copitele cailor. Şi *tramp*-ii îşi dădură seama de asta; cotiră într-o parte, pentru a-i lua pe indieni din flancul drept şi a-i replia spre cel sting. Căpetenia osagilor pătrunsese această intenţie; din nou răsună vocea sa puternică. Oamenii săi se adunară în grabă, formând pentru moment un fel de ghemotoc încurcat şi apoi se răzleţiră din nou. Îşi schimbară complet poziţia; până atunci aceasta fusese o linie de la vest spre est, acum avea direcţia nord-sud. Căpetenia osagilor dăduse această dispoziţie nu fiindcă ar fi ştiut de prezenţa aliaţilor săi, ci doar pentru a-şi primi duşmanii, ca un bizon atacat, nu în flanc, ci a-i înfrunta cu coarnele-i puternice. Manevra, un act de bravură în sine, mai avu şi efectul, ce-i drept nebănuit de el, că bandiţii se aflau

acum dintr-o dată între indieni şi albii ascunşi pe după tufişuri. Îşi văzură planul zădărnicit şi se opriră, o imprudenţă pe care o plătiră îndată. Păreau să se înşele asupra distanţei la care băteau armele indienilor, simţindu-se astfel în siguranţă. Unul dintre conducătorii lor începu să le vorbească, probabil ca să le propună un alt plan de bătaie. De această pauză profită căpetenia osagilor. Scoase un strigăt, după care oamenii săi se precipitară înainte, se opriră apoi subit, îşi repeziră săgeţile şi se retraseră la fel de rapid. Proiectilele îşi ajunseră ţinta; rezultatul fu câţiva morţi şi mulţi răniţi, nu numai printre călăreţi, dar şi printre cai. Aceştia se ridicau în două picioare, voiau s-o ia razna şi abia putură fi domoliţi. De încurcătura asta trebuia să se folosească Old Firehand.

— Acum începem! comandă. Dar trageţi numai în oameni, nu în cai!

Oamenii lui se aflau în spatele duşmanului; armele lor pocniră şi gloanţele loviră ceaţa din plin, aşa încât *tramp*-ii, speriaţi, izbucniră în urlete.

— Fugiţi! strigă o voce. Suntem încercuiţi! Spargeţi o breşă în linia indienilor!

Ascultară fără întârziere de acest ordin. Lăsându-şi morţii şi pe cei grav răniţi în plata Domnului, *tramp*-ii o luară la goană, drept spre linia indienilor, care se dădură bucuroşi la o parte pentru a-i lăsa să treacă şi pentru a izbucni în urma lor în urlete de triumf.

— Ia te uită cum dau bir cu fugiţii! râse bătrânul Blenter. Ăştia nu se mai întorc! Ştiţi cine era cel care i-a îndemnat să fugă?

— Bineînţeles — răspunse Tom-cel-Negru. Cunoaştem bine vocea. Era „colonelul” cu părul roşu; se vede că pe ăsta îl apără Satana de gloanţele noastre. Nu ne luăm după ticăloşi, *sir?*

Întrebarea se adresa lui Old Firehand, care răspunse:

— Nu. Suntem prea slabi ca să ne măsurăm cu ei într-o

luptă corp la corp. De altfel, poate că au, ghicit că nu ne-am aflat aici din întâmplare, ci suntem cei de la fermă şi am venit de acolo în ajutorul indienilor. În cazul acesta, e foarte probabil că se întorc acolo ca să pătrundă în lipsa noastră. Trebuie deci să ne întoarcem în grabă.

— Şi ce se întâmplă cu *tramp*-ii răniţi şi cu caii care rătăcesc fără stăpân?

— Trebuie să-i lăsăm în seama indienilor. Dar să nu mai pierdem vremea, hai repede la caii noştri!

Bărbaţii îşi fluturară pălăriile strigând un „ura” răsunător spre indieni, la care aceştia răspunseră cu strigăte stridente de victorie; apoi se duseră să-şi ia caii şi se întoarseră la fermă. Old Firehand se sui numaidecât pe acoperişul plat, ca să stea de pază cu luneta.

Acolo dădu de doamna Butler, care fusese foarte îngrijorată şi află cu bucurie că atacul fusese respins în chip strălucit.

— Asta înseamnă că suntem salvaţi? întrebă ea respirând uşurată. Dat fiind că *tramp*-ii au suferit pierderi grele, nu se poate oare presupune că le-a pierit curajul de a mai continua ostilităţile?

— Poate — răspunse vânătorul pe gânduri.

— Numai poate?

— Din păcate! De turme n-or să mai îndrăznească să se atingă, pentru că vor presupune că acestea sunt apărate nu numai de indieni, ci şi de un număr însemnat de albi. Lucrurile stau însă altfel în privinţa casei. Nemernicii îşi vor fi dat seama că ziua nu pot întreprinde mare lucru, dar s-ar putea să creadă că e posibil să năvălească în cursul nopţii. În orice caz, trebuie să fim pregătiţi pentru un atac nocturn. E posibil ca...

Se întrerupse. Privind mereu prin lunetă, o întorsese spre nord.

— Ce e? întrebă doamna. De ce nu mai continuaţi, *sir?*

De ce aveţi deodată o expresie atât de îngrijorată?

Old Firehand mai privi câtva timp prin lunetă, apoi o lăsă jos şi răspunse cu un aer nepăsător:

— Nu e nimic care ar putea să ne înfricoşeze în mod deosebit, *my lady.* Puteţi să coborâţi fără grijă, ca să daţi ordin să se ofere de băut oamenilor.

Ea ascultă de această invitaţie, calmată de vorbele lui; dar îndată ce dispăru, vânătorul spuse către lordul care tocmai îşi făcu apariţia pe platformă cu telescopul lui uriaş:

— Am avut motive bine întemeiate s-o îndepărtez acum pe doamna. Luaţi-vă lunetă, *my lord* şi priviţi spre vest. Pe cine zăriţi acolo?

Englezul făcu ce i se spusese şi răspunse apoi:

— Pe *tramp*-i. Îi văd clar. Se întorc.

— Vin, într-adevăr?

— Fireşte! Ce altă ar putea face?

— Atunci se vede că binoclul meu e mai bun decât al dumneavoastră. Îi vedeţi în mişcare?

— Nu, stau pe loc.

— Cu faţa în ce direcţie?

— Spre nord.

— Atunci duceţi luneta mai departe în această direcţie! Poate veţi vedea atunci de ce s-au oprit banditii.

— *Well, sir,* am să mă uit!... De acolo se apropie trei călăreţi, fără să-i zărească pe *tramp*-i.

— Călăreţi? Adevărat?

— *Yes.* Ba nu. Pare să fie o lady cu ei. Într-adevăr, este o doamnă. Zăresc rochia lungă de călărie şi vălul fâlfâind.

— Şi ştiţi cine sunt aceşti călăreţi?

— Nu, de unde să ştiu... *heigh ho!* Nu cumva sunt...

— Ba tocmai — zise Old Firehand, îngrijorat. Ei sunt: fermierul cu frate-său şi cu fata acestuia. Solul pe care l-am trimis înaintea lor ca să-i avertizeze nu i-a întâlnit...

— Atunci trebuie să încălecăm repede şi să plecăm zise

lordul, strângându-şi luneta. Altfel or să cadă în mâna *tramp*-ilor:

Voia să pornească. Vânătorul îl prinse de braţ, spunând:

— Staţi, sir şi nu daţi alarma! Femeile nu trebuie să afle nimic deocamdată. Nu putem nici să-i avertizăm, nici să-i ajutăm, e prea târziu! Priviţi, priviţi!

Lordul îşi duse luneta iarăşi la ochi şi văzu că bandiţii se pun în mişcare, pornind la galop în întâmpinarea celor trei.

— *All devils!* strigă. Or să-i omoare!

— Nici nu se gândesc! Oamenii de teapa asta îşi cunosc avantajele şi caută să profite de ele. Ce câştiga dacă omoară acestei trei persoane? Nimic. Dacă, în schimb, le lăsă în viaţă, ca să se folosească de ele ca de ostatici, pot să ne şantajeze. Ia uitaţi-vă! Acum s-a zis! Cei trei sunt încercuiţi. Nu mai putem face nimic.

— *Well!* Aveţi dreptate, *sir!* zise lordul. Dar o să ne lăsăm într-adevăr şantajaţi? În fond, ar fi o ruşine să intri în tratative cu asemenea oameni!

Old Firehand dădu din umeri într-un fel caracteristic şi un zâmbet îi juca pe buze în timp ce răspunse:

— Lăsaţi-mă pe mine, *sir!* Nu mi s-a întâmplat încă să fac ceva de care să-mi fie ruşine. Dacă vă spun că cele trei persoane care acum au devenit prizoniere nu sunt în nici un fel de pericol, puteţi să mă credeţi. Totuşi, vă rog să nu înştiinţaţi femeile de cele întâmplate.

— Să nu afle nici ceilalţi?

— Hai să le spunem celor care ne sunt mai apropiaţi, ca să ştie măcar ei cum stăm. Dacă vreţi să vă ocupaţi de asta, duceţi-vă jos acum, dar ei să nu dea ştirea mai departe. Eu rămân să-i mai observ pe bandiţi ca să pot lua măsuri potrivite cu comportarea lor.

Lordul coborî în curte. Old Firehand îşi concentră atenţia din nou asupra *tramp*-ilor care luaseră pe cei trei prizonieri la mijloc şi se duseră călare până la pâlcul de arbori amintit,

unde se opriră, descălecară şi se aşezară pe jos. Vânătorul văzu că duceau o convorbire animată, că se sfătuiau. Era convins că-şi dă seama de rezultatul acestei consfătuiri. Fu întrerupt în gândurile sale de Droll, care urcă în grabă şi-l întrebă în limba germană:

— E adevărat ce ne-a spus lordul? Cei doi domni Butler au fost prinşi şi cu domnişoara pe deasupra?

— Aşa e — zise Old Firehand dând din cap.

— Să vezi şi să nu crezi că e posibil aşa ceva! Acum banditii or să creadă că l-au prins pe Dumnezeu de un picior; or să vină cu mari pretenţii! Iar noi? Ce-o să le răspundem?

— Păi dumneata ce mă sfătuieşti? întrebă Old Firehand, aruncând o privire înveselită şi scrutătoare asupra mărunţelului.

— Mai întrebi! răspunse acesta. Nimic, absolut nimic nu acceptăm! Nemernicii ăştia nu pot să ne facă nimic. Sau aveţi cumva de gând să le dăm bani de răscumpărare?

— Păi nu suntem siliţi?

— Nu, nu şi iarăşi nu! Ce să facă? Să omoare cumva prizonierii? La asta nu se pot gândi, căci atunci ar avea să se teamă de răzbunarea noastră. Sigur că o să ne ameninţe cu asta, dar noi n-o să-i credem şi o să râdem doar de ei.

— Dar chiar dacă presupunerea dumitale e justă, trebuie să luăm în consideraţie situaţia prizonierilor, care e destul de neplăcută. Chiar dacă nu se ating de ei şi le cruţă viaţa, or să le facă fel de fel de mizerii şi or să-i chinuiască cu ameninţările.

— Asta nu le poate face mare rău; şi n-au încotro, trebuie să rabde. De ce s-au băgat cu atâta imprudenţă în capcană? O să le fie învăţătură de minte pentru altă dată şi de altfel mizeria asta n-o să ţină mult. Noi ce păzim? Ar trebui să-şi bage dracul coada ca să nu găsim moduri şi mijloace ca să-i scoatem din belea.

— Cum să ne apucăm de treaba asta? Ai cumva un plan?

— Ei nu, nu încă; şi nici nu-i nevoie. Pentru moment, trebuie să aşteptăm, să vedem ce se mai întâmpla; abia după aceea putem trece la acţiune. Nu mi-e frică deloc, cel puţin în ce mă priveşte, că mă cunosc. La momentul potrivit o să-mi vină şi minţile potrivite la cap. Dumneata şi cu mine am mai văzut noi altele şi mai şi. N-am căzut în cap nici unul dintre noi. Mă gândesc că... stai! se întrerupse singur. Ia vezi! Uite că vin! Doi tipi, drept spre casă! Flutură batistele în mână, ca să vedem că sunt parlamentari şi trebuie respectaţi ca atare. O să vorbeşti dumneata cu ei?

— Bineînţeles! Trebuie să aflu ce pretenţii au, de n-ar fi decât de dragul prizonierilor! Hai să mergem!

Amândoi se duseră în curte, unde toată compania stătea la creneluri, ca să-i observe pe cei doi soli. Aceştia se opriră în afara bătăii puştilor şi făcură semn cu batistele. Old Firehand deschise poarta, ieşi şi le făcu semn să se apropie. Când ajunseră în faţa lui, îl salutară politicos, dându-şi însă osteneala să pară cât mai plini de încredere.

— *Sir,* venim ca emisari — zise unul dintre ei — că vă comunicăm pretenţiile noastre.

— Aşa? răspunse vânătorul pe un ton ironic. De când îndrăznesc iepurii preriei să se ducă la ursul cenuşiu ca să-i dea porunci?

Comparaţia făcută nu era deloc proastă. Stătea în faţa lor, atât de înalt, de lat şi de puternic şi îi străfulgera cu o privire atât de ameninţătoare, încât cei doi, fără să vrea, se dădură înapoi cu un pas.

— Noi nu suntem iepuri, *sir!* declară vorbitorul.

— Nu? Atunci poate nişte lupi de prerie laşi care se mulţumesc cu hoituri? Vă pretindeţi emisari. Nu sunteţi decât nişte bandiţi, hoţi şi ucigaşi, care stau în afara legii şi asupra cărora orice om cinstit are dreptul să tragă.

— *Sir!* se opuse cu violenţă *tramp*-ul. Asemenea ofense nu pot să...

— Taci, nemernicule! tună Old Firehand. V-am lăsat să vă apropiaţi numai ca să văd şi eu cât de departe pot merge cu obrăznicia nişte lepădături ca voi. Acum vorbesc eu, iar voi trebuie să mă ascultaţi fără să crâcniţi. Dacă mai suflaţi o vorbă care nu-mi place, vă dobor imediat cu pumnii. Ştiţi cine sunt?

— Nu — răspunse omul, intimidat şi încurcat.

— Îmi zice Old Firehand. Să spuneţi asta celor care v-au trimis; poate că ei or să ştie că nu sunt omul care permite să fie tras pe sfoară. De altfel, au simţit-o şi şi-au dat seama încă de azi-dimineaţă. Şi acum, pe scurt, cu ce însărcinare aţi venit?

— Aveam să vă aducem la cunoştinţă că fermierul cu fratele şi nepoata lui sunt în mâinile noastre.

— Asta ştim.

— Aceste trei persoane trebuie să moară...

— *Pshaw!* îl întrerupse vânătorul.

— ... dacă nu acceptaţi condiţiile noastre — continuă trimisul — şi nu daţi ferma pe mâna noastră. Dacă nu ne daţi ascultare, prizonierii vor fi spânzuraţi sub ochii voştri, acolo, de copacii aceia.

— N-aveţi decât! Avem şi aici, la fermă, destule frânghii pentru voi toţi.

La asta nu se aşteptase banditul. Ştia bine, desigur, că ei înşişi nu vor avea curajul să traducă în faptă ameninţarea. Se uită încurcat în pământ, apoi zise:

— Gândiţi-vă, trei vieţi omeneşti!

— Mă gândesc foarte bine! Şi acum plecaţi, că de nu, vai de voi!

Scoase revolverul. Cei doi se retraseră repede, unul dintre ei îndrăzni totuşi să se oprească la o anumită distanţă şi să întrebe:

— Putem să revenim dacă primim o altă însărcinare?

— Nu. N-am să stau de vorbă decât cu „colonelul” vostru

cu păr roşu, dar şi cu el numai un minut!

— Promiteţi că se va întoarce teafăr la noi?

— Da, dacă nu mă insultă.

— O să-i spunem aşa.

O luară la fugă, atât de repede, încât se văzu cât de bucuroşi erau să scape de prezenţa renumitului *westman.* Acesta nu se mai întoarse în curte, ci păşi în direcţia *tramp*-ilor până ce ajunse cam la jumătatea drumului. Acolo se aşeză pe o piatră, ca să aştepte venirea lui Brinkley, căci era convins că acesta va veni.

În curând se adeveri că nu se înşelase în presupuneri. Cercul *tramp*-ilor se deschise, „colonelul” ieşi la iveală şi se apropie agale. Făcu o plecăciune destul de ţeapănă, deşi îşi dădea ifose şi zise:

— *Good day, sir!* Aţi dorit să vorbiţi cu mine?

— Nu ştiu de aşa ceva — răspunse *westman*-ul. Am spus doar că nu accept să stau de vorbă cu altul; aş fi preferat să nu te arăţi nici dumneata.

— Master, folosiţi un ton foarte mândru!

— Am toate motivele. Dar nu te-aş sfătui să adopţi acelaşi ton.

Îşi înfipseră privirile unul în ochii celuilalt. „Colonelul” lăsă primul ochii în jos şi răspunse, stăpânindu-şi cu greu furia:

— Cred că stăm faţă-n faţă ca egali în drepturi.

— Un *tramp* în faţa unui *westman* cinstit, învinsul în faţa învingătorului... asta se cheamă egalitate în drepturi?

— Nu sunt încă învins. Stă în puterea noastră să schimbăm situaţia.

— Încercaţi! zise Old Firehand, râzând dispreţuitor.

Asta-l supără pe *tramp*, încât izbucni vehement:

— N-avem decât să profităm de imprudenţa dumitale!

— Zău? Cum aşa? Ce imprudenţă am comis?

— Aceea că te-ai îndepărtat de fermă până aici. Dacă

voiam, puteai să cazi în mâinile noastre. Chiar de neînvins, aşa cum se spune, nu eşti nici pe departe. Te aflai tocmai la mijloc de drum între noi şi fermă. Era destul ca un grup dintr-ai noştri să încalece şi să-ţi taie retragerea, atunci erai în puterea noastră.

— Crezi, într-adevăr?

— Da. Chiar dac-ai fi cel mai bun alergător, un cal e şi mai rapid; cred că recunoşti şi dumneata. Deci, erai încercuit înainte de a putea ajunge la poartă!

— Socoteala dumitale se potriveşte până la un punct. Ai omis însă faptul că cei care ar fi încercat să mă prindă ar fi ajuns în bătaia puştilor oamenilor mei; ar fi fost pur şi simplu măturaţi; dar nu despre asta avem de vorbit.

— Nu, *sir,* nu despre asta. Am venit ca să vă ofer ocazia de a salva viaţa celor trei prizonieri ai noştri.

— Atunci te-ai deranjat degeaba, căci viaţa acestor oameni nu e primejduită.

— Nu? făcu „colonelul" cu un rânjet răutăcios. Aici te înşeli grozav, *sir.* Dacă nu acceptaţi propunerile noastre, vor fi spânzuraţi.

— V-am mai trimis vorbă că în cazul acesta şi voi toţi veţi fi spânzuraţi.

— E ridicol! Aţi numărat câţi suntem?

— Foarte bine; dar ştiţi cumva de câţi oameni dispun împotriva voastră?

— Foarte exact.

— *Pshaw!* N-aţi putut să ne număraţi.

— Nici nu e nevoie. Ştim precis câţi argaţi are Butler de obicei la fermă; n-or să fie nici acum mai mulţi. La asta se adaugă cel mult *rafter*-ii pe care i-aţi adus de pe malul râului Black-Bear.

Se uita pieziş, plin de aşteptare, la Old Firehand, fiindcă, într-adevăr, nu era lămurit asupra numărului de oameni pe care acesta îi avea la dispoziţie. Old Firehand făcu un gest de

dispreţ şi zise:

— Număraţi-vă morţii şi răniţii şi vedeţi şi voi dacă cei câţiva *rafter*-i ar fi fost în stare de asta. În plus, i-aţi văzut pe indienii mei şi pe ceilalţi albi care v-au atacat pe la spate.

— Ceilalţi albi? râse banditul. N-au fost alţii decât *rafter*-ii. Recunosc că aţi fost mai şireţi decât noi. V-aţi repezit în ajutorul indienilor părăsind ferma; la asta nu m-am gândit din păcate decât prea târziu. Ar fi trebuit să ne întoarcem numaidecât la fermă; atunci puteam să punem mâna pe ea. Nu, *sir,* nu ne poţi speria cu superioritatea numerică. Dacă omorâm prizonierii, vă este cu totul imposibil să-i răzbunaţi.

Privirea pe care „colonelul” o aruncă asupra lui Old Firehand era din nou ascunsă, pânditoare. Acesta dădu din umeri cu dispreţ şi zise:

— Hai să nu ne certăm! Chiar dac-am fi aşa de puţini la număr cum pari să crezi în mod greşit, tot v-am fi cu mult superiori. *Tramp*-i, doar *tramp*-i, ce fel de oameni sunt aceştia? Lucrători leneşi, vagabonzi, oameni fără căpătâi. Acolo însă, pe după ziduri, aşteaptă unii dintre cei mai renumiţi vânători şi cercetaşi ai vestului sălbatic. Unul singur dintre ei isprăveşte cel puţin cu zece *tramp*-i. Dacă n-am fi cu toţii laolaltă decât douăzeci de *westmeni* şi aţi îndrăzni să ucideţi prizonierii, ne-am ţine după voi săptămâni şi luni de-a rândul ca să vă exterminăm până la ultimul om. O ştiţi prea bine şi de aceea o să vă feriţi să clintiţi măcar un fir de păr celor trei persoane.

Vorbise atât de ameninţător şi de sigur de el, încât „colonelul” lăsă privirea în jos. Ştia că vânătorul e omul care ar fi în stare să-şi transforme cuvintele în fapte. Se mai întâmplase de multe ori ca un singur bărbat îndrăzneţ să urmărească o bandă întreagă pentru ca să se răzbune şi ca toţi din bandă să devină pe rând victimele glonţului său fără greş. Şi dacă exista un om pe care să-l crezi în stare de o asemenea performanţă, apoi Old Firehand era acela. Dar

tramp-ul se feri să admită acest lucru; ridică privirea, o înfipse în ochii vânătorului şi puse batjocoritor:

— Să vedem ce se mai întâmplă. Dac-ai fi atât de sigur că-i aşa, n-ai sta acum aici. Numai îngrijorarea te-a putut împinge să vii aici, să stai de vorbă cu mine.

— Nu mai vorbi prostii! M-am arătat dispus să vorbesc cu dumneata, tocmai cu dumneata, dar nu de frică, ci ca să imprim memoriei mele încă o dată cu precizie trăsăturile şi vocea dumitale. Iată motivul. Acum te-am încorporat aducerii aminte atât de bine, încât putem să ne despărţim. Am terminat!

— Încă nu, *sir!* Mai am de făcut o propunere. Şi nume, să ştiţi că vrem să renunţăm la asediul fermei.

— Ah, câtă mărinimie! Şi în afară de asta?

— Ne daţi înapoi caii pe care i-aţi capturat; în plus ne cedaţi un număr de vite necesare ca să ne facem provizii şi, în sfârşit, ne plătiţi douăzeci de mii de dolari; o sumă care se află desigur la fermă.

— Numai atât? Încolo nimic? Foarte frumos! Şi ce e oferi în schimb?

— Vă restituim prizonierii şi plecăm, după ce ne-aţi dat cuvântul de onoare că vă veţi abţine de acum înainte de la orice ostilitate faţă de noi. Acuma ştii ce vreau şi te rog să hotărăşti. Am pălăvrăgit îndeajuns şi fără nici un rost!

Vorbise cu tonul unui om care avea o deplină îndreptăţire morală să ridice aceste pretenţii. Old Firehand scoase revolverul şi răspunse, nu mânios, ci foarte calm şi cu un zâmbet nespus de dispreţuitor:

— Da, de pălăvrăgit ai pălăvrăgit destul, de aceea cară-te imediat de aici, altfel te trezeşti cu un glonţ în cap!

— Cum? Asta e...

— Marş! În clipa asta! îl întrerupse vânătorul, ridicând vocea şi îndreptând arma spre el. Una... două...

Banditul preferă să nu aştepte până la „trei”; se întoarse,

scoţând o înjurătură şi grăbi pasul spre ai săi. Pentru ca să nu fie cumva împuşcat pe la spate, vânătorul îl urmări cu privirea până ce se asigură că se îndepărtează, apoi se întoarse la fermă, de unde întrevederea fusese urmărită cu cea mai mare atenţie. Acolo le făcu celorlalţi un scurt raport despre ciudata convorbire.

— Aţi făcut foarte bine, *sir!* declară lordul. Nu trebuie să faci nici un fel de concesii unor asemenea ticăloşi. Le va fi frică şi nu se vor atinge de prizonieri. Ce credeţi că or să facă acum?

— Hm! făcu cel întrebat. Soarele apune. Presupun că or să aştepte până se face întuneric şi apoi or să mai încerce totuşi să escaladeze zidul. Dacă nu reuşesc, atunci tot le mai rămâne să încerce noi şantaje cu prizonierii.

— Să mai îndrăznească oare încă un atac?

— Probabil. Ei ştiu că au şi acum o mare superioritate numerică asupra noastră. Trebuie să ne pregătim de apărare. Prudenţa ne comandă să-i observăm bine. Îndată ce se lasă întunericul, câţiva dintre noi trebuie să iasă şi să se apropie de ei tiptil, ca să mă înştiinţeze de fiecare mişcare a lor.

Acum soarele ajunsese la orizont şi razele lui, răspândite că un aur lichid peste toată întinderea câmpiei imense, luminau ceata bandiţilor în aşa fel, încât de la fermă fiecare ins se putea distinge cu precizie. Nu făceau nici un fel de pregătiri, nici de plecare, nici de aşezare a unei tabere pentru înnoptat. Din acest fapt se putea trage concluzia că n-au de gând să părăsească regiunea, dar că nici nu au intenţia să rămână acolo.

Old Firehand porunci să se aşeze lemne în cele patru colţuri, precum şi cărbuni — care în Kansas se găsesc în masă şi sunt deci foarte ieftini — şi în plus câteva butoaie cu petrol. După ce se întunecă de-a binelea, mătuşa Droll, Humply-Bill şi Gunstick-Uncle fură trimişi în recunoaştere. Ca să nu trebuiască să aştepte până li se deschide poarta în cazul în

care ar fi fost nevoiţi să se întoarcă în grabă, fixară în câteva locuri ale zidului lasouri puternice, atârnate afară, de care se puteau agăţa ca să se urce şi să se salte repede în curte. Apoi îmbibară câteva bucăţi de lemne cu petrol, le aprinseră şi le aruncară afară, prin creneluri. Peste ele mai aruncară lemne şi cărbuni, aşa că în cele patru colţuri ardeau focuri mari care luminau atât de bine zidurile şi terenul dinaintea lor, încât nimeni nu ar fi putut rămâne neobservat, chiar dacă s-ar fi apropiat unul singur. Flăcările erau alimentate neîncetat după trebuinţă, prin creneluri, fără ca cineva să se expună astfel gloanţelor inamice.

Apoi trecu mai bine de o oră, dar pe afară nimic nu părea să se mişte. Iată însă că sosi Gunstick-Uncle, escaladând zidul. Îl căută pe Old Firehand şi-i raportă în modul său original:

— *De lângă pomi tramp-ii au plecat / şi-n alt loc ei s-au aşezat.*

— Mi-am închipuit eu. Dar unde? întrebă vânătorul zâmbind de aceste râme. Cel întrebat arătă spre colţul din dreapta porţii şi răspunse cu o seriozitate imperturbabilă:

— *Colo pe mal printre tufişuri / sunt de găsit prin ascunzişuri.*

— Au îndrăznit să se apropie într-atât! Dar cum de n-am auzit tropotul cailor?

— *Caii au fost mânaţi pe câmp / să pască iarbă între timp, / dar nu ştiu bine în ce loc / căci ne lipsea al lămpii foc.*

— Şi unde sunt Bill şi cu Droll?

— *Ei i-au urmat tiptil, pitiţi, / ca să-i păzească pe bandiţi.*

— Bravo! Trebuie să ştiu locul exact în care stau *tramp*-ii. Fii bun, te rog, deci şi du-te după cei doi tovarăşi ai noştri. Îndată ce tipii şi-au instalat tabăra, vă rog să mă înştiinţaţi; ei cred, probabil, că au procedat în mod înţelept, dar în fond au căzut într-o cursă pe care n-avem decât s-o închidem.

Lunganul plecă, iar lordul, care ascultase convorbirea, îl

întrebă pe Old Firehand la ce cursă făcuse aluzie. Acesta răspunse:

— Inamicul se află pe malul apei. Are deci râul în spate şi zidurile în faţă. Dacă închidem cele două părţi laterale, i-am prins în capcană.

— Foarte just! Dar cum să procedăm ca să închidem capcana?

— Iată cum: trimit după indieni, ca să se apropie tiptil din sud, iar noi, cei de aici, atacăm din nord.

— Atunci, vreţi să lăsaţi zidurile fără apărare?

— Nu; aici rămân argaţii; sunt destui la număr. Ar ieşi prost, ce-i drept, dacă *tramp*-ilor le-ar da prin minte să se arunce asupra zidurilor; dar nu-i cred capabili de atâta şiretenie încât să presupună că avem îndrăzneala de a lăsa fără acoperire tocmai acest punct principal al apărării noastre. Apoi am să mai pun iscoade care să afle unde le sunt caii. Când o s-o ştim, n-o să fie greu să isprăvim măcar cu cei câţiva paznici ai cailor. Iar dacă suntem în posesia lor, bandiţii sunt pierduţi, căci pe cei care ne scapă în seara asta, putem să-i urmărim mâine, să-i ajungem din urmă şi să-i nimicim până la ultimul.

Acum fu rândul lui Tom-cel-Negru şi, al bătrânului, iscusitului Blenter, să iasă ca să caute caii. Apoi doi argaţi, care cunoşteau bine împrejurimile, fură trimişi la căpetenia osagilor, ca să-i ducă instrucţiuni amănunţite. Nu se putea întreprinde nimic înainte ca aceşti trimişi să se fi întors.

Trecu multă vreme până să se arate unii dintre ei. Într-un târziu se întoarseră întâi argaţii. Îi găsiseră pe indieni şi-i aduseseră cu ei; acum indienii stăteau pe malul râului, la numai câteva sute de paşi de *tramp*-i şi erau gata să pornească la atac la primul foc de armă pe care aveau să-l audă. Apoi se întoarseră şi Bill, Droll şi Gunstick-Uncle.

— Toţi trei? întrebă Old Firehand pe un ton de mustrare. Cel puţin unul ar fi trebuit să rămână afară!

— Nu văd de ce, dacă nu-i cu supărare — răspunse Droll, iarăşi cu ticul lui verbal cunoscut.

— Ca să continue să-i observe pe bandiţi, fireşte!

— Ar fi absolut de prisos! Ştiu exact care e situaţia, m-am furişat destul de aproape de ei ca să aud tot. Sunt furioşi din pricina focurilor noastre, care fac imposibil asaltul plănuit şi vor să aştepte ca să vadă până când ne ajung proviziile de lemne şi cărbune. Sunt de părere că peste câteva ore s-a isprăvit cu ele, dat fiind că fermierul nu poate fi pregătit să întreţină asemenea incendii. În momentul acela vor să pornească la atac.

— Asta-i foarte avantajos pentru noi, fiindcă astfel avem răgaz să închidem capcana.

— Ce fel de capcană?

Old Firehand îi explică ce avea de gând să facă.

— E splendid, hi-hi-hi-hi! chicoti Droll, manifestându-şi bună dispoziţie fără râsete zgomotoase, cum obişnuia când un lucru îl înveselea. O să reuşim, trebuie să reuşim! Mai ales că tipii sunt convinşi că noi credem că sunt tot acolo, sub copaci. Dar mai e ceva, *sir,* de care trebuie să ţinem seama, ceva de mare importanţă.

— Ce anume?

— Situaţia prizonierilor. Mi-e teamă că or să-i omoare în clipa în care începem ostilităţile.

— Crezi că nu m-am gândit şi eu mult la chestiunea asta? O să ne târâm până-n imediata apropiere şi trei dintre noi vor avea misiunea să vegheze asupra celor doi Butler şi a domnişoarei. Sunt legaţi?

— Da, dar nu prea tare.

— Atunci trebuie să-i dezlegăm repede şi pe urmă...

— Şi pe urmă îi băgăm în apă — îl întrerupse Droll repede.

— În apă? făcu Old Firehand mirat.

— Da, în apă cu ei, hi-hi-hi-hi-hi, e cea mai bună festă pe

care le-o putem juca. Ce mutre or să facă *tramp*-ii! Şi ce-o să-şi mai bată capul! O să le răpim prizonierii încă înainte de atac.

— Crezi că-i posibil?

— Nu numai posibil, dar chiar foarte necesar. În timpul luptei e greu să avem grijă de siguranţa prizonierilor; trebuie deci să-i punem în afara oricărui pericol mai dinainte. Şi nici măcar nu e greu!

— Nu? Ei şi cum îţi imaginezi că o să facem? Ştiu că eşti o vulpe şireată.

— Nu e nevoie de prea multă şiretenie pentru asta. Mă mir că nu te-ai gândit şi dumneata cum să procedăm. Ia gândeşte-te la canalul care duce prin curte pe după casă până la fluviu! E subteran şi bandiţii habar n-au de existenţa lui. M-am furişat pe lângă ei până la mal şi am găsit, deşi era întuneric, locul în care se varsă în râu, dându-mi seama, după pietrele mari aruncate în apă pe acolo, pentru a forma un mic dig, datorită căruia apele râului sunt dirijate spre canal. Şi imaginaţi-vă, domnilor, tocmai în dreptul gurii canalului şi-au aşezat *tramp*-ii tabăra. Au format un semicerc pe mal şi în mijlocul semicercului se află prizonierii. Sunt convinşi că în felul acesta s-au asigurat împotriva oricărei tentative de evadare, dar tocmai această împrejurare ne dă posibilitatea să-i răpim.

— A, încep să înţeleg — zise Old Firehand. Vrei să cobori din curte în canal şi să mergi de-a lungul lui până la fluviu?

— Exact. Bineînţeles nu eu singur. Mai e nevoie de încă doi, aşa încât să fie unul pentru fiecare prizonier.

— Hm! Ideea e într-adevăr excelentă. Hai să ne interesăm dacă se poate trece prin canal.

Old Firehand vorbi cu câţiva argaţi şi află, spre bucuria lui, că în canal nu se adună nămol şi că nu are un aer irespirabil, că se poate umbla prin el destul de bine şi că — o împrejurare deosebit de fericită — la gura lui se află ascunsă

o barcă mică în care încăpeau trei oameni. Barca se ţinea mereu ascunsă, ca să n-o fure indienii sau alţi străini.

Se discută apoi în amănunt planul şiretului Droll şi se hotărî de comun acord că el însuşi, împreună cu Humply-Bill şi Gunstick-Uncle să-l pună în execuţie. Când acestea fuseseră stabilite, se întoarseră şi Blenter cu Tom. Cercetaseră o arie destul de întinsă, din păcate însă nu găsiseră caii; bandiţii fuseseră atât de deştepţi, să-i ducă cât mai departe de fermă.

Droll, Bill şi lunganul îşi scoaseră costumele şi coborâră în canal, ducând o lanternă. Constatară că apa le ajunge doar până la piept. Îşi luară puştile pe umeri, şi-şi legară cuţitele, revolverele şi muniţiile de gât. Lunganul de Gunstick-Uncle păşea în frunte, cu lanterna. Îndată ce dispărură în deschizătura canalului, porni şi Old Firehand cu oamenii săi.

Deschiseră poarta fără zgomot şi n-o închiseră complet în urma lor, ca să poată intra repede, la nevoie. Dar un argat rămase acolo de pază, ca s-o poată închide imediat dacă s-ar fi apropiat bandiţii. Argaţii ceilalţi, precum şi slujnicele erau postaţi pe după latura dinspre râu a zidului, gata să respingă din răsputeri un eventual atac.

Rafter-ii, sub conducerea lui Old Firehand, plecară descriind un arc de cerc spre nord, pentru a nu umbla în lumina focurilor; apoi, când ajunseră la râu, se întoarseră spre sud, târându-se de-a lungul malului, până ce puteau presupune că se aflau cam în dreptul *tramp*-ilor. Old Firehand mai înainta singur, tot târâş, până când ochiul său ager zări, în pofida întunericului, semicercul bandiţilor întinşi spre odihnă. Acum ştia unde urmau să atace şi se întoarse la oamenii săi, în aşteptarea semnalului asupra căruia conveniseră cu cei trei liberatori ai prizonierilor.

Aceştia trecuseră între timp prin canal, unde apa nu era atâta de rece încât să-i incomodeze. Nu departe de gura canalului, dar încă în interior, dădură peste mica barcă, fixată

de un cârlig de fier. Găsiră în ea două vâsle. Lunganul stinse lanterna şi o agăţă de cârlig; apoi Droll îi puse pe ceilalţi doi să-l aştepte, căci voia să plece mai întâi în recunoaştere. Trecu mai bine de un sfert de oră până se întoarse.

— Ei? întrebă Humply-Bill încordat.

— N-a fost o treabă uşoară — răspunse Droll. Apa nu ne stânjeneşte, fiindcă nici pe afară nu-i mai adâncă decât aici; dar bezna dintre tufişuri şi copaci mi-a dat de furcă. Nu se vedea absolut nimic şi am fost nevoit să înaintez numai pipăind cu mâinile.

— Dar dacă priveşti în direcţia focurilor noastre, nu se poate să nu desluşeşti totul destul de bine.

— Da, dar asta nu poţi decât de pe malul înalt, nu şi de la marginea apei care e situată mai adânc. Bandiţii stau deci într-un semicerc al cărui diametru îl formează râul şi în centrul lor, nu departe de apă, se află prizonierii. Au ca paznic pe unul din *tramp*-i, care stă lângă ei şi-i observă. Pe acesta trebuie să-l curăţăm; n-o să fie mare pagubă.

— Deci, ţi-ai făcut planul?

— Da, nu-i nevoie că prizonierii să intre în apă. Ducem barca acolo.

— Asta o să se vadă, contururile ei se vor desena pe suprafaţa lucie a apei.

— Ce lucie, da' de unde! Din cauza ploii de ieri apa e atât de tulbure, încât nu se deosebeşte de uscat, mai ales în umbra copacilor de pe mal. Ducem deci barca până acolo şi o legăm de mal; voi rămâneţi în apropierea ei, în apă, iar eu mă duc singur la ţărm ca să înfig cuţitul în paznic şi să tai curelele cu care sunt legaţi prizonierii; pe urmă vi-i aduc aici; ei vâslesc până-n interiorul canalului, unde se vor afla în siguranţă, iar noi ne aşezăm frumuşel în locul unde au stat prizonierii. Pe urmă, când dăm semnalul, ţipătul de vultur, reprezentaţia va începe. De acord?

— *Well,* mai bine nici că se poate!

— Şi dumneata, Uncle?

— *Exact aşa cum te-ai gândit / Isprava-o ducem la bun sfârşit* — răspunse cel întrebat în maniera sa versificată.

— Bun, deci înainte!

Dezlegară barca şi o împinseră din canal pe apa râului. Droll îi conducea. Ţinându-se mereu în apropierea imediată a malului, înaintară încet şi prudent, până ce Droll se opri; ceilalţi doi văzură că leagă barca de mal.

— Am ajuns — le şopti. Acum aşteptaţi până mă întorc.

Malul nu era prea înalt. Se căţără fără zgomot. Dincolo de tufişuri văzu cele două focuri din colţurile zidului, formând un fundal luminos pe care se desenau contururile destul de vizibile ale lucrurilor situate în faţa lui. La cel mult zece paşi de mal şedeau patru persoane; prizonierii şi paznicul lor. Mai încolo, Droll îi văzu pe bandiţi odihnindu-se în diverse poziţii. Înainta târându-se fără a lăsa puşca din mână, până ajunse în spatele paznicului. Abia acum puse puşca jos şi scoase cuţitul. Banditul trebuia să moară fără a scoate un sunet. Droll se ghemui pe vine, apoi se repezi în sus, îl apucă de la spate cu mâna stângă de beregată şi-i înfipse cuţitul în spinare cu mare precizie, aşa încât îi străpunse inima. Lăsându-se apoi iarăşi repede la pământ, îl trase pe *tramp* lângă el, pe jos. Asta se petrecu atât de fulgerător, încât prizonierii nu observară nimic. Abia după câtva timp, fata spuse:

— Tăticule, paznicul nostru a plecat!

— Serios? A, da; asta mă miră; dar stai liniştită, probabil că vrea să ne pună la încercare.

— Încet-încet! le şopti Droll. Să nu audă nimeni nici cel mai uşor zgomot. Paznicul zace înjunghiat aici, în iarbă. Am venit să vă salvez.

— Să ne salvezi? *Heavens!* Imposibil! Sunteţi însuşi paznicul!

— Nu, *sir,* sunt prietenul dumneavoastră! Mă cunoaşteţi

din Arkansas. Sunt Droll, căruia i se zice Mătuşa.

— Doamne! Să fie adevărat?

— Mai încet, mai încet, *sir!* Şi Old Firehand e pe-aici, împreună cu Tom-cel-Negru şi cu alţii. *Tramp*-ii voiau să prade fermă, noi însă i-am respins. Am văzut cum v-au prins şi m-am târât până la voi cu doi băieţi straşnici, ca să vă scoatem de-aici, întâi de toate. Şi dacă totuşi n-aveţi încă încredere în mine, pentru că nu-mi puteţi vedea faţa, am să vă dovedesc că vă spun adevărul, dezlegându-vă. Ia daţi curelele încoace!

Câteva tăieturi cu cuţitul şi cei trei se văzură din nou cu membrele libere.

— Acum încetişor până jos, la barcă — şopti Droll. Am venit prin canal şi am adus barca cu noi. Dumneavoastră cu micuţa miss vă aşezaţi în barcă şi vă refugiaţi în canalul pe care-l cunoaşteţi, unde aşteptaţi până se termină distracţia.

— Distracţia? Ce distracţie?

— Care urmează să înceapă numaidecât. Aici, în partea asta, e râul, dincolo zidul, între el sunt bandiţii, deci sunt între două obstacole pe care nu le pot înlătura. La dreapta noastră stă Old Firehand cu o ceată de *rafter*-i şi de vânători, iar la stânga, căpetenia osagilor, Marele-Soare, cu o ceată de indieni; aşteaptă numai un semn din partea mea ca să treacă la atac.

— Va să zică, aşa stau lucrurile! Şi noi să ne punem la adăpost în barcă? Credeţi, într-adevăr, că fratele meu şi cu mine suntem asemenea laşi încât să stăm cu braţele încrucişate în timp ce dumneavoastră toţi vă puneţi viaţa în joc pentru noi? Nu, *sir,* vă înşelaţi!

— Hm! Foarte frumos! Îmi pare bine că aud astfel de vorbe! Asta face doi oameni în plus de partea noastră. Dar micuţa miss nu trebuie să stea pe-aici, unde o să zboare gloanţele.

— Asta-i adevărat. Fiţi aşa de bun s-o duceţi cu barca

până la canal! Dar cum stăm cu armele? Nu cumva puteţi să ne cedaţi măcar un revolver, un cuţit?

— Nu e necesar, *sir!* Avem şi noi nevoie de arme, dar aici zace paznicul, armamentul lui ajunge măcar pentru unul dintre dumneavoastră. Pentru celălalt o să fac eu rost de cele necesare, apropiindu-mă tiptil de un alt *tramp*, ca să-l... sst! Linişte! Uite că vine unul! Probabil unul dintre conducători, care vrea să se asigure că sunteţi bine păziţi. Lăsaţi pe mine!

Uitându-te în direcţia focului, puteai zări un om care se apropia inspectând posturile de pază, ca să vadă dacă totul e în ordine. Trecu agale, se opri în faţa prizonierilor şi întrebă:

— Ei, Collins, s-a întâmplat ceva?

— Nu — răspunse Droll, ca să fie luat în continuare drept paznic.

— *Well!* Deschide ochii bine! Plăteşti cu capul dacă nu-i păzeşti cum trebuie! Ai înţeles?

— *Yes.* Capul meu stă în orice caz mai solid pe umeri decât al tău. Ia seama!

Se folosi intenţionat de vorbele acestea de ameninţare şi le spuse tot intenţionat cu voce neprefăcută; dorea ca omul să se aplece spre el. Scopul său fu atins. *Tramp*-ul se apropie cu un pas, se aplecă şi zise:

— Ce ţi-a venit? Ce vrei să spui? A cui voce e asta? Nu eşti tu Collins, pe care l-am pus...

Nu putu continua, căci mâinile lui Droll i se aşezară ca nişte cleşti de fier în jurul gâtului şi-l traseră jos, strângându-i beregata. Se auzi cum i se zbat picioarele, apoi se făcu linişte. În cele din urmă, Droll spuse încet:

— Aşa! Şi ăsta şi-a adus armele; foarte gentil din partea lui!

— Va să zică, l-aţi prins? întrebă fermierul.

— Ce întrebare! S-a zis cu el! Luaţi-i puşca şi tot ce are asupra lui, ca arme; între timp, eu o duc pe micuţa miss la barcă.

Droll se ridică pe jumătate, o luă pe Ellen Butler de mână şi o conduse la malul apei, unde-i informă pe tovarăşii care-l aşteptau de cele întâmplate. Bill şi cu Gunstick-Uncle duseră fată până la canal, unde legară barca, apoi se întoarseră prin apă la Droll şi la cei doi Butler. Aceştia se înarmaseră între timp cu ce luaseră de la cei doi bandiţi şi mătuşa Droll zise:

— Acum spectacolul poate începe. Bandiţii or să vină, fireşte, imediat încoace, ca să se asigure de prizonieri şi atunci am fi în primejdie. Hai să ne târâm, deci, o bucată de drum mai încolo, spre dreapta, în susul apei, ca s-o evităm.

Cei cinci înaintară cu prudenţă de-a lungul malului, până ce dădură de un loc potrivit. Acolo se ridicară în picioare şi fiecare se ascunse după un copac, care le oferea o pavăză. Se aflau în deplin întuneric, pe când bandiţii se zăreau destul de bine pentru a putea fi ochiţi cu precizie. Atunci Droll duse mâna la gură şi scoase un fel de croncănit scurt şi ostenit, ca o pasăre de pradă care se trezeşte o clipă din somn. Acest sunet atât de frecvent în prerie nu putea să dea de bănuit bandiţilor; şi, într-adevăr, nu-l luară în seamă, nici când el se mai repetă o dată şi încă o dată. Timp de câteva minute, mai domni liniştea, apoi răsună vocea puternică a lui Old Firehand, comandând:

— Atenţie! Foc!

În dreapta pocniră puştile *rafter*-ilor care veniseră tiptil, apropiindu-se suficient pentru ca fiecare să poată ţinti cu precizie câte un om. Apoi răsună în stânga urletul de război, strident şi înspăimântător, al indienilor, care trimiseră întâi o ploaie de săgeţi asupra *tramp*-ilor, pentru a trece apoi la atac cu tomahawkurile.

— Acum e rândul nostru! comandă Droll. Întâi gloanţele, pe urmă cu patul puştilor!

Spectacolul ce se desfăşură atunci fu o veritabilă scenă din vestul îndepărtat şi sălbatic. Bandiţii se simţiseră în deplină siguranţă, aşa că atacul subit îi umplu de o spaimă

adâncă. Ca nişte iepuri peste care trec în zbor Ghearele vulturului, se ghemuiră întâi îngroziţi, fără a opune rezistenţă; apoi, când atacanţii se aflau în mijlocul lor muncind din răsputeri cu păturile puştilor, tomahawkurile, revolverele şi cuţitele de vânătoare, amorţirea momentană cedă şi începură să se apere. N-aveau cum să-şi numere duşmanii; în întunericul nopţii abia luminat de focuri, numărul acestora le apăru dublu şi triplu faţă de numărul lor real. Asta le spori teama şi singura cale de scăpare li se păru fuga.

— Fugiţi, fugiţi spre cai! se auzi o voce strigând sau mai degrabă răcnind.

— Asta e „colonelul”! strigă Droll. Pe el! Nu-l lăsaţi să ne scape!

El însuşi alergă spre locul de unde se auzise vocea şi alţii îl urmară, dar în zadar. „Colonelul” roşcat fusese destul de şiret să se ascundă numaidecât în crâng. Se strecură ca un şarpe de la un tufiş la altul, rămânând mereu în întuneric, aşa încât nu putea fi văzut. Învingătorii îşi dădură toată osteneala să nu lase să scape decât un număr minim, dar *tramp*-ii erau prea numeroşi ca să nu le reuşească o străpungere, mai ales că în sfârşit avură destulă minte să rămână strânşi laolaltă. Scăpară din strânsoare fugind spre nord.

— După ei! comandă Old Firehand. Nu-i lăsaţi să răsufle!

Avea de gând să sosească o dată cu banditii la caii lor, dar în curând se vădi că nu era posibil. Pe măsură ce se îndepărtau de fermă, lumina focurilor devenea tot mai slabă şi în cele din urmă se văzură în plină beznă, astfel că nu puteai distinge prietenii de duşmani. Se întâmpla chiar ca prietenii să se ciocnească unii de alţii, ceea ce întârzia urmărirea. Old Firehand se văzu silit să-comande adunarea; trecură câteva minute până ce oamenii săi reuşiră să se adune, fapt care asigură fugarilor un avans ce nu mai putea fi redus. Deşi urmăritorii continuară să înainteze în aceeaşi direcţie, auziră în curând strigătele batjocoritoare ale *tramp*-

ilor, şi-apoi tropăitul copitelor îi lămuri că orice osteneală în plus ar fi zadarnică.

— Ne întoarcem! comandă Old Firehand. Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să-i împiedicăm pe răniţi să ne scape, ascunzându-se şi fugind mai târziu.

Această grijă era de prisos. Indienii nu luaseră parte la urmărire. Râvnind la scalpurile albilor, rămăseseră în urmă şi cercetaseră cu de-amănuntul câmpul de luptă şi tufişurile din apropiere, pentru a ucide orice bandit rămas în viaţă şi a-i lua scalpul.

Când se trecu apoi, în lumina unor focuri, la numărarea cadavrelor, se constată că dacă se adăugau şi cei căzuţi în timpul zilei, fiecare învingător avea la activul său doi învinşi, o cifră îngrozitoare. Cu toate acestea, numărul celor scăpaţi era încă destul de mare pentru ca învingătorii să se felicite că au fugit.

Ellen Butler fusese scoasă, fireşte, numaidecât din ascunzişul ei. Fata nu se temuse şi chiar din clipa în care căzuseră prizonieri, se arătase uimitor de calmă şi de rezonabilă. Aflând aceasta, Old Firehand zise către tatăl ei:

— Până acum eram de părere că e prea riscant s-o ducem pe Ellen cu noi la, Lacul de Argint, dar acum nu mai am nimic împotrivă, fiind convins că nu ne va da nici o bătaie de cap.

Cum nu putea fi vorba de o eventuală întoarcere a *tramp*-ilor, restul nopţii fu dedicat, cel puţin întrucât îi privea pe indieni, bucuriilor victoriei. Aceştia primiră două vite pe care le tăiară şi le împărţiră. Şi în curând se simţi dinspre focurile lor de tabără un miros îmbietor de friptură. Mai târziu se trecu la împărţirea prăzii. Armele celor căzuţi şi tot ce mai avuseseră asupra lor fură cedate indienilor, lucru care-i încânta nespus. Se ţinură lungi cuvântări, executară dansuri războinice şi alte dansuri; zarva se astâmpăra abia când miji de ziuă; chiotele de bucurie amuţiră, indienii se înfăşurară în

păturile lor ca să adoarmă, în sfârşit.

Nu însă şi *rafter*-ii. Din fericire, nici unul dintre ei nu căzuse, numai câţiva fuseseră răniţi. Old Firehand avea intenţia să pornească de cu ziuă pe urmele bandiţilor, ca să afle încotro se îndreptau. De aceea albii se culcaseră numaidecât, ca să fie odihniţi şi vioi la timpul stabilit. Constatară apoi că urmele duceau înapoi, spre Osaga-nook şi se luară după ele până acolo; dar când ajunseră, nu mai era nimeni. Old Firehand cercetă locul cu atenţie, între timp, mai sosiseră acolo noi cete de *tramp*-i; fugarii se uniseră cu aceştia şi plecaseră fără întârziere spre nord. Nu bănuiau că Old Firehand cunoştea exact planul pe care aveau de gând să-l urmeze de acum înainte.

8. O dramă în prerie

Un om umbla încet şi obosit prin prerie; mergea pe jos, fapt rar acolo unde şi cel mai sărac dintre săraci posedă un cal. Era greu de ghicit cărui strat social îi aparţinea acest om. Purta un costum orăşenesc, dar foarte uzat, ceea ce-i dădea un aspect paşnic, cu care nu se prea potrivea însă puşca veche şi foarte lungă, agăţată de umăr. Faţa îi era palidă şi scofâlcită, pesemne din cauza privaţiunilor suferite, aduse cu sine de o lungă drumeţie.

Din când în când se oprea ca să se odihnească, dar speranţa de a întâlni oameni îl mâna de fiecare dată din nou înainte şi îl îndemna spre un nou efort al picioarelor sale ostenite. Scruta mereu orizontul, dar multă vreme în zadar, până ce, în sfârşit, faţa i se lumină de bucurie: zărise departe, la orizont, un om, de asemenea pieton, care venea din dreapta, aşa încât urmau să se întâlnească. Faptul îi învioră membrele cu un nou influx de energie, grăbi şi lungi pasul şi în curând îşi dădu seama că şi celălalt îl observase, căci se opri să-l aştepte.

Celălalt avea o îmbrăcăminte foarte ciudată. Purta un frac albastru, cu un guler înalt, roşu şi cu nasturi galbeni, pantaloni până sub genunchi, din catifea roşie şi cizme înalte cu răsfrângători de piele galbenă. Îşi înfăşurase gâtul cu un şal de mătase albastră, legat în faţă într-o fundă dublă, care-i acoperea tot pieptul. Pe cap purta o pălărie de pai, cu boruri late, umbroasă. De o cureluşă petrecută pe după gât îi atârna în faţă o lădiţă din lemn lustruit. Bărbatul era lung şi subţire, cu faţa osoasă, complet rasă, cu trăsături puternic cizelate. Uitându-te la aceste trăsături şi în ochii mici, cu privirea şireată, ştiai numaidecât că ai de-a face cu un adevărat yankeu, un yankeu din teapa celor unşi cu toate alifiile, însuşire devenită de-a dreptul proverbială.

Când cei doi se apropiaseră atât cât să se poată auzi fără efort, cel cu lădiţa ridică puţin pălăria şi salută:

— *Good day,* camarade! De unde vii?

— Dinspre Kinsley, de colo — răspunse cel întrebat, arătând cu mâna în urma sa. Dar dumneata?

— De peste tot. Ultimul loc e ferma care e colo, în urma mea.

— Şi încotro mergi?

— În toate părţile. Întâi la ferma care e colo, în faţa noastră.

— Există o fermă pe acolo?

— Da. N-o să avem de mers decât cel mult o jumătate de oră.

— Har Domnului! Mai mult nici n-aş mai fi rezistat!

Spuse acestea cu un oftat adânc. Ajunsese în faţa celuilalt şi se oprise şi acum se vedea că se clatină.

— N-ai fi rezistat? De ce?

— De foame.

— Ei, drăcie! De foame!? E cu putinţă?! Stai, că am cu ce te ajuta! Ia aşează-te aici, pe lădiţa mea. O să-ţi dau îndată ceva de înfulecat.

Aşeză lădiţa pe jos, îl sili pe străin să se aşeze pe ea, apoi scoase din buzunarul de la piept al fracului două felii uriaşe de pâine cu unt, iar dintr-un buzunar lateral, o bucată mare de şuncă, dădu totul flămândului şi continuă:

— Hai, mănâncă, prietene! Nu sunt nişte delicatese, dar când ţi-e foame sunt destul de bune.

Celălalt nu se lăsă rugat. Îi era atât de foame, încât duse pâinea numaidecât la gură; dar se răzgândi şi, rămânând cu gestul neterminat, zise:

— Eşti foarte bun, *sir!* Dar alimentele astea erau pentru dumneata; dacă le mănânc, o să trebuiască să rabzi dumneata de foame.

— Ba nu! Las' că la ferma următoare or să-mi dea de

toate, câte o să poftesc!

— Atunci te cunoaşte lumea de acolo?

— Nu. N-am mai fost niciodată în regiunea asta. Dar nu mai vorbi acum şi mănâncă!

Flămândul ascultă de acest îndemn, iar yankeul se aşeză în iarbă, se uită la el şi se bucură văzând ce repede dispar îmbucăturile uriaşe pe după dinţii lui sănătoşi, Când nu mai rămăsese nimic, nici din pâine, nici din şuncă, îl întrebă:

— Sătul cred că nu eşti încă, dar măcar mulţumit pentru moment?

— Sunt ca renăscut, *sir!* Gândeşte-te, umblu de trei zile fără să fi luat ceva în gură.

— De necrezut! De la Kinsley şi până aici n-ai mâncat nimic? De ce? Nu puteai să-ţi iei ceva merinde?

— Nu. Am fost nevoit să plec cât se poate de repede.

— A, aşa? Dar văd că ai o puşcă, aşa că puteai să faci rost de ceva vânat!

— Vai, *sir,* nu prea ştiu să trag! Aş nimeri mai degrabă luna decât un câine care ar sta în, faţa mea.

— Atunci la ce-ţi serveşte puşca?

— Ca să sperie pe vagabonzii roşii sau albi pe care i-aş putea întâlni.

Yankeul îl măsură cu o privire scrutătoare, apoi zise:

— Ia ascultă, domnule! Cu dumneata e ceva în neregulă. Pesemne ai fugit de undeva, deşi pari a fi un individ cu totul inofensiv. În fond, unde vrei să te duci?

— La Sheridan, la calea ferată!

— Atât de departe şi fără provizii! Nu mă cunoşti, dar când omul e la ananghie, e bine să se încreadă în celălalt. Spune-mi, deci, care ţi-e necazul?

— Nu sunt multe de spus. Mă cheamă Haller; părinţii mei erau germani. Au emigrat din bătrâna ţară, ca să se procopsească aici, dar n-au izbutit. Nici eu n-am stat pe roze. Am lucrat şi am întreprins ba una, ba alta, până ce m-am

angajat, acum doi ani, conţopist la căile ferate. Ultima dată am avut slujbă la Kinsley. *Sir,* sunt un om care nu e în stare să omoare o muscă, dar când te jigneşte cineva prea din cale-afară, până la urmă îţi sare muştarul. M-am certat cu redactorul de pe acolo, după aceea a urmat un duel. Închipuie-ţi dumneata, un duel cu puştile! Şi eu, care nu am mai avut de când sunt o asemenea unealtă a crimei în mână! Un duel cu puştile, la o distanţă de treizeci de paşi! Mi s-a făcut negru înaintea ochilor numai când am auzit de asta. Dar să nu lungesc vorba. A sosit ora stabilită şi iată că ne postăm la distanţa cuvenită. *Sir,* poţi să crezi despre mine ce vrei, par sunt un om paşnic şi n-aş vrea să ajung un ucigaş. Numai la ideea că aş putea să-l omor pe adversar, mă treceau toţi fiorii, aveam pielea de gâscă. De aceea am ţintit cu bună ştiinţă alături, cu mai mulţi coţi. Am apăsat pe trăgaci, el la fel. Împuşcăturile au pocnit şi — închipuie-ţi ce s-a întâmplat! — eu n-am avut nimic, glonţul meu însă l-a nimerit drept în inimă! Strângând în mână puşca, de altfel nici nu era a mea, am luat-o la fugă îngrozit. Eu susţin că ţeava e strâmba; glonţul o ia cu trei coţi întregi mai la stânga. Faptul cel mai supărător era însă că acest redactor avea un cerc numeros de prieteni influenţi, lucru foarte important aici, în vest. Trebuia să fug, să fug numaidecât şi am zăbovit doar atât cât a fost necesar ca să-mi iau rămas bun de la şeful meu. El mi-a dat sfatul să mă duc la Sheridan şi mi-a înmânat o scrisoare de recomandaţie deschisă către inginerul de acolo. Poţi s-o citeşti, ca să te convingi că spun adevărul.

Scoase o scrisoare din buzunar, o desfăcu şi o întinse yankeului. Acesta citi următoarele:

„Dragă Charoy, îţi trimit prezenta prin domnul Joseph Haller care a fost până acum copist la noi. E de origine germană şi un om cinstit, fidel şi harnic, dar a avut ghinionul să tragă alături de ţintă, doborând tocmai de aceea pe

adversarul său. Din cauza aceasta trebuie să plece de aici pentru câtva timp, şi-mi faci un serviciu dacă-l angajezi în biroul tău până ce pe aici se va aşterne uitarea peste această afacere.

Al tău,
Ben Norton”.

Yankeul împături scrisoarea la loc, o restitui posesorului ei şi zise, în timp ce în jurul buzelor îi flutura un zâmbet pe jumătate ironic, pe jumătate compătimitor:

— Te credeam pe cuvânt, master Haller, chiar dacă nu mi-ai fi arătat scrisoarea. Cine te vede şi te aude vorbind îşi dă seama că are în faţa sa un om tare cumsecade, care n-ar face de bună voie nici cel mai mic rău. Cazul meu e cu totul asemănător. Nici eu nu sunt un mare vânător şi trăgător. Nu-i un cusur, căci omul nu trăieşte numai prin plumb şi praf de puşcă. Dar în locul dumitale, n-aş fi fost totuşi atât de înfricoşat. Cred că te-ai cam lăsat păcălit.

— Ba nu, afacerea era într-adevăr periculoasă.

— Deci eşti convins că ai fost urmărit?

— Sigur! De aceea am evitat până acum toate fermele, ca să nu se afle încotro am luat-o.

— Şi eşti convins că vei fi primit bine la Sheridan şi că ţi se va da un serviciu?

— Da, fiindcă domnul Norton şi domnul Charoy, inginerul din Sheridan, sunt prieteni intimi.

— Şi ce leafă crezi că ai să primeşti acolo?

— Aveam până acum opt dolari pe săptămână şi cred că acolo or să-mi dea tot atâta.

— Aşa? Ei bine, eu cunosc o situaţie cu un salariu dublu, deci şaisprezece dolari, unde ai pe deasupra casă şi masă gratuite.

— Cum? Serios? strigă funcţionarul cu bucurie, sărind în

picioare. Şaisprezece dolari? E destul ca să te-mbogăţeşti! Unde se găseşte acest post?

— La mine.

— La... dumneata? zise cu un ton dezamăgit.

— Da, da! Probabil că nu mă crezi în stare de aşa ceva?

— Hm! Nu te cunosc.

— Asta se poate remedia. Sunt magistru doctor Jefferson Hartley, *physician* şi *farrier* de felul meu.

— Adică medic şi veterinar?

— Da, medic pentru oameni şi animale — zise Yankeul dând din cap. Dacă ai poftă, poţi să devii elevul meu, Şi-ţi plătesc salariul amintit.

— Dar nu mă pricep deloc la meseria asta — zise Haller cu modestie.

— Nici eu! mărturisi magistrul.

— Nu? făcu celălalt mirat. Dar trebuie să fi studiat medicina!

— Aş, de unde!

— Dar dacă eşti „magistru” şi „doctor”...!

— Sunt, e adevărat! Posed aceste titluri şi demnităţi. O ştiu mai bine decât oricine, fiindcă mi le-am acordat eu însumi.

— Dumneata... însuţi?

— Sigur că da! Sunt sincer cu dumneata, pentru că mă gândesc că ai să accepţi propunerea mea. În fond sunt croitor, apoi m-am făcut frizer, după aceea profesor de dans; mai târziu, am întemeiat un institut pentru educaţia fetelor tinere; când s-a isprăvit şi cu asta, m-am apucat de armonică şi am devenit muzicant ambulant. De atunci am mai excelat în alte zece sau douăsprezece profesiuni. Am ajuns să cunosc viaţa şi oamenii şi această experienţă de viaţă culminează într-o concluzie şi anume că nu e permis ca un tip deştept să fie un prost. Oamenii ţin să fie păcăliţi, ba le faci chiar cel mai mare hatâr dacă-i duci de nas, şi-ţi sunt extrem de

recunoscători. E recomandabil mai ales să-i măguleşti cu privire la cusururile lor intelectuale şi fizice, de aceea m-am dedicat acestora din urmă şi m-am făcut medic. Ia uită-te şi dumneata la farmacia mea!

Deschise lădiţa cu o cheie şi săltă capacul. Interiorul avea un aspect extrem de elegant; era împărţit în cincizeci de compartimente căptuşite cu catifea, decorate cu dungi şi arabescuri aurite. Fiecare despărţitură conţinea câte o sticluţă cu un lichid frumos colorat. Erau de toate culorile curcubeului şi în toate nuanţele.

— Vasăzică, asta e farmacia dumitale! zise Haller. Şi de unde iei medicamentele?

— Le fabric singur.

— Parcă spuneai că nu te pricepi în meserie!

— O, la atâta lucru mă pricep! E uşor de tot! Tot ce vezi aici nu e nimic alta decât puţintel colorant şi niţel cam multă apă, zise *aqua.* Toată latineasca mea constă din acest cuvinţel. În plus, mi-am născocit singur denumirile speciale; esenţialul e să sune cât mai frumos. Aşa se face că vezi aici inscripţii ca: *Aqua salamandra, Aqua peloponnesia, Aqua chimborassolaria, Aqua invocabulatoria* şi altele. Nici n-ai crede ce vindecări am săvârşit cu aceste ape, iar eu nu ţi-o iau în nume de rău, fiindcă nu cred nici eu în ele. Principalul e să nu aştepţi efectul, ci să bagi onorariul în buzunar şi s-o ştergi. Statele Unite sunt mari; până să nimeresc iar în acelaşi loc, pot să treacă ani mulţi şi între timp voi fi ajuns un om bogat, întreţinerea mea nu mă costă nimic, căci peste tot unde poposesc mi se oferă mai multă mâncare decât pot consuma şi când plec, mi se umplu şi buzunarele cu de toate. De indieni n-am de ce mă teme, fiindcă în ochii lor sunt sfânt şi intangibil, ca un vraci. Hai, bate palma! Vrei să fii asistentul meu?

— Hm! mormăi Haller, scărpinându-se pe după ureche. Afacerea mi se pare îndoielnică. Nu prea e cinstită.

— Nu vorbi prostii! Totul e credinţa. Bolnavii mei cred în eficacitatea remediilor mele şi se vindecă. Găseşti, că-i o înşelăciune? Încearcă şi dumneata măcar, până una alta! Acum ţi-ai revenit puţin şi cum ferma la care vreau să mă duc se află în calea dumitale, nu vei fi păgubit cu nimic.

— Ei, nu refuz să încerc, dacă n-ar fi decât din recunoştinţă; dar n-am îndemânarea necesară să vând oamenilor gogoşi.

— Nici nu e nevoie, asta o fac eu. Rolul dumitale e să taci plin de respect, iar munca dumitale va consta în a scoate din lădiţă medicamentul pe care ţi-l indic. Bineînţeles, trebuie să accepţi că între timp să te tutuiesc. Deci, hai să pornim! Înainte!

Îşi atârnă iarăşi lădiţa de gât, apoi merseră împreună înspre fermă. Peste mai puţin de o jumătate de oră, o zăriră în depărtare; nu părea prea mare. Acum Haller trebui să care lădiţa, dat fiind că asta nu cadra cu demnitatea şefului său, magistru şi doctor.

Clădirea principală a fermei era făcută din lemn; alături, se întindea o grădină de zarzavat, iar în spatele casei, o livadă, ambele bine îngrijite. Acareturile se aflau la oarecare depărtare de casă. În faţa lor stăteau trei cai legaţi, semn sigur că veniseră nişte străini. Aceştia şedeau în camera de zi, la un pahar de bere făcută în casă, chiar de fermier, şi-i văzură venind pe vraci cu învăţăcelul său.

— *Thunderstorm!*[1] exclamă unul dintre ei. Oare nu mă înşeală ochii? Mi se pare că-l cunosc pe ăsta! Dacă n-am chiorât, e Hartley, muzicantul cu armonica!

— Un cunoscut de-al tău? întrebă altul. Ai avut ceva cu el?

— Te cred! Individul făcuse afaceri bune şi avea buzunarele pline de dolari. Bineînţeles că am făcut şi eu. Afaceri bune, golindu-i-le în timpul nopţii.

---

[1] Tunete şi fulgere! (în limba engleză în text).

— Oare ştie că tu i-ai luat banii?

— Probabil. Ce bine că ieri mi-am vopsit iar părul, din roşu în negru! Nu cumva să mă strigaţi Brinkley sau „colonelule”. Tipul ar putea să ne încurce socotelile.

Noii veniţi ajunseră acum în curte. Nevasta fermierului ieşi din grajd, îi salută prietenos şi-i întrebă ce doresc. Auzind că e vorba de un medic şi de asistentul său, se arătă foarte bucuroasă şi-i rugă să intre în odaie.

— Domnilor — strigă ea spre cei din casă — a venit, un medic învăţat, cu farmacistul său. Sper că societatea acestor domni n-o să vă displacă.

— Un medic învăţat? murmură „colonelul”. Ce neobrăzare! Mi-ar face plăcere să-i arăt ce cred despre el.

Cei doi intrară dând bună ziua şi se aşezară fără fasoane la masă cu ceilalţi. „Colonelul” observă, spre satisfacţia sa, că Hartley nu-l recunoaşte. Se dădu drept vânător şi spuse că el şi cu cei doi tovarăşi ai săi au intenţia să se ducă în munţi. Apoi începu o convorbire în timp ce gospodina se ocupă de bucătărie. Când prânzul fu gata, ieşi în faţa casei şi, după obiceiul din acea regiune, suflă din corn să-şi cheme familia. Se adunară toţi de pe ogoarele din apropiere şi anume fermierul, un fiu, o fiică şi un argat. Strânseră mâna oaspeţilor în modul cel mai prietenos, cu sinceră amabilitate, mai ales faţă de medic, apoi se aşezară să prânzească, făcându-şi rugăciunea înainte şi după masă. Erau oameni simpli, sinceri, evlavioşi, care, fireşte, nu se puteau măsura în *smartness*[1] cu un adevărat yankeu.

În timp ce mânca, fermierul era scump la vorbă; apoi îşi aprinse pipa, se sprijini cu coatele pe masă şi spuse către Hartley, într-un fel din care se vedea că aşteaptă multe de la el:

— După aceea, doctore, trebuie să ne întoarcem pe ogor; dar acum mai avem puţin timp să stăm de vorbă. Poate că o

[1] Vioiciunea minţii, dibăcie (în limba engleză în text).

să apelez la ştiinţa dumneavoastră. La ce boli vă pricepeţi îndeosebi?

— Ce întrebare! răspunse vraciul. Sunt medic şi veterinar, deci vindec toate bolile oamenilor şi animalelor.

— *Well!* Atunci sunteţi omul de care am nevoie. Sper că nu sunteţi unul din şarlatanii aceia care umblă prin ţară, dându-se drept medici şi care au fost de toate şi promit tot, dar nu au făcut studii?

— Arăt cumva că un asemenea netrebnic? strigă Hartley, umflându-se în pene. Aş fi putut să-mi trec examenul de doctor şi de magistru, dacă nu mi-aş fi făcut studiile? Uitaţi-l aici pe asistentul meu. Întrebaţi-l şi o să vă spună că mii şi mii de oameni îmi datorează sănătatea şi viaţa, fără să mai vorbim de animale.

— Vă cred, *sir,* vă cred! Aţi venit tocmai la timpul potrivit. Am o vacă în grajd. Cred că ştiţi ce înseamnă asta. Pe aici, pe la noi, o vacă stă în grajd numai dacă e grav bolnavă. N-a mai mâncat de două zile şi stă cu capul lăsat până-n pământ. După mine, s-a zis cu ea!

— *Pshaw!* După mine, un bolnav e pierdut numai după ce a murit. Să vină argatul cu mine, să mi-o arate. Pe urmă vă spun cum stau lucrurile.

Fu condus la grajd ca să examineze vaca. Când se înapoie, avea o mină foarte serioasă şi zise:

— Era ceasul al doisprezecelea, căci până-n seara asta vaca se prăpădea. A mâncat măselariţă. Din fericire, am un antidot infailibil; mâine va fi la fel de sănătoasă ca înainte. Daţi-mi o găleată de apă, iar tu, asistentule, dă-mi nişte aqua *sylvestropolia!*

Haller deschise lădiţa şi scoase sticluţa respectivă, din care Hartley vărsă câteva picături în găleata cu apă, recomandând să i se dea vacii din trei în trei ore câte o jumătate de galon[1]. Apoi veni rândul pacienţilor umani.

---

[1] Măsură egală cu patru litri şi jumătate.

Femeia avea o guşă incipientă şi primi *aqua sumatralia.* Fermierul suferea de reumatism şi i se dădu *aqua sensationia.* Fiica era sănătoasă tun, dar nu fu greu s-o convingă să ia împotriva pistruilor nişte *aqua furonia.* Argatul şchiopăta niţeluş, de când era copil, dar profită de ocazie să scape de acest beteşug prin *aqua ministerialia.*

În cele din urmă, Hartley îi întrebă şi pe cei trei străini dacă vor să-i primească serviciile. „Colonelul” dădu din cap a negare şi răspunse:

— Mulţumesc, *sir!* Suntem sănătoşi tun. Şi dacă mi se-ntâmplă să nu mă simt bine, mă ajut prin metoda suedeză.

— Cum aşa?

— Prin gimnastică medicală şi anume pun pe cineva să-mi cânte, din armonică un dans rapid şi joc până năduşesc. Metoda asta e încercată. M-aţi înţeles?

Îşi însoţi vorbele de un semn din cap plin de tâlc. Vraciul păru tulburat şi îşi luă privirea de la el, întorcându-se spre gazdă, ca să-l întrebe unde se află ferma cea mai apropiată. Cea mai apropiată era la opt mile spre vest, alta la vreo cincisprezece mile spre nord. Când magistrul declară că are intenţia să pornească neîntârziat spre prima, fermierul îl întrebă cât îi datorează. Hartley ceru cinci dolari, pe care fermierul îi dădu bucuros. Apoi plecară amândoi, asistentul din nou cu lădiţa de gât. Când se depărtară îndeajuns ca să nu mai poată fi văzut de la fermă, Hartley spuse:

— Am luat-o spre vest, dar acum cotim spre nord, căci nici nu mă gândesc să mă duc la prima fermă; o vizităm pe a doua. Vacă era atât de prăpădită, încât probabil că o să moară peste cel mult o oră. Dacă atunci fermierului îi dă în gând să încalece şi să vină după mine, s-ar putea s-o păţesc. Dar un prânz şi cinci dolari pentru zece picături de apă cu culori de anilină, nu găseşti că e frumuşel? Sper că-ţi dai seama de avantajele situaţiei pe care ţi-o ofer şi intri în serviciul meu!

— Speranţa asta te înşeală, sir — răspunse Haller. Ceea ce-mi oferi dumneata e mult bănet, foarte mult bănet; dar ca să-l primesc, trebuie să spun şi mai multe minciuni. Nu mi-o lua în nume de rău! Sunt un om cinstit şi aşa vreau să şi rămân. Conştiinţa îmi interzice să-ţi accept propunerea.

Spuse acestea cu atâta seriozitate şi hotărâre, încât vraciul îşi dădu seama că orice insistenţă în plus ar fi zadarnică. De aceea spuse, clătinând din cap cu compătimire:

— Am vrut să-ţi fac un bine. Păcat că ai o conştiinţă atât de gingaşă!

— Eu îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu mi-a dat alta. Poftim, reia-ţi lădiţa. Aş vrea să mă arăt recunoscător pentru tot ce ai făcut pentru mine, dar nu pot, nu am cum.

— *Well!* Fiecare e liber să facă ce vrea, de aceea nu vreau să mai insist. Cu toate astea, nu e nevoie să ne despărţim numaidecât. Putem rămâne împreună cel puţin până la ferma următoare.

Îşi luă din nouă lădiţa în primire. Tăcerea pe care o păstră de acum înainte lăsa să bănuieşti că cinstea funcţionarului nu rămăsese fără efect; îl impresionase. Merseră astfel alături în continuare, cu ochii îndreptaţi doar înainte, până ce auziră în urma lor un tropot de cai. Întorcând capul, zăriră pe cei trei bărbaţi cu care se întâlniseră la fermă.

— *Woe to me!* exclamă Hartley. Mi se pare că mi-au pus gând rău. Ziceau că vor să se ducă la munte. Atunci de ce nu călăresc spre vest? N-am încredere în el; par să fie mai degrabă vagabonzi decât vânători.

Spre nefericirea sa, avea să afle în curând că această presupunere corespundea adevărului. Călăreţii opriră în dreptul celor doi drumeţi şi „colonelul” se adresă vraciului pe un ton batjocoritor:

— Hei, master! De ce v-aţi schimbat direcţia? Acum fermierul n-o să vă poată găsi.

— Să mă găsească pe mine? întrebă yankeul.

— Da. După ce aţi plecat, i-am spus sincer cum stau lucrurile cu faimoasele dumitale titluri şi a pornit repede ca să vă ajungă din urmă şi să-şi ia banii înapoi.

— Prostii, *sir!*

— Nu sunt prostii, ci adevărul. S-a dus la fermă pe care pretindeaţi că vreţi s-o fericiţi cu prezenţa voastră. Noi însă am fost mai deştepţi decât el. Noi ne pricepem să citim urmele şi le-am urmărit pe ale voastre, ca să vă facem o propunere.

— Nu văd ce propunere. Nu vă cunosc şi n-am nimic de împărţit cu dumneavoastră.

— Dar cu atât mai mult avem noi cu dumneavoastră. Te cunoaştem. Permiţând să-i înşeli pe aceşti bravi fermieri, ne-am făcut complicii dumitale, drept care nu e decât cinstit şi just să ne dai o parte din onorariu. Sunteţi doi, iar noi suntem trei; deci pretindem trei cincimi din sumă. Vedeţi că suntem echitabili şi procedăm cinstit. Dacă nu cumva nu sunteţi de acord, atunci... ei, n-aveţi decât să vă uitaţi la camarazii mei!

Arătă spre ceilalţi doi, care-şi îndreptau acum puştile spre Hartley. Acesta înţelese că orice obiecţie ar fi de prisos. Era absolut convins că are de-a face cu hoţi de drumul mare şi în secret se bucura să scape atât de ieftin. De aceea scoase trei dolari din buzunar, îi întinse „colonelului”, zicând:

— Mi se pare că vă înşelaţi în privinţa persoanei mele şi că vă găsiţi într-o situaţie care face să aveţi trebuinţă de o parte din onorariul meu binemeritat. Aşa că iau pretenţia dumneavoastră drept o glumă şi o accept ca atare. Poftim cei trei dolari care, după socoteala dumneavoastră, vi se cuvin.

— Trei dolari? Eşti nebun? râse „colonelul”. Crezi că ne-am luat după voi pentru un astfel de fleac? Nu, nu! Nu m-am gândit numai la banii de azi, noi ne cerem partea din tot ce-ai câştigat în general până acum. Presupun că porţi o sumă frumuşică cu dumneata.

— *Sir,* nu e deloc cazul! strigă Hartley, speriat.

— O să vedem! De vreme ce negi, trebuie să te examinez. Mă gândesc că o să te laşi cercetat liniştit, fiindcă tovarăşii mei nu glumesc cu puştile lor. Viaţa unui biet cântăreţ din armonică nu face pentru noi nici cât o ceapă degerată.

Descălecă şi se apropie de yankeu. Acesta se apucă să înşire tot felul de argumente ca să evite nenorocirea ce-l ameninţa, dar în zadar; gurile ţevilor de puşcă se îndreptau spre el ameninţătoare, aşa că se resemnă. Dar, în secret, spera că banditul nu va găsi nimic, fiind convins că-şi ascunsese foarte bine banii.

Fostul roşcat, acum cu părul vopsit în negru, îi cercetă buzunarele, dar nu găsi decât câţiva dolari. Apoi pipăi tot costumul, bucăţică cu bucăţică, să vadă dacă nu era poate ceva cusut în căptuşeală, dar fără rezultat. Acum Hartley credea că a scăpat de primejdie, dar „colonelul" era şiret. Îl puse să deschidă lădiţa şi o privi cu luare-aminte.

— Hm! făcu el. Această farmacie de catifea e atât de adâncă, încât despărţiturile nu ajung până-n fund. Ia să vedem dacă nu se pot scoate.

Hartley păli, căci pungaşul ghicise bine. Acesta apucă pereţii despărţitori cu amândouă mâinile şi trase... Într-adevăr, toată farmacia se putea scoate din casetă, iar dedesubt se aflau mai multe plicuri alăturate şi unele peste altele. Când le deschise, văzu că sunt pline de bancnote de valori diferite.

— Ha-ha! Aici se găseşte ascunsă comoara! zise râzând cu poftă. Mi-am închipuit eu! Un *phyisician* şi *farrier* câştiga o groază de bani. Trebuia să fie deci undeva!

Puse mâna, ca să bage bancnotele în buzunar. Văzând asta, yankeul fu apucat de o furie oarbă. Se aruncă asupra lui ca să-i smulgă banii. În clipa aceea se auzi pocnetul unei împuşcături. Glonţul l-ar fi nimerit, desigur, în plin, dacă nu s-ar fi aflat tocmai într-o mişcare rapidă; aşa îi pătrunse doar în

braţ, rupând osul. Rănitul scoase un ţipăt şi căzu în iarbă.

— Bine ţi-a făcut, canalie! strigă „colonelul”. Vezi să te mai ridici sau să mai spui o vorbă nepotrivită, dacă vrei să te nimerească al doilea glonţ mai bine decât primul. Acum, hai să-l cercetăm şi pe domnul asistent.

Băgă plicurile în buzunar şi se apropie de Haller.

— Nu sunt asistentul lui; l-am întâlnit abia cu puţin înainte de a ajunge la fermă — zice acesta înfricoşat.

— Aşa? Dar cine eşti dumneata şi ce eşti?

Haller răspunse conform adevărului. Îi arătă chiar „colonelului” scrisoarea de recomandare, ca să dovedească adevărul spuselor sale. Acesta îi înapoie scrisoarea şi zise dispreţuitor:

— Te cred. Cine te vede pe dumneata îşi dă seama dintr-o singură privire că eşti un tip profund onest, dar care n-a inventat praful de puşcă. Du-te fugă până la Sheridan; n-am nimic cu dumneata. Am vorbit despre partea noastră — continuă apoi, adresându-se din nou yankeului — dar pentru că ne-ai minţit, nu poţi să te plângi dacă-ţi luăm tot. Dă-ţi osteneala să faci şi de acum încolo afaceri bune. Dacă te mai întâlnim, o să împărţim mai exact.

Hartley încercă să le vorbească frumos pentru a-şi recăpăta barem o parte din bani, dar rezultatul fu numai că râseră de el. Apoi „colonelul” încalecă şi plecă cu tovarăşii săi şi cu prada, luând-o spre nord, aducând astfel dovada că nu era vânător de piei şi că nici nu avusese intenţia să plece înspre vest, în munţi.

În drum, bandiţii discutară între ei despre aventura trăită, râzând de ce făcuseră şi se înţeleseră să-şi împartă banii, fără să pomenească de ei în faţa celorlalţi tovarăşi. După câtva timp, când ajunseră într-un loc potrivit, de unde aveau o privelişte asupra întregii regiuni şi deci nu se putea apropia nimeni să-i observe sau să-i audă fără ca ei să remarce, descălecară ca să numere banii jefuiţi. După ce

fiecare îşi băgase în buzunar partea, unul dintre cei doi *tramp*-i zise către „colonel”:

— Ar fi trebuit să-l cercetezi şi pe celălalt. Mă întreb dacă a spus adevărul şi e într-adevăr un conţopist. Ce scria în scrisoarea pe care ţi-a arătat-o?

— Era o scrisoare de recomandare către inginerul Charoy de la Sheridan.

— Ce? Zău? strigă individul. Şi tu i-ai dat-o înapoi?

— Da, de ce nu? La ce ne-ar fi folosit hârtia aia?

— La multe, la foarte multe! Mă mai întrebi? Doar e limpede ca bună ziua că scrisoarea ne-ar fi fost extraordinar de folositoare pentru reuşita planului nostru. I-am lăsat pe-ai noştri în urmă ca să cercetăm întâi regiunea pe ascuns. Trebuie să cunoaştem localitatea şi cum stau lucrurile cu casa de bani, lucru cu atât mai greu cu cât nu vrem să fim văzuţi. Dar dacă-i luam omului ăstuia scrisoarea, atunci unul dintre noi putea să se ducă la Sheridan şi să se dea drept funcţionar; i s-ar fi dat desigur un post la birou, ar fi avut registrele de contabilitate la îndemână şi ar fi putut să ne dea toate informaţiile necesare încă din prima zi sau din a doua.

— Ei, drace! strigă „colonelul”. Ai dreptate. Cum e posibil să nu-mi fi venit şi mie ideea asta! Chiar tu te pricepi la scris şi puteai să preiei rolul ăsta.

— Şi l-aş fi jucat, fără îndoială, bine. Ar fi fost înlăturate astfel o seamă de greutăţi. Nu cumva mai e timp să dregem ce am greşit?

— Cum să nu! Fireşte că mai e timp. Doar ştim încotro se îndreptau cei doi. Drumul le-a fost indicat de fermier şi trece pe aici. N-avem deci decât să aşteptăm până vin.

— Foarte just. Aşa vom face. Dar nu ajunge să-i luăm scrisoarea funcţionarului. S-ar duce la Sheridan şi ne-ar încurca socotelile. Prin urmare, trebuie să-l împiedicăm şi pe el şi pe vraci să se ducă acolo.

— Se înţelege de la sine. Tragem fiecăruia un glonţ în

cap şi-i îngropăm. Tu te duci apoi cu scrisoarea la Sheridan, cauţi să afli tot ce e necesar şi ne dai de veste.

— Dar unde şi cum?

— Noi doi ne întoarcem la ceilalţi să-i luăm. O să ne găseşti pe urmă în regiunea unde calea ferată trece prin Eagle-tail. Nu putem să fixăm dinainte locul exact. Am să pun avanposturi în direcţia dinspre Sheridan, iar tu ai să dai negreşit de ele.

— Bun. Dar dacă plecarea mea se remarcă şi trezeşte bănuieli?

— Ei, la asta trebuie să ne aşteptăm, n-avem încotro. Dar şi asta se poate evita dacă nu te duci singur, ci cu Dugby. Pretinzi că l-ai întâlnit în drum, iar el spune că e în căutare de muncă la căile ferate.

— Excelent! încuviinţă al doilea *tramp*. Muncă o să-mi dea imediat, iar dacă nu, cu atât mai bine, fiindcă atunci am timp să aduc un mesaj la Eagle-tail.

Mai discutară câtva timp planul şi se hotărâră să-l pună în execuţie. Apoi cei trei aşteptară venirea vraciului şi a tovarăşului său. Trecură însă ore şi nu mai veneau. Era de presupus că-şi schimbaseră direcţia, că nu cumva să se mai întâlnească cu cei trei *tramp*-i. Aceştia luară deci hotărârea de a se întoarce, ca să se ia după noile lor urme.

Iar în ce priveşte pe cei doi bărbaţi ameninţaţi de această nouă primejdie, primul lucru fu că yankeul îl puse pe funcţionar să-i panseze rana cât de cât. Braţul era lezat grav, aşa că era absolut necesar ca rănitul să ajungă într-un loc unde putea fi îngrijit măcar primele zile. Un loc potrivit era ferma la care avuseseră intenţia să se ducă. Dar cum *tramp*-ii plecaseră în aceeaşi direcţie, yankeul zise:

— Să nimerim iar în mâinile lor? E de aşteptat ca ei să regrete că nu ne-au lichidat şi, dacă ne mai întâlnim o dată cu ei, s-o dreagă, făcând ce-au omis atunci. Banii mi i-au luat; n-aş vrea să-mi ia şi viaţa şi cu atât mai puţin să mă duc să le-o

ofer singur. Să ne căutăm deci o altă fermă!

— Cine ştie când o să găsim altă! Rezişti să faci un drum atât de lung? întrebă Haller.

— Cred că da. Sunt un om destul de voinic şi mă gândesc că vom sosi înainte de a începe frigurile pricinuite de rană. În orice caz, sper că n-o să mă părăseşti înainte.

— Sigur că nu. Dacă cumva vei fi nevoit să te întinzi şi să rămâi în drum, o să caut oameni care să te ia şi să te ducă la ei. Dar acum, să nu mai pierdem vremea, încotro o luăm?

— Spre nord, ca mai înainte, dar ceva mai spre dreapta. În partea aceea, orizontul e întunecat; pare să fie o pădure pe acolo, sau tufişuri şi unde sunt copaci este şi apă, de care am neapărată nevoie să-mi răcoresc rana.

Haller luă lădiţa şi părăsiră împreună locul acela nefericit. Presupunerea yankeului se adeveri. După câtva timp, ajunseră într-o regiune unde, printre tufişuri verzi şerpuia o apă, pe malul căreia Hartley îşi schimbă pansamentul. Pe urmă goli toate sticluţele cu picături colorate şi le umplu cu apă curată, ca să poată umezi pansamentul după trebuinţă, pe drum. Apoi porniră din nou.

Trecură peste o prerie cu iarba măruntă de tot, în care nu se prea cunoşteau urmele paşilor. Numai ochiul unui *westman* foarte experimentat ar fi putut distinge dacă urma a fost făcută de un singur om sau de doi. După un răstimp mai lung, văzură că linia orizontului din faţa lor era din nou întunecată, semn sigur că se apropiau iarăşi de un loc împădurit. Întorcând o dată capul din întâmplare, yankeul zări în urma lor mai multe puncte care se mişcau. Erau trei puncte, deci fu numaidecât convins că *tramp*-ii se întorseseră; era, prin urmare, o chestiune de viaţă şi de moarte. Altul în locul lui l-ar fi avertizat pe tovarăşul său de pericolul în care se aflau; Hartley însă nu făcu aşa; îşi văzu de drum umblând însă mult mai repede ca până acum şi când Haller se miră de această grabă, pretextă dureri în braţ.

Călăreţii se văd, fireşte, de la o distanţă mai mare decât pietonii. Aceşti călăreţi erau destul de aproape pentru ca Hartley să poată presupune că el şi însoţitorul său nu fuseseră încă observaţi de ei. Pe acest fapt îşi întemeia planul născocit în vederea salvării sale. Îşi zise că orice împotrivire ar fi zadarnică; dacă bandiţii îi ajungeau din urmă, ei doi erau pierduţi. Exista o posibilitate de a scăpa, cel mult pentru unul dintre ei, dar atunci celălalt trebuia sacrificat şi „celălalt" avea să fie, fireşte, funcţionarul; de aceea nu trebuia să afle în ce pericol se găseşte. Aşa că yankeul şiret tăcu.

Merseră tot aşa de repede, înaintând mereu, până ce ajunseră la păduricea formată din tufişuri dese, deasupra cărora se ridicau vârfuri de arbori răzleţi: stejari, hicorii, nuci şi ulmi. Păduricea nu era adâncă, dar se întindea până departe spre dreapta. După ce o străbătură şi ajunseră la marginea cealaltă, yankeul se opri şi zise:

— Master Haller, m-am gândit ce povară sunt pentru dumneata. Vrei să te duci la Sheridan şi din cauza mea ai fost nevoit să te abaţi din cale. Cine ştie dacă şi după cât timp vom da de o fermă, dacă mergem mereu în direcţia ăsta; aşa că s-ar putea să te osteneşti cu mine zile de-a rândul, deşi există un mijloc foarte simplu-ca acest sacrificiu să devină de prisos.

— Aşa? Ce mijloc? întrebă Haller nebănuind nimic.

— Continuă liniştit drumul, iar eu mă-ntorc la ferma la care am fost înainte de a te întâlni.

— Nu pot să admit asta; e mult prea departe!

— Ba deloc. Am mers întâi spre apus, apoi, după ce ne-am întâlnit, spre nord, descriind deci un unghi drept. Dacă-l tai, nu am de mers de aici decât mai puţin de trei ore şi atâta mai pot să rezist.

— Crezi? Bine; dar atunci vin şi eu. Am promis să nu te părăsesc.

— Iar eu trebuie să te dezleg de această promisiune,

pentru că nu am dreptul să te expun unei primejdii. Iată de ce: soţia fermierului e sora şerifului din Kinsley, aşa mi-a spus. Dacă cei de acolo te urmăresc, poţi să pariezi o sută contra unu că şeriful vizitează această fermă. Ai cădea drept în mâinile lui.

— Atunci, bineînţeles că mă feresc — răspunse Haller speriat. Şi într-adevăr vrei să te duci acolo?

— Da; e lucrul cel mai potrivit pentru mine, dar şi pentru dumneata.

Îi prezentă avantajele acestei hotărâri într-un mod atât, de convingător şi de sincer în aparenţă, încât bietul conţopist se declară, în cele din urmă, de acord cu despărţirea. Hartley îşi reluă lădiţa. Îşi strânseră mâna, îşi exprimară reciproc cele mai bune urări şi apoi se despărţiră. Haller îşi continuă drumul, ieşind pe preria deschisă. Hartley se uită după el, zicându-şi:

„Bietul om, mi-e milă de dânsul; dar nu se poate altfel. Dacă rămâneam împreună tot ar fi fost pierdut, iar ar fi trebuit să mor împreună cu el. Dar acum e momentul să dispar urgent. Când bandiţii or să-l ajungă din urmă şi-or să-l întrebe unde sunt, o să le spună încotro m-am dus, adică spre dreapta. Deci o iau spre stânga şi caut un loc unde mă pot ascunde”.

Nu era vânător şi nici vânător de blănuri cu capcana; dar ştia că trebuie să evite cu orice preţ să lase vreo urmă după el şi auzise de mai multe ori cum se procedează ca să ştergi urmele. Pătrunzând în tufişuri, căută locuri unde pământul era tare. Pe alocuri, când piciorul se înfunda totuşi puţin, netezea locul cu mâna. Făcând aşa, fireşte că rana, precum şi lădiţa îl stinghereau. De aceea înainta foarte încet, dar în curând găsi un loc cu tufişuri dese de nepătruns cu ochiul. Se adânci printre ramuri, puse lădiţa jos şi se aşeză pe ea. Abia se aşezase, că auzi vocile celor trei călăreţi şi paşii cailor lor. Trecură pe lângă el fără să observe că urmele după care se

luau nu mai erau decât ale unui singur om.

Yankeul depărta câteva ramuri în direcţia în care dispăruseră; vedea astfel până în prerie. Acolo mergea Haller. *Tramp*-ii îl zăriră şi o luară la galop. Acum îi auzi şi el, se întoarse şi se opri speriat. În curând îl ajunseră din urmă şi intrară în vorbă; el arătă spre răsărit; pesemne le spunea că yankeul a luat-o spre ferma la care mai fusese. Apoi se auzi pocnetul unui revolver şi Haller se prăbuşi la pământ.

— S-a sfârşit! murmură Hartley. Staţi, nemernicilor! Dacă vă mai întâlnesc o dată, o să-mi plătiţi voi împuşcătura asta! Sunt curios să văd ce-or să mai facă acum.

Văzu că descalecă şi se ocupă de omul împuşcat. Apoi se strânseră laolaltă, sfătuindu-se, până ce încălecară din nou, „colonelul" luând mortul pe calul său şi culcându-l de-a curmezişul, în timp ce tovarăşii săi îşi continuară drumul înainte. Când „colonelul" ajunse în pădurice, sili calul să pătrundă în desiş şi aruncă mortul pe jos; cadavrul se găsea acum destul de aproape de Hartley, în aşa fel încât nu putea fi văzut din afara tufişurilor. După aceea călăreţul îşi trase calul înapoi şi plecă; Hartley nu văzu încotro, auzi numai tropotul de copite depărtându-se, apoi se făcu linişte.

Yankeul fu cuprins de groază. Regretă acum că nu-l avertizase pe funcţionar. Fusese martorul acelei fapte îngrozitoare; iar acum cadavrul zăcea în apropierea sa; ar fi vrut să fugă de acolo, dar nu îndrăznea, fiindcă se putea presupune că bandiţii îl vor căuta. Trecu un sfert de oră, apoi încă unul; atunci se hotărî să părăsească acel loc înfiorător. Dar întâi mai aruncă o privire spre prerie; atunci zări ceva ce-l determină să mai stea în ascunzişul său.

Un călăreţ, care ducea de frâu un cal liber, venea peste prerie, dinspre dreapta. Dădu de urmele celor doi bandiţi şi opri calul ca să descalece. După ce privise în jur cu atenţie, se aplecă să cerceteze urmele. Apoi păşi de-a lungul urmei, în sens invers, în timp ce caii îl urmau de bunăvoie, până la locul

unde se petrecuse crima. Aici se opri din nou ca să examineze solul. Abia după un timp mai îndelungat se îndreptă din şale şi se apropie. Cu ochii la pământ, venea pe urmele „colonelului”. Cam la cincizeci de paşi de desiş se opri, scoase un sunet gutural curios, arătând cu braţul întins spre tufişuri. Gestul părea să fie făcut pentru calul lui de călărie, căci acesta se depărta de el, descriind un mic arc de cerc înspre tufişuri şi, mergând tot pe marginea lor, continuă să se apropie, trăgând aerul prin nările larg deschise. Cum nu dădu nici un semn de nelinişte, stăpânul lui se arătă satisfăcut şi se apropie la rândul lui.

Atunci yankeul văzu că are în faţa sa un indian. Acesta purta legginşi cu franjuri şi o tunică de vânătoare, de asemenea prevăzută cu franjuri şi broderii la cusături. Picioarele sale mici erau încălţate cu mocasini. Părul lung şi negru era strâns într-un fel de moţ în formă de coif, dar fără să fie împodobit cu vreo pană de vultur. De gât îi atârna un triplu lanţ din gheare de urs, pipa păcii şi punguţa cu totemul. În mână ţinea o puşcă cu două ţevi, patul puştii fiind bătut cu o mulţime de ţinte de argint. Faţa sa, de un cafeniu deschis şi mat, cu o uşoară nuanţă de bronz, avea trăsături aproape romane şi numai pometii uşor ieşiţi aminteau de configuraţia caracteristică a pieilor-roşii.

În fond, prezenţa unui om roşu era de natură să-l înfricoşeze pe yankeu, care nu se născuse cu calităţi tocmai eroice. Dar pe măsură ce privea figura acestui indian, i se întări tot mai mult impresia că n-are de ce să se teamă de el. Indianul se apropiase până la vreo douăzeci de paşi. Calul, trimis înainte, venise şi mai aproape, pe când celălalt se ţinea după stăpânul său. Acum — ridicase tocmai una din graţioasele sale copite din faţă ca să păşească mai departe — se ridică în două picioare şi se dădu înapoi cu un fornăit puternic, neobişnuit; simţise o adiere venind dinspre yankeu, sau dinspre cadavru. Indianul făcu în aceeaşi clipă un

adevărat salt de panteră în lături şi dispăru, la fel şi al doilea cal.

Hartley stătu o bună bucată de vreme nemişcat, ţinându-şi aproape răsuflarea, până ce urechea îi percepu un sunet reţinut. „Uf!” era silaba pe care o auzise şi când întoarse capul în direcţia vocii, îl văzu pe indian în genunchi, aplecat peste cadavru şi examinându-l cu ochii şi mâinile. Apoi omul roşu se retrase, târându-se în patru labe şi rămase vreun sfert de oră nevăzut, până ce yankeul tresări speriat, căci în imediata sa apropiere răsunară cuvintele:

— De ce stă faţa-palidă aici, ascunsă? De ce nu iese afară ca să se arate războinicului roşu? Nu cumva pentru că nu vrea să spună unde au fugit cei trei ucigaşi ai celuilalt alb?

Întorcând capul brusc, Hartley îl văzu pe indian în genunchi lângă el, cu cuţitul de vânătoare în mână. Cuvintele lui dovedeau că descifrase bine urmele şi că le judecase cu deosebită pătrundere. Nu considera că yankeul e ucigaşul, lucru care-l linişti pe acesta, aşa că răspunse:

— M-am ascuns de ei. Doi au plecat în prerie; al treilea a aruncat cadavrul aici, iar eu am stat ascuns pentru că nu ştiu dacă a plecat sau nu.

— A plecat. Urma lui trece prin tufiş şi apoi spre est.

— Atunci s-a dus spre fermă că să mă urmărească. Dar într-adevăr nu mai e pe-aici?

— Nu! Fratele meu alb şi cu mine suntem singurii oameni în viaţă care se află aici. Să vină deci la lumină şi să povestească ce s-a întâmplat.

Omul roşu vorbea foarte bine englezeşte. Ceea ce spunea şi felul în care o spunea trezi încrederea yankeului; ieşi din desiş şi când depăşi tufişurile, văzu că cei doi cai erau legaţi de ţăruşi, la o oarecare distanţă. Indianul îl privi pe alb cu ochi care păreau să-l pătrundă în întregime, apoi zise:

— Dinspre sud au venit doi bărbaţi pe picioarele lor; unul s-a ascuns aici acela eşti tu; celălalt şi-a continuat drumul,

ieşind în prerie. Atunci au venit trei călăreţi care l-au urmărit, i-au tras un glonţ de revolver în cap. Doi au plecat călare. Al treilea a luat cadavrul pe calul său, a venit în tufiş, a aruncat cadavrul şi a plecat apoi în galop înspre est. Aşa este?

— Da, exact aşa — încuviinţă Hartley dând din cap.

— Atunci să-mi spui de ce l-au împuşcat pe fratele tău alb. Cine eşti şi de ce te afli în această regiune? Tot cei trei bărbaţi te-au rănit la braţ?

Tonul prietenos cu care puse această întrebare îl convinse pe yankeu că indianul e binevoitor faţă de el şi nu-l bănuieşte cu nimic. Îi răspunse deci la întrebări. Între timp, indianul nu se uita la el; pe urmă însă, îl întrebă brusc, uitându-se la el, cu o privire pătrunzătoare:

— Aşadar, tovarăşul tău a trebuit să plătească cu viaţa pentru viaţa ta?

Yankeul plecă ochii şi răspunse cam bolborosit:

— Nu. L-am rugat să se ascundă o dată cu mine; dar n-a vrut.

— Deci i-ai arătat ucigaşii care veneau după voi?

— Da.

— Şi i-ai spus că vrei să te ascunzi?

— Da.

— Atunci de ce, când a întrebat ucigaşul de tine, l-a trimis spre est, la fermă?

— Ca să-l înşele.

— Înseamnă că a vrut să te salveze şi că a fost un brav tovarăş. Ai fost demn de el? Numai Marele Manitu ştie tot; ochiul meu nu poate pătrunde în sufletul tău. Dac-ar putea, poate că ar trebui să te ruşinezi de mine; mai bine tac; Dumnezeul tău să-ţi fie judecătorul. Mă cunoşti?

— Nu — răspunse Hartley abătut.

— Sunt Winnetou, căpetenia apaşilor. Mâna mea se îndreaptă împotriva oamenilor răi şi braţul meu apără pe oricine are conştiinţa curată. Am să mă uit la rana ta; dar

întâi spune-mi de ce s-au întors ucigaşii ca să vă urmărească? O ştii?

Hartley auzise multe despre Winnetou. Răspunse pe un ton de mare politeţe:

— De fapt, ţi-am mai spus-o. Voiau să ne lichideze ca să nu putem divulga că m-au jefuit.

— Nu. Dac-ar fi avut doar motivul ăsta, v-ar fi omorât pe loc. Trebuie să fi fost altceva, ce le-a dat în gând abia pe urmă. Te-au căutat prin buzunare cu de-amănuntul?

— Da.

— Şi ţi-au luat tot? Şi tovarăşului tău la fel?

— Nu. Eu le-a spus că e un biet fugar şi a dovedit-o arătându-le o scrisoare.

— O scrisoare? Şi au păstrat-o?

— Nu; i-au dat-o înapoi.

— Unde a pus-o?

— În buzunarul de la piept al vestonului.

— Acolo nu mai e. Am cercetat toate buzunarele mortului şi n-am găsit nici o scrisoare. Deci această hârtie e motivul care l-a determinat să se întoarcă şi să vă ajungă din urmă.

— N-aş crede — zise Hartley, clătinând din cap. Indianul tăcu. Trase cadavrul din tufiş şi mai cercetă o dată buzunarele. Mortul avea o înfăţişare înfiorătoare, nu din pricina rănii de la cap, ci fiindcă îi ciopârţiseră faţa cu cuţitul, ca să fie de nerecunoscut. Buzunarele erau goale. Fireşte că-i luaseră şi puşca.

Indianul stătu pe gânduri cu privirea pierdută în zare. Apoi vorbi ferm şi convins:

— Tovarăşul, tău voia să se ducă la Sheridan; doi dintre ucigaşi au luat-o spre nord, în direcţia acestei localităţi; şi ei se îndreaptă spre ea. De ce i-au luat scrisoarea? Pentru că au nevoie de ea, pentru că vor s-o folosească. De ce au desfigurat faţa mortului? Ca să nu poată fi recunoscut. Ca să nu se ştie că Haller a murit: trebuie să se creadă că trăieşte,

pentru că unul dintre ucigaşi vrea să se dea drept Haller.

— Dar cu ce scop?

— Asta nu ştiu, dar o să aflu.

— Vasăzică, vrei să te duci şi tu acolo, după ei?

— Da. Voiam să mă duc la râul Smoky-Hill şi Sheridan e în apropiere; dacă trec întâi pe acolo, calea mea nu va fi cu mult mai lungă. Aceste feţe-palide au fără îndoială intenţii rele. Poate că voi fi în stare să le zădărnicesc planurile. Fratele meu alb vine cu mine?

— Voiam să caut o fermă apropiată ca să-mi îngrijesc braţul. Bineînţeles că aş prefera să mă duc la Sheridan. Poate că acolo reuşesc să-mi recapăt banii furaţi.

— Atunci ai să vii cu mine.

— Dar rana mea?

— Am s-o examinez. La fermă, fratele meu alb ar avea parte într-adevăr de îngrijire, dar nu de un medic. Winnetou se pricepe la îngrijirea rănilor. Ştie să refacă oase sfărâmate şi are un remediu excelent împotriva febrei din răni. Arată-mi braţul!

Mâneca fracului fusese tăiată încă de Haller; nu-i veni deci greu lui Hartley să-şi dezvelească braţul. Winnetou examină rana şi declară că nu-i chiar aşa de gravă cum pare. Dat fiind că se trăsese din imediata apropiere, glonţul nu zdrobise osul, ci-l rupsese net. Omul roşu scoase o plantă uscată din cobur, o umezi şi o aşeză pe rană; apoi făcu două aţele de lemn şi imobiliza cu ajutorul acestora fractură, pansând rana după toate regulile artei, aşa cum nici un chirurg nu ar fi putut face mai bine cu mijloacele date. Apoi spuse:

— Fratele meu poate veni cu mine călare fără nici o grijă. N-o să facă febră deloc, sau abia când se va afla la Sheridan.

— Dar nu încercăm să aflăm mai întâi ce face al treilea ucigaş? întrebă Hartley.

— Nu. El te caută, dar n-o să-ţi găsească urma şi se va

duce după ceilalţi doi. Poate mai are şi alţi aliaţi pe care-i va căuta ca, să meargă cu ei la Sheridan. Eu vin din ţinuturi locuite şi am aflat că la Kansas se adună multe din acele feţe-palide cărora le zice *tramp*-i. S-ar putea ca ucigaşii să facă parte dintre aceştia şi că *tramp*-ii să aibă intenţia de a da o lovitură la Sheridan. Nu trebuie să ne pierdem vremea; mai bine să ne grăbim ca să-i avertizăm pe albii de acolo. Winnetou ştie unde vor să se ducă ucigaşii, deci n-are nevoie de urmele lor. O luăm pe altă cale.

— Şi când vom sosi la Sheridan?

— Nu ştiu cum călăreşte fratele meu.

— Păi, nu sunt tocmai un artist în călărie. Am stat prea puţin în şa; dar mă ţin pe cal atât cât să nu mă trântească.

— Atunci nu trebuie să galopăm, în schimb vom câştiga timp înaintând încontinuu. Călărim toată noaptea, pornind numaidecât şi dimineaţa vom sosi la ţintă. Cei pe care-i urmărim vor face o tabără de noapte, aşa că vor sosi mai târziu.

— Şi ce se întâmpla cu cadavrul bietului Haller?

— Îl îngropăm, apoi fratele meu să spună o rugăciune.

Pământul era afânat, aşa că putură să sape o groapă destul de adâncă într-un timp destul de scurt, deşi nu aveau decât cuţitele la dispoziţie, aşezară mortul în groapă şi-l acoperiră cu pământ. Apoi yankeul îşi scoase pălăria şi împreună mâinile. Rămâne îndoielnic dacă se ruga într-adevăr. Apaşul stătea cu privirea gravă, adâncită în direcţia soarelui care apunea. Era ca şi cum ochii săi ar fi căutat dincolo de asfinţitul soarelui plaiurile veşnice ale vânătoarei. Era un păgân, dar se ruga fără îndoială. Apoi păşiră spre cai.

— Fratele meu alb să ia calul meu — zise omul roşu. Are un pas lin şi egal, ca un canoe pe apă. Am să-l iau eu pe celălalt.

Încălecară şi porniră, întâi câtăva vreme spre vest, apoi cotiră spre nord. Caii făcuseră desigur un drum lung, dar

alergau vioi şi energic, de parcă abia veniseră de la păşune. Soarele era la scăpătat; cobora tot mai jos, până ce dispăru după orizont; amurgul nu dură mult, după aceea se făcu noapte adâncă. Asta-l nelinişti pe yankeu.

— N-ai să te rătăceşti în bezna asta? îl întrebă pe Winnetou.

— Winnetou nu se rătăceşte niciodată, nici ziua nici noaptea. E ca o stea care se găseşte mereu în locul cuvenit şi cunoaşte toate regiunile ţării la fel de bine cum cunoaşte faţa-palidă odăile din casa lui.

— Dar există atâtea piedici care nu se văd!

— Ochii lui Winnetou văd şi pe întuneric. Şi ce nu observă el n-o să-i scape calului său. Fratele meu să nu călărească alături de mine, ci în urma mea, atunci calul său nu va face nici un pas greşit.

Era într-adevăr aproape miraculos cu câtă siguranţă se mişcau calul şi călăreţul. Ba la pas, ba la trap, adesea chiar în galop; se înainta astfel ceasuri de-a rândul, evitând orice obstacol. Întâlniră locuri mlăştinoase care trebuiau ocolite, pâraie care trebuiau traversate; trecură pe lângă ferme; Winnetou ştia mereu unde se află, nici o clipă nu părea să aibă îndoieli în privinţa locului în care erau. Asta îl linişti nespus pe yankeu. Fusese îngrijorat mai cu seamă din pricina braţului, dar iarba de leac avea un efect extraordinar. Adesea nu simţea durerea deloc şi nu se putea plânge decât de incomoditatea acestei cavalcade neobişnuite. De câteva ori se opriră ca să adape caii şi ca să umezească pansamentul cu apă răcoritoare. După miezul-nopţii, Winnetou scoase din proviziile sale o bucată de carne şi îl îndemnă pe Hartley să mănânce. Alte întreruperi nu mai avură loc şi când frigul crescând anunţă venirea zorilor, Hartley îşi zise că ar mai fi în stare să se ţină destul de bine în şa.

Acum cerul se făcu cenuşiu spre răsărit, dar contururile peisajului nu se cunoşteau încă, pentru că se lăsase o ceaţă

deasă.

— Astea sunt ceţurile râului Smoky-Hill — explică Winnetou. În curând ajungem acolo.

Se simţea, după ton, că avusese intenţia să mai spună ceva, dar îşi opri calul şi trase cu urechea înspre stânga, de unde se apropia tropotul unui cal. După sunet, trebuie să fi fost un călăreţ care venea în galop. Într-adevăr, îl auziră apropiindu-se şi trecând pe lângă ei *„ventre à terre”*[1] cu iuţeala fulgerului, ca o fantomă. Cei doi nu-l văzuseră nici pe el, nici calul, nu zăriseră decât pentru o clipă o pălărie de culoare închisă, cu boruri late, care ieşea deasupra stratului de ceaţă deasă, întinsă în pale peste pământ. Câteva secunde mai târziu nu se mai auzea nici tropotul copitelor.

— Uf! strigă Winnetou surprins. Aşa cum călărea omul ăsta nu ştiu să călărească decât foarte puţini albi! Aşa călăreşte Old Shatterhand şi Old Firehand; primul nu e pe-aici, de vreme ce am întâlnire cu el în munţi, la Lacul de Argint: dar Old Firehand se pare că se găseşte acum prin Kansas. Să fi fost el?

— Old Firehand? întrebă yankeul. E un *westman* foarte renumit.

— El şi cu Old Shatterhand sunt cei mai buni, mai viteji şi mai experimentaţi oameni albi din câţi cunoaşte Winnetou. E prieten numai cu ei.

— Omul părea grăbit. Oare unde se ducea?

— La Sheridan, căci mergea în aceeaşi direcţie cu noi. La stânga noastră se află Eagle-tail şi în faţa noastră e vadul prin care trecem. Ajungem acolo numaidecât. Iar la Sheridan o să aflăm cine a fost călăreţul.

Ceaţa începea să se risipească; vântul de dimineaţă mătura palele şi în curând văzură râul Smoky-Hill în faţa lor. Şi aici apaşul îşi dovedi extraordinarul simţ al orientării. Ajunseră la malul apei exact în locul unde era vadul. Trecură

---

[1] În galop întins, mâncând pământul (în limba franceză în text).

cu uşurinţă şi fără pericol, apa ajungând doar până la burta cailor.

Ajunşi pe malul celălalt, călăreţii avură de străbătut un şir de tufişuri ce se întindeau de-a lungul malului, apoi călăriră iarăşi pe o întindere deschisă, acoperită de iarbă, până ce li se înfăţişă în faţa ochilor localitatea Sheridan, ţelul călătoriei lor.

9. Vicleşug şi contravicleşug

Pe vremea când s-au petrecut cele povestite, Sheridan nu era nici oraş, nici sat, ci doar o aşezare temporară a muncitorilor de la căile ferate. Se compunea dintr-o seamă de căsuţe de piatră, de lut şi de lemn, construcţii cu totul primitive, dar care arborau uneori deasupra uşii nişte inscripţii din cele mai pretenţioase. Citeai, de pildă, inscripţia „Hotel” sau „Saloon” pe clădiri în care, în Germania, nici cel mai umil meseriaş n-ar fi dorit să locuiască. Dar mai erau şi câteva case foarte drăguţe, construite din lemn, în aşa fel, încât se puteau demonta şi reconstrui cu uşurinţă în alt loc. Cea mai mare dintre acestea se afla pe o movilă şi purta inscripţia vizibilă de departe: „Charles Charoy, inginer”. Într-acolo se îndreptară cei doi călăreţi; descălecară la uşă, lângă care era legat un cal înşeuat şi cu frâul pus în maniera indiană.

— Uf! exclamă Winnetou, contemplând calul cu ochii scânteind de plăcere. Bidiviul ăsta merită să poarte un călăreţ bun. Aparţine, fără îndoială, feţei-palide care a trecut pe lângă noi.

Descălecară şi-şi legară şi ei caii. Nu era nici ţipenie de om în apropiere; nici căutând cu ochii în jur nu văzură pe nimeni în toată aşezarea, oră fiind încă foarte matinală. Dar uşa era larg deschisă şi intrară. Le ieşi înainte un negru tânăr, întrebându-i ce doresc. Înainte de a putea răspunde, se deschise o uşă laterală şi apăru un alb încă tânăr, care se uită la indian cu ochi miraţi şi prietenoşi. Era inginerul. Numele său, precum şi tenul mai oacheş şi părul brun cârlionţat te făcea să presupui că se trăgea dintr-o familie de origine franceză, din statele din sud.

— Pe cine căutaţi aici atât de devreme, domnilor? întrebă, făcând o plecăciune plină de respect în faţa

indianului.

— Îl căutăm pe domnul inginer Charoy — răspunse acesta, într-o engleză curgătoare, pronunţând şi numele franţuzesc corect.

— *Well,* eu sunt! Vă rog să poftiţi!

Se retrase în cameră, ca să-l poată urma cei doi oaspeţi, încăperea era mică şi mobilată cu simplitate. Rechizitele de scris care se aflau pe mobile arătau că aici era biroul inginerului. Acesta trase două scaune, poftindu-i să şadă, apoi aşteptă cu un interes vizibil să afle ce aveau să-i spună. Yankeul se aşeză numaidecât; indianul mai rămase în picioare, politicos, înclină capul său frumos în semn de salut şi se prezentă:

— Sunt Winnetou, căpetenia apaşilor...

— Ştiu, ştiu! interveni repede inginerul.

— Ştii? întrebă omul roşu. Adică m-ai văzut şi altă dată?

— Nu; dar e cineva aici care te cunoaşte şi care v-a văzut venind prin fereastră. Sunt extrem de bucuros să fac cunoştinţă cu vestitul Winnetou. Ia loc şi spune-mi ce te aduce la mine; apoi am să te rog să fii oaspetele meu.

Indianul luă loc pe scaun şi începu:

— Cunoşti o faţă-palidă care locuieşte la Kinsley şi se cheamă Ben Norton?

— Da, foarte bine. Omul acesta e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei — răspunse inginerul.

— Şi mai cunoşti şi o faţă-palidă cu numele de Haller, care e funcţionarul lui?

— Nu. De când prietenul meu locuieşte la Kinsley, nu i-am făcut încă nici o vizită.

— Acest conţopist va veni astăzi la tine, cu încă un alb, ca să-ţi aducă o scrisoare de recomandare de la Norton. E vorba să angajezi pe unul dintre ei în biroul tău şi să-i dai de lucru celuilalt. Amândoi sunt nişte ucigaşi! Dacă eşti un om înţelept, vom ghici, după ce ai stat de vorbă cu ei, ce scopuri

urmăresc.

— Nu cumva să mă omoare? întrebă Charoy zâmbind neîncrezător.

— S-ar putea! zise Winnetou dând din cap cu gravitate. Şi nu numai pe tine, ci şi pe alţii. Eu îi consider *tramp*-i.

— *Tramp*-i? întrebă inginerul în grabă. A, asta-i altceva. Tocmai adineauri am aflat că o ceată de *tramp*-i se îndreaptă spre Eagle-tail, apoi vor să vină şi încoace, ca să ne jefuiască. Indivizii ăştia sunt atraşi de casa noastră de bani.

— De la cine ai aflat?

— De la... ei, cred că e mai bine să nu numesc această persoană, ci să v-o arăt îndată.

Faţa-i strălucea de bucurie la gândul că-i face lui Winnetou o surpriză plăcută. Deschise uşa spre camera alăturată, din care ieşi Old Firehand. Dacă inginerul credea că indianul va izbucni în cuvinte care să-i exprime încântarea, nu era familiarizat cu moravurile pieilor-roşii. Nici nu războinic roşu nu-şi va exterioriza necontrolat bucuria sau durerea în prezenţa altora. E drept că ochii apaşului străluceau, încolo, însă, rămase liniştit, înainta cu mâna întinsă spre vânător. Acesta îl trase la pieptul său lat, îl sărută pe amândoi obrajii şi spuse cu vocea vibrând de emoţia bucuriei:

— Prietene, scumpe frate! Ce surprins şi ce încântat am fost văzându-te venind şi descălecând aici! De când nu ne-am mai văzut!

— Te-am văzut azi în zori — răspunse indianul — când ai trecut în goană pe lângă noi, în marea de ceaţă de peste râu.

— Şi nu m-ai strigat!

— Ceaţa te învăluia, aşa că nu te desluşeam bine şi ai trecut ca vântul preriei.

— Trebuia să călăresc repede ca să sosesc înaintea *tramp*-ilor. Şi a trebuit să întreprind eu însumi drumul acesta, fiindcă afacerea e prea importantă ca s-o fi încredinţat altuia. Sunt peste două sute de *tramp*-i care se apropie.

— Atunci nu m-am înşelat. Ucigaşii sunt iscoadele lor trimise înainte.

— Pot să aflu şi eu ce-i cu oamenii ăştia?

— Căpetenia apaşilor nu e omul vorbei, ci al faptei. Dar iată aici o faţă-palidă care vă va povesti totul amănunţit.

Arătă spre Hartley care se ridicase de pe scaun când intrase Old Firehand şi care contempla şi acum, cu mirare, pe puternicul bărbat. Ei, da, erau nişte voinici acest Old Firehand şi acest Winnetou! Yankeului i se păru că e atât de mic şi de nenorocit pe lângă ei! Pesemne şi inginerul simţea vag acelaşi lucru, cel puţin aşa arăta expresia feţei sale şi atitudinea sa plină de respect.

După ce toţi luaseră loc din nou, Hartley povesti aventurile sale din ziua precedentă. Apoi Old Firehand relată cât se poate de concis întâlnirea sa cu „colonelul" cu păr roşu pe vapor, la *rafter*-i şi în cele din urmă la ferma lui Butler. Apoi ceru să i se descrie şeful celor trei ucigaşi, pe acela care-l împuşcase pe funcţionar şi se despărţise apoi de ceilalţi doi. Yankeul reuşi să dea o imagine destul de exactă a acestui om, aşa că Old Firehand se putu lămuri.

— Pun rămăşag că era „colonelul" — zise. Şi-a vopsit părul în negru. Sper că, în sfârşit, o să-mi cadă în mâini!

— Atunci o să-i treacă pofta de lovituri! zise inginerul mânios. Peste două sute de *tramp*-i! Ce s-ar mai fi dedat la omoruri, incendieri şi jafuri! Domnilor, sunteţi salvatorii noştri, nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Acest „colonel" trebuie să fi aflat într-un fel oarecare că eu încasez banii pentru o linie importantă şi că urmează să-i distribui colegilor mei. Acum, că sunt avertizat, n-are decât să vină cu *tramp*-ii lui; or să ne găsească pregătiţi.

— Să nu vă credeţi prea în siguranţă — îl preveni Old Firehand. Două sute de indivizi disperaţi nu sunt de neglijat!

— Se poate; eu însă pot să adun în câteva ore o mie de muncitori de la căile ferate.

— Care sunt bine înarmaţi?

— Fiecare are o armă oarecare. În cele din urmă se face treabă şi cu cuţitele, târnăcoapele şi sapele.

— Târnăcoape şi şape împotriva a două sute de puşti? Ar ieşi o vărsare de sânge de care n-aş vrea să fiu răspunzător.

— Ei, atunci, cei de la Fort Wallace or să-mi trimită bucuroşi vreo sută de soldaţi.

— Curajul dumneavoastră e demn de laudă, *sir.* Dar în asemenea situaţii vicleşugul e mai bun decât forţa. Dacă pot să-l fac pe duşman inofensiv prin viclenie, atunci de ce să sacrific atâtea vieţi omeneşti?

— La ce vicleşug vă gândiţi, *sir?* Sunt gata să fac tot ce mă sfătuiţi. Sunteţi un om cu mult mai deosebit decât mine şi dacă acceptaţi, sunt dispus să vă cedez imediat comandamentul pentru acest loc şi peste oamenii mei.

— Nu aşa de repede, *sir!* Trebuie să chibzuim. Întâi, *tramp*-ii nu trebuie să bănuiască nici măcar că sunteţi avertizat. Deci nu trebuie să ştie că noi ne aflăm aici. Nici caii noştri să nu-i vadă! Nu există pe aici vreun ascunziş pentru aceste animale?

— Îi fac eu dispăruţi numaidecât! Noroc că aţi venit atât de devreme, aşa că nu v-au văzut muncitorii. Iscoadele ar fi putut afla de la ei. Negrul meu, care e credincios şi tăcut, o să vă ascundă caii şi o să aibă grijă de ei..

— Bine, daţi-i ordin s-o facă! Iar dumneavoastră ar trebui să vă ocupaţi de acest domn Hartley. Daţi-i un pat, ca să se poată culca. Dar să nu afle nici un suflet de om de prezenţa lui, afară de dumneavoastră, negrul şi medicul; fiindcă există pe aici un medic, presupun?

— Sigur. Am să trimit numaidecât să-l cheme.

Se depărta cu yankeul care-l urmă foarte bucuros, simţindu-se tare obosit. După câtva timp, când inginerul se întoarse anunţându-i că atât rănitul cât şi caii sunt bine îngrijiţi, Old Firehand zise:

— Voiam să evit ca orice consfătuire a noastră să aibă loc în faţa acestui şarlatan, căci nu mă-ncred în el. Există în povestirea sa un punct obscur. Sunt convins că l-a trimis la moarte intenţionat pe bietul conţopist, ca să-şi salveze pielea. Nu-mi place să am de-a face cu asemenea oameni.

— Prin urmare, vreţi să ne împărtăşiţi un plan al dumneavoastră? întrebă inginerul, dornic de a-l afla.

— Nu. Un plan putem elabora abia atunci când aflăm planul *tramp*-ilor şi asta nu se va întâmpla decât după ce iscoadele vor fi sosit aici şi vor fi vorbit cu dumneavoastră.

— E adevărat. Deci, până una alta, trebuie să avem răbdare.

Atunci Winnetou ridică mâna în semn că vrea să exprime o părere diferită şi zise:

— Orice războinic poate lupta în două feluri: el poate să atace sau să se apere. Winnetou, când nu ştie cum să se apere, sau dacă poate să se apere, preferă să atace. E mai rapid, mai sigur şi e şi mai vitejesc.

— Deci fratele meu roşu nici nu vrea să afle planul *tramp*-ilor? întrebă Old Firehand.

— Îl va afla în orice caz; dar de ce să se lase silit căpetenia apaşilor să acţioneze după planul lor, când îi este uşor să-i silească el pe ei să se orienteze după al lui?

— Ah, vasăzică ai un plan?

— Da. Aceşti indivizi nu sunt nişte războinici cu care e o onoare să lupţi, ci nişte câini râioşi, care trebuiesc omorâţi cu bâta. De ce să aştept până mă muşcă un astfel de câine, dacă-l pot omorî înainte cu o lovitură, sau dacă-l pot sugruma într-o capcană?

— Ştii o capcană potrivită pentru *tramp*-i?

— Cunosc una şi o să le-o pregătim. Aceşti coioţi vin ca să jefuiască, ei caută casa de bani. Dacă ea se află aici, vin şi ei aici, dacă e în altă parte, se duc acolo, iar dacă se află în

trăsura de foc[1], se vor urca şi ei şi vor călători spre pieire, fără să dăuneze cu nimic celor care locuiesc aici.

— A, încep să înţeleg! strigă Old Firehand. Ce plan formidabil! Te gândeşti să-i ademenim în tren?

— Da. Winnetou nu se pricepe deloc la bidiviul de foc şi la felul cum trebuie condus. El a dat ideea, iar fraţii săi albi să se gândească la punerea ei în practică.

— Să-i ademenim într-un tren? întrebă inginerul. Dar la ce bun? Putem doar să-i aşteptăm aici şi să-i nimicim, întinzându-le o cursă.

— Metodă prin care mulţi dintre noi ar urma însă să moară! replică Old Firehand. Pe când dacă se urcă într-un tren, îi putem duce într-un loc în care trebuie să se predea fără să ne poată face mult rău.

— Nici prin gând n-o să le treacă să se urce în tren!

— Se vor urca, dacă-i ademenim cu casa de bani.

— Vasăzică, să pun casa în tren?

Era o întrebare de care nu l-ai fi crezut capabil pe inginerul care părea totuşi un om inteligent. Winnetou făcu un gest de dispreţ, iar Old Firehand răspunse:

— Cine vă cere aşa ceva? E suficient că bandiţii să fi convinşi că banii se găsesc în tren. Îl angajaţi ca funcţionar pe cel care vine să iscodească şi vă prefaceţi că-i acordaţi cea mai mare încredere. Îi comunicaţi că staţionează un tren aici în care se găseşte o sumă mare de bani. Atunci or să vină cu siguranţă şi or să se înghesuie toţi în vagoane. O dată ce s-au urcat, trenul porneşte. N-aveţi la dispoziţie un tren pentru acest scop?

— O, da, am câte vagoane vreţi! Şi aş lua şi răspunderea asupra mea cu plăcere, dac-aş fi cât de cât convins de reuşită. Dar mai sunt şi alte probleme. Cine să conducă locomotiva? E absolut sigur că maşinistul şi fochistul vor fi împuşcaţi de bandiţi!

---

[1] Trenul, în exprimarea plastică a pieilor-roşii.

— *Pshaw!* Cred că se va găsi un, maşinist, iar fochist voi fi eu. Dar despre amănuntele astea o să mai vorbim noi. Presupun că *tramp*-ii vor sosi azi la Eagle-tail, căci acolo voiau să se ducă întâi. Deci putem să fixăm data loviturii pentru noaptea de mâine. Apoi trebuie să determinăm locul în care-i ducem pe bandiţi. Acest loc îl vom căuta încă în cursul dimineţii de azi, pentru că iscoadele sosesc probabil după-amiază. Aveţi o drezină, *sir?*

— Fireşte.

— Ei, atunci ieşim cu ea noi doi. Winnetou nu poate veni cu noi; trebuie să stea ascuns, pentru ca prezenţa lui ne-ar trăda intenţiile. Nici pe mine nu trebuie să mă recunoască nimeni; am prevăzut asta, de aceea mi-am adus un costum vechi de pânză.

Figura inginerului exprima o nedumerire crescândă.

— Sir — zise — dumneavoastră vorbiţi despre chestiunea asta ca un peşte despre înot. Mie însă nu mi se pare deloc aşa de uşoară şi de firească. Cum le dăm de veste bandiţilor? Cum îi facem să se comporte cum vrem noi?

— Ce întrebare! Noul funcţionar vă va trage de limbă şi tot ce-l veţi face să creadă, el o va comunica în taină tovarăşilor săi, ca fiind adevărul deplin.

— Bine. Dar dacă le dă în gând să nu se urce în tren? Dacă preferă să distrugă şinele într-un loc anumit ca să provoace o deraiere?

— Puteţi evita uşor asta, spunându-i pretinsului conţopist că fiecare din aceste trenuri care duc bani e precedat de o locomotivă de siguranţă. Atunci or să renunţe la distrugerea şinelor. Dacă sunteţi deştept, totul se va petrece fără complicaţii. Trebuit să aveţi grijă ca noul funcţionar să fie foarte ocupat şi să-l reţineţi şi prin amabilitate în aşa fel, încât până la ora culcării să nu iasă din casă şi să nu poată vorbi cu nimeni. Apoi îi daţi o cameră la etaj, care are o singură fereastră. Acoperişul plat se găseşte doar la un cot deasupra;

eu mă urc pe acoperiş şi voi auzi fiecare cuvânt din ceea ce va vorbi.

— Credeţi, deci, că va vorbi cu cineva pe fereastră?

— Sigur că da. Cel care se dă drept Haller urmează să vă spioneze, iar celălalt care vine cu el are rolul de a transmite mesaje. Altfel nici nu e cu putinţă; o să vă daţi seama în curând. Acest al doilea va cere şi el de lucru ca să poată rămâne aici, dar nu-şi va începe slujba dintr-un motiv oarecare, ca să poată părăsi localitatea oricând. Va încerca să vorbească cu funcţionarul ca să afle noutăţi, dar nu se poate întâlni cu el înainte de ora culcării. Atunci se va furişa pe după casă; aşa-zisul funcţionar va deschide fereastra, iar eu voi auzi tot de pe acoperiş. Fireşte că acum totul vi se pare încă dificil şi foarte aventuros, pentru că nu sunteţi un *westman*; dar când veţi fi prins exact cum stau lucrurile, veţi vedea că totul e de la sine înţeles.

— *Howgh!* întări indianul. Fraţii mei albi să caute acum un loc potrivit pentru ca să închidem capcana. Când se vor fi întors, o să plec eu pe furiş, ca să nu stau pe-aici fără rost.

— Unde vrea să se ducă fratele meu până una alta?

— Winnetou e acasă pretutindeni, în pădure şi în prerie.

— Căpetenia apaşilor poate avea parte de companie, dacă vrea. *Rafter*-ii şi vânătorii mei au primit de la mine dispoziţia să vină într-un loc situat la o oră de drum călare, mai la vale de Eagle-tail. Au misiunea să-i observe pe bandiţi de acolo. Mătuşa Droll se află printre ei.

— Uf! strigă apaşul în timp ce figura sa atât de serioasă căpătă o expresie de veselie. Mătuşa Droll e o faţă-palidă cumsecade, curajoasă şi deşteaptă. Winnetou se va duce să-l vadă.

— Bun! Fratele meu roşu va mai găsi acolo şi alţi bărbaţi de ispravă, pe Tom-cel-Negru, pe Humply-Bill şi pe Gunstick-Uncle, numai bărbaţi pe care-i cunoaşte măcar din auzite. Deocamdată însă, ar fi bine să vină cu mine în camera mea şi

să aştepte acolo până ne întoarcem.

Înainte de sosirea lui Winnetou, inginerul îl instalase pe Old Firehand într-o odăiţă; acum acesta se retrase acolo cu Winnetou, ca să se schimbe, dezbrăcând costumul de vânătoare bătător la ochi şi punând costumul în care putea fi luat de către muncitorii de la căile ferate drept un tovarăş nou. În curând, drezina fu gata de plecare. Old Firehand şi cu inginerul se aşezară pe locurile din faţă şi doi muncitori se urcară pe saşiul roţilor alergătoare ca să pună în mişcare tijele. Vehiculul trecu prin localitate, acum animată peste tot de muncitori cu braţe harnice şi ieşi pe linia ferată de pe câmpie, terminată de pe atunci până la Kit Karson.

Între timp, apaşul se instala comod şi nu scăpă ocazia să tragă în sfârşit un pui de somn. Când se întoarseră cei doi, îl treziră. Află că Old Firehand găsise un loc foarte potrivit şi dădu din cap, satisfăcut:

— Aşa e bine! Câinii or să urle de groază şi or să tremure de spaimă. Winnetou încalecă acum şi se duse la mătuşa Droll ca să-i spună lui şi *rafter*-ilor să fie pregătiţi.

Ieşi din casă furişându-se până-n locul unde erau caii.

Abia trecuse pauza de prânz a muncitorilor, când apărură dinspre râu doi călăreţi ce se apropiau încet. După descrierea dată de yankeu era neîndoielnic că sunt cei aşteptaţi. Îl treziră pe Hartley şi acesta-i recunoscu cu toată certitudinea. Atunci Old Firehand îşi ocupă postul din camera vecină cu biroul pentru ca, prin uşa întredeschisă, să devină martorul întrevederii.

Inginerul se afla în biroul lui când intrară. Cei doi bărbaţi salutară politicos, apoi unul dintre ei îi înmâna scrisoarea de recomandare, fără să spună deocamdată nimic despre scopul venirii lor. Inginerul citi scrisoarea, apoi zise pe un ton prietenos:

— Aţi fost în slujbă la prietenul meu Norton? Ce mai face?

Urmară câteva întrebări şi răspunsuri obişnuite în asemenea situaţii, apoi inginerul se interesă de motivul plecării funcţionarului de la Kinsley. Cel în cauză povesti o istorie jalnică conformă cu conţinutul scrisorii, dar inventată de el. Inginerul îl ascultă cu atenţie, apoi zise:

— E foarte trist şi în orice caz îmi trezeşte compătimirea, mai ales că văd din aceste rânduri că v-aţi bucurat de bunăvoinţa şi încrederea lui Norton. De aceea rugămintea lui către mine, de a vă da un post, nu va rămâne zadarnică. E adevărat că mai am pe cineva pentru lucrări de birou, dar de mai multă vreme am nevoie de un om căruia să-i pot încredinţa lucruri confidenţiale şi importante. Credeţi că aş putea să încerc cu dumneavoastră?

— Sir — răspunse pretinsul Haller cu bucurie — puneţi-mă la încercare! Sunt convins că veţi fi mulţumit!

— *Well,* hai să încercăm! Despre salariu să nu discutăm acum; întâi trebuie să vă cunosc mai bine şi asta se poate face în câteva zile. Cu cât sunteţi mai priceput, cu atât veţi fi mai bine plătit. Acum sunt foarte ocupat. Deocamdată, plimbaţi-vă prin localitate şi reveniţi pe la ora cinci. Până atunci, aleg câţiva muncitori. O să staţi aici, în casa mea, o să mâncaţi la masa mea şi vă veţi conforma deci programului casei. Nu doresc să vă amestecaţi cu muncitorii de rând. La ora zece fix se închide uşa.

— Asta-mi convine, *sir,* căci şi până acum tot aşa am dus-o — îl asigură omul, care simţea o vie satisfacţie în urma simplului fapt că fusese angajat. Apoi adăugă: Şi acum, încă o rugăminte cu privire la tovarăşul meu de drum. Nu cumva aveţi să-i daţi de lucru?

— Ce fel de lucru?

— Orice fel — răspunse celălalt cu modestie. Sunt bucuros dacă găsesc o ocupaţie.

— Cum vă cheamă?

— Dugby. M-am întâlnit cu domnul Haller pe drum şi l-am

însoţit când am auzit că va lucra aici, la căile ferate.

— Şi ce-aţi făcut până acum, master Dugby?

— Am fost mai multă vreme cowboy la o fermă de pe Las Animas. Era o viaţă cam aspră, pe care nu mai puteam s-o îndur, aşa că am plecat. Colac peste pupăză, m-am certat în ultima zi cu un alt văcar, un tip violent, care a scos cuţitul şi m-a rănit la mână. Rana nu s-a vindecat încă bine; dar sper că peste două-trei zile o să mă pot folosi de ea, dacă vreţi să-mi daţi de lucru.

— Mă rog, de lucru putem să vă dăm oricând. Rămâneţi prin urmare aici, până una alta; îngrijiţi-vă mâna şi când vă veţi face bine, prezentaţi-vă. Puteţi pleca acum.

Indivizii părăsiră biroul. Inginerul intră în odaia alăturată şi spuse către Old Firehand:

— Aţi avut perfectă dreptate, *sir!* Acest Dugby a avut grijă să nu fie obligat să muncească, ca să aibă timp să se ducă la Eagle-tail. Avea mâna bandajată.

— Fără îndoială că n-are nimic la mână. De ce l-aţi comandat pe funcţionar abia pentru ora cinci?

— Pentru că era vorba să-l ţin ocupat până la ora culcării. Dacă începeam mai devreme, îl oboseam şi pe el şi pe mine şi i s-ar fi părut curios că orele de birou durează atâta.

— Foarte just. Mai rămân în orice caz cinci ore până la zece şi n-o să fie prea uşor să-l împiedicăm să ia legătura cu ceilalţi.

Astfel, prima parte a preludiului era încheiată. Nu se putea trece la a două decât după ce se ascultă convorbirea dintre cele două iscoade. Până atunci mai era timp destul, un răgaz pe care Old Firehand îl folosi ca să doarmă. Când se trezi, se făcuse aproape întuneric şi negrul intră aducându-i cina. Spre ora şase veni inginerul să-l anunţe că noul său funcţionar luase de mult masa şi se retrage acum în camera lui.

Old Firehand urcă deci etajul, de unde, printr-un

chepeng, puteai ajunge pe acoperiş. Acolo se întinse pe burtă şi se târî până la streaşină, în locul sub care, după cum se informase, se afla fereastra în cauză.

După ce stătu câtva timp liniştit în aşteptare, auzi dedesubt zgomotul unei uşi, nişte paşi se apropiau de fereastră, prin care răzbi lumina unei lămpi croind o zonă luminată în întunericul de afară. Acoperişul consta dintr-un strat subţire de scânduri peste care era fixat în cuie un strat de tablă zincată. Aşa cum Old Firehand auzise fiecare mişcare de jos, tot aşa şi cel din cameră putea să-l audă, deci trebuia să fie foarte prudent.

Acum, vânătorul se strădui să pătrundă întunericul cu ochii şi nu în zadar. În apropierea pătratului de lumină venind din fereastră zări o figură. Apoi se auzi fereastra deschizându-se.

— Tâmpitule! murmură o voce reţinută, dar furioasă. Stinge lampa! Lumina cade direct pe mine!

— Tâmpit eşti tu! răspunse funcţionarul. De ce vii de pe acum! Lumea din casă e încă trează. Vino peste o oră!

— Bine! Dar spune-mi, barem, dacă ai vreo veste?

— Şi încă ce veste!

— Bună?

— Extraordinară! E cu mult, mult mai minunată decât puteam bănui! Dar du-te acum! Ar putea să te vadă!

Fereastra se închise şi individul dispăru din apropierea casei. Iată că Old Firehand se vedea silit să mai stea o oră şi mai bine în aşteptate, fără să se mişte. Timpul trecu foarte încet. Prin casele şi cocioabele din vale luminile mai ardeau. Dar aici sus, în jurul casei inginerului, totul era învăluit în beznă. Old Firehand auzi că fereastra se deschide din nou; lampa nu mai ardea. Aşa-zisul funcţionar îşi aştepta complicele. Nu mult după aceea se auzi scrâşnetul uşor al pietricelelor călcate de un picior de om.

— Dugby! şuşoti funcţionarul din fereastră.

— Da — răspunse cel strigat.

— Unde eşti? Nu te văd!

— Lipit de zid, sub fereastra ta.

— Nu se mai vede lumină în casă?

— E întuneric peste tot. M-am furişat de două ori de jur împrejurul casei. Toată lumea doarme. Ce ai să-mi spui?

— Că nu facem nici o treabă cu casa de bani de aici. Salariile se plătesc cu chenzina şi ieri a fost zi de plată. Ar trebui, deci, să aşteptăm două săptămâni întregi, ceea ce e imposibil. Nu sunt nici trei sute de dolari în casă; pentru atâta nu merită.

— Despre asta ziceai adineauri că e o veste extraordinară, minunată? Prost mai eşti!

— Taci! Sigur că nu-i nici o afacere cu casa de aici; dar mâine noapte va trece pe aici un tren cu patru sute de mii de dolari!

— Aiurea!

— Ba e adevărat! M-am convins cu ochii mei. Trenul vine de la Kansas City şi se duce la Kit Karson, unde banii urmează să fie folosiţi pentru construirea liniei noi. Am citit scrisoarea şi telegrama. Inginerul ăsta prostănac are încredere în mine ca în el însuşi.

— La ce ne foloseşte asta! Trenul doar trece!

— Tâmpitule! Se opreşte aici şi stă cinci minute încheiate.

— Ei, drăcie!

— Iar eu şi cu tine o să stăm pe locomotivă.

— Ia te uită! Aiurezi!

— Aş, de unde! Trenul va fi luat în primire de un funcţionar special la Carlyle. Omul acela rămâne pe locomotivă până aici, pe urmă însoţeşte trenul chiar până la Wallace, ca să predea acolo încărcătura.

— Şi acel funcţionar special urmează să fii chiar tu?

— Exact! Iar tu ai să vii cu mine. Adică ţi se permite să

vii. Inginerul mi-a dat voie să-mi aleg un om care să mă însoţească şi când l-am întrebat pe cine-mi propune, mi-a răspuns că în privinţa asta n-are să-mi prescrie nimic. Atunci se înţelege de la sine că te aleg pe tine.

— Mă, dar o încredere atât de rapidă şi de necondiţionată nu ţi se pare suspectă?

— În fond, da. Dar din toate trag concluzia că are nevoie de un om de încredere şi că nu l-a avut până acum. Faimoasa scrisoare de recomandare şi-a făcut pesemne efectul. Şi afară de asta, marea încredere câştigată atât de rapid nu mă prea pune pe gânduri, pentru că afacerea e cu cântec: misiunea nu e lipsită de primejdie.

— Ah! Asta mă linişteşte cu totul! O fi pesemne o linie prost construită?

— Nu, deşi, de fapt, e doar o linie provizorie, după câte mi-am dat seama din registre şi planuri. Dar poţi să-ţi închipui că la o cale ferată atât de importantă şi nouă nu sunt destui funcţionari verificaţi. Au mecanici pe care nu-i cunosc încă şi ca fochişti se prezintă oameni cu un trecut şi o purtare dubioasă. Acum gândeşte-te că e vorba de un tren care duce aproape o jumătate milion de dolari şi e condus de un astfel de mecanic şi fochist. Dacă cei doi tipi sunt înţeleşi între ei, pot să oprească cu uşurinţă trenul undeva, pe linie şi să se facă nevăzuţi cu banii. De aceea trebuie să-i însoţească un funcţionar şi cum ei sunt doi, urmează să-şi ia şi el un ajutor. Să ne înţelegem, e vorba de un fel de misiune poliţienească. O să avem fiecare un revolver încărcat în buzunar, ca să-i putem împuşca pe loc dacă tipii manifestă vreo intenţie criminală.

— Mă, ştii că asta are haz! Noi să păzim banii! O să silim tipii să oprească pe parcurs şi o să ne luăm dolarii.

— Asta nu se poate, fiindcă, afară de mecanic şi de fochist, mai e un conducător şi un funcţionar al casieriei de la Kansas City, care duce banii într-o valiză. Amândoi sunt bine

înarmaţi. Chiar dacă am reuşi să-i silim pe primii doi să oprească trenul, ceilalţi doi ar intra numaidecât la bănuieli şi şi-ar apăra vagonul. Nu, trebuie să procedăm cu totul altfel. Trebuie să-i atacăm cu forţe superioare şi anume într-un loc unde nu se poate presupune că aşa ceva să se întâmple, deci aici.

— Şi crezi că reuşim?

— Fireşte! Nu e nici c îndoială în privinţa asta şi nici unul dintre noi nu va păţi nimic. Sunt atât de convins, că te trimit acum ca să-l înştiinţezi pe „colonel”.

— Nu se poate călări pe întunericul ăsta, mai ales că nu cunosc regiunea.

— Atunci poţi să aştepţi până dimineaţa; dar va fi ultimul moment, fiindcă până după-amiază trebuie să primesc răspunsul. Să dai pinteni calului, chiar dacă l-ai forţa până crapă.

— Şi ce să spun?

— Tot ce ţi-am spus eu acum. Trenul soseşte aici la ora trei fix noaptea. Noi doi suntem pe locomotivă şi în clipa în care opreşte, avem grijă de mecanic şi de fochist. La nevoie, îi împuşcăm. Între timp, „colonelul” trebuie să se fi postat cu ai noştri de-a lungul liniei şi să se urce în vagoane imediat. În faţa unei asemenea superiorităţi numerice, cei câţiva locuitori din Sheridan, treji la ora aceea şi cei trei-patru funcţionari cu care vom avea de-a face vor fi atât de uluiţi că nici n-or să-şi revină la timp ca să se apere.

— Hm, planul nu e prost! O sumă fantastică! Dacă împărţim în părţi egale, fiecare urmează să ia două mii de dolari. Sper că colonelul acceptă propunerea. Cum să-ţi aduc răspunsul lui?

— Asta-i o chestiune delicată. Trebuie să evităm să ne întâlnim personal. Şi nu ştiu dacă o să avem timpul şi ocazia potrivite. Trebuie să mă înştiinţezi printr-o scrisoare.

— N-o să fie şi mai bătător la ochi? Dacă-ţi trimit un

curier...

— Un curier? Cine a spus aşa ceva? îl întrerupse funcţionarul. Ar fi cea mai mare prostie pe care am putea s-o facem. Nu pot să-ţi spun încă dacă am să apuc să părăsesc casa; deci trebuie să-mi spui totul în scris şi să ascunzi hârtia pe undeva, prin apropiere.

— Dar unde?

— Hm! Trebuie să stabilim un loc la care pot ajunge fără să se observe şi fără să fie nevoie de timp mult. Ştiu de pe acum că în cursul dimineţii o să am mult de lucru; sunt de completat lungi state de salarii, aşa mi-a spus inginerul. Dar în orice caz, o să am o dată răgazul să mă duc până la poarta casei. Chiar lângă poartă e un butoi pentru apă de ploaie în dosul căruia poţi să ascunzi hârtia. Dacă aşezi o piatră peste ea, nici un nechemat n-o s-o găsească.

— Cum afli însă că hârtia a fost aşezată în locul cuvenit? Că doar nu poţi să te duci mereu până la butoi aşa, degeaba!

— Şi asta se poate rezolva. De fapt, urmează să-ţi spun sau să-ţi dau de veste că poţi să te urci cu mine în trenul cu bani. Am să întreb de tine puţin după ora prânzului. Atunci vii să vezi pentru ce te-am căutat şi cu ocazia asta ascunzi hârtia, iar eu voi şti că se află la locul ei. Eşti de acord?

— Da.

— Şi grăbeşte-te la dus şi la întors. Şi acum, noapte bună!

Celălalt îi dădu şi el noapte bună şi dispăru fără zgomot. Fereastra se închise încetişor. Old Firehand mai rămase nemişcat câtăva vreme, apoi se târî cu prudenţă până la chepeng ca să coboare. Se furişă pe trepte în jos, până-n camera inginerului, care-l aştepta treaz, şi-i povesti ce auzise, exprimându-şi convingerea că lucrurile vor decurge în felul plănuit. Apoi se despărţiră ca să se ducă la culcare.

A doua zi, Old Firehand se trezi devreme. Fiind obişnuit cu activitatea şi mişcarea, nu-i venea uşor să stea liniştit şi

ascuns în cameră, dar n-avea încotro. Să fi fost cam unsprezece când inginerul intră în camera lui, ca să-i spună că funcţionarul se ocupă cu zel de lucrarea ce-i fusese încredinţată şi că-şi dă toată osteneala să pară un om destoinic. În clipa aceea Old Firehand zări un om mărunt şi cocoşat, îmbrăcat într-un veston de vânătoare de piele, purtând în bandulieră o puşcă lungă şi urcând colina.

— Humply-Bill! strigă uimit şi adăugă explicaţia: Face parte dintre oamenii mei. Trebuie să se fi întâmplat ceva neaşteptat, altfel nu s-ar fi arătat pe-aici. Sper să nu fie ceva prea grav. Ştie că mă aflu aici incognito, ca să zic aşa, deci n-o să întrebe despre mine pe nimeni în afară de dumneavoastră. Vreţi să-l aduceţi aici, *sir?*

Inginerul ieşi chiar în clipa în care Bill intră pe poartă.

— Sir — zise acesta — văd pe tăbliţa de pe uşă că aici stă un inginer. Pot să vorbesc cu domnul acela?

— Eu sunt. Intraţi.

Îl conduse în camera lui Old Firehand, care-l primi pe mărunţel întrebându-l ce-l determinase să vină în pofida celor stabilite înainte.

— Nici o grijă, sir; nu s-a întâmplat nimic rău — răspunse Bill. Poate că e chiar ceva bun, în orice caz e ceva ce trebuia să aflaţi. De aceea m-au ales pe mine să vă aduc vestea. Am călătorit în goană şi am urmat mereu calea ferată, ştiind că *tramp*-ii n-or să se arate în nici un caz în apropierea ei. Deci nu m-au observat. Calul l-am ascuns în pădure şi m-am apropiat în aşa fel încât nu cred că m-a văzut cineva de pe aici.

— Bun — zise Old Firehand dând din cap. Ce s-a întâmplat deci?

— Aseară, cum ştiţi, desigur, a venit Winnetou pe la noi. Asta i-a făcut o plăcere nespusă mătuşii Droll, dar şi ceilalţi erau foarte mândri să-l salute în mijlocul lor pe acest bărbat. Alesesem pentru tabără un loc pe care nu cred să-l poată găsi

vreunul dintre bandiţii ăştia. Dar ce să scape ochilor unui Winnetou! Cu puţin înainte iscodise tabăra *tramp*-ilor şi când se făcu întuneric complet, se duse acolo ca să-i observe şi eventual să asculte ce vorbesc. Văzând că nu mai vine până-n zori şi nici chiar după câteva ceasuri mai târziu, în toiul dimineţii, începuse să ne apuce îngrijorarea; dar era de prisos: nu păţise nimic; dimpotrivă, se apropiase în plină zi de *tramp*-i până la o distanţă de la care putea auzi ce vorbesc. Conversaţia asta de fapt nu erau vorbe, ci mai degrabă ţipete; sosise un trimis de-aici şi-i înnebunise pe toţi cu vestea pe care o aducea.

— Aha, Dugby!

— Da, Dugby, aşa-l chema pe tip. Povestea ceva despre o jumătate de milion de dolari şi că urmează să-i scoată dintr-un tren.

— Aşa e.

— Da? Şi apaşul ne-a spus aşa. Vasăzică, asta e capcana în care vreţi să-i ademeniţi! Dugby le-a spus *tramp*-ilor numai ce-aţi vrut dumneavoastră să le băgaţi în cap. Şi ştiţi, fără îndoială, că s-a dus la ei ca să le raporteze povestea?

— Da, face parte din planul nostru să se ducă să le spună.

— Dar trebuie să aflaţi şi dumneavoastră ce s-a hotărât apoi?

— Desigur! Am pus noi la cale ceva ca s-o aflăm curând după întoarcerea lui Dugby.

— Ei, nu mai aveţi nevoie de individul ăsta, fiindcă Winnetou a tras cu urechea şi a auzit tot. Pungaşii au ţipat atât de tare, de fericire, că se putea auzi cale de o poştă. Dugby are un cal prost, aşa că va sosi abia înspre prânz, deci Winnetou a fost foarte prevăzător trimiţându-mă aici. Fiindcă *tramp*-ii au adoptat numaidecât propunerile funcţionarului, urmând totuşi să schimbe un singur punct de program.

— Pe care?

— Cu privire la locul unde va avea loc atacul. Dat fiind că aici, la Sheridan, locuiesc o seamă de muncitori şi că un asemenea tren special trezeşte curiozitatea, bandiţii se gândesc că mulţi muncitori îşi vor părăsi probabil casele ca să se uite la tren. Prin urmare, ar putea opune o rezistenţă neaşteptată; indivizii doresc banii, dar nu ţin să-şi dea sângele pentru ei. De aceea nu vor ca funcţionarul să împiedice plecarea trenului din Sheridan, ci să-i silească pe mecanic şi pe fochist să oprească la o oarecare distanţă, pe linie deschisă.

— Au fixat un loc anume?

— Nu; dar au intenţia să aprindă un foc pe lângă şine, ca locomotiva să oprească în dreptul lui. Dacă mecanicul şi fochistul n-or să vrea să dea ascultare, au de gând să-i împuşte. Poate că nu vă convine schimbarea asta, *sir?*

— Ba da, fiindcă astfel evităm în orice caz pericolul de care trebuie să ţinem seama şi anume că s-ar putea încinge o bătălie între muncitorii de aici şi *tramp*-i. Apoi e de prisos să mai mergem cu cele două iscoade până la Carlyle. Nici nu mai e nevoie să ne ferim de ei de acum încolo. V-a spus Winnetou unde să vă postaţi?

— Da, în faţa tunelului care se deschide dincolo de pod.

— Exact! Dar să staţi ascunşi până ce trenul a ajuns în dreptul vostru. Restul se va vedea pe loc.

Acum se ştia cel puţin cum stăteau lucrurile şi se puteau trece la preparative. Telegraful se puse în funcţiune pentru a transmite la Carlyle directiva de a forma trenul şi pentru a cere trupe de la Fort Wallace. Până una alta, Humply-Bill mâncă şi bău, apoi se înapoie la fel de neobservat cum venise.

Spre prânz sosi vestea de la cele două staţiuni anunţate că directivele se vor executa. Vreo două ore mai târziu îl văzură venind pe Dugby, chemat printr-un mesager de pretinsul Haller. Old Firehand stătea cu inginerul în camera

sa. Amândoi îl observau pe bandit fără a fi văzuţi; acesta umblă o clipă la butoiul cu apa de ploaie.

— Primiţi-l în birou — zise Old Firehand — şi ţine-ţi-l de vorbă până vin şi eu. Mă duc să citesc biletul.

Inginerul se duse în camera sa de lucru şi îndată ce-l primi pe Dugby, Old Firehand ieşi pe poartă. Aruncând o privire spre butoi, zări o piatră alături şi, ridicând-o, văzu hârtia aşteptată; o despături şi citi rândurile scrise de „colonel”. Conţinutul corespundea exact cu raportul făcut de Humply-Bill. Old Firehand ascunse hârtia din nou sub piatră, apoi intră în birou, unde-l găsi pe Dugby stând într-o atitudine respectuoasă în faţa inginerului. Banditul nu-l recunoscu pe Old Firehand care purta acum un costum de pânză, aşa că se sperie cumplit când acesta îi puse mâna pe umăr şi-l întrebă pe un ton ameninţător:

— Ştii cine sunt, master Dugby?

— Nu — zise acesta perplex.

— Înseamnă că n-ai deschis bine ochii la ferma lui Butler. Sunt Old Firehand.

Scoase cuţitul din cingătoarea banditului şi un revolver dintr-un buzunar al pantalonului, fără ca acesta, îngrozit, să facă vreo mişcare ca să-l împiedice. Apoi zise către inginer:

— Vă rog, *sir,* duceţi-vă până sus, la conţopist şi spuneţi-i că Dugby a trecut pe aici, dar atât. Apoi întoarceţi-vă.

Inginerul ieşi. Old Firehand îl apăsă pe bandit de umeri aşezându-l pe un scaun, apoi îl legă de spetează cu o sfoară groasă pe care o găsi pe birou.

— Sir — spuse omul, revenindu-şi abia acum puţin din sperietură — de ce mă trataţi aşa? De ce m-aţi legat? Nu vă cunosc!

— Taci! îi porunci vânătorul punând mâna pe revolver. Dacă scoţi un sunet fără voia mea, îţi trag un glonţ în cap!

Ameninţat astfel, omul se făcu palid ca un mort şi nu mai îndrăzni nici să muşte din buze. Acum intră şi inginerul. Old

Firehand îi făcu semn să stea lângă uşă; el însuşi se postă la fereastră, dar în aşa fel încât să nu poată fi văzut de afară. Era convins că în curând curiozitatea îl va mâna pe funcţionar încoace. Într-adevăr, abia trecuseră vreo două minute, când văzu un braţ întinzându-se înainte, pe după butoi; posesorul braţului nu se vedea, fiindcă stătea lipit de pervazul uşii. Firehand îi făcu semn inginerului, care deschise uşa brusc, tocmai când conţopistul voia să se furişeze la etaj, trecând în faţa ei.

— *Master* Haller, n-ai vrea să intri puţin? îl invită inginerul.

Cel apostrofat mai avea încă hârtia în mână. O băgă repede în buzunar şi ascultă de invitaţie, vizibil încurcat. Dar ce se mai schimbă la faţă văzându-l pe tovarăşul său legat de scaun! Totuşi, se stăpâni repede şi reuşi într-adevăr să pară degajat, firesc.

— Ce hârtie-i aia, pe care ai băgat-o în buzunar? îl întrebă Old Firehand.

— O pungă veche — răspunse *tramp*-ul.

— Aşa? Ia arată-mi-o!

Individul îi aruncă o privire mirată şi răspunse:

— De unde şi până unde aveţi dreptul să-mi daţi un ordin atât de absurd? Cine sunteţi, în fond? Nu vă cunosc.

— Ba îl cunoşti! interveni inginerul. E Old Firehand!

— Old Fi...! strigă, sau mai bine zis ţipă banditul. De speriat ce era, ultima silabă îi rămase în gât. Ochii lui căscaţi erau aţintiţi asupra vânătorului.

— Da, eu sunt — confirmă acesta. N-aţi prea bănuit că o să mă găsiţi aici. Iar în ce priveşte conţinutul buzunarelor dumitale, mi se pare că am mai multe drepturi asupra lui decât dumneata însuţi. Ia să vedem!

Întâi, fără că banditul să îndrăznească să se opună, Old Firehand îi luă cuţitul, apoi îi scoase un revolver încărcat din buzunar, pe urmă găsi şi scrisoarea.

— *Sir,* cu ce drept faceţi asta? întrebă banditul cu mânie reţinută.

— În primul rând, cu dreptul celui mai tare şi al omului cinstit, apoi domnul Charoy, care reprezintă autoritatea poliţienească în această localitate, m-a însărcinat să-i ţin eu locul în această chestiune.

— În care chestiune? Ce am asupra mea e proprietatea mea. N-am făcut nimic ilegal şi am dreptul să aflu de ce mă trataţi ca pe un hoţ.

— Ca pe un hoţ? *Pshaw!* Ferice de dumneata dacă ar fi doar atât! Nu e vorba numai de un furt, ci în primul rând de un omor şi în al doilea rând de ceva încă şi mai grav decât o simplă crimă şi anume de atacul asupra unui tren şi de jefuirea lui, cu care prilej n-ar muri numai un singur om. Dumneata faci parte dintre *tramp*-ii care i-au atacat pe osagi la Osaga-nook, au luat cu asalt ferma lui Butler şi care acum vor să scoată o jumătate de milion de dolari din trenul care-i transportă.

Se vedea bine ce spaimă îi cuprinse pe amândoi, dar cel care se dădea drept Haller se stăpâni şi răspunse, dându-şi aerul unui om perfect nevinovat:

— Nu ştiu nimic din câte spuneţi.

— Totuşi, ai venit aici numai cu scopul de a iscodi care ar fi cel mai bun prilej şi de a-ţi înştiinţa tovarăşii.

— Eu? N-am ieşit din casă nici măcar o clipă!

— Foarte adevărat; dar amicul dumitale a făcut pe mesagerul. Şi ce-aţi discutat aseară prin fereastra deschisă? Am stat pe acoperiş, deasupra ferestrei şi am auzit fiecare cuvânt. Pe hârtia asta scrie răspunsul pe care vi-l trimite „colonelul" roşcat. *Tramp*-ii îşi au tabăra nu departe, la Eagle-tail. Vor să vină noaptea pe aici, să se posteze de-a lungul liniei ferate dincolo de Sheridan şi să aprindă un foc, care să vă arate vouă locul unde urmează să-l siliţi pe mecanic să oprească trenul; apoi vor să scoată banii din tren.

— *Sir!* bâigui individul, neputând să-şi mai ascundă spaima — dacă există într-adevăr oameni care vor să întreprindă aşa ceva, e doar un concurs de împrejurări cu totul necunoscut de mine, care dă impresia că sunt asociat cu aceşti criminali. Sunt un om cinstit şi...

— Ia mai taci! porunci Old Firehand. Un om cinstit nu ucide!

— Vreţi să susţineţi cumva că am ucis?

— Sigur! Amândoi sunteţi ucigaşi. Unde e medicul, unde e ajutorul lui, pe care i-aţi urmărit voi împreună cu „colonelul” roşcat? Nu l-aţi omorât pe funcţionar pentru că aveaţi nevoie de scrisoarea lui de recomandare, ca să te prezinţi aici în locul lui, dându-te drept Haller şi ca să-ţi uşurezi astfel misiunea de spion? Şi nu i-aţi luat oare şarlatanului toţi banii pe care-i avea?

— *Sir,* eu... nu ştiu nimic... din toate astea — se bâlbâi banditul.

— Nu? Atunci am să ţi-o dovedesc imediat. Dar ca să nu-ţi dea în gând să încerci să ne scapi, am să mă asigur de persoana dumitale. Domnule Charoy, fiţi atât de bun şi legaţi mâinile acestui individ la spate. Îl ţin eu.

Auzind aceste cuvinte, banditul se repezi spre uşă ca să fugă. Dar Old Firehand era mai rapid. Îl prinse, îl trase înapoi şi-l ţinu strâns, deşi omul se zbătea cu putere, aşa încât inginerul putu să-l lege fără greutate. Apoi îl dezlegară pe Dugby de scaun şi-i conduseră pe amândoi în camera în care stătea Hartley, rănitul. Acesta se ridică în capul oaselor văzându-i şi strigă:

— Ia te uită! Indivizii care m-au jefuit şi l-au omorât pe bietul Haller! Şi unde-i al treilea?

— Lipseşte pentru moment, dar o să ne cadă în mâini şi el — răspunse Old Firehand. Ei neagă că ar fi comis fapta.

— Neagă? Îi recunosc cu toată certitudinea şi pot să depun o mie de jurăminte că ei au fost!

— Nici nu e nevoie de mărturia dumitale, master Hartley. Avem destule dovezi ca să ştim cu cine avem de-a face.

— Bun! Dar cum stau lucrurile cu banii mei?

— O să mai vedem. Pentru moment, le-am luat doar armele şi hârtia asta care-i demască.

Bandiţii nu mai ziceau nimic; îşi dădeau seama că ar fi fost ridicol să mai nege. Acum li se goliră complet buzunarele. Se găsiră şi bancnotele care reprezentau partea lor din jaf şi care fură înapoiate lui Hartley. Mărturisiră acum că restul e în posesia „colonelului”. Apoi fură legaţi şi de picioare şi culcaţi pe jos. Casa nu avea pivniţă sau altă încăpere sigură unde ar fi putut fi închişi. Dar Hartley era atât de înverşunat împotriva lor, că nu s-ar fi putut găsi paznic mai vigilent. Primi un revolver cu indicaţia să-i împuşte pe loc dacă încearcă cumva să desfacă legăturile.

Acum se putea trece la pregătirile celelalte în vederea executării planului. Nu mai era nevoie să-i instaleze pe cei doi *tramp*-i pe locomotivă, prin urmare nici să plece cu ei la Carlyle cu drezina, aşa că trimiseră doar o telegramă acolo, cu indicaţia ca trenul să pornească la o oră anumită şi să se oprească înainte de a intra în Sheridan, într-un loc anumit, unde urma să fie preluat de Old Firehand.

Ceva mai târziu, în cursul după-amiezii, sosi vestea telegrafică de la Fort Wallace că îndată ce se va întuneca, va porni un grup de soldaţi şi se va afla pe la miezul nopţii la locul întâlnirii.

10. La Eagle-Tail

Muncitorii de la Sheridan erau în majoritate germani şi irlandezi. Deocamdată nu bănuiau nimic din cele petrecute până acum; nu fuseseră puşi la curent, fiindcă se presupunea că şeful bandiţilor va fi trimis iscoade să-i observe şi că aceste iscoade ar putea fi avertizate, observând comportarea oamenilor. Dar când se făcu ora încetării lucrului, inginerul împărtăşi lui *overseer of the workmen* (contramaistrului) tot ce era necesar şi-i dădu însărcinarea să-i înştiinţeze în mod discret pe muncitori de cele întâmplate.

Contramaistrul era originar din New-Hampshire şi avea în urma să o viaţă agitată. Îşi făcuse ucenicia în branşa construcţiilor şi lucrase câţiva ani în această meserie, dar nu ajunsese să-i creeze o situaţie independentă, de aceea se apucase de altă profesiune, lucru de loc ruşinos pentru un yankeu. Însă nici în noua meserie nu-l favorizase norocul, aşa că-şi luase rămân bun de la ţinuturile răsăritene şi trecuse la apus de Mississippi sa să şi-l caute acolo, din păcate cu acelaşi insucces. Acum, în sfârşit, găsise la Sheridan un post în care-şi putea valorifica cunoştinţele mai demult dobândite; nu se simţea însă deloc mulţumit. Cine a respirat o dată aerul preriei şi al codrilor seculari nu se adaptează decât cu greu, sau chiar deloc, unor condiţii de viaţă bine orânduite.

Acest om, pe nume Watson, se bucură nespus auzind de cele ce urmau să se petreacă.

— Har Domnului — zise — în sfârşit o schimbare în monotonia asta cotidiană! Bătrâna mea carabină a stat destul părăsită într-un colţ, aşteptând cu jind să mai glăsuiască o dată, spunând o vorbuliţă cu rost. Bănuiesc că astăzi va avea prilejul s-o facă. Dar e ceva curios. Numele pe care l-aţi pomenit nu mi-e necunoscut, *sir.* „Colonelul” roşcat? Şi-l cheamă Brinkley? M-am întâlnit o dată cu un Brinkley, care

avea părul vopsit în roşu, scalpul său natural fiind însă de culoare închisă. Era cât p-aci să plătesc întâlnirea asta cu viaţa.

— Unde şi când s-a petrecut întâlnirea? întrebă Old Firehand.

— Acum doi ani şi anume tocmai pe la Grand River. Fusesem în munţi, pe la Lacul de Argint, cu un coleg, un neamţ cu numele de Engel; voiam să ne ducem la Pueblo şi apoi pe şoseaua din Arkansas spre est, ca să ne procurăm unelte pentru o treabă care ne-ar fi adus milioane.

Old Firehand ascultă cu şi mai mare interes.

— Îl chema Engel? întrebă. O treabă care urma să vă aducă milioane? Putem să aflăm mai multe amănunte?

— De ce nu? Ne-am jurat, ce-i drept, unul altuia tăcerea cea mai deplină, dar milioanele s-au dus, fiindcă n-am apucat să ne executăm planul; socotesc, prin urmare, că nu mai sunt legat prin jurământ. Era vorba de găsirea unei comori uriaşe, scufundate în apele Lacului de Argint.

Inginerul izbucni într-un hohot de râs neîncrezător, de aceea contramaistrul continuă, după cum urmează:

— Pare ceva scos dintr-un roman de aventuri, dar e totuşi adevărat. Dumneavoastră, domnule Firehand, sunteţi unul dintre cei mai renumiţi *westmeni* şi aţi păţit şi trăit desigur multe lucruri pe care, dacă v-aţi apuca să le povestiţi, nimeni nu le-ar crede posibile. Poate că cel puţin dumneavoastră nu râdeţi de vorbele mele.

— Nici nu mă gândesc! răspunse vânătorul cu toată seriozitatea. Sunt gata să vă dau crezare şi am motive bine întemeiate s-o fac. Şi eu am aflat cu toată certitudinea că ar exista o comoară scufundată în adâncul lacului.

— Într-adevăr? Ei bine, cred că aş putea jura cu conştiinţa curată că e adevărată povestea cu comoara. Cel care ne-a spus-o nu ne-a minţit, asta-i sigur.

— Cine era?

— Un indian bătrân. Nu mai văzusem niciodată un om atât de bătrân. Slăbise de tot de se făcuse ca un schelet şi ne-a spus el însuşi că a apucat cu mult peste o sută de veri. Zicea că-l cheamă Hauey-kolakakho, dar ne-a mărturisit confidenţial că în realitate numele lui e Tkhatci-tatli. Ce înseamnă aceste nume indiene nu ştiu.

— Ştiu eu — îl întrerupse Old Firehand. Primul e în limba tonkawa, al doilea aparţine limbii aztece, dar ambele au acelaşi înţeles şi anume „Marele Părinte”. Continuă, domnule Watson! Sunt foarte dornic să aflu în ce fel aţi făcut cunoştinţă cu acel indian.

— Ei bine, de fapt asta nu s-a petrecut într-un fel ieşit din comun sau oarecum aventuros. Greşisem socoteala timpului şi rămăsesem prea multă vreme în munţi, aşa că am fost surprins de primele zăpezi. Eram deci silit să rămân sus şi să caut un loc în care să aştept sfârşitul iernii fără să mor de foame. Singur-cuc, înzăpezit complet, nu era glumă! Spre norocul meu, m-am dus până la Lacul de Argint şi am zărit acolo o căsuţă de piatră din care ieşea fum; eram salvat. Proprietarul căsuţei era tocmai acel indian bătrân. Avea un nepot şi un strănepot care se chemau „Ursul-cel-Mare” şi „Ursul-cel-Mic” şi care...

— Ah! Nintropan-hauey şi Nintropan-homoş? interveni Old Firehand din nou.

— Da, aşa sunau cuvintele indiene. Îi cunoaşteţi cumva pe aceştia, *sir?*

— Da, dar continuă, continuă!

— Cei doi „urşi” plecaseră în munţii Wahsatch, unde au fost nevoiţi să rămână până-n primăvară. Iarna venise prea de timpuriu şi era cu neputinţă să treci de acolo prin masele de zăpadă până la Lacul de Argint. Aşa că am dat numai peste bătrân, dar nu era singur, mai primise înainte pe altcineva în căsuţa sa şi anume pe acest Engel, neamţul de care am pomenit, care se refugiase aici ca şi mine, de când

cu primul viscol. O să vă povestesc totul pe scurt, aşa că vă spun doar că am petrecut toţi trei toată iarna împreună. N-am dus lipsă de mâncare: era vânat destul; frigul însă îi dăunase bătrânului şi de cum începu să sufle o boare călduţă, a trebuit să-l îngropăm. Ne îndrăgise şi ca să se arate recunoscător pentru ajutorul nostru, ne-a împărtăşit taina despre comoara din Lacul de Argint. Avea o bucată de piele foarte veche, pe care era desenat cu precizie locul cu pricina şi ne-a îngăduit să facem o copie după acest desen. Din întâmplare, Engel avea hârtie asupra lui, fără de care n-am fi putut copia desenul, căci bătrânul nu voia să ne dea bucata de piele, ţinând s-o păstreze pentru cei doi „urşi”. A îngropat-o în ziua morţii sale, dar n-am aflat unde, căci i-am respectat dorinţa şi n-am încercat s-o căutăm. După ce i-am făcut mormântul am plecat. Engel cususe hârtia cu desenul în căptuşeala vestonului tău.

— N-aţi aşteptat întoarcerea celor doi „urşi”? întrebă Old Firehand.

— Nu.

— Asta a fost o mare greşeală.

— Se poate; dar trăisem luni de zile înzăpeziţi şi ne era dor de oameni. Am şi ajuns în curând printre oameni, dar ce fel de oameni! Am fost atacaţi de o ceată de indieni din tribul Utah, care ne-au jefuit complet. Ne-ar fi omorât, cu siguranţă, dar îl cunoscuseră pe bătrânul indian şi când au aflat că ne-am ocupat de el şi că după moartea sa l-am înmormântat, ne-au lăsat viaţa, ne-au restituit cel puţin hainele şi ne-au dat drumul. Au păstrat însă armele noastre, lucru pentru care au mai puteam să le fim recunoscători, dat fiind că fără arme eram expuşi tuturor primejdiilor, chiar şi celei de a muri de foame. Spre norocul, sau mai degrabă spre nenorocul nostru, ne-am întâlnit a treia zi cu un vânător de la care am primit carne. Când a auzit că vrem să ne ducem la Pueblo, a pretins că are aceeaşi ţintă şi ne-a îngăduit să-l întovărăşim.

— Acesta era roşcatul Brinkley?

— Da. Îşi zicea altfel pe atunci, dar am aflat mai târziu că-l cheamă aşa. Ne-a tras de limbă în fel şi chip, iar noi i-am spus tot: numai despre comoară din lac şi despre desenul pe care Engel îl avea asupra sa nu i-am spus nimic, fiindcă înfăţişarea lui nu inspira încredere. N-am ce face, am avut dintotdeauna o antipatie pentru oamenii cu părul roşu, deşi socotesc că nici printre ei nu sunt mai mulţi nemernici decât printre cei care poartă pe cap un scalp de altă culoare. Bineînţeles că tăcerea noastră nu ne-a folosit la mare lucru. Cum numai el posedă arme, plecă adesea la vânătoare şi atunci noi doi stăteam laolaltă şi vorbeam aproape numai despre comoară. Odată s-a întors pe furiş, s-a strecurat în spatele nostru şi ne-a ascultat convorbirea. Când a pornit din nou după vânat, m-a poftit să mă duc cu el, zicând că patru ochi văd mai mult decât doi. După o oră, când ne depărtasem îndeajuns de Engel, mi-a spus că a auzit tot şi că, drept pedeapsă pentru neîncrederea noastră, o să ne ia desenul. Totodată, a şi scos cuţitul şi s-a repezit la mine. M-am apărat din răsputeri, dar în zadar; mi-a înfipt cuţitul în piept. Din fericire, însă, nu m-a nimerit în inimă, crezând totuşi că m-a omorât. Când m-am trezit, m-am văzut în mijlocul unei cete de imigranţi care mă găsiseră şi mă pansaseră. Le-am povestit ce se întâmplase, dar aceşti oameni simpli nu se simţeau în stare să regăsească urma ucigaşului. Eu însumi am avut nevoie de vreme îndelungată până m-am refăcut suficient ca să mă pot despărţi de cei care-mi salvaseră viaţa. Cum nu am găsit nici mormântul, nici cadavrul lui Engel, îmi îngăduiam să presupun că scăpase din mâinile ucigaşului.

— Da, a scăpat — zise Old Firehand.

— Cum? întrebă contramaistrul. Dumneavoastră ştiţi, *sir?*

— Da. Dar am să vă spun mai încolo. Continuă povestirea!

— Înainte de toate, m-am îndreptat spre cea mai

apropiată aşezare, unde am avut parte de o primire bună şi de ajutor. Acolo am stat o jumătate de an făcând tot felul de munci ca să câştig îndeajuns pentru a pleca în ţinuturile din est.

— Unde voiai să te duci?

— La Engel. Ştiam că are un frate la Russelville, în Kentucky şi hotărâsem împreună să mergem la el ca să facem acolo preparativele pentru expediţia noastră spre Lacul de Argint. Când am sosit acolo, am auzit că acest frate se mutase în Arkansas; dar unde exact n-a ştiut nimeni să-mi spună. Lăsase la un vecin o scrisoare către Engel, pentru cazul că acesta ar întreba de el. Într-adevăr, venise şi primise scrisoarea în care desigur că era indicată noua adresă; apoi plecase iar; cât despre vecin, murise între timp. Dar Engel povestise aventura noastră la Russelville şi spusese că pe ucigaşul meu îl cheamă Brinkley. Cum şi în ce fel aflase acest nume, nu am cum să ştiu. Aşa, domnilor, asta e ce aveam de povestit. Dacă numele ăsta de Brinkley corespunde, mă bucur grozav că am să-l revăd pe nemernicul ăla şi socot că am să mă răfuiesc cu el.

— Mai sunt şi alţii care au aceeaşi intenţie — observă Old Firehand. Acum mi-a mai rămas un singur lucru nelămurit. Ai spus adineauri că părul roşu al lui Brinkley nu e natural. De unde ştii?

— E foarte simplu. Pe când trăiam laolaltă, se vede că-şi isprăvise colorantul şi atunci culoarea mai închisă începuse să se arate la rădăcina părului.

— *Well!* Atunci nu mai e nici o îndoială că aţi avut de-a face cu „colonelul” roşcat. Toată viaţa şi activitatea acestui om pare să se compună numai din crime. Sper că reuşim azi să punem capăt şirului lor.

— Asta doresc şi eu din suflet. Dar nu mi-aţi spus încă ce trebuie să facem ca să ne apărăm de atacul aşteptat.

— Nici nu e nevoie s-o ştii de pe acum. O s-o afli la

momentul potrivit. Deocamdată, muncitorii trebuie să stea liniştiţi; să fie pregătiţi pentru o întreagă noapte de veghe. Apoi să-şi pună la punct armele. Încă înainte de miezul nopţii se vor urca într-un tren care-i vă duse la locul cu pricina.

— *Well,* mă mulţumesc cu aceste informaţii. Toată lumea o să se conformeze dispoziţiilor pe care le-aţi dat.

După plecarea contramaistrului, Old Firehand se informă dacă inginerul nu are cumva doi muncitori care să semene la statură şi la faţă cu cei doi *tramp*-i făcuţi prizonieri; ar mai trebui să aibă şi curajul necesar pentru a lua locul prizonierilor pe locomotivă. Charoy se gândi câtva timp, apoi trimise un negru să aducă persoanele pe care le considera potrivite. Când veniră, Old Firehand îşi dădu seama că alegerea nu fusese proastă: staturile erau aproape la fel, iar în privinţa trăsăturilor feţei era de presupus că noaptea, pe întuneric, nu se vor remarca deosebirile. Mai urma să se asigure că vocile lor nu erau prea diferite. De aceea Old Firehand îi duse pe cei doi muncitori în camera lui Hartley, unde procedă la un scurt simulacru de interogatoriu, în aşa fel ca muncitorii să audă vocile *tramp*-ilor, pentru a le putea imita mai târziu, cât de cât.

Când toate acestea fură gata, vânătorul ieşi din casă spre a mai cerceta o dată împrejurimile aşa cum obişnuiesc *westman*-ii.

În cazul că veniseră spioni, aceştia se aflau fără îndoială într-un loc din care colonia de muncitori putea fi observată în timpul nopţii cât se poate de exact, fără a se expune vreunui pericol. Exista un astfel de loc şi se afla nu prea departe de casa inginerului. Fusese necesar să se sape terenul, aşa că în imediata apropiere a şinelor se înălţa un taluz în vârful căruia creşteau câţiva arbori. De acolo, de sus, avea cea mai bună perspectivă, iar arborii ofereau paravanul necesar. Dacă prezenţa spionilor era de căutat undeva, acela era locul unde se impunea să-i cauţi.

Old Firehand se strădui să ajungă neobservat înspre partea opusă, la baza micii ridicături de pământ, apoi se urcă târându-se. Îndată ce ajunse, văzu că socoteala lui fusese exactă. Zări sub arbori două persoane care se întreţineau cu voce scăzută. Curajosul vânător se apropie tiptil până ce capul său atinse trunchiul copacului lângă care şedeau. Ar fi putut să-i atingă cu mâinile. Putea să-şi permită să se apropie de ei într-atât, fiindcă costumul său cenuşiu nu se distingea de sol nici dacă cineva avea ochii extrem de ageri. Din păcate, conversaţia lor încetase tocmai şi trecu o bună bucată de vreme până ce unul din ei zise:

— Dar ai aflat ce-o să urmeze mai târziu, după ce am isprăvit aici?

— Nimic sigur — răspunse celălalt.

— Circulă fel de fel de zvonuri, dar probabil că doar câţiva ştiu ceva sigur.

— Da, „colonelul” e tăcut şi are numai puţini confidenţi. Planul lui real îl cunosc fără îndoială numai cei care au fost cu el înaintea noastră.

— Te gândeşti la Woodward, care a scăpat cu el din mâinile *rafter*-ilor? Păi ăsta pare să fie foarte comunicativ tocmai faţă de tine. Nu ţi-a spus nimic?

— Aluzii, nimic mai mult. Din cuvintele lui trag concluzia că „colonelul” n-are intenţia să ţină toată ceata noastră adunată în jurul lui. Un număr aşa de mare de oameni e doar o piedică pentru realizarea planurilor sale ulterioare. Şi nu pot decât să-i dau dreptate. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai mic e câştigul ce-i revine fiecăruia. Mă gândesc că o să-i aleagă pe cei mai buni şi o să dispară cu ei subit.

— Ei, drăcie! Atunci ar însemna că ceilalţi să fie traşi pe sfoară?

— Cum, traşi pe sfoară?

— Ei, dacă, de exemplu, „colonelul” dispare mâine cu cei pe care vrea să-i păstreze alături de el?

— N-ar fi rău deloc. Eu m-aş bucura. Se înţelege de la sine că noi doi n-o să fim printre cei înşelaţi, care rămân mofluzi!

— Poţi să mi-o dovedeşti? Dacă nu, o să stau cu ochii în patru şi-o să fac scandal.

— Nu e greu să aduci dovada. Nu te-a trimis încoace cu mine?

— Şi ce dacă?

— O asemenea misiune nu se dă decât unor oameni dibaci şi de încredere. Încredinţându-ne supravegherea acestui loc, ne-a dat cel mai bun certificat. Ce reiese din asta? Dacă are într-adevăr intenţia să scape de mulţi dintre ai noştri, noi n-o să facem parte dintre aceştia. ci, în orice caz, dintre cei pe care-i ia cu sine.

— Hm! E valabil. Raţionamentul ăsta e bun şi mă linişteşte. Dar dacă crezi că şi eu am să fiu printre cei aleşi, de ce te ascunzi de mine şi nu-mi spui ce ţi-a împărtăşit Woodward despre planurile „colonelului”?

— Pentru că nu sunt încă lămurit nici eu. Dar dacă vrei, îţi spun ce ştiu. E vorba de o expediţie în munţi. Pe undeva, sus, a trăit cândva, în timpuri străvechi, un popor al cărui nume îmi scapă acum. Acest popor ori a plecat spre nord, ori a fost exterminat, dar, înainte de asta, a scufundat comori enorme în lac.

— Prostii! Cine posedă comori le ia cu el când pleacă.

— Ţi-am spus doar că e posibil să fi fost exterminaţi!

— În ce constă presupusa comoară? În bani de aur?

— Asta nu ştiu. Nu sunt un învăţat şi prin urmare nu pot să-ţi spun dacă aceste popoare vechi au bătut monede. Woodward zicea că era un popor păgân şi că avea temple uriaşe cu idoli din aur şi argint masiv şi cu nenumărate vase de acelaşi fel. Bogăţiile astea zac în Lacul de Argint, de aceea se şi numeşte aşa. Colonelul posedă, pare-se, un desen cu ajutorul căruia vom fi în stare să dibuim exact şi cu

certitudine locul cu pricina.

— Aşa! Şi unde se află acest Lac de Argint?

— Asta nu ştiu. În nici un caz n-o să vorbească despre asta până n-a hotărât pe cine vrea să ia cu el. Se înţelege de la sine că nu-şi poate divulga dinainte secretul şi intenţiile.

— Bineînţeles! Dar afacerea e periculoasă, în orice caz!

— De ce?

— Din pricina indienilor.

— *Pshaw!* Acolo nu locuiesc decât doi roşii, nepotul şi strănepotul indianului de la care are desenul. Iar pe ăştia doi i-ai curăţa cu două împuşcături!

— Dacă-i aşa, să zic şi eu că e bine. N-am mai fost sus, în Munţii Stâncoşi, deci trebuie să mă bizui pe cei care se pricep la chestiunea asta. Deocamdată, găsesc că ar trebui să ne concentrăm toată atenţia asupra loviturii noastre de azi. Crezi că o să reuşească?

— Cu siguranţă. Uită-te şi tu ce linişte e în toată colonia! Nu e om care să bănuiască ceva despre prezenţa noastră sau ceva în legătură cu proiectul nostru. Iar doi dintre cei mai buni şi mai şireţi dintre ai noştri sunt de pe acum acolo, ca să pregătească terenul. Cine s-ar putea gândi aşadar la un eşec! Trenul soseşte aici, stă cinci minute şi porneşte mai departe. La o oră de drum de aici vor da de focul nostru. În dreptul lui, cei doi tovarăşi ai noştri care se află pe locomotivă pun mecanicului revolverul în piept şi-l silesc să oprească trenul. Noi îl înconjurăm, „colonelul” se urcă şi ia...

— Ho-ho! îl întrerupse celălalt. Cine se urcă? Nu cumva „colonelul” singur? Sau numai cu câţiva, cu care apoi pune frumuşel în mişcare maşina cu aburi şi salutare? Mai încolo opreşte, coboară, ia jumătate de milion şi dispare? Iar ceilalţi se trezesc mofluzi şi se aleg numai cu propriile lor mutre uluite? Nu, aşa nu mă joc!

— Ce-ţi închipui! făcu celălalt pe un ton supărat. Ţi-am mai spus: în cazul în care „colonelul” ar avea într-adevăr

intenţia asta, noi doi ne-am găsi printre cei care se vor urca în tren. Dacă, pe de altă parte, Lacul de Argint ne oferă comori atât de uriaşe, nu-i nevoie să procedăm necinstit faţă de tovarăşii noştri de aici; fiecare îşi primeşte partea, după aceea „colonelul" poate să-şi aleagă pe cine vrea ca să-l însoţească în munţi. Gata! Să nu mai vorbim despre asta! Acum aş vrea să ştiu numai ce e cu locomotiva aceea de colo; focul arde sub cazan, deci e gata de plecare. Încotro?

— Poate că e locomotiva de probă, care urmează să plece înaintea trenului cu bani?

— Nu. Atunci n-ar aştepta încă de pe acum. Trenul nu vine decât după ora trei. Mie, locomotiva asta nu-mi place şi tare aş vrea să aflu ce se urmăreşte cu ea.

Omul exprima o bănuială de care trebuia ţinut într-adevăr cont. Old Firehand îşi dădu seama că locomotiva nu poate rămâne acolo. Era una mică, obişnuită pentru trenurile utilizate în timpul construcţiei, de care se ataşează vagoane pentru transportul de pământ. În aceste vagoane urmau să fie transportaţi muncitorii. Pentru a risipi bănuielile iscoadei, nu se mai putea aştepta acum până la miezul nopţii, ci trebuia pornit numaidecât. Old Firehand se retrase deci târâş şi se furişă până la casa inginerului, ca să-i comunice ce auzise.

— *Well!* făcu acesta. Atunci trebuie să-i expediem pe oamenii noştri numaidecât. Dar spionii or să-i vadă când se urcă în tren!

— Nu. Le dăm ordin muncitorilor să se furişeze nevăzuţi; să meargă cale de vreun sfert de oră de-a lungul liniei şi să aştepte acolo până soseşte trenul gol, ca să-i ia; cum zgomotele nu se aud la distanţa asta şi cum linia face înainte o cotitură, spionii n-or să vadă şi nici n-or să audă că trenul s-a oprit acolo.

— Şi câţi oameni reţin aici?

— Douăzeci sunt de-ajuns pentru apărarea casei

dumneavoastră şi pentru paza celor doi prizonieri. Măsurile pe care le luaţi pot fi executate în răstimp de o jumătate de oră, apoi trenul porneşte. Mă furişez din nou pe la spioni ca să aud ce mai spun.

În curând se afla iar în apropierea celor doi bandiţi care tăceau acum. Avea aceeaşi perspectivă ca şi ei asupra întregului teren şi-şi dădu toată osteneala să remarce vreo mişcare a localnicilor, dar în zadar. Oamenii se depărtau pe ascuns, cu atâta prudenţă, încât spionii nu aveau habar de ce se-ntâmplă. De altfel, lămpile din clădiri şi căsuţe erau prea slabe ca să lumineze localitatea în aşa fel încât să poţi distinge bine nişte oameni umblând prin ea. Deodată, văzu o lanternă cu lumină vie purtată din casa inginerului înspre şine. Cel care o ducea strigă tare, ca să se audă până departe:

— Trenul de marfă gol porneşte spre Wallace! Au nevoie de vagoane acolo!

Cel care striga aşa era inginerul. Se înţelesese cu mecanicul, aşa că acesta îi răspunse la fel de tare:

— *Well, sir!* Bine că pornim în sfârşit şi nu mai ard cărbunii degeaba! Aveţi vreun comision de dat pentru cei din Wallace?

— Nimic, doar să-i spui noapte bună inginerului pe care-l vei găsi probabil la o partidă de cărţi când o să ajungeţi. Good road![1]

— *Good night[2], sir!*

Câteva şuierături stridente, apoi trenul se puse în mişcare. Când huruitul roţilor se stinse în depărtare, unul dintre spioni zise:

— Ei, acum ştii ce e cu locomotiva asta?

— Da, m-am liniştit. Duce vagoane goale la Fort Wallace unde au nevoie de ele. Bănuiala mea era neîntemeiată.

---

[1] Drum bun (în limba engleză în text).

[2] Noapte bună (în limba engleză în text).

— Bănuială n-are nici un rost aici. Planul e bine ticluit şi trebuie să reuşească fără doar şi poate. În fond, am putea pleca acum.

— Ba nu. „Colonelul” ne-a poruncit să aşteptăm până la miezul nopţii şi suntem datori să-i dăm ascultare.

— Mă rog, dacă vrei! Dar dacă e să rezist până atunci, nu văd de ce să-mi obosesc ochii inutil. Mă culc şi dorm.

— Şi eu; e lucrul cel mai cuminte. Mai târziu n-o să avem timp şi probabil nici chef de odihnă.

Old Firehand se strecură la iuţeală mai încolo, căci cei doi bandiţi se urniseră de la locurile lor ca să se instaleze cât mai comod. Se întoarse la casa inginerului, întâlnindu-se cu acesta în uşă. Intrară împreună şi se aşezară la un pahar de vin, cu nişte ţigări de foi, ca să aştepte ora plecării. Nu mai erau decât douăzeci de muncitori în localitate, un număr mai mult decât suficient. Ceilalţi plecaseră pe ascuns, conform ordinului primit, în afara localităţii, se aşteptară unii pe alţii şi astfel adunaţi, merseră de-a lungul liniei până la distanţa stabilită. Rămaseră acolo până ce sosi trenul să-i ia, pentru a-i duce până la Eagle-tail unde se opri. Era cu neputinţă ca *tramp*-ii să mai observe ce avea să urmeze, căci fără îndoială porniseră şi ei.

Old Firehand alesese un loc extrem de favorabil. Trenul trecea acolo peste râul strâns între maluri înalte. Pe vremea aceea exista un pod provizoriu, pe care erau aşezate şinele, iar pe malul celălalt intră numaidecât într-un tunel lung de vreo şaptezeci de metri. La câţiva paşi înainte de a ajunge pe pod, trenul se opri, dar nu era gol, cum crezuseră spionii; ultimele două vagoane erau încărcate cu lemne de foc şi cărbuni. Îndată ce roţile încetară să se mai învârtească, din întunericul nopţii ieşi o fiinţă mică şi bondoacă, arătând ca o femeie, se apropie şi-l întrebă pe mecanic cu o voce subţire, de falset:

— *Sir,* ce căutaţi aici de pe acum? Nu cumva aţi adus

muncitorii?

— Ba da — răspunse mecanicul, uitându-se mirat la făptura asta ciudată, care stătea tocmai în razele de lumină ale focului din locomotivă. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Eu? zise grăsunul râzând. Eu sunt mătuşa Droll. Ei, nu vă speriaţi chiar aşa de rău! Să nu vă zdruncinaţi cumva nervii. Mătuşă nu sunt decât aşa, între altele; o să vi se explice mai încolo cum vine asta. Deci, de ce-aţi venit?

— Aşa ne-a poruncit Old Firehand, fiindcă a ascultat ce vorbeau doi spioni trimişi de *tramp*-i, care ar fi intrat la bănuieli dacă porneam mai târziu. Îi găsim aici pe oamenii vestitului vânător?

— Da, dar să n-o rupeţi la fugă de frică; sunt numai unchi, eu sunt singura mătuşă din companie.

— Nici nu mă gândesc să mă tem de dumneavoastră, domnişoară sau doamnă. Şi unde sunt *tramp*-ii?

— Au plecat; au şters-o acum vreo trei sferturi de oră.

— Atunci putem începe cu descărcatul lemnelor şi al cărbunilor.

— Da. Dar întâi luaţi-i pe oamenii dumneavoastră din nou pe bord, apoi mă urc şi eu, ca să vă dau indicaţiile necesare.

— Dumneavoastră? Indicaţii? Nu cumva aţi fost numit general al acestui corp de armată?

— Ba tocmai, cu voia dumneavoastră, fireşte. Aşa, iacătă-mă! Şi acum, puneţi-vă calul să alerge încetişor peste pod şi-l opriţi apoi în momentul când vagoanele cu cărbuni de la coadă au ajuns la intrarea tunelului.

Droll se urcase pe locomotivă. Muncitorii săriseră din tren când oprise şi acum trebuiseră să se urce iar în vagoane. Contramaistrul se uită din nou la făptura bondoacă măsurând-o cu o privire din care ghicea că nu-i vine uşor să dea ascultare comenzilor acestei mătuşi dubioase.

— Ei, ce faci? întrebă Droll.

— Sunteţi cu adevărat omul de care trebuie să ascult?

— Da, da! Şi dacă n-o faci imediat, îţi vin numaidecât în ajutor. N-am nici un chef să stau până-n ziua de apoi pe acest pod, de parc-am prins rădăcini!

După aceste vorbe, scoase cuţitul de vânătoare şi-i îndreptă vârful spre stomacul lui Watson.

— Ei, drăcie — strigă acesta — ce mătuşă înţepătoare şi tăioasă! Dar tocmai pentru că aţi scos cuţitul, mă văd silit să vă iau mai degrabă drept un *tramp* decât drept aliat. Puteţi să vă legitimaţi?

— Încetaţi cu prostiile! răspunse grăsunul pe tonul cel mai serios, băgând cuţitul la loc în cingătoare. Suntem staţionaţi dincolo de tunel. Prin faptul că v-am ieşit înainte până peste pod, v-am dovedit doar că ştiu de venirea dumneavoastră şi că, deci, nu pot face parte dintre *tramp*-i.

— Ei, hai să trecem dincolo!

Trenul trecu podul, intră apoi în tunel şi opri când ultimele, două vagoane ajunseră înaintea intrării. Acum muncitorii săriră iarăşi din tren şi goliră unul din vagoanele basculante, răsturnând încărcătura pe jos. Apoi trenul îşi continuă drumul până dincolo de tunel, oprind în aşa fel ca al doilea vagon încărcat să fie în dreptul ieşirii, unde fu descărcat la rândul lui. Aceste basculante sunt construite în aşa fel, ca saşiul cu roţile să stea pe loc, în timp ce platforma de pe ele se înclină într-o parte, se goleşte şi se readuce apoi în poziţia dinainte. Muncitorii coborâră ca să aşeze lemnele şi cărbunii descărcaţi în faţa tunelului şi dincolo de el, în două grămezi care să ardă cu uşurinţă. Contramaistrul mai porni o dată pentru a duce trenul ceva mai departe; îl opri acolo şi se întoarse pe jos.

Neîncrederea lui se evaporase. Tot ce vedea cu ochii era făcut să-l convingă că se află printre oamenii căutaţi. Tunelul fusese practicat într-o stâncă înaltă, pe după care ardea un foc ce nu putea fi zărit din valea râului, unde *tramp*-ii îşi avuseseră tabăra. În jurul acestui foc se aşezară *rafter*-ii şi

toţi ceilalţi care veniseră cu Old Firehand la Eagle-tail. De o parte şi de alta a focului bătuseră doi pari în pământ, care se bifurcau la vârf; peste aceste furci aşezaseră de-a curmezişul o stinghie în care înfipseseră hălci mari de carne de bizon şi învârteau această frigare deasupra focului.

Invitară muncitorii să mănânce *„bizon à la prairie”* cu ei şi curând toţi se ospătară din carnea suculentă. Fireşte că în imediata apropiere a focului nu era loc decât pentru câţiva, aşa că se formară grupuri diverse, servite de *rafter*-ii care se considerau amfitrioni. Afară de bizon, aveau şi vânat mai mărunt, aşa că era mâncare destulă pentru toţi, deşi muncitorii de la căile ferate erau atât de numeroşi. Droll îşi luase o bucată mare de muşchi de bizon, tăia din ea îmbucături uriaşe, le băga în gură una după alta şi mesteca pierdut în gânduri, cu zel şi evlavie; atunci contramaistrul intră în vorbă cu el:

— Ia ascultaţi, *sir,* Old Firehand mi-a recomandat să mă adresez dumneavoastră ca să aflu ce a devenit concetăţeanul dumneavoastră, Engel.

— Engel? La care Engel vă referiţi?

— La acela care era vânător şi puitor de capcane sus, în munţi, pe la Lacul de Argint.

— La el vă referiţi? strigă Droll surprins. Dar unde l-aţi cunoscut?

— Păi, tocmai la Lacul de Argint. Am fost nevoiţi să stăm o iarnă întreagă acolo, pentru că am fost înzăpeziţi şi...

— Atunci vă zice Watson? strigă Droll, întrerupându-l.

— Da, *sir,* aşa mă cheamă.

— Watson, Watson, *Heavens!* Domnule, te cunosc cum îmi cunosc buzunarele, deşi nu te-am văzut niciodată.

— Vasăzică, vi s-a povestit despre mine? Cine v-a vorbit de mine?

— Fratele prietenului dumitale Engel. Ia uită-te aici! Pe băiatul ăsta îl cheamă Fred Engel; e nepotul tovarăşului

dumitale de la Lacul de Argint şi a pornit cu mine ca să-l căutăm pe ucigaşul tatălui tău.

— Tatăl lui a fost ucis? întrebă Watson, strângând mâna tânărului şi înclinând capul spre el cu tristeţe.

— Da şi anume din cauza unui desen care...

— Iarăşi desenul! întrerupse contramaistrul. Îl cunoaşteţi pe ucigaş? Probabil că e „colonelul” roşcat.

— Da, el e, *sir!* Dar... se zicea că te-a omorât şi pe dumneata.

— M-a rănit doar, *sir,* m-a rănit. Din fericire, cuţitul n-a pătruns în inimă. Iar dumneata, master Droll, ştii să-mi spui, vasăzică, ce-a devenit prietenul meu?

— Da, ştiu — răspunse grăsanul. Un om mort, asta a devenit. „Colonelul” l-a rănit, exact ca pe dumneata şi bietul om a murit din cauza asta.

— Povesteşte-mi, domnule, povesteşte-mi!

— Se poate relata totul la iuţeală. După ce „colonelul” te-a ademenit departe de tabără, Engel a intrat la bănuieli. De ce individul luase cu el pe acela dintre dumneavoastră care nu era înarmat? Trebuia să fi urmărit un ţel anume, fără nici o legătură cu vânătoarea. Amândoi aţi fost neîncrezători faţă de „colonel” şi acum Engel era îngrijorat de soarta dumitale. Grija asta nu i-a dat pace, aşa că a pornit să vă caute, mergând pe urmele voastre. Îngrijorarea i-a grăbit paşii, aşa că peste vreo oră ajunsese destul de aproape ca să vă vadă pe amândoi. Ieşea tocmai de după tufiş, când te-a zărit; dar ce-a văzut l-a făcut să dea înapoi. Împietrit de groază, se uita printre ramuri. Roşcatul îşi înfipsese cuţitul în dumneata şi acum stătea în genunchi peste corpul dumitale ca să se convingă dacă rana e mortală. Apoi s-a ridicat şi a rămas aşa câtva timp, stând parcă pe gânduri. Ce era să facă Engel? Să-l atace pe ucigaşul bine înarmat ca să te răzbune, el care n-avea arme? Ar fi fost o nebunie. A întors deci spatele şi a fugit, făcând întâi calea întoarsă pe urmele lăsate şi apoi,

când a dat de un teren favorabil. A cotit spre est. Dar în curând avea să afle că ucigaşul îl urmăreşte de aproape. Engel urcase un deal şi privind în urmă, l-a zărit pe „colonel” venind, încă în vale, dar la o distanţă de cel mult zece minute. Dincolo de deal era o prerie întinsă. Engel a coborât panta în fugă şi a alergat mai departe, cât a putut de repede. Goana a durat peste o oră, până ce Engel a văzut în faţa sa nişte tufişuri; se credea salvat; dar tufişurile erau depărtate unele de altele şi între ele creştea iarbă deasă, care păstra bine urmele paşilor. Privaţiunile de peste iarnă îl slăbiseră pe fugar; urmăritorul se tot apropia. Mai uitându-se o dată în urmă, l-a văzut la cel mult o sută de paşi. Asta i-a sporit forţele pentru un ultim efort. A dat de o apă. Era Orfork, un afluent al lui Great River. A alergat într-acolo, dar n-a apucat să se arunce în apă, când a auzit un foc de armă. A simţit că o lovitură de pumn în partea dreaptă a corpului, dar a sărit totuşi în apă ca să treacă înot pe malul celălalt. Atunci a zărit în stânga sa o gârlă care se vărsa în râu. S-a îndreptat spre gura acestei gârle şi a mai înotat puţin în susul apei până a dat peste arbuşti cu ramuri dese ce atârnau până-n apă, formând o perdea de nepătruns privirilor datorită firelor de iarbă aduse de apă şi agăţate de ramuri. Se vârî sub ele şi rămase locului, tremurând de agitaţie, de efort şi de frică. Dar cel puţin dăduse cu picioarele de fundul apei. „Colonelul” roşcat ajunsese şi el la malul râului; nevăzându-l pe Engel şi dat fiind că râul era îngust, credea că-l trecuse înot şi a intrat şi el în apă. Dar nu putea trece decât cu mare prudenţă, pentru că nu voia să-şi ude armele de foc şi muniţiile. A trecut o bună bucată de vreme până ce, înaintând pe spate şi ţinând aceste obiecte deasupra apei, a ajuns pe malul celălalt şi a dispărut în tufiş.

— Dar s-a întors, desigur — fu de părere Humply-Bill. Cum nu putea găsi nici o urmă dincolo, trebuia să presupună că fugarul se mai afla pe malul de dincoace.

— Fireşte — încuviinţă Droll — întâi a cercetat solul de-a lungul malului, pe urmă s-a întors ca să caute şi dincoace; dar nici aici nu era vreo urmă; asta l-a indus în eroare. De două ori a trecut pe lângă ascunziş fără să-l remarce pe cel ascuns acolo. Acesta a mai tras cu urechea multă vreme, dar fără să-l mai audă pe ucigaş şi fără să-l revadă. Totuşi, a mai rămas în apă până s-a făcut întuneric; apoi a trecut înot pe malul celălalt şi a alergat spre vest, umblând toată noaptea, ca să se îndepărteze cât mai mult.

— Nu era rănit?

— Ba da, avea o rană superficială lateral, sub braţ. De emoţie şi din cauza apei reci, abia o remarcase sau n-o luase în seamă; dar în drum rana a început să-l usture. A astupat-o cât a putut de bine, până ce a găsit dimineaţa nişte frunze răcoritoare pe care le-a pus pe rană, schimbându-le din când în când. Era obosit de moarte şi-i era o foame chinuitoare pe care încerca să şi-o astâmpere cu rădăcini. În halul ăsta s-a forţat, a mers abia târându-se mai departe, până spre seară, când a dat de o aşezare omenească solitară, ai cărei locuitori l-au primit cu ospitalitate. Era aşa de slăbit, că nu era în stare nici măcar să le povestească prin ce trecuse; s-a prăbuşit într-un leşin. Când s-a trezit, era culcat într-un pat vechi, fără să ştie cum a ajuns acolo. Apoi a aflat că zăcuse aproape două săptămâni fără cunoştinţă, în friguri, aiurind tot timpul despre crimă, sânge, fugă şi apă. Abia acum şi-a povestit aventura şi a aflat că gazda, un cowboy, a întâlnit între timp un om cu părul roşu care s-a interesat dacă nu cumva primiseră un străin în aşezarea lor. Cowboy-ul îl mai întâlnise cândva pe acest om la Colorado Springs şi ştia că-l cheamă Brinkley; nu-l considera demn de încredere şi răspunsese negativ. Aşa a aflat Engel numele ucigaşului; bineînţeles că n-aş pune rămăşag că tipul se numeşte într-adevăr aşa. Rana s-a vindecat şi pe urmă, cu un prilej oarecare, gazdele l-au luat cu ei la Las Animas.

— Deci nu s-a dus la Pueblo — zise contramaistrul. Altfel aş fi dat de urma lui mai târziu, când am trecut pe-acolo. Ce a făcut după aceea?

— S-a angajat căruţaş la o caravană de comerţ care umbla că pe vremuri, pe drumul din Arkansas spre Kansas City. Acolo, primindu-şi salariul, s-a văzut în posesia mijloacelor de a se duce la fratele său. Sosit la Russelville, a auzit că acesta plecase, dar a primit de la un vecin o scrisoare lăsată pentru el, în care-i scria că-l va găsi la Benton, în Arkansas.

— A, deci acolo! Şi tocmai Benton e una din puţinele localităţi unde n-am fost! zise Watson. Şi cum a rămas cu desenul pe care-l avea asupra lui?

— Se cam ştersese în apa râului Orfork şi Engel a trebuit să-l copieze. Fireşte că i-a povestit fratelui său totul şi acesta era dispus să plece cu el călare ca să întreprindă expediţia. Din păcate, s-a constatat în curând că păţania aceea nu a rămas fără urmări, aşa cum crezuse la început. Engel a început să tuşească şi slăbea văzând cu ochii. Medicul i-a spus că are tuberculoză galopantă şi, la două luni după ce-şi regăsise fratele, a murit. Statul prelungit în apa rece de primăvară făcuse din el un candidat la moarte.

— Prin urmare, tot „colonelul” ăsta îl are pe conştiinţă!

— De l-ar avea numai pe el pe conştiinţă! Aici, printre noi, se află mai mulţi care au o răfuială cu acest multiplu ucigaş. Dar ascultă ce s-a mai întâmplat pe urmă! Engel, fratele, era un om avut, care-şi cultiva pământul şi mai făcea pe de lături şi ceva negoţ, realizând venituri frumuşele. Avea doi copii, un băiat şi o fată. Familia consta din părinţi, aceşti doi copii şi un băiat la toate, care, la nevoie, făcea şi treaba unei fete în casă. Într-o zi, iată că vine un străin la Engel şi-i propune o afacere atât de rentabilă, încât Engel e încântat. Străinul s-a dat drept proprietarul unei întreprinderi de vase fluviale, spunând că făcuse avere datorită norocului pe care-l

avusese când fusese căutător de aur. Cu această ocazie, aduse vorba despre faptul că pe vremea aceea cunoscuse un vânător numit Engel şi el un german. Se referea, fireşte, la fratele mort şi au avut să-şi povestească atâtea, încât a trecut după-amiaza şi seara fără că străinul să se gândească la plecare. Bineînţeles, l-au invitat să rămână peste noapte şi a primit, după oarecari insistenţe. În cele din urmă Engel a povestit moartea fratelui său şi cauza acestei morţi, apoi a scos desenul dintr-un dulăpior pe care-l avea în perete. Mai târziu, s-au dus toţi la culcare. Ai casei dormeau la etaj, familia într-o odăiţă situată spre spatele casei, iar feciorul tot sus, dar la o parte, într-o cămăruţă. Oaspetelui i-au pregătit camera cea mai bună, spre faţadă. La parter închiseseră uşile şi Engel luase cheile cu el, cum făcea de obicei. Nu de mult băiatul Fred îşi serbase aniversarea şi primise în dar un mânz. de doi ani. Îşi aduse aminte că în seara asta, din pricina multelor aventuri interesante care s-au povestit, uitase să dea de mâncare căluţului. Se sculă deci şi părăsi odaia tiptil, ca să nu trezească pe nimeni. La parter, trase zăvorul uşii din dos şi trecu prin curte la grajd. Nu găsise de trebuinţă să ia o lanternă; de altfel, bucătăria unde se găsea lanterna era încuiată. Fu deci nevoit să dea de mâncare calului pe întuneric, aşa că-i trebui mai mult timp ca de obicei. Încă nu isprăvise, când i se păru că aude un ţipăt. Ieşi din grajd şi văzu din curte că în dormitor e lumină. Ea dispăru, spre a apărea îndată în camera argatului. Acolo se iscă o gălăgie mare. Argatul ţipa, mobilele trosneau; Fred auzi îngrozit că acolo sus are loc o luptă disperată. Apoi răsună două împuşcături. Fred ţipă înspăimântat. În aceeaşi clipă, străinul apăru la fereastră; azvârli pistolul fumegând încă şi sări în curte ca să se arunce asupra băiatului şi să-l calce în picioare, îi scăpă însă cuţitul din mâna ridicată ca să-l înfigă în Fred. În culmea primejdiei, Fred reuşi să pună mâna pe cuţit şi, cu puterea desperării, îl împlânta în pulpa adversarului. Acesta

scoase un urlet de furie şi durere şi sări în lături. Ca fulgerul, Fred se avânta şi fugi. Rana îl împiedica pe ucigaş să se ia după el. Mânat de groază morţii, băiatul alergă până la vecinul cel mai apropiat. Locuinţa acestuia era situată, întocmai ca şi casa lui Engel, mai în afara localităţii. Oamenii auziră strigătele de ajutor ale lui Fred, se treziră numaidecât şi ieşiră. Auzind ce se întâmplase, îşi luară armele şi se întoarseră cu băiatul la casa lui. Încă de departe văzură că arde la etaj. Străinul îi dăduse foc şi apoi se făcuse nevăzut. Flăcările se întinseseră atât de repede, încât nu se mai puteau urca; salvară cam tot ce se afla în încăperile de la parter; dar dulăpiorul din perete era larg deschis şi gol. Cadavrele, neputând fi scoase, au ars.

— Groaznic, fioros! exclamară cei din jur când povestitorul făcu o pauză. Fred Engel stătea şi el printre cei din jurul focului, cu faţa îngropată în palme şi plângea încetişor.

— Da, îngrozitor! făcu Droll dând din cap. Cazul a stârnit destulă vâlvă. S-au făcut cercetări în toate direcţiile, dar în zadar. Fraţii Engel aveau o soră la Sf. Louis, soţia unui armator fluvial bogat. A oferit zece mii de dolari primă pentru prinderea ucigaşului şi incendiatorului; dar nici asta n-a folosit la nimic. Atunci i-a venit ideea să se adreseze biroului de detectivi particulari Harris şi Blother şi asta a avut efect.

— Efect? întrebă Watson. Văd că ucigaşul mai e în libertate! Presupun, fireşte, că e „colonelul”.

— Da, mai e în libertate — răspunse Droll — dar e ca şi lichidat. M-am dus la Benton ca să încerc să deschid ochii mai bine decât au făcut-o alţii înainte...

— Dumneata? De ce dumneata?

— Ca să-mi câştig cei cinci mii de dolari.

— Era vorba de zece mii?

— Onorariul se împarte — explică Droll. Jumătate iau Haris şi Blother, jumătatea cealaltă detectivul.

— Păi atunci dumneata, *sir,* eşti poliţist?

— Hm! Cred că am de-a face aici numai cu oameni cumsecade, printre care nu se află nici unul pe urmele căruia să fiu trimis vreodată, aşa că pot să vă spun ce am tăinuit până acum: sunt detectiv particular şi anume pentru anumite districte din vestul îndepărtat. Am dat pe mâna călăului o seamă de răufăcători care se credeau în perfectă siguranţă şi am de gând să mai exercit treaba asta în continuare. Aşa. Acuma ştiţi şi cunoaşteţi şi motivul pentru care nu obişnuiesc să vorbesc despre mine. Bătrânul Droll. de care au râs sute de oameni, nu e tocmai un tip atât de ridicol, dacă-l cunoşti mai bine. Dar asta nu-şi are locul aici; aveam să vă vorbesc despre crimă.

Acum toţi se uitau la Droll cu alţi ochi. Mărturisirea lui că era detectiv arunca o cu totul altă lumină asupra întregii sale personalităţi, asupra tuturor curiozităţilor pe care le afişa. Îşi folosea felul de a fi comic drept paravan, pentru a-şi putea întinde gheara cu atât mai sigur după cei pe care voia să-i prindă.

— Vasăzică — urmă — l-au căutat în primul rând pe Fred şi l-au descusut. Am aflat ce se povestise şi ce se vorbise. Dulăpiorul din perete îl deschisese ucigaşul. Nu-l spărsese, pentru că zgomotul i-ar fi alarmat pe-ai casei. Aşa că îi omorâse ca să ia desenul. Prin urmare, avea intenţia să se ducă la Lacul de Argint. Trebuia să-l urmăresc şi să-l iau pe Fred cu mine, fiindcă el îl văzuse şi avea să-l recunoască. Încă de pe vapor l-am bănuit pe individul acela; în tabăra *rafter*-ilor, Fred l-a recunoscut; iar azi sper să ajungă pe mâna mea.

— A dumitale? întrebă bătrânul Blenter. Oho! Ce ai de gând să-i faci?

— O să vedem. Nu e de loc necesar să-l car cu mine la Benton. Dacă aduc dovada morţii sale şi a faptului că am contribuit la ea, atunci premiul mi-e asigurat ca acest *sleeping-gown.* Pentru moment am vorbit destul şi am să

dorm niţel. Treziţi-mă când o fi timpul.

Se ridică să-şi caute un locşor mai izolat şi mai întunecat. Ceilalţi însă nu se gândeau la somn. Cele auzite îi preocupară încă multă vreme, apoi ciocnirea aşteptată cu *tramp*-ii alcătuia şi ea o temă care nu putea fi discutată îndeajuns de amănunţit.

Winnetou nu luă parte la aceste conversaţii. Se rezemase de stâncă şi stătea cu ochii închişi; dar nu dormea, căci din când în când ridică pleoapele şi de fiecare dată ţâşnea de sub ele o privire vie, scrutătoare, ca un fulger.

Era aproape de miezul nopţii, când Old Firehand se duse la inginer şi-i spuse că are de gând s-o pornească acum, ca să meargă în întâmpinarea trenului. Chemă pe cei doi muncitori care urmau să ocupe locurile iscoadelor pe locomotivă şi se duse cu ei pe linie, furişându-se, ca să nu fie văzuţi de eventuali spioni.

Era întuneric beznă. Ajunseră neobservaţi la locul asupra căruia se înţeleseseră telegrafic şi se aşezară în iarbă ca să aştepte sosirea trenului. Nu era încă ora trei când acesta sosi şi se opri în dreptul lor. Consta dintr-o locomotivă şi şase vagoane de călători. Old Firehand se urcă şi trecu prin vagoane. Erau goale. În primul găsi un cufăr mare, încuiat, plin de pietre. Lângă el găsi pe mecanic; acesta ceruse să conducă trenul, pe când fochistul urma să coboare la Sheridan, de vreme ce Old Firehand avea să preia locul fochistului. Îl salută prietenos pe mecanic, apoi se urcă în locomotivă, împreună cu doi muncitori, şi-şi înnegri faţa cu funingine. Acum arăta exact ca un fochist, în costumul lui de pânză. Trenul se puse în mişcare.

Vagoanele erau construite după sistemul american. Trebuia să te urci la coadă, în ultimul, ca să ajungi la celelalte; erau, fireşte, luminate. În faţă era o aşa-numită locomotivă-tender, cu pereţii înalţi şi solizi, din tablă de fier rezistentă, spre apărare împotriva intemperiilor. Această

împrejurare era foarte favorabilă, căci pereţii ascundeau aproape complet pe cei de la locomotivă şi rezistau la gloanţe de puşcă şi de revolver.

În curând ajunseră la Sheridan, unde fochistul se dădu jos fără zgomot. Nu se afla acolo decât inginerul; schimbă cu mecanicul formulele obişnuite, apoi dădu semnalul de plecare.

Între timp, cei doi spioni, a căror convorbire fusese ascultară pe Old Firehand pe taluz, ajunseră la locul unde-şi întinseseră tabăra „colonelul” şi *tramp*-ii. Raportară că la Sheridan nimeni nu bănuieşte nimic din ce se pregăteşte, aşa că bucuria *tramp*-ilor fu mare. Apoi însă îl traseră pe colonel de o parte şi-i îmbrăţişară temerile pe care şi le mărturisiră reciproc. Acesta îi ascultă liniştit şi spuse apoi:

— Într-adevăr, nu mă gândesc să ţin pe lângă mine pe toţi tipii ăştia dintre care majoritatea sunt nişte ticăloşi inutili şi sunt la fel de puţin dispus să dau măcar un singur dolar celor de care n-am nevoie! N-or să primească nimic.

— Atunci o să-şi ia singuri.

— Staţi şi aşteptaţi! Am eu planul meu!

— Dar or să se urce în tren!

— N-au decât! Ştiu că toţi or să se înghesuie. Eu rămân jos şi aştept până ce scoate casa de bani. După ce pleacă trenul, vom vedea ce se întâmpla.

— Şi cum stau lucrurile cu noi doi?

— Voi rămâneţi cu mine. Prin faptul că v-am trimis la Sheridan am dovedit că am încredere în voi. Duceţi-vă acum la Woodward. El îmi cunoaşte planul şi o să vă spună numele celor care vor rămâne cu mine.

Făcură cum le spusese şi se întinseră lângă Woodward, care deţinea oarecum rangul unui locotenent sub comandamentul „colonelului”. Deocamdată stăteau în întuneric; mai târziu, când se apropie ora stabilită, aprinseră un foc pe lângă linie.

Era trei şi un sfert când bandiţii în aşteptare auziră huruitul îndepărtat al trenului şi curând după aceea văzură luminile puternice ale locomotivei. Old Firehand închise uşiţa focarului, pentru ca el şi ceilalţi trei să nu poată fi văzuţi prea bine. La mai puţin de vreo sută de paşi înainte de a ajunge în dreptul focului, mecanicul dădu contrapresiune, ca şi cum ar fi ascultat subit de un ordin. Urmă o şuierătură, roţile scrâşniră, trenul se opri. *Tramp*-ii scoaseră chiote de bucurie şi se înghesuiră la ultimul vagon. Fiecare voia să fie primul. Dar „colonelul” ştia bine ce e esenţial. Se apropie de locomotivă, aruncă o privire de după muchia unuia din pereţii laterali şi întrebă:

— Totul în regulă, băieţi?

— *Well!* făcu unul din muncitori, cel care ţinea revolverul în pieptul mecanicului. N-au avut încotro, s-au executat. Vezi şi tu „colonele”: la cea mai mică mişcare apăsam pe trăgaci.

Old Firehand stătea lipit parcă de frică de rezervorul de apă; al doilea muncitor îl ameninţa pe el cu revolverul. „Colonelul” fu complet indus în eroare.

— Bun — zise — v-aţi îndeplinit misiunea bine, o să primiţi o recompensă specială. Mai staţi acolo până am terminat, pe urmă, când dau semnalul, coborâţi, ca să nu moară de frică aceşti bravi cetăţeni şi să poată pleca mai departe.

Se retrase de lângă locomotivă în întuneric. Îndată ce dispăru, Old Firehand se aplecă înainte ca să arunce o privire în jur. Nu văzu pe nimeni, în schimb vagoanele erau ticsite de bandiţi. Îi auzi certându-se pentru cufăr.

— Dă-i drumul, dă-i drumul! ordonă vânătorul mecanicului. Şi nu încet, ia-o repede dintr-o dată! Mi se pare că a urcat acum şi „colonelul”. Să nu zăbovim.

Trenul se puse în mişcare fără ca mecanicul să fi acţionat şuierătoarea.

— Staţi, staţi! strigă o voce. Împuşcaţi-i pe câini. Trageţi,

trageţi!

Banditţii din vagoane erau cuprinşi de spaimă, văzând că vagoanele pleacă cu ei. Voiau să coboare, să sară din tren, dar nu se putea, dat fiind că mecanicul intrase numaidecât în viteză mare. Old Firehand scormoni şi înteţi focul. Flăcările aruncau o lumină vie asupra lui şi a tovarăşilor săi. Uşa din faţă a primului vagon se deschise brusc şi apăru Woodward. Văzu bine interiorul locomotivei, faţa lui Old Firehand în plină lumină şi pe pretinşii bandiţi stând paşnici lângă el.

— Old Firehand! urlă el atât de tare, încât se auzi cu tot gâfâitul locomotivei şi huruitul roţilor. Bestia asta! La dracu cu tine!

Smulse pistolul din cingătoare şi trase. Firehand se aruncă pe jos şi scăpă neatins. În clipa următoare, însă, fulgeră revolverul lui, iar Woodward, lovit în inimă, recăzu în vagon. Apărură alţii în uşă, dar gloanţele lui îi atinseră instantaneu. Apoi cei doi muncitori izbutiră să mute unul din pereţii laterali în spate, separând astfel locomotiva de vagoane. Acum *tramp*-ii n-aveau decât să tragă...

Între timp, trenul gonea prin noapte. Mecanicul stătea cu ochii aţintiţi asupra liniei luminate de faruri. Trecu un sfert de oră şi spre răsărit se anunţa mijitul zorilor. Atunci acţiona fluierul, nu în şuierături scurte, ci o dată, prelung, ca un ţipăt nesfârşit. Se apropia de pod şi voia să anunţe oamenilor care-l aşteptau acolo sosirea trenului.

Aceştia stăteau de mult la posturile lor. Cu puţin înainte de miezul-nopţii, sosiseră dragonii de la Fort Wallace; soldaţii luaseră poziţie sub pod, pe ambele maluri, pentru a-i face prizonieri pe toţi *tramp*-ii care reuşeau să le scape celor de sus. La capul podului stătea Winnetou cu *rafter*-ii şi vânătorii, iar la ieşirea din tunel aşteptau muncitorii înarmaţi. Printre aceştia se afla şi contramaistrul, care luase asupra lui misiunea primejdioasă de a desface locomotiva de vagoane încă în interiorul tunelului. Când auzi şuieratul, comandă:

„Aprindeţi focul!” Muncitorii aprinseră numaidecât grămada de lemne şi cărbuni de la gura tunelului, în timp ce el însuşi intră în tunel şi, lipit de perete, aşteptă trenul.

Acesta trecu cu viteză redusă peste pod şi se apropia acum de tunel. Old Firehand îi zări pe cei postaţi acolo şi le strigă:

— Aprindeţi focul în urma noastră!

În clipa următoare trenul se opri. Locomotiva era exact în locul unde o aştepta contramaistrul. Aşa că se vârî repede între locomotivă şi primul vagon, desfăcu cupla şi fugi repede din tunel. Locomotiva îl urmă numaidecât; vagoanele rămaseră pe loc, iar focurile aprinse fură mutate de muncitori pe mijlocul liniei, după ce acoperiseră în grabă şinele cu pietre, pentru a le feri.

Toate acestea s-au petrecut mai repede decât se poate povesti şi mult prea repede pentru ca *tramp*-ii să-şi fi dat seama exact de situaţia în care se aflau. Încă din timpul călătoriei în plină viteză nu se simţiseră prea bine în pielea lor. Aflaseră că Old Firehand se afla pe locomotivă şi ştiau deci că planul lor fusese zădărnicit. Dar erau convinşi că acolo unde trenul va opri, îşi vor recăpăta libertatea, chiar dacă acel loc urma să fie o staţie mai animată. Erau bine înarmaţi şi mulţi la număr, aşadar îşi închipuiau că nimeni nu va îndrăzni să-i reţină.

Acum trenul era oprit; la asta se aşteptaseră. Dar privind prin ferestrele vagoanelor, nu văzură decât întuneric beznă, ca sub pământ. Cei ce se împinseseră ca să ajungă la uşa ultimului vagon aveau impresia că privesc printr-o ţeavă îngustă şi întunecoasă drept în para unui foc mare ce fumegă. Iar cei din primele vagoane văzură că locomotiva dispăruse şi că în locul ei apăruse o grămadă de cărbuni aprinşi. Atunci unul dintre ei îşi dădu seama unde se află:

— Un tunel! Un tunel! strigă speriat.

Iar alţii repetau după el, ţipând:

— Un tunel! Un tunel!

— Ce să facem? Trebuie să ieşim de-aici!

Se înghesuiră şi se împinseră, aşa că cei din dreptul uşii — căci acum se putea coborî şi prin uşa primului vagon — nu apucară să se dea jos, ci fură de-a dreptul azvârliţi afară. Următorul cădea peste cel de dinainte, al treilea peste al doilea şi aşa mai departe. Se făcu o învălmăşeală de trupuri, de braţe şi picioare, un haos de strigăte, ţipete şi înjurături şi toate astea nu se puteau petrece fără o serie de accidente. Unii puseră chiar mâna pe arme ca să se apere de cei care se agăţau de ei sau zăceau peste ei.

La întunericul abia pătruns de lămpile din vagoane şi de lumina flăcărilor de la cele două capete ale tunelului se adăugau acum palele groase de fum de cărbune mânate spre interiorul tunelului de vântul stârnit în zori.

— Dumnezeii lor! Vor să ne sufoce! strigă o voce stridentă. Afară! Afară!

Zece, douăzeci, cincizeci, o sută reluară strigătul şi toţi se împingeau, se înghesuiau, se înghionteau spre cele două ieşiri, cuprinşi de spaima morţii. Dar acolo trosneau focurile, cu flăcări înalte şi întinse, fără cel mai mic spaţiu prin care să treci. Cine ar fi încercat să iasă ar fi fost nevoit să alerge printre flăcări şi hainele i-ar fi luat foc fără doar şi poate. Cei din faţă îşi dădură seama de asta; se întoarseră şi începură să se împingă înapoi. Cei din urmă lor nu voiau să se dea în lături, se împingeau înainte, aşa că se iscă în apropierea focurilor o luptă fioroasă, corp la corp, între oameni care cu puţin înainte fuseseră prieteni şi aliaţi întru rele. Tunelul repercuta ţipetele şi urletele cu o intensitate înzecită, în aşa fel încât de afară se auzea un vuiet de parc-ar fi fost slobozite toate fiarele pământului.

Old Firehand ocolise stânca pentru a ajunge la focul din faţa tunelului.

— Nu trebuie să mai facem nimic — îl întâmpină acolo

unul dintre *rafter*-i. Bestiile se distrug unele pe altele. Auziţi, *sir!*

— Da, s-au încăierat rău de tot — răspunse *westman*-ul. Dar sunt totuşi oameni, trebuie să-i cruţăm. Destupaţi intrarea!

— Nu cumva vreţi să intraţi?

— Ba da.

— Pentru Dumnezeu, să nu faceţi asta! S-ar arunca asupra dumneavoastră şi v-ar sugruma, *sir!*

— Ba or să se bucure dacă le arăt calea spre salvare.

Dădu şi el o mână de ajutor la împinsul lemnelor şi cărbunilor mai departe, aşa că între foc şi peretele tunelului se deschise o trecere îngustă prin care puteai sări. Ar fi fost cu neputinţă să intri încet. Făcu un salt şi se află acum în tunel, el singur în faţa mulţimii de oameni dezlănţuiţi. Poate niciodată în viaţă nu-şi arătase îndrăzneala în aceeaşi măsură ca acum; dar nici siguranţa şi conştiinţa de sine nu-i mai fuseseră atât de mari ca în această clipă. Făcuse de mai multe ori experienţa că îndrăzneala unui singur bărbat are o putere de-a dreptul fascinantă şi paralizantă asupra unei mulţimi întregi.

— *Hello, silence!*[1] tună vocea sa puternică, făcându-se auzită peste strigătele a sute de guri şi toţi tăcură. Ascultaţi ce am de spus!

— Old Firehand! se auzi exclamându-se cu mirarea produsă de curajul său neasemuit.

— Da, eu sunt — răspunse. Şi aţi simţit-o pe pielea voastră: unde sunt eu nu încape nici o rezistenţă. Dacă nu vreţi să vă sufocaţi, lăsaţi-vă armele aici ieşiţi, dar unul câte unul. O să stau la intrare, lângă foc şi am să comand. Cine iese fără a fi aşteptat ordinul meu va fi împuşcat pe loc. Şi cine păstrează vreo armă va fi de asemenea împuşcat. Suntem mulţi muncitori, vânători, *rafter*-i şi soldaţi, destui ca

---

[1] Linişte! (în limba engleză în text).

să punem în practică ameninţarea mea. Gândiţi-vă bine! Aruncaţi-ne o pălărie sau o şapcă prin ieşire; ăsta să fie semnul că vreţi să vă supuneţi. Dacă n-o faceţi, o sută de ţevi de puşcă se vor îndrepta spre ieşire, ca să nu poată trece nici unul.

Din cauza fumului nu mai putuse rosti ultimele cuvinte decât cu efort, şi, ca să nu devină ţintă bună pentru vreun glonţ, sări repede prin deschizătură. Prudenţa asta era recomandabilă, dar în fond inutilă. Apariţia lui făcuse o asemenea impresie asupra *tramp*-ilor, încât nici unul n-ar fi îndrăznit să ridice arma împotriva lui.

Se putea desluşi că se sfătuiau. Vorbeau mulţi de-a valma. Împrejurările nu permiteau să piardă mult timp cu consfătuirea căci fumul gros care umplea tunelul devenea tot mai dens şi îngreuna respiraţia tot mai mult. În faţa unui om ca Old Firehand, îşi pierduseră curajul; ştiau cu nu ameninţa în vânt; nu vedeau altă cale de scăpare decât să se predea. O pălărie zbură în curând din tunel trecând pe lângă foc şi în clipa următoare Old Firehand strigă, spunându-le că primul poate să iasă. Cum sări afară, îl siliră să treacă numaidecât podul, fiind luat în primire, la capul celălalt al podului, de *rafter*-i şi vânători. Aceştia erau prevăzuţi cu funii, frânghii şi curele şi individul fu legat de mâini şi de picioare îndată ce ajunse. Tot aşa păţiră şi camarazii săi care îi urmară. Li se dădea drumul din tunel la anumite intervale, ca să aibă *rafter*-ii timp să lege pe unul până sosea următorul. Totuşi, treaba se făcu repede, aşa că după un sfert de oră toţi *tramp*-ii erau prizonierii învingătorilor. Acum, însă, se constată, spre uimirea şi furia acestora din urmă, că lipseşte „colonelul” roşcat. Prizonierii interogaţi spuseră că el şi cu încă vreo douăzeci nu se urcaseră în tren. Se apucară să cerceteze temeinic tunelul şi vagoanele, dar nu-l găsiră; trebuiau să admită, prin urmare, că oamenii spuseseră adevărul.

Să le scape tocmai conducătorul, cel pe care-l urmăreau

cu atâta înverşunare? Nu! Lăsară prizonierii în paza soldaţilor şi a muncitorilor, apoi Old Firehand şi Winnetou, cu *rafter*-ii şi vânătorii, se întoarseră călare până la locul unde oprise trenul, ca să caute urmele celui dispărut. Old Firehand trimise patru *rafter*-i mai departe, la Sheridan, ca să-i aducă costumul de vânătoare şi pe cei doi *tramp*-i rămaşi acolo. El nu voia să se mai întoarcă la Sheridan, ci să plece cu tovarăşii săi la Fort Wallace, unde urmau să fie predaţi prizonierii, fiind mai bine păziţi acolo decât oriunde, de către militari.

Găsiră locul în care se întinseseră bandiţii ca să aştepte trenul. După un examen mai îndelung şi o interpretare temeinică a numeroaselor urme de picioare şi copite, ajunseră la concluzia că într-adevăr scăpaseră vreo douăzeci de persoane. Acestea luaseră toţi caii şi, bineînţeles, îi aleseseră pe cei mai buni; pe ceilalţi îi goniseră în toate direcţiile.

— „Colonelul” a procedat cu multă şiretenie — zise Old Firehand. Dac-ar fi luat toţi caii, aceştia ar fi fost o povară pentru mica lui ceată şi urmele lăsate ar fi atât de evidente, că şi un copil s-ar putea lua după ele. Gonind caii care încotro, ne-a îngreunat cercetarea şi a câştigat mult timp.

— Fratele meu alb se înşeală poate — răspunse Winnetou. Această faţă-palidă n-a părăsit fără îndoială regiunea, fără să fi căutat să afle ce s-a întâmplat cu tovarăşii lui. Dacă ne luăm acum după urmele lui, sunt sigur că ne conduc spre Eagle-tail.

— Sunt convins că presupunerea fratelui meu roşu e justă. „Colonelul” a plecat de aici călare ca să se apropie de noi pe furiş şi să asculte ce vorbim. Aşa că va fi ştiind acum ce s-a întâmplat şi se va grăbi să fugă.

— Dacă ne întoarcem repede, s-ar putea să-l mai ajungem din urmă.

— Nu. Fratele meu trebuie să ia în consideraţie că nu putem porni imediat după el. Trebuie să mergem şi noi la Fort

Wallace, ca să depunem mărturie. Asta o să ne ia toată ziua de azi, aşa că abia mâine vom putea porni în urmărirea celor douăzeci de *tramp*-i.

— Atunci vor avea un avans de peste o zi!

— Da, dar ştim încotro se îndreaptă, aşa că nu-i nevoie să mergem pe urmele lor. Ne ducem direct la Lacul de Argint.

— Crede fratele meu că mai vor să se ducă acolo?

— Fără îndoială. Voiau să pună mâna pe bani ca să facă unele cumpărături pe undeva. Dar aceste cumpărături nu sunt neapărat necesare, de trăit pot trăi din vânat, arme au şi muniţii, probabil, de asemenea. Şi chiar dac-ar duce lipsă de muniţii, ei ştiu că pe drum or să găsească prilejul să-şi procure, pe cale cinstită sau necinstită. Sunt convins că se vor duce la Lacul de Argint.

— Atunci să ne luăm totuşi, deocamdată, după urmele lor, ca să aflăm măcar unde s-au dus întâi.

Într-adevăr, găsiră în curând urmele fugarului; ele duceau spre râu şi apoi de-a lungul malului, în susul apei.

Nu departe de podul de la Eagle-tail *tramp*-ii se opriseră. Unul dintre ei, probabil „colonelul", se urcase pe taluz până la şine şi ascuns sub arborii şi tufişurile de acolo, devenise, desigur, martorul ocular al prinderii întregii bande. După întoarcerea lui, plecaseră cu toţii luând-o spre Busgcreek, semn aproape sigur că aveau intenţia de a se îndrepta spre Colorado şi de acolo, probabil, spre Lacul de Argint.

Între timp se întoarseră şi cei patru *rafter*-i trimişi la Sheridan. Aduseseră cu ei pe Hartley şi pe inginerul Charoy, care voiau să se ducă şi ei la Fort Wallace, căci mărturia lor era importantă. Muncitorii se întoarseră pe jos la Sheridan; ca recompensă, luaseră toate armele confiscate de la *tramp*-i. Pentru transportul acestora erau vagoane mai mult decât suficiente. Le stătea la dispoziţie „trenul pentru construcţii" şi „trenul de bani". După ce urcară prizonierii, se instalară şi ceilalţi în vagoane şi cele două trenuri se puseră în mişcare.

Iar dragonii se întoarseră călare la Fort Wallace.

Acolo vestea se răspândise în zbor şi la sosirea trenurilor toată lumea se adună; *tramp*-ii fură primiţi într-un fel care le oferi o imagine anticipată a ce-i aştepta mai târziu, după condamnare.

De altfel, suferiseră pierderi însemnate, căci aproape un sfert dintre ei fuseseră găsiţi morţi în tunel. Şi azi se mai povesteşte în regiunea aceea cum au fost afumaţi *tramp*-ii în tunelul de la Eagle-tail şi se mai vorbeşte despre lovitura grandioasă imaginată de Winnetou şi dusă la bun sfârşit de Old Firehand.

11. La strâmtoare

Dincolo de Cumison River, pe unde se ridică munţii Elk, patru bărbaţi mergeau călare pe un platou înalt, acoperit de iarbă măruntă; cât vedeai cu ochii, nu se zărea nici un arbore, nici un tufiş. Deşi în vestul îndepărtat toată lumea e obişnuită să vadă figuri ieşite din comun, aceşti patru călăreţi ar fi stârnit mirarea oricărui om care i-ar fi întâlnit.

Unul dintre ei călărea pe un armăsar negru, superb, de felul celor crescuţi de anumite triburi apaşe. Statura lui nu era excesiv de mare, cu toate acestea dădea impresia unui om foarte puternic şi rezistent. Faţa sa arsă de soare era încadrată de o barbă de un blond închis. Purta legginşi de piele, o tunică de vânătoare tot de piele şi cizme înalte, trase până deasupra genunchilor. În cap purta o pălărie de fetru cu boruri late şi cu un şnur de care erau prinse, de jur împrejur, vârfuri de urechi de grizzly. Cingătoarea lată, făcută din curele împletite, părea să fie plină de cartuşe şi mai adăpostea, afară de acestea, două revolvere şi un cuţit de vânătoare. Mai erau agăţate de ea două perechi de potcoave de fixat cu şuruburi şi patru împletituri din papură sau paie în formă de disc, prevăzute cu cureluşe şi catarame; pesemne erau destinate să fie fixate peste copitele calului, spre a induce în eroare vreun urmăritor. De pe umărul stâng spre şoldul drept atârna în bandulieră un lasou încolăcit şi înnodat la capete, iar de un şnur de mătase petrecut pe după gât era agăţată pipa păcii, împodobită cu penaje de colibri. În mâna dreaptă ţinea o puşcă cu ţeava scurtă şi culasa de o construcţie cu totul specială, iar în spinare, atârnată de o curea lată, purta o puşcă foarte mare şi puternică, cu două ţevi, de felul celor numite pe vremuri „armă de urs”, azi foarte rar întâlnite şi cu care se trăgeau doar gloanţe de calibru cel mai mare. Acest om era Old Shatterhand, vestitul

vânător, supranumit astfel datorită faptului că-şi putea răpune duşmanul cu o singură lovitură de pumn.

Lângă el călărea un omuleţ mic şi slab, fără barbă, îmbrăcat într-un frac albastru cu poalele lungi şi nasturi galbeni, bine lustruiţi. Pe cap purta o pălărie mare de damă, o aşa-zisă pălărie de amazoană, pe care se clătina o pană uriaşă. Pantalonii îi erau parcă scurţi, iar în picioarele fără ciorapi avea nişte ghete vechi şi grosolane, cu pinteni mari, mexicani. Acest călăreţ avea un întreg arsenal asupra lui, arme agăţate de el în toate părţile, în totală nepotrivire cu figura lui blajină. Omuleţul acesta era Heliogabalus Morpheus Franke, supranumit de prietenii lui „Hobble-Frank”, pentru că şchiopăta din pricina unei răni căpătate cândva.

În umbra acestor doi călăreţi venea un individ lung de peste şase picioare şi extrem de slab, călare pe un catâr scund şi bătrân care abia părea să aibă destulă putere ca să-şi poarte călăreţul. Acesta avea pantaloni de piele croiţi pesemne pentru o persoană mult mai scundă, dar mai plină. Şi el era încălţat peste picioarele goale cu ghete din piele de atâtea ori pingelite şi peticite, încât păreau alcătuite numai din bucăţele şi petice; una singură cântarea fără îndoială vreo două kilograme şi jumătate, sau trei. Trupul acestui bărbat era acoperit de o tunică de vânătoare din piele, deschisă la piept, fiindcă nu avea nici nasturi, nici copci; mânecile abia ajungeau până peste cot. Îşi înfăşurase gâtul lung într-un şal de bumbac a cărui culoare de origine nu se mai putea distinge, în vârful capului ţuguiat purta o pălărie care, cu mulţi ani în urmă, fusese un joben cenuşiu. Poate că pe vremea aceea împodobise capul vreunui milionar, pe urmă însă decăzuse tot mai mult, pentru a ajunge, în sfârşit, în prerie şi-n mâinile posesorului ei actual. Acesta considerase că borurile sunt de prisos, le smulsese deci, lăsând doar o bucăţică în faţă, ca să se servească de ea apucând-o când voia să-şi scoată această podoabă a capului, indescriptibil de

turtită şi boţită. O funie groasă îi servea drept cingătoare, în care ţinea două revolvere şi un cuţit de scalpat, apoi mai erau agăţate de ea câteva punguţe conţinând toate mărunţişurile de care un *westman* nu se prea poate lipsi. Mai purta o haină de cauciuc atârnata pe umeri, dar ce haină! De la prima ploaie acest exemplar de lux intrase la apă într-atât, încât nu mai putu îndeplini niciodată funcţia, pentru care fusese creată, trebuind să fie purtată de atunci încoace doar ca o mantă de husar. De-a curmezişul peste picioarele de o lungime nemaipomenită, se afla o carabină din acelea cu care un vânător exersat nu-şi ratează niciodată ţinta; cât era de bătrân, nu s-ar fi putut ghici, după cum nu se putea determina vârsta catârului său. Se putea cel mult presupune că amândoi se cunoşteau foarte bine şi că trecuseră împreună prin multe aventuri.

Al patrulea călăreţ şedea pe o mârţoagă foarte înaltă şi slabă. El însuşi era extrem de corpolent, dar scund de tot, aşa că picioarele-i scurte nu ajungeau să cuprindă coastele calului decât pe jumătate. Deşi soarele răspândea văpăi, purta o haină de blană care, ce-i drept, suferea în cel mai înalt grad de pierderea părului. Dac-ai fi încercat să strângi firele rămase, abia ai fi putut aduna destul ca să înzestrezi cu ele pielea unui şoarece. Pe cap purta o pălărie de panama mult prea mare, iar de sub blană se iveau două cizme uriaşe cu carâmbi răsfrânţi.

Cum mânecile blănii erau mult prea lungi, în fond nu se zărea din tot omul decât faţa grasă, roşie şi cu o expresie de viclenie bonomă. Avea şi el o carabină lungă. Ce alte arme mai poseda nu se cunoştea deocamdată, deoarece blana acoperea tot.

Aceşti doi bărbaţi erau David Kroners şi Jacob Pfefferkorn, cunoscuţi peste tot numai sub denumirea de „Davy-lunganul” şi „Jemmy-grăsanul”. Erau nedespărţiţi şi nimeni nu întâlnise pe unul dintre ei fără să fi fost şi celălalt

prezent, sau cel puţin prin apropiere. Jemmy era german, iar Davy yankeu; în cursul numeroşilor ani petrecuţi împreună, acesta din urmă învăţase de la celălalt destul de bine germana pentru a se putea exprima binişor în această limbă. La fel de nedespărţite ca şi stăpânii lor erau şi cele două animale; stăteau mereu unul lângă altul, păşteau laolaltă şi dacă, în vreo tabără de noapte, erau obligate să sufere societatea altor animale de călărie, se izolau, stând ceva mai la o parte şi se înghesuiau cu atât mai abitir unul în celălalt şi se mângâiau reciproc fornăind, adulmecându-se şi lingându-se.

Deşi nu trecuse cu mult de amiază, cei patru călăreţi trebuie să fi avut în urma lor o distanţă considerabilă parcursă în acea zi şi desigur că nu trecuseră numai peste pământ moale acoperit cu iarbă, căci toţi, precum şi animalele lor, erau acoperiţi de praf. Cu toate acestea nu păreau obosiţi nici caii, nici călăreţii. Cel mult tăcerea lor te-ar fi lăsat să presupui că erau osteniţi. Tăcerea fu întreruptă de Hobble-Frank, cel de lângă Old Shatterhand:

— Vasăzică, rămânem peste noapte la Elk-fork? îl întrebă pe vecinul său în dialectul lui natural. Cât mai avem de fapt până acolo?

— Vom ajunge la malul apei înspre seară — răspunse acesta.

— Abia spre seară? Vai şi amar! Cum să mai rezistăm? Nu ne-am dat jos din şa de azi-dimineaţă. Odată şi odată tot trebuie să ne oprim, ca să răsufle barem caii. Nu eşti de părere?

— Ba da. Să aşteptăm până trecem de prerie; urmează apoi o pădure pe unde găsim şi un pârâu.

— Bun! Acolo o să adăpăm caii şi o să găsească şi iarbă. Dar noi ce găsim? Ieri am mâncat ultimele resturi de carne de bizon, iar azi-dimineaţă, oasele. De atunci nu s-a arătat nici măcar o vrabie, necum alt vânat în faţa puştilor noastre; mi-e

foame şi trebuie să am ceva de ronţăit cât de curând, altfel mă prăpădesc.

— Nu te îngrijora! Am să fac eu rost de o friptură!

— Da, dar ce fel? Câmpia asta e atât de pustie! Cred că nici măcar o gâză nu se plimbă pe-aici. Atunci de unde să scoată un brav *westman* flămând o friptură?

— Am şi văzut-o. Ţine calul meu de frâu şi ia-o înainte cu ceilalţi, dar mai încetişor.

— Serios? făcu Frank, uitându-se în jur şi clătinând din cap nedumerit. Ai şi văzut friptura? Dar eu nu adulmec nici urmă de aşa ceva!

Luă în mână frâul calului lui Old Shatterhand şi-şi văzu de drum cu Davy şi Jemmy. Old Shatterhand însă coti spre stânga, unde se zăreau o mulţime de muşuroaie în iarbă. Era o colonie de „câini de prerie”, cum se numeau marmotele americane din pricina sunetelor pe care le scot, asemănătoare cu lătratul. Animalele acestea sunt nevătămătoare, inofensive şi foarte curioase; în mod ciudat, le place să locuiască laolaltă cu şerpi cu clopoţei şi cu bufniţe. Dacă se apropie cineva de ele, au obiceiul să se ridice în două picioare, să se uite la el, iar mişcările pe care le fac şi poziţiile pe care le iau cu acest prilej, sunt cu totul hazlii. Dacă li se pare ceva suspect, se vira iute ca fulgerul în galeriile lor subterane şi nu se mai arată. Vânătorul care poate face rost de un aliment mai suculent dispreţuieşte carnea acestor animale, nu pentru că n-ar fi comestibilă, ci dintr-o prejudecată. Dacă însă vrea totuşi să împuşte un câine de prerie, nu trebuie să încerce să se apropie de el pe furiş, căci aceste vietăţi sunt mult prea vigilente ca să izbutească. Trebuie să le trezească curiozitatea şi să o menţină vie până ajunge destul de aproape ca să poată ochi. Asta nu-i va reuşi însă decât dacă ei însuşi face gesturile şi mişcările cele mai caraghioase şi comice. Atunci câinele de prerie nu mai ştie ce se petrece şi ce să creadă despre cel care se apropie. De cum

îl văzură animalele acestea care şedeau pe muşuroaiele lor, Old Shatterhand începu deci să salte în dreapta şi-n stânga, să se lase pe vine pentru a sări iar în sus, să se învârtească, să rotească braţele ca o moară de vânt, cu scopul de a se apropia mereu.

Hobble-Frank, care călărea acum alături de Jemmy şi Davy, văzu aceste scălâmbăieli şi zise îngrijorat:

— Doamne, ia te uită ce i-a venit! Nu cumva a căpiat? se agită de parcă ar fi băut zeamă de mătrăgună! Ascultaţi! Trage!

Old Shatterhand trăsese acum două focuri de armă atât de repede unul după altul, încât se confundau aproape într-o singură pocnitură. Îl văzură alergând mai departe o bucată de drum şi aplecându-se de două ori ca să ridice ceva. Apoi se înapoie. Împuşcase doi câini de prerie; îi băgă în cobur şi încalecă. Hobble-Frank făcu o mutră cam sceptică şi zise în timp ce porniră mai departe:

— Asta să fie friptura? Nu, mulţumesc frumos! Aşa ceva nu înghit câtu-i lumea!

— Dai ai gustat-o vreodată?

— Nu. Nici în vis nu m-am gândit!

— Atunci nu poţi să judeci dacă un câine de prerie e comestibil sau nu. Ai mâncat oare vreodată ied?

— Ied? zise Hobble-Frank plescăind din limbă. Cred şi eu, fireşte! Auzi, domnule, păi iedul e ceva delicios!

— Zău? făcu Old Shatterhand zâmbind. Dar mii de oameni nu mănâncă ied.

— Sunt mii de proşti. Îţi spun eu, noi, saşii, suntem deştepţi şi ne pricepem la plăcerile mesei ca nici o altă naţiune europeană. Un ieduţ la cuptor, cu un pic de usturoi şi câteva fire de măghiran, rumenit frumos, cu coajă, e un ospăţ divin, făcut pentru domnii şi doamnele de pe Olimp. Pot să-ţi spun că mă pricep, fiindcă pe vremea Paştilor, când sunt iezi tineri la noi, la Moritzburg, se mănâncă în toate duminicile şi

în zilele de sărbători numai friptură de ied.

— Foarte bine. Dar spune-mi dacă ai mâncat vreodată lapin?

— Lapeng? Ce-o mai fi şi aia?

— Iepure de casă, cum se spune pe la noi.

— Iepure de casă! *A la bonne heure!* Şi asta e ceva colosal! La Moritzburg şi-n împrejurimi se gătea întotdeauna iepure de casă de hramul bisericii. Carnea e fragedă ca untul de ţi se topeşte-n gură.

— Dar sunt mulţi care ar râde de tine auzindu-te!

— Înseamnă că sunt cam scrântiţi la cap. Un iepuraş din ăsta, care nu mănâncă decât vârfurilor ierburilor fragede, are o carne delicioasă; asta se înţelege de la sine. Nu crezi şi dumneata?

— Eu, da; dar cer în schimb să nu dispreţuieşti nici câinii mei de prerie. Ai să vezi că seamănă la gust cu iedul şi aproape şi cu iepurele de casă. Îţi spun că... stai, nu vezi nişte călăreţi acolo?

Arătă spre sud-vest, unde se mişcau câteva puncte. Erau prea departe ca să poţi distinge dacă sunt animale, poate bizoni, sau călăreţi. Cei patru vânători înaintară mai încet, cu ochii îndreptaţi spre acel grup. După câtva timp văzură că poartă uniforme: erau soldaţi.

Ostaşii călăreau înspre nord-vest. Dar îi observaseră şi ei pe cei patru şi schimbară direcţia, venind acum spre ei galop. Erau vreo doisprezece, conduşi de un locotenent. Se apropiară până la vreo treizeci de paşi şi se opriră; ofiţerul îi examina la început cu o privire scrutătoare şi sumbră; apoi dădu cu ochii de cele două puşti ale lui Old Shatterhand; faţa i se lumină şi, arătând spre puşca descrisă mai înainte, aceea cu culasa ciudată, sferică, exclamă:

— *Behold!* Nu cumva e un automat Henry, *sir?*

— Ba da — răspunse *westman*-ul. Cunoaşteţi acest tip de armă?

— Nu am mai văzut nici una, dar mi-a fost descrisă în amănunţime. Inventatorul pare să fi fost un original, care n-a fabricat decât puţine exemplare, pentru că se temea de exterminarea rapidă a indienilor şi a bizonilor dacă această armă cu repetiţie s-ar răspândi. Se pare că acele câteva exemplare făcute de el s-au pierdut, afară de unul singur care se spune că aparţine lui Old Shatterhand.

— Aşa e, *sir.* Din cele unsprezece sau douăsprezece automate Henry care au existat vreodată, nu mai există decât a mea; celelalte au dispărut o dată cu posesorii lor, în vestul sălbatic.

— Atunci sunteţi într-adevăr Old Shatterhand? Ce plăcere! Vreţi să aveţi bunătatea de a ne însoţi? Camarazii mei ar considera o onoare pentru ei dacă aţi accepta să fiţi oaspetele nostru.

— Unde să vă însoţesc?

— La Fort Mormon, acolo ne ducem.

— Atunci, din păcate, nu pot accepta invitaţia dumneavoastră, căci trebuie s-o luăm în direcţie opusă, pentru a ne întâlni la o oră fixată cu nişte prieteni de-ai noştri.

— Pot să aflu, *sir,* unde vreţi să vă duceţi?

— Întâi în munţii Elk, cum v-am spus; de acolo vrem să trecem în munţii Book.

— În cazul acesta, trebuie să vă previn: feriţi-vă de utahi, care au dezgropat de curând securea războiului; din pricina asta trebuie să patrulăm încontinuu în jurul forturilor Mormon şi Indian. Iată ce s-a întâmplat: o ceată de căutători de aur albi au pătruns într-o tabără a utahilor ca să fure cai; era noapte; dar utahii s-au trezit şi s-au apărat, aşa că mulţi au pierit, răpuşi de albii mult mai bine înarmaţi. Aceştia au fugit cu caii şi cu alte lucruri luate cu ocazia asta. Dar indienii au pornit de cu ziuă să-i urmărească. I-au ajuns din urmă pe tâlhari. Şi s-a încins o luptă care a costat iarăşi multe vieţi omeneşti. Se pare că vreo şaizeci de indieni au fost

împuşcaţi, dar n-au scăpat nici albii decât şase la număr. Acum utahii cutreieră regiunea ca să-i găsească pe aceşti şase şi în acelaşi timp au trimis o delegaţie la Fort Union spre a cere despăgubiri, un cal pentru fiecare cal furat, o sumă globală de o mie de dolari pentru obiectele luate şi pentru fiecare indian ucis, doi cai şi o puşcă.

— Găsesc că nu sunt pretenţii exagerate. S-a promis să li se dea satisfacţie?

— Nu. Albii nici nu se gândesc să admită că pieile-roşii au dreptul să pretindă ceva. Delegaţia s-a întors fără a fi obţinut nimic şi, drept urmare, indienii au pus mâna pe tomahawkuri. Utahii se ridică în masă şi cum pe teritoriul acesta nu avem, din păcate, trupe suficiente ca să-i putem zdrobi dintr-o dată, s-a ajuns la hotărârea să ne căutăm aliaţi. Câţiva ofiţeri au plecat la indienii navajo ca să-i câştige pentru o expediţie împotriva utahilor şi au reuşit.

— Şi ce s-a promis navajoşilor pentru ajutorul acordat?

— Toată pradă pe care or s-o captureze.

Faţa lui Old Shatterhand se întunecă auzind acestea. Zise, clătinând din cap:

— Vasăzică, întâi utahii au fost atacaţi, jecmăniţi şi mulţi dintre ei ucişi; când au cerut pedepsirea răufăcătorilor şi o despăgubire, au fost respinşi, iar acum, când ei înşişi încearcă să-şi facă dreptate, sunt aţâţaţi navajoşii împotriva lor şi li se plăteşte acestora cu pradă luată de la cei nedreptăţiţi! Mai e de mirare dacă se simt aduşi la limita răbdării? Amărăciunea şi revolta lor trebuie să fie mari şi fireşte că va fi vai de albul care cade acum în mâinile lor!

— Eu trebuie să ascult de ordine şi n-am dreptul să judec. V-am comunicat acestea, *sir,* ca să vă previn. Nu am voie să am aceleaşi păreri ca dumneavoastră.

— Înţeleg, primiţi mulţumirile mele pentru avertisment şi, dacă povestiţi întâlnirea cu noi la Fort, spuneţi, vă rog, că Old Shatterhand nu e un duşman al pieilor-roşii şi regretă

nespus că un neam de oameni atât de înzestraţi trebuie să piară, pentru că nu i se lasă răgazul necesar de a se dezvolta în mod firesc, conform legilor civilizaţiei umane, ci i se pretinde să se transforme de la o zi la alta dintr-un popor de vânători într-o comunitate statală modernă. Cu tot atâta îndreptăţire ai putea omorî un elev de şcoală pentru că nu are capacitatea şi cunoştinţele necesare pentru a fi general sau profesor de astronomie. *Good bye, sir!*

Întoarse calul şi, urmat de cei trei tovarăşi ai săi, plecă fără să mai arunce o privire asupra soldaţilor care priveau miraţi în urma lui şi apoi îşi văzură de drum. Numai mânia îl incitase să ţină această cuvântare cu totul fără rost, cum ştia prea bine; cu atât mai tăcut rămase apoi, în timp ce medita asupra încercării cu totul inutile de a-l convinge pe „fratele Jonathan” că n-are mai mult drept la viaţă decât indianul mânat din loc în loc, dintr-o regiune în alta, până ce-şi va încheia hărţuita sa existenţă, neplâns de nimeni.

Trecu o jumătate de oră; abia atunci se trezi Old Shatterhand din trista sa meditaţie, spre a-şi îndrepta atenţia asupra orizontului, care acum se prezenta sub forma unei dungi întunecate, din ce în ce mai largi. Întinzând mâna înspre partea aceea, zise:

— Acolo se întinde pădurea de care vorbeam. Daţi pinteni cailor; atunci ajungem în cinci minute.

Porniră acum la galop şi în curând cei patru călăreţi ajunseră în faţa unei păduri dese de molifţi înalţi, care părea atât de deasă, încă de pe la margine, încât nu se putea pătrunde călare. Dar Old Shatterhand găsi soluţia. Se îndreptă fără ezitare spre un anumit loc, pătrunse cu calul prin desişul care nu era adânc şi se află îndată pe o aşa-zisă cărare de indieni, un drum croit de pieile-roşii care circulau uneori pe acolo, lat abia de vreo trei picioare. Atunci descăleca spre a căuta urme recente. Negăsind nici una, încalecă iar şi-i pofti pe tovarăşii săi să-l urmeze.

Aici, în pădurea virgină, nu sufla nici cel mai uşor vânticel şi afară de paşii cailor nu se auzea nici cel mai uşor zgomot. Old Shatterhand îşi ţinea automatul pregătit în mâna dreaptă şi era cu privirea ageră aţintită înainte, pentru ca, la o eventuală întâlnire cu o fiinţă duşmănoasă, să fie primul care ţine arma îndreptată asupra adversarului. Dar era convins că nu există pentru moment un asemenea pericol. Dacă indienii străbăteau ţinutul călare, erau prea mulţi la număr pentru a umbla pe o asemenea potecă unde nu era nimic de descoperit şi unde pădurea deasă le îngreuna înaintarea. Erau prea puţine locuri pe această potecă în care un călăreţ s-ar fi putut întoarce.

După o bună bucată de vreme poteca se lărgi şi ieşiră într-un luminiş în mijlocul căruia se aflau mai multe blocuri mari de stâncă, aşezate unele peste altele. Erau acoperite de licheni şi câteva tufe găsiseră în crăpături hrană suficientă pentru rădăcinile lor. Un mic izvor curgea de sub stânci, şerpuind peste luminiş, pentru a se pierde apoi în pădure. În poiană, Old Shatterhand se opri şi zise:

— Aici e locul unde putem să lăsăm caii să se odihnească şi să frigem între timp câinii de prerie. Descălecară toţi, scoaseră zăbalele cailor, ca să poată paşte şi se apucară să caute ramuri uscate pentru foc. Jemmy luă asupra-şi să jupoaie animalele şi să le scoată măruntaiele, iar Old Shatterhand se depărta să cerceteze dacă împrejurimile sunt sigure. Era o fâşie de pădure nu mai lată decât cale de trei sferturi de oră, poteca indiană o traversa de-a curmezişul, iar luminişul se afla cam la mijloc.

Nu trecu mult şi carnea friptă peste flăcări începu să răspândească un miros îmbietor. Atunci Old Shatterhand se înapoie. Se dusese cu paşi repezi până la marginea cealaltă a pădurii, de unde puteai cuprinde cu privirea toată preria deschisă din faţă. Nu zărise nimic suspect, aşa că aduse celorlalţi vestea că n-au să se teamă de nici o surpriză.

Peste o oră friptura fu gata.

— Ei, drăcie! bombăni Hobble-Frank. Să mănânci friptură de câine! Dacă mi-ar fi prezis vreodată cineva-că o să consum pe cel mai bun prieten al omului, i-a. ş fi răspuns într-un chip de i s-ar fi făcut părul măciucă! Dar mi-e foame şi n-am încotro!

— Dar nu e câine adevărat! observă Jemmy. Ai auzit doar că marmota asta a fost greşit denumită câine de prerie, numai din cauza sunetelor pe care le scoate!

— Asta nu drege faptul; dimpotrivă, îl agravează! Friptură de marmotă! Închipuie-ţi dumneata! Ei, ia să vedem!

Îşi luă o bucată de piept şi o gustă cu reticenţă; dar faţa i se lumină îndată; băgă în gură o bucată mai mare şi declară mestecând:

— Zău că nu e rea, pe onoarea mea! Seamănă într-adevăr cu iepurele de casă, chiar dacă nu-i aşa de gustoasă ca friptura de ied. Băieţi, am impresia că n-o să rămână mare lucru din câinii ăştia!

— Trebuie să ne păstrăm ceva pentru diseară — obiectă Davy. Nu ştim dacă mai vânam ceva azi.

— Nu-mi pasă de ce-o fi mai încolo. De câte ori sunt obosit şi pot să mă arunc în braţele lui Orfeu sunt perfect mulţumit.

— Îi zice Morfeu — îl corectă Jemmy.

— Ia mai taci! Nu cumva ai să pui un M înaintea lui Orfeu al meu! Că pe ăsta îl cunosc bine; în satul Klotsche de lângă Moritzburg există o asociaţie corală care se cheamă „Orfeu pe pământ"; coriştii ăia cântau atât de dulce, încât pe ascultători îi fură întotdeauna un somn cât se poate de plăcut; de aceea vorba cu Orfeu căruia îi cazi în braţe vine de acolo, adică de la Klotsche. Aşa că nu te mai certa cu mine, ci mănâncă-ţi câinele de prerie în tăcere şi cu chibzuinţă: atunci o să-ţi priască mai bine decât dacă te iei la harţă cu un bărbat cu atâta experienţă ca mine!

Crezându-se în deplină siguranţă, cei patru bărbaţi se înşelau amarnic. Se apropia de ei o primejdie sub chipul a două cete de călăreţi care se îndreptau spre pădure.

Unul din aceste grupuri era mic: se compunea numai din doi călăreţi venind dinspre nord. Întâlnind urmele lui Old Shatterhand şi ale tovarăşilor săi, cei doi se opriră şi descălecară ca să examineze urmele. Felul în care o făceau te lăsa să presupui că nu erau *westman*-i neexperimentaţi. Erau bine înarmaţi, în schimb îmbrăcămintea lor era cam jerpelită. Anumite semne indicau că în ultima vreme nu avuseseră zile bune. În ce priveşte caii lor, erau bine hrăniţi şi vioi, dar fără şa şi fără frâie, numai cu un căpăstru făcut dintr-o curea. În felul acesta obişnuiesc indienii să-şi lase caii când pasc în apropierea unei tabere.

— Ce părere ai despre urmele astea, Knox? întrebă unul dintre ei. Nu cumva avem piei-roşii în faţa noastră?

— Nu — răspunse celălalt cu certitudine. Caii erau potcoviţi şi oamenii călăreau alături, nu unul după altul, cum fac pieile-roşii.

— Şi câţi erau?

— Numai patru. N-avem deci de ce să ne temem, Hilton.

— Afară de cazul că sunt soldaţi.

— *Pshaw!* Nici atunci! Bineînţeles că nu ne putem arăta la un fort; acolo sunt atâţia ochi şi se pun atâtea întrebări, că ne-am trăda. Dar patru cavalerişti n-or să scoată nimic de la noi. Şi nu văd pe ce s-ar întemeia ca să tragă concluzia că facem parte dintre albii care au fost atacaţi de utahi!

— Aşa mă gândesc şi eu, fireşte; dar adesea îşi vâra dracul coada când nici cu gândul nu gândeşti. Ne aflăm într-o situaţie mizerabilă. Hărţuiţi de indieni şi căutaţi de soldaţi, rătăcim încoace şi-ncolo pe teritoriul utahilor. A fost o prostie că ne-am încrezut în „colonelul” ăla roşcat care ne-a promis marea cu sarea.

— O prostie? Ba, deloc. E un lucru tare frumos să te

îmbogăţeşti repede şi n-am pierdut speranţa nici pe departe. În curând o să ne ajungă din urmă „colonelul” cu restul cetei şi atunci nu mai avem de ce să ne facem griji. Trebuie să încercăm să ieşim din situaţia asta nefericită. Gândindu-mă bine, nu văd decât o singură cale şi asta ni se deschide chiar acum.

— Ce cale?

— Să găsim nişte albi cărora să ne alăturăm. În societatea lor o să fim luaţi drept vânători şi nimănui n-o să-i vină în minte să facă legătura între noi şi cei care i-au silit pe utahi să dezgroape securea războiului.

— Şi crezi că avem acum în faţa noastră asemenea oameni?

— Aşa cred. Mai sunt încă în pădure. Hai să ne luăm după ei.

„Colonelul” roşcat căutase să-şi mărească ceata compusă, cum se ştie, din cei douăzeci de *tramp*-i care scăpaseră la Eagle-tail. Ajunsese la concluzia că, în munţi, s-ar putea ca ceaţa să fie simţitor împuţinată de indieni şi că, deci, douăzeci erau mult prea puţini. De aceea, pe parcurs, trecând călare prin Colorado, atrăsese pe fiecare om întâlnit care se arăta dispus să-l urmeze. Toţi erau, fireşte, oameni cu o existenţă precară, a căror moralitate nu trebuie cercetată. Dintre ei făceau parte şi Knox şi cu Hilton, cei doi care acum se îndreptau spre pădure. Noua ceată a colonelului crescuse în curând într-atât, că nu mai putea trece neobservată, dar şi aprovizionarea devenea tot mai anevoioasă pe zi ce trecea. De aceea „colonelul” luă decizia să-şi împartă ceata în două. Cu o jumătate din ea avea de gând să traverseze Munţii Stâncoşi prin regiunea La Veta, iar cealaltă urma să o ia spre Marrison şi Georgetown, ca să treacă acolo peste munţi. Cum Knox şi Hilton erau oameni cu experienţă, fuseseră puşi să conducă a doua grupă. Ajunseseră cu bine dincolo de munţi şi poposiseră în ţinutul de pe la Breckenridge. Acolo, printr-o

întâmplare nefericită, herghelia scăpată de pe o *hacienda*[1] trecu în goană pe lângă tabăra lor; atunci şi caii lor o luară razna, se smulseră şi fugiră cu herghelia. Ca să-şi procure alţi cai, atacaseră mai târziu tabăra utahilor, pentru a fi apoi urmăriţi de aceştia şi bătuţi. Scăpaseră numai şase. Dar indienii îi urmăriseră şi pe aceşti şase de aproape; patru dintre ei căzuseră cu o zi înainte, iar cei doi conducători, Knox şi Hilton, erau singurii care avuseseră norocul să scape de proiectilele răzbunătoare ale indienilor.

Vorbeau despre aceste întâmplări în timp ce se apropiau de pădure. Sosiţi acolo, găsiră poteca şi o luară drept înainte pe ea. Ajunseră la luminiş tocmai în clipa în care micul duel de cuvinte dintre Jimmy şi Hobble-Frank luase sfârşit.

— Deci suntem vânători, ai înţeles? şopti Knox către Hilton. Şi lasă-mă pe mine să vorbesc!

Acum Old Shatterhand îi zări; puse mâna pe puşcă şi-i aşteptă cu o mină serioasă, examinându-i în timp ce se apropiau.

— *Good day,* domnilor — salută Knox. Ne daţi voie poate să ne odihnim puţin pe-aici, lângă dumneavoastră?

— Orice om cumsecade e binevenit — răspunse Old Shatterhand examinând cu ochi pătrunzători întâi călăreţii apoi caii.

— Sper că n-aveţi impresia că nu suntem — zise Hilton, suportând, cu un calm aparent, privirea scrutătoare a vânătorului.

— Nu-mi judec aproapele decât după ce l-am cunoscut.

— Ei, atunci îngăduiţi-ne să vă dăm acest prilej!

Cei doi descălecară şi se aşezară alături de ceilalţi, în jurul focului. Le era foame, pesemne, căci priveau cu jind spre friptură. Jemmy, bun la suflet, le oferi câteva bucăţi de carne, invitându-i să mănânce, iar ei nu se lăsară rugaţi. Acum politeţea interzicea să-i descoşi; aşa că până se saturau se

[1] Fermă în Mexic sau America de Sud.

păstră tăcere.

Cealaltă ceată care se apropia de pădure din partea opusă consta din vreo două sute de indieni. Old Shatterhand fusese, ce-i drept şi în partea aceea, dar în momentul în care scrutase cu privirea preria de acolo, nu putuse să vadă pe indienii ce se apropiau, fiindcă atunci se aflau pe după o ieşitură a pădurii care forma un cot. Cunoşteau şi ei, pesemne foarte bine regiunea, fiindcă se îndreptau direct spre potecă îngustă şi anume spre capătul ei opus celui prin care intraseră albii în pădure.

Indienii se aflau „pe calea războiului”, cum arătau culorile ţipătoare cu care-şi vopsiseră obrajii. Majoritatea erau înarmaţi cu puşti, doar puţini aveau numai arcuri şi săgeţi. În fruntea lor călărea un om uriaş, o căpetenie, căci purta o pană de vultur în păr. Vârsta nu i se putea determina, fiindcă şi el avea obrajii plini de dungi negre, galbene şi roşii. Sosind la capătul cărării, descăleca spre a cerceta solul. Primii războinici din şirul care-l urma se uitau cu atenţie la ce făcea. Unul dintre căi fornăi. Căpetenia ridică mâna în semn de avertisment, iar războinicul acoperi nările calului cu mâna. Dat fiind că şeful îi invitase prin gestul său să păstreze cea mai deplină linişte, era limpede că descoperise ceva suspect. Păşi încet de-a lungul urmelor, cu bustul adânc aplecat spre pământ, intrând astfel până la o oarecare distanţă în pădure. Când se întoarse, zise încet în limba utahilor, care face parte din subgrupa shoshonă a grupei de limbi sonora:

— A fost pe aici o faţă-palidă cu atâta timp înaintea noastră, cât îi trebuie soarelui să facă un drum de o palmă. Războinicii utahi să se ascundă cu capii sub copaci. Ovuts-avaht se duce să caute faţa-palidă.

Căpetenia, un om poate chiar mai înalt şi mai puternic decât Old Firehand, se numea deci Ovuts-avaht, ceea ce înseamnă „Marele-Lup”. Se furişă iar în pădure; când se întoarse, cam după o jumătate de oră, nu se vedea nici unul

dintre ai săi. Fluieră încetişor şi pieile-roşii ieşiră îndată din ascunzişuri, lăsându-şi caii acolo. La un semn al căpeteniei, vreo cinci sau şase subcomandanţi se apropiară de şeful lor.

— Şase feţe-palide îşi au tabără pe lângă stânci. Aceştia sunt, probabil, cei şase care ne-au scăpat ieri. Ei mănâncă, iar caii lor pasc. Fraţii mei să mă urmeze la capătul cărării; acolo să se despartă; jumătate din ceată o ia spre dreapta, cealaltă jumătate spre stânga, până am încercuit luminişul. Atunci am să dau semnalul şi războinicii roşii vor năvăli. Câinii de albi se vor speria atât de rău că nici n-or să se mai apere. O să-i prindem şi o să-i ducem în sat, ca să-l legăm de stâlpul torturii. Cinci oameni rămân aici să păzească caii. *Howgh!*

Această exclamaţie e un cuvânt de întărire a celor spuse şi echivalează oarecum cu „amin” sau „basta” sau „s-a hotărât”. Când un indian îl pronunţă, consideră că subiectul e epuizat, că totul e stabilit şi că nu mai e nimic de adăugat.

Cu căpetenia lor în frunte, pieile-roşii pătrunseră în pădure tiptil, atât de încet, încât nu se auzea nici cel mai uşor zgomot. Ajungând în locul unde cărarea intra în luminiş, se despărţiră înaintând pe cele două laturi ale luminişului, ca să-l încercuiască. Un călăreţ n-ar fi putut pătrunde printre copaci; pe jos, însă, indienii, cu trupurile lui mlădioase, puteau trece.

Albii tocmai îşi terminaseră masa. Hobble-Frank îşi băgă cuţitul de vânătoare în cingătoare şi zise, fireşte, în limba engleză, pentru a fi înţeles şi de cei doi noi sosiţi.

— Acum am mâncat, iar caii s-au odihnit; putem să pornim deci, ca să ajungem până la ţinta noastră de azi înainte de a se face noapte.

— Da — încuviinţă Jemmy — dar întâi trebuie să facem cunoştinţă şi să ştim încotro vrea să meargă fiecare.

— Aşa e — făcu Knox, dând din cap. Pot să aflu, prin urmare, până unde vreţi să ajungeţi încă astăzi?

— Ne îndreptăm spre munţii Elk.

— Şi noi la fel. Se nimereşte de minune. Atunci putem

călători împreună.

Old Shatterhand nu zise nimic, îi făcu un semn discret lui Jemmy să continue examinarea, căci el însuşi voia să vorbească abia când găsea că e momentul potrivit.

— Eu sunt de acord — zise grăsanul. Dar unde vreţi să vă duceţi pe urmă?

— Nu ne-am hotărât încă. Poate spre Green River, ca să căutăm castori. Pe acolo n-o să prea găsiţi. Cine vrea să prindă castori trebuie să se ducă mai înspre nord.

— Aşadar, sunteţi puitori de capcane, vânători de castori?

— Da. Numele meu e Knox, iar pe tovarăşul meu îl cheamă Hilton.

— Dar unde vă sunt capcanele, master Knox, fără de care nu puteţi prinde nimic?

— Ni le-au furat nişte hoţi, poate indieni, pe malul râului San Juan. Poate dăm peste o colonie unde se pot cumpăra. Sunteţi, deci, de părere că putem să vă întovărăşim deocamdată până la munţii Elk?

— N-am nimic împotrivă, dacă tovarăşii mei n-au nimic de obiectat.

— Bun, domnule! Atunci am putea să aflăm şi noi cum vă cheamă?

— De ce nu? Mie-mi zice Jemmy-grăsanul; vecinul meu din dreapta e...

— Probabil Davy-lunganul?

— Aşa e. Se vede că aţi ghicit?

— Bineînţeles! Că doar sunteţi cunoscuţi de-a lungul şi de-a latul ţării şi unde se află Jemmy-grăsanul, nu-i nevoie să cauţi mult până dai de Davy-lunganul. Dar micul domn la stânga dumneavoastră?

— Lui îi zicem Hobbe-Frank, un tip grozav, o să vedeţi când o să-l cunoaşteţi mai bine.

Frank îi aruncă o privire călduroasă, plină de

recunoştinţă lui Jemmy, care continuă:

— Iar ultimul nume pe care am să vi-l comunic vă este în orice caz mult mai cunoscut decât al meu. Cred că aţi auzit de Old Shatterhand.

— Old Shatterhand? strigă Knox surprins şi foarte bucuros. Zău? E adevărat, *sir,* că sunteţi Old Shatterhand? Atunci daţi-mi voie să vă spun că mă bucur nespus să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, *sir.*

Spunând aceste vorbe, întinse mâna spre vânător, aruncându-i totodată lui Hilton o privire prin care voia să-i dea de înţeles: „Mă, bucură-te, acum suntem în siguranţă!”

Old Shatterhand se prefăcu însă că nu observă mâna întinsă spre el şi răspunse extrem de rece:

— Vă bucuraţi într-adevăr? Atunci e păcat că nu vă pot împărtăşi bucuria.

— De ce nu, *sir?*

— Pentru că sunteţi nişte oameni de prezenţa cărora nimeni nu se poate bucura.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Knox, uimit de atâta sinceritate. Vreau să cred că glumiţi, *sir?*

— Vorbesc serios. Sunteţi doi escroci sau poate chiar ceva şi mai rău.

— Oho! Credeţi că ne lăsăm trataţi în felul acesta jignitor?

— Cred, fireşte, căci nu vă rămâne altceva de făcut.

— Ne cunoaşteţi, cumva?

— Nu. N-ar fi spre onoarea mea.

— *Sir,* deveniţi din ce în ce mai lipsit de consideraţie! N-aveţi nici o dovadă că am fi escroci!

— Cum să nu! răspunse Old Shatterhand cu nepăsare. Deci v-aţi întins capcanele pe la San Juan? Când a fost asta?

— Acum patru zile.

— Deci, veniţi direct de acolo?

— Da.

— Prin urmare, din sud, ceea ce e o minciună. Aţi sosit cu puţin timp în urma noastră şi ar fi trebuit să vă vedem pe preria deschisă. Spre nord, în schimb, pădurea se întinde mai largă, formând o ieşitură şi pe după această limbă de pădure v-aţi aflat când am inspectat terenul pentru ultima oară, înainte ca să intraţi în pădure pe potecă. Aţi venit dinspre nord.

— Dar, *sir,* v-am spus adevărul. Nu ne-aţi văzut.

— Eu? Să nu vă văd? Dacă aş avea vederea atât de slabă, aş fi pierit până acum de o mie de ori! Nu, pe mine nu mă duceţi de nas! Dar să continuăm! Unde vă sunt şeile şi frâiele?

— Ni s-au furat.

— Omule, mă iei drept un băieţandru prost! râse Old Shatterhand dispreţuitor. Se vede că aţi băgat şeile şi frâiele în apă, o dată cu capcanele pentru castori, de vi s-au furat toate deodată? Care vânător scoate frâiele calului său? Şi de unde aţi scos căpestrele astea indiene?

— Le-am cumpărat de la un indian.

— Poate şi caii?

— Nu — răspunse Knox, dându-şi seama că e cu neputinţă să mai spună şi minciuna asta sfruntată.

— Va să zică, indienii utahi fac comerţ cu căpestre! Asta n-am ştiut. Dar de unde provin caii?

— Caii l-am cumpărat la Fort Dodge.

— Atât ele departe de aici? Eu aş pune rămăşag că aceşti cai au stat în ultimul timp săptămâni de-a rândul la păşune. Un cal care a adus un călăreţ de la Fort Dodge până aici arată cu totul altfel. Şi cum se face că nu sunt potcoviţi?

— Asta trebuie să-l întrebaţi pe negustorul care ni i-a vândut.

— Aiurea! Negustor! Sunt cai furaţi!

— *Sir!* strigă Knox punând mâna pe cuţit. Şi Hilton se grăbi să ducă mâna spre brâu.

— Lăsaţi cuţitele la locul lor, altfel vă dobor! îi ameninţă Old Shatterhand. Credeţi cumva că nu-mi dau seama că sunt nişte cai dresaţi în maniera indiană?

— Cum puteţi să ştiţi aşa ceva, de vreme ce nici nu ne-aţi văzut călărind! Nu ne-aţi văzut călare decât bucăţica asta de drum, de la potecă şi până la pietroaiele astea.

— Dar observ că evită să se amestece cu caii noştri şi rămân laolaltă. Aceşti cai au fost furaţi de la utahi, iar voi faceţi parte dintre oamenii care i-au atacat mişeleşte.

Knox nu mai ştia ce să spună. Nu se putea măsura cu agerimea acestui om. Cum obişnuiesc în genere oamenii de teapa lui în asemenea cazuri, aşa făcu şi el: îşi căută ultimul argument în grosolănie:

— *Sir,* am auzit multe despre dumneavoastră şi v-am considerat un om cu totul deosebit — zise el. Dar vorbiţi în dodii. Cine face asemenea afirmaţii trebuie să fie nebun de-a binelea. Caii noştri să aibă dresură indiană! Ar fi de râs, dacă n-ar fi supărător. Îmi dau seama că nu ne potrivim şi am să plec ca să nu fiu silit să mai ascult fantasmagoriile dumneavoastră! Drace, dar asta ce mai e?

Pomenind de cai, aruncase o privire spre ei şi observase astfel ceva ce-l făcu să-şi concentreze toată atenţia. Şi anume, stăteau cu nările în vânt, întorcându-se în toate direcţiile, inspirau aerul, apoi o porniră nechezând vioi spre marginea luminişului.

— Da, ce-i asta? strigă şi Jemmy. Sunt piei-roşii în apropiere!

Ochiul sigur al lui Old Shatterhand cuprinse dintr-o singură privire ageră toată primejdia. Spuse:

— Suntem încercuiţi probabil de utahi, a căror apropiere ne-a fost trădată de cai, aşa că se vor vedea siliţi acum să năvălească.

— Ce facem acum? întrebă Davy. Ne apărăm?

— În primul rând să le arătăm că n-avem nimic comun cu

aceşti hoţi şi ucigaşi. Asta-i principalul. Deci, jos cu ei!

Repezi pumnul strâns în tâmpla lui Knox, aşa încât cel lovit se prăbuşi ca un butuc, apoi Hilton încasă o lovitură identică înainte de a putea schiţa un gest de apărare.

— Acum, repede pe stâncile astea! comandă Old Shatterhand. Acolo avem acoperire, pe când aici n-avem. Pe urmă trebuie să aşteptăm şi să vedem.

Nu era uşor să te caţeri pe pietroaiele acelea enorme; dar în asemenea situaţii puterile omului se dublează; peste două, trei, patru secunde, cei patru vânători fură sus şi dispăruţi, pitiţi pe după colţuri, muchii şi tufe. De la nechezatul celor doi cai indieni, abia dacă trecuse un minut. Căpetenia avusese intenţia să dea numaidecât semnalul de atac, dar zăbovise, văzând că una dintre feţele-palide doboară cu pumnul alte două feţe-palide. Nu putea să-şi explice faptul şi şovăia, astfel cei patru câştigaseră timpul necesar de a se refugia în stâncărie. Acum erau sus, ascunşi printre pietroaie şi de neatins cu gloanţele şi săgeţile; dimpotrivă, dominau tot spaţiul liber şi puteau să-şi trimită ei gloanţele în toate direcţiile.

„Ce-i de făcut? era întrebarea pe care şi-o puse acum Marele-Lup. Indianul e curajos, viteaz, ba chiar temerar la nevoie; dar dacă-şi poate atinge ţelul prin vicleşug şi fără pericol, nici nu se gândeşte să-şi pună viaţa în joc. Căpetenia îşi chemă deci subşefii printr-un şuierat, ca să se sfătuiască cu ei.

Rezultatul acestei consfătuiri se putu vedea în curând sau, mai degrabă, auzi, căci de la marginea luminişului răsună o voce puternică. Cum spaţiul liber nu avea un diametru mai lung de cincizeci de paşi cel mult, iar distanţa dintre stânci şi locul de unde pornea vocea fiind cam pe jumătate atâta, adică de vreo douăzeci şi cinci de paşi, se putea auzi desluşit fiecare cuvânt. Căpetenia însăşi, rezemată de un copac, strigă:

— Feţele-palide sunt încercuite de mulţi războinici roşii. Să vină aici!

Era atât de ridicolă această invitaţie, că nu urmă nici un răspuns. Indianul îşi repetă apelul încă de două ori şi, ne primind nici un răspuns, adăugă:

— Dacă oamenii albi nu ne ascultă, o să-i omorâm!

Acum Old Shatterhand răspunse:

— Ce le-am făcut noi războinicilor roşii de ne-au încercuit şi vor să ne atace?

— Sunteţi nişte câini care ne-aţi omorât oamenii şi ne-aţi furat caii!

— Te înşeli! Aici nu sunt decât doi bandiţi; au venit de curând la noi şi când am bănuit că sunt duşmanii utahilor i-am doborât. N-au murit; se vor trezi în curând. Dacă vreţi să-i faceţi prizonieri, luaţi-i!

— Vrei să ne ademeneşti acolo ca să ne împuşti!

— Nu! Cine eşti? Cum te cheamă?

— Sunt Ovuts-avaht, căpetenia utahilor.

— Te ştiu. Marele-Lup e puternic la trup şi la minte. El e comandantul suprem al utahilor-Yampa, care sunt viteji şi drepţi aşa că n-o să vrea ca nevinovaţii să plătească pentru păcatele vinovaţilor.

— Vorbeşti ca o muiere! Te milogeşti ca să-ţi aperi viaţa. De frica morţii zici că eşti nevinovat. Te dispreţuiesc! Cum sună numele tău? O fi numele vreunui câine bătrân şi orb.

— Nu cumva Marele-Lup e orb el însuşi? Mi se pare că nu vede caii noştri. Oare au aparţinut utahilor? E şi un catâr printre ei. Şi acesta le-a fost furat? Cum poate Marele-Lup să ne ia drept hoţi de cai? Să se uite niţel la armăsarul meu negru! Oare au posedat utahii vreodată un asemenea cal? E din soiul pur-sânge crescut numai pentru Winnetou, marea căpetenie a apaşilor şi pentru prietenii lui. Războinicii utahi să asculte dacă numele meu e al unui câine. Feţele-palide mă numesc Old Shatterhand; în limba utahilor însă mi se spune

Pokai-mu, Mâna care ucide.

Căpetenia nu răspunse îndată, iar tăcerea care se făcu dură câteva minute. Acest fapt era un semn sigur că numele vânătorului îi impresionase. Abia după ce se scurse un răstimp, Marele-Lup îşi ridică din nou vocea:

— Faţa-palidă se dă drept Old Shatterhand; dar noi nu-l credem. Old Shatterhand nu cunoaşte frica; ţie însă frica ţi-a răpit îndrăzneala de a ni te arăta.

— Dacă e aşa, atunci războinicilor utahi li-e şi mai frică decât mie; se ascund, împreună cu tine, de noi, care suntem numai patru oameni. Am să-ţi dovedesc că nu cunosc teama; o să mă vedeţi.

Ieşi din ascunziş, se urcă pe vârful cel mai înalt al stâncii, privi încet în jur, stând atât de sigur şi de neîngrijorat acolo, de parcă n-ar fi existat nici o puşcă pe lume care să-l poată nimeni cu un glonţ.

— *Ing Pokai-mu, ing Pokai-mu, howgh!* se auziră strigând mai multe voci; adică: «El e „Mâna care ucide”, el e „Mâna care ucide”, aşa e!»

Rămânând locului, neînfricat, *westman*-ul strigă către căpetenie:

— Ai auzit mărturia războinicilor tăi? Acuma crezi că sunt într-adevăr Old Shatterhand?

— Cred. Îndrăzneala ta e mare. Puştile noastre bat mult, mult mai departe decât până la tine! Ce uşor ar putea scăpa un glonţ!

— Asta nu se va întâmpla, căci războinicii utahi sunt viteji, nu ucigaşi. Iar dacă m-aţi ucide, moartea mea ar fi crâncen răzbunată.

— Noi nu ne temem de răzbunare!

— Ea v-ar ajunge şi v-ar distruge fără să vă întrebe dacă vă temeţi de ea sau nu. Eu am îndeplinit dorinţa Marelui-Lup şi m-am arătat. El de ce mai stă ascuns? Îi e teamă, sau mă ia drept un asasin care vrea să-l ucidă?

— Căpetenia utahilor nu-şi face nici o grijă. Ştie că Old Shatterhand nu pune mâna pe armă decât când e atacat, aşa că i se va arăta.

Ieşi de sub copaci, ca să poată fi văzut în întregime.

— Old Shatterhand e mulţumit acum? întrebă apoi.

— Nu. Aş vrea să vorbesc cu tine de aproape, ca să aflu dorinţele voastre mai uşor. Apropie-te, deci, până la jumătatea distanţei de acum; am să cobor de pe stâncă şi am să vin în întâmpinarea ta. Apoi ne aşezăm, aşa cum se cuvine între războinici şi căpetenii de vază şi vom sta la sfat.

— Nu vrei mai bine să vii la noi?

— Nu; fiecare să-l cinstească pe celălalt prin faptul că se apropie amândoi la aceeaşi distanţă.

— Ar urma să stau cu tine în luminiş, fiind expus gloanţelor oamenilor tăi.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu ţi se va întâmpla nimic. Or să tragă numai dacă războinicii tăi m-ar împuşca. Atunci desigur că ai fi pierdut.

— Dacă Old Shatterhand îşi dă cuvântul, se cuvine să am toată încrederea. Cuvântul lui e la fel de sfânt pentru el ca şi cel mai solemn jurământ. Deci, am să vin. Cum va fi înarmat marele vânător alb?

— Îmi voi lăsa toate armele aici; tu, însă, eşti liber să faci cum vrei.

— Marele-Lup nu se va face de ruşine arătând mai puţin curaj şi mai puţină încredere. Coboară deci!

Căpetenia îşi puse armele jos, în iarbă, acolo unde stătea, apoi îl aşteptă pe Old Shatterhand.

— Riscaţi prea mult — îl avertiză Jemmy pe acesta. Sunteţi, într-adevăr, convins că nu iese prost?

— Da. Dacă şeful indienilor s-ar fi retras întâi ca să se sfătuiască cu oamenii săi, sau ca să le dea un ordin, un semn, atunci aş fi intrat, fireşte, la bănuieli. Dar cum n-a făcut aşa, pot să am încredere în el.

— Şi ce facem noi între timp?

— Nimic. Puneţi însă arma la ochi, fără să se remarce de jos, şi-n cazul că m-ar ataca îl împuşcaţi imediat.

Coborî şi apoi cei doi păşiră încet unul spre altul. Când se văzură faţă-n faţă, Old Shatterhand îi zise căpeteniei, întinzându-i mâna:

— Nu l-am mai văzut pe Marele-Lup, dar am auzit adesea că e cel mai înţelept la sfat şi cel mai viteaz la luptă. Mă bucur să-l văd la faţă şi să-l pot saluta ca prieten.

Indianul nu luă în seamă mâna albului, îi examina faţa şi statura cu o privire tăioasă şi zise, arătând spre pământ:

— Să stăm jos! Războinicii utahi s-au văzut siliţi să dezgroape securea războiului împotriva feţelor-palide, deci nu există nici un om alb pe care să-l pot saluta ca pe un prieten.

Se aşeză, iar Old Shatterhand se instala şi el pe jos, în faţa lui. Focul se stinsese; pe lângă cenuşă mai zăceau Knox şi Hilton, care pesemne erau cuprinşi de un leşin profund, de nu se mişcau încă. Mustangul lui Old Shatterhand adulmecase pe indieni încă înainte de a fi răsunat vecea căpeteniei şi se refugiase fornăind pe lângă stânci. Catârul bătrân al lui Davy avea un miros la fel de fin şi-i urmase exemplul. Caii lui Frank şi Jemmy se vede că trăseseră învăţătura necesară din comportarea lor, aşa că cele patru animale stăteau strâns lipite de stânci şi atitudinea lor vădea că-şi dădeau foarte bine seama de pericolul în care se aflau ei şi stăpânii lor.

Nici unul dintre cei doi bărbaţi aşezaţi faţă-n faţă nu era dispus să înceapă discuţia. Old Shatterhand stătea cu privirea-n pământ, aşteptând cu atâta indiferenţă de parcă nu i s-ar fi putut întâmpla nimic. Indianul însă nu-şi putea lua ochii de la omul alb, şi-l scruta fără încetare. Vopseaua aplicată pe faţă din belşug nu permitea să i se desluşească expresia, dar buzele strânse cu colţurile gurii uşor trase în sus indicau că-şi făcuse despre vânătorul renumit o imagine care nu era confirmată de aspectul acestuia. Dovada o aduse

prima sa remarcă, făcută, în sfârşit, aproape cu ironie:

— Renumele lui Old Shatterhand e mare; dar trupul său n-a crescut o dată cu el.

Old Shatterhand era de o statură mai înaltă decât media, dar nu arăta de loc ca un uriaş. Probabil că indianul şi-l imaginase că pe un adevărat Goliat. Vânătorul răspunse zâmbind:

— Ce are de-a face statura cu renumele? Să-i răspund cumva căpeteniei utahilor: statura Marelui-Lup e mare, dar renumele său, vitejia sa, nu au crescut o dată cu ea?

— Asta ar fi o jignire — declară indianul cu ochii scânteind — după care te-aş părăsi îndată, ca să dau ordinul de a începe lupta.

— Atunci de ce-ţi permiţi o asemenea observaţie despre statura mea? Deşi cuvintele tale nu-l pot jigni pe Old Shatterhand, ele conţin o desconsiderare pe care nu pot s-o tolerez. Sunt o căpetenie cel puţin la fel de mare ca tine; voi vorbi politicos cu tine şi pretind de la tine aceeaşi politeţe. Trebuie să-ţi spun asta până n-am început convorbirea noastră, căci altfel ea n-ar duce la un rezultat satisfăcător.

Era dator fată de sine şi de tovarăşii săi să-l mustre pe indian în felul acesta. Cu cât se comporta mai demn, cu atât făcea o impresie mai impunătoare şi de impresia pe care o făcea depindea cum avea să se cristalizeze situaţia.

— Nu există decât o singură ţintă: moartea voastră! declară Marele-Lup.

— Ar fi o crimă, căci nu v-am făcut nimic.

— Te afli în societatea ucigaşilor pe care-i urmărim. Ai făcut drumul cu ei.

— Nu, nu-i adevărat! Trimite pe unul dintre oamenii tăi înapoi, să ne vadă urmele. Îşi va da seama numaidecât că aceşti doi oameni au venit după noi şi că au dat de urmele noastre.

— Asta nu schimbă nimic. Feţele-palide ne-au atacat în

plină pace, ne-au răpit caii şi au omorât o mulţime de războinici de-ai noştri. Mânia noastră a fost mare, dar cumpătarea noastră n-a fost mai mică. Am trimis o solie formată din bărbaţi înţelepţi, ca să ceară pedepsirea vinovaţilor şi despăgubiri pentru pierderile suferite. Au fost luaţi în derâdere şi respinşi. De aceea am dezgropat tomahawkurile şi am jurat că până ce ne vom fi răzbunat, fiecare alb care cade în mâinile noastre va trebui să moară. Acest jurământ îl vom ţine, iar tu eşti un alb.

— Îmi pare rău de cele întâmplate. Marele-Lup va fi ştiind că sunt un prieten al oamenilor roşii.

— Ştiu; şi totuşi va trebui să mori şi tu. Dacă feţele-palide nedrepte, care nu ţin seamă de cerinţele noastre, află că prin atitudinea lor au pricinuit moartea multor drepţi, printre care şi Old Shatterhand, le va fi spre învăţătură de minte şi vor proceda în viitor cu mai multă înţelepciune şi înţelegere.

Argumentul părea primejdios. Indianul vorbea cu toată seriozitatea şi concluzia pe care o trăgea nu era de loc lipsită de logică. Cu toate acestea, Old Shatterhand răspunse:

— Marele-Lup se gândeşte numai la jurământul său, dar nu şi la consecinţele lui. Dacă ne omorâţi, va răsuna un strigăt de indignare peste munţi şi prerii şi mii de feţe-palide se vor uni ca să se războiască cu voi şi să răzbune moartea noastră. Această răzbunare va fi nemiloasă, mai ales fiindcă noi am fost dintotdeauna prieteni ai indienilor.

— Noi? Nu numai tu singur? Vorbeşti şi despre tovarăşii tăi? Cine sunt aceste feţe-palide?

— Pe unul dintre ei îl cheamă Hobble-Frank, poate îl cunoşti; dar de ceilalţi doi ai auzit cu siguranţă adesea: sunt Jemmy-grăsanul şi Davy-lunganul.

— Îi cunosc. Nu a fost văzut niciodată unul fără celălalt şi n-am auzit niciodată să fi fost duşmănoşi faţă de indieni. Dar tocmai de aceea moartea lor îi va învăţa pe conducătorii

nedrepţi ai albilor cât de lipsiţi de înţelepciune au fost respingând pe delegaţii noştri. Soarta voastră e pecetluită, dar va fi onorabilă. Sunteţi bărbaţi viteji şi vestiţi şi aveţi să muriţi în chinuri, de moartea cea mai cumplită din câte vă putem oferi. Veţi răbda schingiuirea fără să clipiţi măcar şi vestea se va răspândi în toate ţările. Astfel numele vostru va dobândi o strălucire şi mai mare decât avea până acum şi vă veţi bucura de mare vază pe veşnicele plaiuri ale vânătoarei. Nădăjduiesc că-ţi dai seama ce consideraţie înseamnă asta din partea noastră şi că ne eşti recunoscător.

Old Shatterhand nu era tocmai încântat de avantajele ce i se ofereau. Dar nu arătă ce gândea, ci zise:

— Intenţia ta e foarte bună şi trebuie să-ţi aduc laude; dar mulţimea celor care ne vor răzbuna nu-ţi va fi recunoscătoare!

— Îmi bat joc de ei! N-au decât să vină! Ovuts-avaht nu are obiceiul să-şi numere duşmanii. Şi nu ştii ce numeroşi vom fi noi atunci! Se vor aduna războinicii din triburile Yamba, Uinta, Sampitici, Pah-vanti, Wiminutceşi, Elk, Capote, Weawer, Paiş, Tascheşi, Muatsheşi şi Tabequataheşi. Aceste popoare fac parte toate din familia utahilor; îi vor zdrobi pe războinicii albi!

— Ia du-te în ţinuturile din est şi numără albii! Şi ce conducători vor avea! Se vor ivi răzbunători dintre care unul face cât mulţi, mulţi utahi!

— Cine să fie aceştia?

— Am să-ţi numesc doar unul: Old Firehand!

— E un erou; el e printre feţele-palide ceea ce e ursul grizzly printre câinii de prerie — recunoscu căpetenia. Dar el ar fi şi singurul; nu poţi să-mi numeşti un al doilea răzbunător.

— Ba aş putea să mai numesc o mulţime; dar vreau să mai pomenesc doar unul, pe Winnetou!

— Să nu-mi vorbeşti de el! E căpetenia apaşilor! Albii se simt prea slabi singuri împotriva noastră; au trimis la navajoşi

şi i-au aţâţat împotriva noastră.

— Ai şi aflat?

— Ochii Marelui-Lup sunt ageri, iar urechilor sale nu le scapă nici un sunet. Şi navajoşii nu fac parte şi ei din triburile apaşe? Nu trebuie să-l considerăm deci pe Winnetou ca pe duşmanul nostru? Vai de el dacă ne cade în mână!

— Şi vai de voi! Te previn! Aţi avea împotriva voastră nu numai pe războinicii albi, dar şi miile de luptători mescaleros, llaneros, xicarillos, taracones, navajos, cirigua-mis, pilanenjos, lipans, coppers, gilas şi mimbrenjos, care toţi fac parte din neamul apaşilor. Aceştia ar porni împotriva voastră, iar albii n-ar avea nimic alta de făcut decât să privească liniştiţi cum se măcelăresc utahii şi apaşii între ei. Vrei într-adevăr să le oferi duşmanilor voştri albi această bucurie?

Căpetenia se uită câtva timp în pământ, apoi răspunse:

— Ai spus adevărul; dar feţele-palide năvălesc din toate părţile asupra noastră, ne înăbuşe şi omul roşu e condamnat să moară de o moarte lentă, chinuitoare, prin sufocare. Nu e atunci mai bine pentru el să ducă lupta în aşa fel încât să moară mai repede, să fie distrus mai curând? Perspectiva de viitor pe care mi-o deschizi nu mă poate reţine, ba dimpotrivă, îmi măreşte hotărârea de a folosi securea războiului fără milă şi fără considerente. Nu-ţi mai da, prin urmare, osteneala de a mă convinge; rămâne aşa cum am spus. Sau crezi că ne vei scăpa?

— Bineînţeles!

— E cu neputinţă! Ştii câţi războinici am cu mine? Sunt două sute!

— Numai? Poate că ţi s-a povestit că au fost cete şi mai mari care s-au ostenit în zadar să mă prindă şi să mă ţină prizonier. N-ai aflat încă ce arme posed?

— Se pare că ai o puşcă cu care se poate trage mereu fără să trebuiască s-o încarci; dar asta nu se poate, nu cred.

— Să ţi-o arăt?

— Da, arată-mi-o! strigă căpetenia, cu totul entuziasmat de ideea că va vedea arma misterioasă de care se legau atâtea legende.

— Am s-o aduc.

Old Shatterhand se ridică şi se duse spre stâncă să aducă arma. Aşa cum stăteau lucrurile, trebuia, înainte de toate, să caute să-i intimideze pe indieni, cu toată superioritatea lor numerică şi să-i uimească; cel mai indicat lucru pentru acest scop era să manevreze cu această armă. Ştia câte legende circulau printre indieni pe seama ei. O credeau o puşcă vrăjită, dăruită vânătorului de Marele Manitu, spre a-l face de neînvins. Jemmy i-o întinse de pe stâncă; Old Shatterhand se întoarse cu ea la Marele-Lup şi i-o dădu, zicând:

— Iată puşca; ia-o şi uită-te la ea!

Indianul întinsese mâna, dar o retrase repede şi întrebă:

— Oare are voie s-o ia în mână altul decât tine? Dacă e într-adevăr puşca vrăjită, cred că primejduieşte pe oricine care o atinge, afară de proprietarul ei.

— N-am dreptul să-ţi destăinui secretele ei. Dar ia-o şi încearc-o.

Cu automatul în mâna dreaptă, apăsă cu degetul mare pe bila cu cartuşele, ca să-i imprime o mişcare foarte uşoară, imperceptibilă, învârtind-o niţel înainte, în aşa fel încât la cea mai uşoară atingere, arma trebuia să se descarce. Ochiul său ager zărise câţiva indieni care, de curiozitate, îşi părăsiseră adăposturile şi stăteau acum laolaltă pe marginea luminişului. Acest grup forma o ţintă atât de bună, încât şi un glonţ îndreptat vag în direcţia lui trebuia să nimerească pe careva.

Dar oare căpetenia se va hotărî să pună mâna pe armă? Acum totul depindea de asta. Pesemne, era mai puţin superstiţios decât ceilalţi indieni, totuşi nu se prea încredea. „S-o iau, să n-o iau?” Aceste întrebări se puteau citi în ochii săi aţintiţi cu jind asupra puştii. Atunci Old Shatterhand o

apucă cu amândouă mâinile, apropiind-o de el în aşa fel ca ţeava să fie îndreptată exact spre grupă, de războinici amintită. Curiozitatea căpeteniei era totuşi mai puternică decât teama; o apucă. Old Shatterhand îi strecură arma în mână în aşa fel încât aceasta să atingă culasa. În aceeaşi clipă se auzi un pocnet — iar de dincolo, unde stăteau indienii, un ţipăt. Marele-Lup scăpă puşca, speriat. Unul dintre indieni strigă că e rănit.

— Oare eu l-am rănit? întrebă căpetenia, uimită.

— Cine altul? răspunse Old Shatterhand. Asta s-a întâmplat doar aşa, ca avertisment. La a doua atingere, însă, treaba va deveni serioasă. Îţi dau voie s-o iei din nou în mână, dar te previn: gloanţele ar...

— Nu, nu! strigă indianul ridicând amândouă mâinile, într-un gest de apărare. E într-adevăr o puşcă vrăjită şi făcută numai pentru tine!

— Procedezi foarte cuminte — zise Old Shatterhand cu toată seriozitatea. Ai primit o mică lecţie; data viitoare ar fi însă mai grav. Ia uită-te la arţarul acela subţirel de lângă pârâu. Trunchiul nu e mai lat de două degete, dar am să-i fac zece găuri în el, exact la un lat de deget una de alta.

Ridică arma cu repetiţie, o puse la ochi, ţinti trunchiul arţarului şi apăsă pe trăgaci o dată, de două, de şapte, de zece ori. Apoi zise:

— Du-te şi vezi! Aşa trage flinta vrăjită!

Căpetenia se duse până la copăcel.

Old Shatterhand văzu că măsoară distanţa dintre găuri cu degetul mare. Veniră mai mulţi indieni, mânaţi de curiozitate, ieşind din ascunzişuri ca să se apropie şi ei de căpetenia lor. Vânătorul profită de acest răgaz ca să bage repede alte cartuşe în încărcătorul automat, în formă de bilă.

— Uf, uf, uf! îi auzi exclamând.

Fusese un adevărat miracol pentru pieile-roşii că putuse trage de atâtea ori fără să încarce, dar acum erau şi mai

miraţi văzând că nimeriseră cu toate gloanţele şi, ceea ce era chiar mai uimitor, că fiecare pătrunsese în trunchiul subţire exact cu un lat de policar deasupra celeilalte. Căpetenia se întoarse, se aşeză iar şi-l invită pe vânător, cu un gest, să facă la fel. Rămase o bucată de vreme cu privirea lăsată în jos, apoi zise:

— Văd că eşti un favorit al Marelui Spirit. Am auzit de această armă, dar n-am vrut să cred că e aşa. Acuma ştiu că mi s-a spus adevărul.

— Fii, deci, prudent şi cumpăneşte bine ce faci. Vrei să ne iei prizonieri şi să ne omori. Încearcă, n-am nimic împotrivă. Când veţi număra apoi războinicii, loviţi de gloanţele mele, în satele voastre se vor ridica bocetele femeilor şi copiilor celor căzuţi, spre a-i jeli; iar pe mine nu mă vei putea învinovăţi de nimic.

— Dar ce crezi, o să stăm să ne împuşti cu gloanţele tale? Trebuie să vă predaţi fără să fie nevoie de un singur foc de armă. Sunteţi încercuiţi şi n-aveţi ce mânca. Vă asediem până ce foamea şi setea vă vor sili să vă predaţi.

— Atunci poţi să aştepţi mult şi bine. Avem apă de băut şi carne destulă de mâncat. Uite acolo şi caii noştri, patru la număr, din carnea lor putem să ne hrănim, la nevoie, săptămâni de-a rândul. Dar n-o să ajungem până. Acolo, fiindcă vom străpunge încercuirea. Pornesc eu în frunte cu flinta vrăjită în mână, trăgând glonţ după glonţ, şi ce bine nimeresc ţinta ai văzut cu ochii tăi.

— Vom rămâne după copaci.

— Crezi că asta vă apără de flinta vrăjită? Bagă de seamă! Tu ai fi primul asupra căruia aş trage. Sunt un prieten al oamenilor roşii, aşa că mi-ar părea foarte rău să omor pe atâţia dintre voi. Aţi suferit şi aşa pierderi grele şi dacă începe lupta cu soldaţii albi şi cu navajoşii, vor mai cădea mulţi, mulţi dintre bărbaţii voştri. De aceea n-ar trebui să ne siliţi pe deasupra şi pe noi, prietenii voştri, să semănăm moartea

printre rândurile voastre.

Aceste cuvinte grave îşi avură efectul dorit. Căpetenia rămase multă vreme pe gânduri, cu ochii ficşi, imobil ca o statuie. Apoi izbucni pe un ton în care se simţea părerea de rău:

— Dacă n-am fi jurat să omorâm toate feţele-palide, v-am lăsa poate să plecaţi; dar un jurământ nu trebuie călcat.

— Nu. Dar un jurământ poate fi retras.

— Numai dacă te dezleagă marele sfat. Sunt singura căpetenie aici. Cu cine să mă sfătuiesc?

Acum Old Shatterhand îl adusese pe indian la punctul la care voise să-l aducă. Faptul că vorbea acum de consfătuire însemna că pericolul cel mai mare trecuse. Vânătorul cunoştea bine felul de a fi al pieilor-roşii. De aceea tăcea şi aştepta să vadă ce va mai spune Marele-Lup.

Acesta îşi plimbă privirea scrutătoare în jur, peste luminiş. Pesemne se gândea dacă nu cumva ar fi totuşi posibil să pună stăpânire pe cei patru albi în, pofida puştii fermecate. Oftând adânc, fiindcă se vedea silit să se arate conciliant, deşi erau două sute de oameni împotriva doar a patru, spuse în cele din urmă:

— Eu singur nu pot să mă dezleg de jurământ; trebuie s-o facă adunarea bătrânilor. De aceea veţi veni cu noi, ca prizonierii noştri, ca să aflaţi ce hotărăşte marele sfat.

— Prizonier nu poate fi decât acela care a fost prins. Vom pleca cu voi, dar nu ca prizonieri.

— Dar ca ce?

— Ca însoţitori.

— Atunci nu vreţi să predaţi armele şi să ne lăsaţi să vă legăm?

— Nu, în nici un caz!

— Uf! Acum îţi spun ultimul meu cuvânt. Dacă nu accepţi nici asta, vă asediem cu toate că ai flinta vrăjită. Porniţi acum cu noi spre satul nostru; vă păstraţi armele şi caii şi nu veţi fi

legaţi. Vom face întocmai ca şi cum am trăi în bună pace cu voi; în schimb, juraţi că vă veţi supune fără rezistenţă hotărârii sfatului. Am zis. *Howgh!*

Ultimul cuvânt dovedea că nu va mai ceda de acum înainte în nici un caz, dar Old Shatterhand era pe deplin mulţumit de rezultatul întrevederii. Dacă indienii i-ar fi atacat acum într-adevăr, ar fi fost cu totul imposibil să le scape nevătămaţi. De aceea răspunse:

— Marele-Lup să-şi dea seama că sunt prietenul lui. Ne vom supune fără rezistenţă hotărârii.

— Atunci ia-ţi calumetul şi jură că ai să faci aşa.

Old Shatterhand desfăcu pipa de pe sfoară legată de gât, o umplu cu tutun şi o aprinse cu un „punk” (o brichetă de prerie). Apoi suflă fumul spre cer, spre pământ, spre cele patru puncte cardinale şi zise:

— Făgăduiesc că nu vom încerca să ne apărăm.

— *Howgh!* făcu căpetenia, dând din cap. Acum e bine.

— Ba nu, fiindcă şi tu trebuie să făgăduieşti şi să-ţi întăreşti promisiunea cu pipa — zise Old Shatterhand întinzându-i-o.

Căpetenia sperase în secret că va scăpa de partea asta a ceremoniei. În acest caz nu s-ar fi simţit legat prin promisiune şi ar fi procedat după bunul său plac în momentul în care albii coborau de pe stânca. Dar acceptă fără discuţii, luând pipa, suflând fumul ia fel în toate direcţiile şi spunând:

— Nu le vom face nici un rău celor patru albi până ce sfatul bătrânilor va fi hotărât soarta lor. *Howgh!*

Apoi restitui calumetul lui Old Shatterhand şi se duse la Knox şi Hilton, care zăceau în aceeaşi poziţie ca în clipa când fuseseră doborâţi.

— Promisiunea mea nu-i include pe aceştia — zise. Ei fac parte dintre ucigaşi, căci am recunoscut caii pe care-i au; sunt ai noştri. Ferice de ei dacă mâna ta le-a luat sufletul! Au murit?

— Nu — răspunse Old Shatterhand. Ochiului său ager nu-i scăpase că în cursul convorbirii cei doi ridicaseră o dată capul uşor, ca să privească în jur. Nu sunt morţi; ba nici chiar leşinaţi nu sunt; se prefac însă că au murit, fiindcă cred că-i vom lăsa aici.

— Atunci să se ridice, câinii, altfel îi zdrobesc cu picioarele! strigă căpetenia, dând fiecăruia un picior cu atâta putere, încât cei doi renunţară să mai facă pe leşinaţii şi se ridicară.

— Azi-dimineaţă aţi scăpat războinicilor mei — zise căpetenia cu mânie. Acum, însă, Marele Manitu v-a dat pe mâna mea; pentru crimele pe care le-aţi comis veţi fi legaţi de stâlpul schingiuirii şi veţi urla de vă vor auzi toate feţele-palide din munţi.

Cei doi înţeleseră fiecare cuvânt spus de indian, căci vorbea destul de bine englezeşte.

— Crime? întrebă Knox. Nu ştim de nici o crimă. Pe cine ziceţi c-am omorât?

— Taci, câine! Vă cunoaştem şi aceste feţe-palide, care au căzut pe mâna noastră din cauza voastră, ştiu şi ele ce-aţi făcut.

Knox era un individ şiret. Îl vedea pe Old Shatterhand stând nevătămat alături de indian. Pieile-roşii nu îndrăzniseră să-i facă vreun rău vestitului vânător. Îşi zise că cine se află sub protecţia lui era la fel de ferit de orice primejdie din partea lor ca şi el însuşi. Aşadar, individul avu o idee pe care o considera salvatoare. Old Shatterhand era un om alb; trebuia deci să ia partea albilor împotriva celor roşii. Cel puţin aşa credea Knox, de aceea răspunse:

— Fireşte că trebuie să ştie ce am făcut, că doar am umblat împreună şi suntem cu ei de săptămâni în şir. Întreabă-l pe Old Shatterhand, o să-ţi explice şi o să-ţi dovedească chiar că noi nu putem fi acei drept carne luaţi.

— Nu vă faceţi iluzii! declară Old Shatterhand. N-am să

spun nimănui ca să vă scap de pedeapsă binemeritată. Ştiţi bine ce gândesc despre voi; v-am spus-o şi nu mi-am schimbat părerea între timp.

Le întoarse spatele.

— Ei, drăcie! Dacă ne laşi aşa, apoi ştiu şi eu ce am de făcut! Dacă nu ne salvaţi, ei, atunci să pieriţi o dată cu noi!

Întorcându-se apoi către căpetenia indienilor, continuă:

— De ce nu-i faci prizonieri şi pe ăştia patru? Au luat şi ei parte la furtul cailor şi au tras şi ei în utahi; tocmai de gloanţele lor au căzut cei mai mulţi dintre ai voştri!

Era o neruşinare fără pereche. Dar pedeapsa urmă îndată şi ce pedeapsă! Ochii căpeteniei scânteiau, aruncau adevărate fulgere, în timp ce striga către Knox cu voce tunătoare:

— Laşule! N-ai curajul să iei vina asupra ta şi o dai pe alţii faţă de care eşti o broască râioasă! De aceea pedepsirea ta nu va începe abia la stâlpul torturii, ci acum, îndată. Am să-ţi iau scalpul, iar tu să trăieşti să-l vezi agăţat de brâul meu. *Nani witch! Nani witch!*

Aceste două cuvinte din limba utah înseamnă: „Cuţitul meu! Cuţitul meu!” Ele se adresau indienilor de pe marginea luminişului.

— Pentru Dumnezeu! strigă cel ameninţat. Să mă scalpezi de viu? Nu! Nu!

Făcu un salt, încercând să fugă; dar căpetenia era cel puţin la fel de iute, se repezi după el şi-l apucă de gât: o strânsoare a mâinii sale puternice şi Knox deveni moale ca o cârpă. Un indian veni fugă să aducă cuţitul cerut de căpetenie. Marele-Lup îl luă, aruncă omul pe jumătate sugrumat pe jos, se aşeză cu genunchii pe el — trei tăieturi repezi, după care smulse părul, un ţipăt groaznic al celui trântit, apoi căpetenia se ridică cu scalpul sângerând în mâna stângă. Knox nu se mai mişca, leşinase din nou; craniul său avea un aspect înfiorător.

— Aşa trebuie să păţească un câine care sfâşie oameni roşii şi vrea apoi să nimicească nişte nevinovaţi! strigă Marele-Lup, legându-şi de brâu scalpul.

Hilton asistase cu groază la cele pătimite de tovarăşul său. Spaima îl împietrise; se prăbuşi încet alături de cel scalpat şi rămase şezând acolo, fără a scoate un cuvânt. Căpetenia făcu un semn, la care indienii se apropiară; în curând luminişul mişuna de ei. Hilton şi Knox fură legaţi cu curele.

În momentul în care Marele-Lup pomenise de scalpare, Old Shatterhand, ca să nu fie martorul scenei groaznice, se urcase pe stânca; acolo comunica tovarăşilor săi rezultatul întrevederii.

— Stăm prost — fu de părere Jemmy. N-aţi izbutit să-l convingeţi să ne lase libertatea întreagă? Poate ar fi mai bine dac-aţi fi acceptat, să angajăm lupta!

— Desigur că nu! Ne-ar fi costat viaţa!

— Ba ne apăram noi! Dat fiind că le e aşa de frică de puşca automată, n-avem motiv de desperare. Cu siguranţă că n-ar fi îndrăznit să se apropie.

— E probabil; dar ne-ar fi silit să capitulăm prin foame. Le-am spus, ce-i drept, că o să ne mâncăm caii, dar aş fi preferat să mor de foame decât să-mi omor armăsarul negru.

— Indienii, n-or să stea, desigur, strânşi laolaltă. Când se făcea întuneric, ne strecuram de pe stânci, toţi patru spre acelaşi punct; două împuşcături sau două lovituri cu cuţitul şi străpungeam încercuirea.

— Dar pe urmă? Indienii ar fi aprins focuri prin toate părţile şi ar fi remarcat imediat intenţia noastră de a. fugi. Şi chiar dacă izbuteam să spargem o breşă în rândurile lor, tot nu ajungeam departe până să se ia după noi. Atunci eram siliţi să omorâm câţiva dintre ei şi nu mai puteam conta pe nici un fel de cruţare.

— Aşa e — încuviinţă Hobble-Frank. Nu înţeleg de loc

cum se încumetă un Jemmy Pfefferkon oarecare, gras cum e, să se pretindă mai deştept decât Old Shatterhand al nostru. Tu eşti mereu puiul care vrea să înveţe găina. Old Shatterhand a făcut tot posibilul, eu din partea mea îi dau calificativul cel mai bun, nota zece cu un plus şi sunt convins că Davy e exact de părerea mea.

— Se înţelege de la sine — răspunse acesta. Lupta ar fi dus la pieirea noastră sigură.

— Şi la ce duce faptul că plecăm cu ei? întrebă Jemmy. E de presupus că adunarea bătrânilor ne va trata ca pe nişte duşmani.

— Nu i-aş sfătui să facă aşa — zise Frank pe un ton de ameninţare. Mai am şi eu un cuvinţel de spus în povestea asta. Pe mine nu mă pune nimeni aşa, cu una cu două, la stâlpul schingiuirii. Mă apăr cu ghearele şi cu dinţii.

— Păi tocmai asta nu se poate! S-a depus jurământ. Trebuie deci să răbdăm liniştiţi, orice ne-ar face.

— Cine zice aşa? Tu chiar nu-ţi dai seama, prostănac lamentabil ce eşti, că jurământul ăsta îşi are chichiţe şi tertipuri? Uite că vestitul nostru Old Shatterhand a lăsat deschisă o portiţă de scăpare de toată minunea. Nu scrie la carte nici în profeţiile lui Obadia că urmează să răbdăm orice ne-ar face. Se cheamă că n-o să ne gândim să ne opunem, ai auzit şi tu. Bun, asta o respectăm. Să hotărască ce-or vrea, n-o să intervenim cu macarale de fier de mii de tone; dar vicleşugul, vicleşugul, iată doftoria; asta nu e rezistenţă cu armele. Dacă sufletul ne şopteşte că trebuie să murim, dispărem de pe scenă prin vreo trapă şi reapărem pe după teatrul de gală cu brio şi grandiflorie.

— Poate vrei să spui: cu grandeţe — îl corectă Jemmy.

— De n-ai mai vorbi atâta! Oi fi ştiind şi eu cum trebuie să mă exprim după lexicon! „Gran” e o greutate cu care cântăresc farmaciştii, de vrea şase chile, iar „deţă”, ce-i aia „deţă”, nici nu există aşa ceva. Dar „grand” înseamnă mare,

iar „floria” arată că eşti în floare, că-ţi merge înfloritor. Dacă spun deci că reapărem în grandiflorie, orice om cât de cât normal va şti ce am înţeles prin asta şi la ce m-am referit. Dar cu tine n-are rost să vorbească omul într-un limbaj înflorat; tu nu pricepi întorsăturile elegante şi tot ce ţinte de sfere mai înalte ţi-e perfect indiferent. Să te mai îndrepţi, Jemmy, cât mai e timp, să te îndrepţi! Îmi otrăveşti zilele! Odată, când o să închid ochii pe veci, dispărând din existenţa aceasta şi renunţând la o viaţă mai bună din cauza lipsei tale de consideraţie, ai să-ţi muşti degetele până la sânge de supărare şi mâhnire că aici, pe pământ, în formatul de existenţă terestră, m-ai contrazis atât de des şi de cronologic.

Jemmy voia să dea o replică ironică la tirada caraghioasă a omuleţului ciudat, dar Old Shatterhand îi făcu semn să-l lase în apele lui şi zise:

— Frank m-a înţeles. Am renunţat la orice apărare cu armele, dar nu la vicleşug. Desigur că mi-ar părea bine să nu fiu nevoit să recurg la o interpretare subtilă a promisiunii mele. Sper că vom avea la dispoziţie şi alte mijloace mai cinstite. Deocamdată, însă, trebuie să ne descurcăm în situaţia prezentă.

— Şi întrebarea care se pune înainte de toate — interveni Davy — e dacă ne putem încrede în indieni. Oare Marele-Lup se va ţine de cuvânt?

— N-am nici o îndoială în privinţa asta. Încă nu s-a văzut ca o căpetenie să-şi calce jurământul dat după ce a avut loc ceremonialul calumetului. Până se va ţine consfătuirea, putem să ne încredem în utahi cu ochii închişi. Hai să coborâm şi să ne ducem la cai. Indienii se pregătesc de plecare.

Pe Knox şi pe Hilton indienii îi legaseră de caii lor. Cel dintâi, cuprins încă de un leşin adânc, era culcat de-a lungul pe spatele calului, cu mâinile petrecute pe după gâtul acestuia. Indienii dispărură unul după altul pe potecă îngustă.

Căpetenia rămăsese să plece ultimul, ca să-i aştepte pe albi şi să călărească în societatea lor. Acesta era un semn bun. Vânătorii crezuseră că-i vor lua la mijloc şi-i vor păzi bine. Străbătură cu căpetenia potecă îngustă şi când ajunseră la marginea pădurii, indienii de acolo îşi scoaseră caii din desiş; acum încălecară şi ceata se puse în mişcare. Cei patru albi şi căpetenia călăreau în urmă, în timp ce Knox şi Hilton erau înconjuraţi de câţiva indieni care se aflau în frunte. Lui Old Shatterhand îi păru bine că se aflau acolo, căci indienii călăreau în şir, unul după altul, formând un lanţ foarte lung. Aşa că la coada lui nu se auzeau vaietele celui scalpat care-şi revenise din leşin.

De pe preria largă se deschidea o perspectivă vastă până la munţii Elk, căci câmpia se întindea până la poalele acestui masiv. Old Shatterhand nu-l întrebă pe Marele-Lup unde se află ţinta spre care se îndreptau, dar îşi spuse singur că aceasta trebuie să fie în munţi. În general nu se prea vorbea. Şi albii păstrau între ei o tăcere adâncă, orice vorbă fiind de prisos. Nu le rămânea decât să aştepte până vor fi sosit în tabăra utahilor; abia atunci se putea lua o hotărâre, se putea născoci un plan de salvare.

12. Pe viaţă şi pe moarte

Pieile-roşii păreau foarte grăbite; călăreau aproape tot timpul ia trap, fără urmă de milă pentru cei doi prizonieri legaţi, dintre care unul avea o rană gravă ce putea fi mortală. Jupuirea pielii capului e o leziune serioasă, întâlneşti, ce-i drept, uneori câte un alb care a fost scalpat şi a scăpat, dar acestea sunt excepţii extrem de rare, fiindcă, abstracţie făcând de alte condiţii, e necesar să ai o constituţie deosebit de robustă pentru a supravieţui unei asemenea răni.

Munţii păreau să se apropie din ce în ce; pe înserate ajunseră la primul şir de coline. Indienii cotiră într-o vale lungă şi strâmtă, cu povârnişuri împădurite de o parte şi de alta. Mai târziu, o luară prin alte văi laterale, urcând mereu, orientându-se, cu toate că se întunecase complet, la fel de bine ca şi ziua-n amiaza mare. Apoi răsări luna luminând coastele stâncoase şi totuşi acoperite cu arbori din belşug, între care călăreţii înaintau încet dar continuu. Abia spre miezul nopţii păreau să se apropie de ţelul lor, căci căpetenia dădu ordin câtorva dintre oamenii săi s-o ia înainte ca să anunţe sosirea războinicilor. Trimişii porniră în tăcere să execute ordinul.

Ajunseră apoi la o apă curgătoare destul de mare, cu maluri înalte, care, pe măsură ce călăreau de-a lungul lor, se lărgiră tot mai mult, până ce nu se mai distingeau, cu toate că luna lumina peisajul. Pădurea, care la început cobora până la maluri, se retrăgea şi ea în ambele părţi, spre a face loc unei savane largi, unde în depărtare se zăreau câteva focuri de tabără.

— Uf! exclamă căpetenia, glăsuind pentru prima oară de când porniseră. Iată corturile tribului meu, acolo ase va hotărî soarta voastră.

— Încă azi? se informă Old Shatterhand..

— Nu. Războinicii mei au nevoie de odihnă, iar agonia voastră va dura mai mult şi ne va bucura mai tare dacă şi voi v-aţi întremat întâi prin somn.

— Ştii că-mi place! Observă Jemmy în limba germană, pentru a nu fi înţeles de indieni. Agonia noastră! Vorbeşte de parcă nici nu s-ar pune întrebarea dacă scăpăm de stâlpul schingiuirii. Ce zici de asta, bătrâne prieten Frank?

— Deocamdată nu zic nimic — răspunse micul saxon. De vorbit am să vorbesc mai târziu abia, când va fi venit vremea potrivită. Vreau să observ doar atât, că n-am nici un chef să mor. Să stăm deci şi să aşteptăm. Dar dacă ar fi cumva să fiu trimis cu de-a sila la strămoşi, atunci o să-mi apăr pielea şi ştiu bine că pe urmă, la piatra mea, funerară, or să bocească multe văduve şi mulţi orfani ai celor pe care i-am expediat întâi în Eliza.

— Vrei să spui Elizeu? întrebă grăsunul.

— Nu mai vorbi prostii! Doar vorbim nemţeşte acum, şi Eliza e un cuvânt curat german. Eu sunt un bun creştin, prin urmare nu vreau să am de-a face cu Elizeul romanilor antici. De ce fac mereu pe deştepţii tocmai cei care au mintea mai scurtă Sosise momentul primirii. Locuitorii satului porniseră în întâmpinarea războinicilor întorşi acasă. Venea o mulţime mare, bărbaţi şi băieţandri în frunte, în urma lor femeile şi fetele, toţi urlând şi zbierând din răsputeri, de parc-ar fi fost o haită de fiare.

Old Shatterhand se aşteptase să găsească o aşezare obişnuită de corturi, fu însă silit, spre decepţia sa, să-şi recunoască eroarea. Numărul mare al focurilor de tabără dovedeau că se aflau prezenţi mult mai mulţi războinici decât puteau cuprinde corturile. Se adunaseră aici locuitorii multor alte sate de utahi pentru a lua parte la consfătuirea cu privire la expediţia de răzbunare împotriva albilor.. Solii trimişi înainte povestiseră că sosea căpetenia, aducând şase feţe-palide şi indienii îşi exprimau acum încântarea resimţită la

această veste şi anume într-un fel în care numai triburile sălbatice sunt în stare s-o exprime. Îşi agitau armele şi strigau din răsputeri, proferând cele mai îngrozitoare ameninţări. Când ajunseră în tabără, Old Shatterhand văzu că e compusă din corturi făcute din piele de bizon şi din colibe construite în pripă, din crengi, toate formând un cerc mare, în mijlocul căruia convoiul se opri. Pe cei doi prizonieri îi dezlegară acum de cai şi-i aruncară pe jos. Gemetele îngrozitoare ale grav rănitului Knox erau complet acoperite de urletele pieilor-roşi. Apoi îi conduseră pe ceilalţi albi alături de cei doi. Războinicii formară un cerc larg în jurul lor, iar femeile şi fetele veniră în faţă, ca să-i înconjoare, jucând o horă şi scoţând ţipete stridente.

Asta conta ca cea mai cumplită jignire din câte se puteau imagina. Echivalează cu a declara că prizonierii sunt lipsiţi de curaj şi de onoare, dacă se permite ca femeile să joace în jurul lor. Cine primea să fie tratat aşa, fără să se împotrivească, era dispreţuit. Old Shatterhand strigă câteva cuvinte către tovarăşii săi, în urma cărora aceştia puseră armele la ochi, sprijinindu-se cu un genunchi în pământ. El însuşi slobozi un foc de armă din vestita sa „doborâtoare de urşi”, al cărei pocnet puternic se ridică peste vuietul de voci, apoi puse la ochi arma automată. Îndată se făcu o tăcere adâncă.

— Ce înseamnă asta? strigă atât de tare încât să-l poată auzi toţi. Am fumat cu Marele-Lup pipa înţelegerii şi am fost de acord ca războinicii utahi să discute între ei spre a hotărî dacă vom fi trataţi ca prieteni sau ca duşmani. Dar chiar dacă am fi prizonieri, n-am îngădui ca femeile şi fetele să joace în jurul nostru de parc-am fi nişte coioţi fricoşi. Noi suntem numai patru războinici, iar bărbaţii utahi se numără cu sutele; cu toate acestea vă întreb, cine dintre voi are curajul să-l jignească pe Old Shatterhand? Să iasă din rânduri şi să lupte cu mine! Băgaţi de seamă! Aţi văzut puşca mea şi ştiţi cum

trage. Dacă femeilor le mai dă în gând să-şi reînceapă jocul, armele noastre îşi vor spune cuvântul şi locul acesta se va roşi de sângele acelor atât de lipsiţi de credinţă încât să nesocotească sfânta pipă a sfatului!

Cuvintele acestea făcură o impresie puternică. Indienilor le impunea că vestitul vânător avea îndrăzneala să le arunce în faţă ameninţări în pofida superiorităţii lor numerice atât de covârşitoare. Fără a mai aştepta vreun ordin, femeile şi fetele se retraseră. Bărbaţi îşi comunicau câte o părere în şoaptă, dar se distingeau cuvintele „Old Shatterhand” şi „puşca morţii” venind din toate părţile. Câţiva războinici purtând pene în păr se apropiară de Marele-Lup şi intrară în vorbă cu el; apoi acesta se apropie de cei patru vânători şi zise în limba utahilor, în care se exprimase şi Old Shatterhand:

— Căpetenia utahilor-Yamba respectă pipa înţelegerii şi ştie ce a făgăduit. Mâine, de cu ziuă, se va hotărî soarta celor patru feţe-palide; până atunci să stea în cortul pe care am să-l pun la dispoziţia lor. Ceilalţi doi însă sunt nişte ucigaşi şi promisiunea mea nu are nici o legătură cu ei; vor muri aşa cum au trăit: înotând în sânge. *Howgh!* E de acord Old Shatterhand cu cele ce am spus?

— Da — răspunse cel întrebat. Dar cer să se lase caii noştri în apropierea cortului în care vom sta.

— Voi îngădui şi acest lucru, deşi nu văd din ce pricină exprimă Old Shatterhand această dorinţă. Se gândeşte oare să fugă? Îi aduc la cunoştinţă că mai multe cercuri de războinici îi vor înconjura cortul, aşa încât e cu neputinţă să scape.

— Am promis să aştept rezultatul consfătuirii voastre; deci nu e nevoie să pui paznici. Dacă însă vrei totuşi s-o faci, n-am nimic împotrivă.

— Atunci, hai să mergem!

Când cei patru albi se îndepărtară urmând căpetenia, indienii se dădură la o parte formând un culoar de trecere

printre rândurile lor şi examinându-i cu priviri sfioase, pline de respect. Cortul rezervat albilor eră unul dintre cele mai mari. La intrare, de ambele părţi, erau câteva lănci înfipte în pământ, iar cele trei pene de vultur care le împodobeau la vârf lăsau să presupui că era însuşi cortul Marelui-Lup.

Drept uşă aveau o rogojină, acum ridicată într-o parte. La mai puţin de cinci paşi de intrare ardea un foc care lumină interiorul. Vânătorii intrară, îşi lăsară puştile jos şi se aşezară. Căpetenia plecă, iar în curând veniră câţiva indieni care se aşezară la o oarecare distanţă de cort, în aşa fel încât nici o latură a acestuia să nu rămână neobservată.

După câteva minute intră o femeie tânără, cu două vase pe care le puse jos, în faţa albilor, apoi ieşi fără a spune un cuvânt. Vasele erau o oală veche cu apă şi o tigaie mare de fier cu câteva bucăţi mari de carne.

— Aha! zise Hobble-Frank zâmbind. Iată deci supeul nostru. O oală cu apă, asta e ceva distins! Tipii fac pe grozavii. Urmează să ne crucim de mirare că au asemenea vase de bucătărie. Şi carne de bizon, cel puţin patru kilograme! Nu cumva le-au sărat cu şoricioaică?

— Şoricioaică?! exclamă grăsunul râzând. De unde să-şi procure utahii aşa ceva? De altfel, e carne de elan. Nu de bizon.

— Iar le ştii pe toate mai bine decât mine? Orice fac şi orice spun, tu te împotriveşti! Nu te mai cuminţeşti de loc! Dar astăzi nu vreau să mă cert cu tine, îţi arunc doar o privire nimicitoare, din care poţi să-ţi dai seamă la ce nivel superior se situează personalitatea mea faţă de făptura ta de pigment.

— Făptura de pigmeu — îl corectă Jemmy.

— N-ai vrea să taci măcar cât ţine o măsură de şase optimi?! se răsti mititelul. Nu mă face să-mi vărs fierea, ci acordă-mi mai degrabă consideraţia la care mă îndreptăţeşte biografia mea extraordinară! Fiindcă numai cu condiţia asta pot să-i aplic acestei fripturi binecuvântarea artei mele

culinare de o măiestrie netăgăduită.

— Da, da, apucă-te de gătit — zise Old Shatterhand, spre a-l împăca pe micul vânător.

— E uşor de spus. Dar de unde scot ceapă şi foile de dafin? De altfel, nu ştiu încă dacă am voie să mă duc cu tigaia până la foc.

— Încearcă şi vezi.

— Da, să încerc! Dar dacă indivizii nu vor să mă lase şi-mi trimit un glonţ în regiunea stomacului, îmi e perfect indiferent dacă această carne s-a aflat cumva sub pielea unui bizon sau a unui elan... Ei, hai, mă duc.

Duse tigaia cu carne la foc şi-şi văzu de treabă în chip de bucătar, fără ca paznicii să-l stingherească. Ceilalţi rămaseră în cort, observând prin rogojina ridicată viaţa animată a taberei.

Luna răspândea acum o lumină aproape ca de zi. Razele ei luminau un masiv muntos apropiat, împădurit cu copaci sumbri, pe povârnişul căruia şerpuia un fir de apă, un pârâu mai mare sau un râuleţ, ca o panglică lată, argintie şi se vărsa în vale într-un bazin destul de mare, aproape cât un lac. Acesta se scurgea prin cursul de apă pe malul căruia veniseră până-n tabără. Nu păreau să existe în apropiere tufişuri sau arbori; împrejurimile bălţii erau plate şi netede.

La fiecare foc şedeau indieni care se uitau cum se îndeletniceau femeile cu friptul cărnii. Din când în când se scula câte unul pentru a trece încet în faţa cortului şi a arunca o privire asupra albilor. Knox şi Hilton nu se vedeau nicăieri, nici nu li se auzeau vocile, dar era de presupus că situaţia lor nu era tocmai roză.

Trecu aproape o oră când, în sfârşit, se întoarse Hobble-Frank aducând tigaia aburindă; o puse în faţa tovarăşilor săi şi spuse, plin de sine, ca de obicei:

— Iacătă minunăţia! Sunt curios să văd cum o să vă lingeţi pe bot. E drept că n-am avut condimentele necesare,

dar talentul meu înnăscut a găsit o soluţie.

— Şi cum ai făcut? întrebă Jemmy, aplecându-se cu năsucul lui peste tigaie; carnea nu numai că mai sfârâia, dar fumega de-a binelea; în cele câteva clipe, cortul se umpluse de un miros iute, usturător.

— Într-un fel atât de simplu, încât succesul e un adevărat miracol — răspunse mititelul. Am citit odată că se poate înlocui sarea care ne lipseşte aici cu cărbune de lemn, mai mult chiar, că scoate din carnea care posedă un înalt grad de parfumare, orice urmă de miros fezandat. Friptura noastră era înzestrată cu o anumită doză de miros stătut, aşa că am recurs la mijlocul amintit şi am fript-o în cenuşă de lemn, ceea ce nu era greu, de vreme ce aveam un foc de lemne. E adevărat că flacăra mi-a cam dat niţel în tigaie, dar tocmai asta va avea efectul s-o facă mai prăjită, mai bună de ronţăit, îmi zice mie geniala mea inteligenţă culinară.

— Vai şi amar! Friptura de elan în cenuşă de lemne! Oare eşti întreg la minte?

— Ia nu mai vorbi verzi şi uscate! Sunt foarte întreg la minte! Ar trebui să ştii! Cenuşa e antidotul chimic al oricărei impurităţi alchimice. Savurează deci acest elan cu inteligenţa omenească cuvenită, atunci o să-ţi priască foarte bine şi o să-ţi dea puterile fizice şi spirituale necesare ca să rămâi şi mai departe încăpăţânat.

— Bine. Dar spui tu singur că au dat flăcările în tigaie! zise Jemmy clătinând din cap. Carnea e arsă, nu mai e bună de nimic.

— Mestecă în loc să mai vorbeşti! se repezi la el Frank. E absolut nesănătos să cânţi sau să vorbeşti la masă, pentru că în felul acesta se deschide beregata unde nu trebuie şi mâncarea ajunge în splină în loc să ajungă în stomac!

— Să mestec? Dar cine poate mesteca aşa ceva? Ia uită-te şi tu! Asta mai e carne?

Îşi înfipse cuţitul într-o bucată de carne, o ridică şi o vârî

sub nasul măruntelului. Carnea era complet arsă şi învelită într-un strat de cenuşă negricioasă şi grasă.

— Fireşte că e carne! Ce alta să fie? răspunse Frank.

— E neagră ca tuşul!

— Dar muşcă o dată din ea!

— Ai să vezi îndată că e o minune!

— Curată minune! Şi câtă cenuşă!

— Aia se curăţă şi se scoate.

— Ia arată-mi tu întâi cum se face!

— Cu o uşurinţă regească!

Îşi scoase o bucată şi o frecă de peretele de piele al cortului până ce toată cenuşa rămase lipită de el. Aşa trebuie făcut — zise apoi. Ţie însă-ţi lipseşte îndemânarea şi prezenţa de spirit necesară. Şi acum să vezi ce gust delicios o să aibă bucăţica asta pe care o muşc aşa, de la un căpeţel, ţi se topeşte-n gură! Ia...

Se întrerupse deodată. Muşcase în carne, apoi deschise larg fălcile, rămânând aşa, cu gura căscată şi privindu-şi tovarăşii rând pe rând, consternat.

— Ei, hai — îl îndemnă Jemmy — hai, muşcă!

— Ce să muşc? Mă, nu ştiu cum dracu', dar scârţâie şi scrâşneşte ca... exact ca... ei, ce să zic, ca o perie de frecat prăjită. Cine-ar fi crezut că aşa ceva e omeneşte posibil?!

— Era de prevăzut. Cred că tigaia asta veche e mai moale decât carnea. Acuma poţi să consumi singur creaţia minţii tale!

— Ei, poate că mai e o bucăţică pe-aici care n-a progresat până la o anumită tărie de caracter. Stai s-o caut!

Din fericire, mai erau câteva bucăţi oarecum comestibile, îndeajuns pentru patru persoane; dar lui Frank i se luase piuitul.

A doua zi Knox şi Hilton urmau să moară la stâlpul schingiuirii, iar pe albii ceilalţi îi aştepta poate aceeaşi soartă. Pentru indieni era un prilej de mare festivitate, care cerea

pregătiri. De aceea se culcară îndată după cină. Şi aşa întârziată; focurile se stinseră, afară de două şi anume cel de la intrarea cortului în care se aflau Old Shatterhand cu tovarăşii săi şi cel alături de care zăceau Knox şi Hilton cu paznicii lor. În jurul celui dintâi se adunaseră o mulţime de indieni, într-un cerc triplu, iar la intrarea satului de corturi erau postate numeroase santinele. O încercare de evadare ar fi fost, dacă nu cu totul imposibilă, în orice caz foarte grea şi periculoasă.

Ca să nu simtă toată noaptea privirile indienilor aţintite asupra sa, Old Shatterhand lăsase în jos rogojina de la intrare. Acum albii se odihneau în întuneric, dar îşi dădeau în zadar silinţa să adoarmă.

— Oare ce se va fi ales de noi mâine, la ora asta? întrebă Davy. Poate că până atunci indienii ne vor fi expediat în veşnicele plaiuri ale vânătoarei.

— Cel puţin pe unul, sau pe doi, sau pe trei dintre noi — răspunse Jemmy. Ce credeţi, domnule Shatterhand?

— Deşi nu cred că ne vor dărui viaţa şi libertatea aşa, cu una cu două, sunt convins că ne vor permite să luptăm pentru ele.

— Ei, drăcie! Asta ar fi minunat! Ar fi exact la fel de minunat ca şi când ne-ar omorî fără fasoane, fiindcă ar pune asemenea condiţii, încât să mergem la pieire sigurii.

— Fireşte că da. Totuşi, nu trebuie să ne pierdem curajul. Omul alb a învăţat de la cel roşu; e la fel de viclean şi de îndemânatic ca acesta, iar în privinţa rezistenţei îi e superior. Mândria de războinici o să-i oprească însă pe indieni să ne pună în faţa unor adversari superiori la număr. Dac-ar proceda totuşi aşa, i-am sili, prin batjocură, să-şi modifice condiţiile.

— Oricum — zise Frank, care până acum tăcuse — perspectiva pe care ne-o deschideţi nu e făcută să ne fericească. Indivizii ăştia or să aibă grijă să facă treabă cât se

poate de fistichie pentru noi. Da, dumneavoastră, cu forţa fizică şi puterea de elefant ce o aveţi, vă convine; daţi pumni, lovituri, ghionturi până scăpaţi; dar noi ăştia, trei ciupercuţe nenorocite, cred că am savurat azi ultimele plăceri ale vieţii.

— Sub forma fripturii tale de elan, probabil? întrebă Jemmy.

— Iar începi să-l necăjeşti de moarte pe cel mai bun prieten şi tovarăş de arme al tău, chiar acum, cu puţin înainte de ultima lui urcare la cer? Nu-mi toca puterea de reflecţie! Trebuie să-mi concentrez toate gândurile asupra posibilităţii noastre de scăpare.

Se culcă şi închise ochii. Dinspre Jemmy se auzea ceva ce semăna cu o chicoteală reţinută; dar n-o luă în seamă. Nici ceilalţi nu continuară conversaţia; se făcu o linişte adâncă, întreruptă doar din când în când de pârâitul focului. În cele din urmă, somnul se lăsă pe pleoapele lor obosite, care se deschiseră abia când afară răsunară strigăte puternice şi rogojina se ridică. Un indian aruncă o privire în cort şi zise:

— Feţele-palide să se scoale şi să vină cu mine!

Se ridicară, îşi luară armele şi-l urmară. Focurile se stinseseră. Soarele se ridica la orizont şi-şi arunca razele matinale asupra masivului muntos amintit, aşa încât şuvoiul de apă ce cobora de acolo la vale sclipea ca un aur lichid, iar suprafaţa lacului avea strălucirea unui disc de metal lustruit. Acum cuprindeai cu privirea un spaţiu mai larg decât în ajun. Câmpia, în a cărei parte vestică se afla lacul, era lungă de vreo două mile engleze şi lată cam pe jumătate cât lungimea; de jur împrejur era înconjurată de păduri. Înspre sud se afla tabăra alcătuită din vreo sută de corturi şi colibe. Pe malul lacului păşteau caii; numai cei patru aparţinând albilor erau în apropierea cortului lor.

În faţa corturilor şi printre ele stăteau sau se mişcau indieni care-şi puseseră toate podoabele de război, fireşte, cu prilejul execuţiei celor doi ucigaşi prinşi. Când albii trecură pe

lângă ei, se dădură la o parte politicoşi, privindu-i cu o expresie care s-ar fi putut numi mai degrabă cercetătoare şi scrutătoare decât duşmănoasă.

— Ce au tipii ăştia? întreabă Frank. Se holbează la noi cum te uiţi la un cal când vrei să-l cumperi!

— Ne examinează constituţia fizică — răspunse Old Shatterhand. E un semn că presupunerea mea a fost exactă. Ştiu, probabil, de pe acum ce soartă ne aşteaptă. Va trebui să luptăm pentru viaţa noastră.

— Bun! Pe a mea n-or s-o aibă ieftin. Jemmy, ţi-e frică?

Toată furia împotriva grăsanului i se evaporase; se cunoştea, după tonul lui, că se gândeşte mai mult la acesta decât la sine însuşi.

— Frică, nu tocmai, dar sunt îngrijorat, asta se înţelege de la sine. Frica ne-ar fi doar dăunătoare. Acum e vorba să fim cât mai fermi şi calmi cu putinţă.

La marginea taberei se aflau doi pari înfipţi în pământ; prin apropiere stăteau cinci războinici împodobiţi cu pene, printre ei şi Marele-Lup. Făcu câţiva paşi în întâmpinarea albilor şi declară:

— Am trimis după feţele-palide ca să fie martori cum îşi pedepsesc bărbaţii roşii duşmanii. Ucigaşii vor fi aduşi îndată, ca să moară la stâlpul schingiuirii.

— Noi nu dorim să vedem asta — zise Old Shatterhand.

— Sunteţi nişte fricoşi, de vă îngroziţi la vederea sângelui? Atunci trebuie să vă tratăm ca atare şi nu mai suntem obligaţi să ţinem promisiunea pe care am dat-o.

— Suntem creştini. Ne ucidem duşmanii, când suntem siliţi s-o facem, rapid, dar nu-i schingiuim.

— Acum sunteţi la noi şi aveţi să vă conformaţi obiceiurilor noastre. Dacă nu vreţi, ne aduceţi o jignire şi asta se pedepseşte cu moartea.

Old Shatterhand ştia că indianul nu glumeşte şi că se expune, împreună cu tovarăşii săi, celei mai mari primejdii

dacă refuză să asiste la execuţie; de aceea, declară:

— Vom rămâne aici.

— Atunci aşezaţi-vă lângă noi. Dacă faceţi cum zicem, vi se sorteşte o moarte onorabilă.

Se aşezară în iarbă, cu faţa spre pari. Căpeteniile celelalte făcură la fel, iar albii n-aveau încotro, trebuiau să se supună. Apoi Marele-Lup scoase un strigăt răsunător, la care i se răspunse cu un urlet general de triumf. Era semnul că groaznicul spectacol putea începe.

Războinicii se apropiară, formând un semicerc în jurul parilor şi în mijlocul arcului de cerc şedeau căpeteniile şi albii. Apoi veniră şi femeile cu copiii şi se aşezară într-un arc în faţa bărbaţilor, închizând astfel cercul.

Acum îi aduseră pe Knox şi pe Hilton, legaţi atât de strâns, încât abia puteau umbla, trebuind deci să fie purtaţi din când în când. Curelele le intrau în carne şi Hilton gemea. Knox tăcea; era cuprins de friguri din pricina rănii şi abia încetase să aiureze. Avea o înfăţişare groaznică. Amândoi fură legaţi de pari, în picioare şi încă cu curele ude care, uscându-se, aveau să se strângă, pricinuind victimelor acestei justiţii fioroase dureri îngrozitoare.

Knox ţinea ochii închişi, capul îi atârna greu pe piept; era leşinat, aşa că nu ştia ce se petrece cu el. Hilton arunca priviri înfricoşate în jur. Zărindu-i pe cei patru vânători, le strigă:

— Salvaţi-mă, salvaţi-mă, domnilor! Doar nu sunteţi păgâni! Aţi venit cumva ca să vedeţi cum murim de o moarte atât de înfiorătoare şi ca să vă bucuraţi de spectacolul chinurilor noastre?

— Nu — răspunse Old Shatterhand. Ne aflăm aici siliţi fiind şi nu putem face nimic pentru voi.

— Ba puteţi, puteţi, numai să vreţi! Indienii or să asculte de dumneavoastră!

— Nu. Sunteţi singurii vinovaţi de soarta voastră. Cine are curajul să păcătuiască trebuie să aibă curajul să

ispăşească.

— Sunt nevinovat. Eu n-am împuşcat nici un indian! Knox a făcut-o!

— Nu mai minţi! E o obrăznicie şi o laşitate să pui vina numai pe el. Mai bine căieşte-te de ce ai făcut, ca să găseşti iertare în lumea cealaltă!

— Dar nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Ajutor! Ajutor! Ajutor!

Urla atât de tare, de-i răsunau strigătele peste toată câmpia şi în acelaşi timp încerca să-şi smulgă mâinile, trăgând de curele, care-i intrară în carne, încât sângele ţâşni. Atunci Marele-Lup se ridică şi făcu un semn cu mâna că vrea să vorbească. Toate privirile se îndreptară asupra lui. Povesti în felul concis, plastic şi avântat al oratorilor indieni tot ce se întâmplase, zugrăvi purtarea mişelească a feţelor-palide cu care trăiseră în pace; cuvintele sale îi impresionară pe indieni; îşi exprimau agitaţia începând să zăngăne din arme. Apoi Marele-Lup declară că cei doi ucigaşi sunt condamnaţi la moartea prin tortură şi că execuţia urmează să înceapă. Când isprăvi, Hilton mai ridică o dată glasul ca să ceară lui Old Shatterhand să intervină pentru el.

— Ei bine, am să încerc — răspunse acesta. Dacă nu pot să te scap de moarte, voi obţine poate totuşi să fie rapidă şi nu aşa de fioroasă.

Se întoarse spre căpetenie, dar nici nu deschisese bine gura, când Marele-Lup se răsti la el furios:

— Ştii bine că vorbesc limba feţelor-palide şi că am înţeles deci ce i-ai promis acestui câine. N-am făcut destul oferindu-ţi condiţii atât de favorabile? Vrei să te declari împotriva sentinţei noastre şi astfel să-mi superi războinicii, aşa încât să nu-ţi mai pot lua apărarea faţă de ei? Taci, prin urmare, nu mai spune o vorbă!

— Religia mea îmi ordonă să cer îndurare pentru ei. Aceasta era singura scuză pe care o putea invoca omul alb.

— De ce lege trebuie să ascultăm noi, de a ta, sau de a noastră? Oare religia voastră le-a prescris acestor câini să ne atace în plină pace, să ne ia caii şi să ne ucidă războinicii? Nu! Deci religia voastră să nu aibă nici o influenţă nici asupra pedepsirii făptaşilor!

Se întoarse cu spatele şi făcu un semn din mână, la, care ieşiră din rânduri vreo doisprezece războinici. Apoi se adresă din nou lui Old Shatterhand, explicându-i:

— Iată rudele celor care au fost ucişi. E dreptul lor să înceapă cu pedeapsa. Întâi se vor arunca cuţite asupra lor.

Când indienii îşi omoară un duşman la stâlpul torturii, ei caută să prelungească pe cât posibil chinurile. Primele răni care i se fac condamnatului sunt uşoare, pentru a deveni apoi din ce în ce mai grele; De obicei, se începe cu aruncarea cuţitelor şi anume în felul următor: se indică diferite membre şi părţi ale corpului care urmează să fie nimerite, sau în care cuţitele să rămână înfipte. Ţintele se aleg astfel ca pierderea de sânge să nu fie prea mare dintr-o dată şi ca torturatul să nu moară prea repede prin hemoragie.

— Degetul mare de la mâna dreaptă! comandă Marele-Lup.

Braţele prizonierilor erau legate în aşa fel încât mâinile atârnau neacoperite de curele. Indienii ieşiţi din rânduri se împărţiră în două grupuri, unul pentru Knox, celălalt pentru Hilton. Măsurară o distanţă de doisprezece paşi de la condamnaţi şi se postară în şir unul în spatele celuilalt. Primul din faţă ridică mâna ţinând cuţitul cu trei degete, ochi, aruncă şi nimeri degetul mare. Hilton scoase un ţipăt de durere. Şi Knox fu nimerit, dar leşinul lui era atât de profund, încât nu se trezi.

— Arătătorul! comandă căpetenia.

În felul acesta indică pe rând degetele care urmau să fie nimerite şi, într-adevăr, indienii aruncau cuţitele cu o precizie uimitoare. Hilton, care scosese întâi câte un ţipăt, urla acum

neîncetat. Knox se trezi abia când începură să-l nimerească în mâna stângă. Se holbă, încă pe jumătate inconştient, apoi închise iar ochii injectaţi de sânge şi scoase un urlet cu totul neomenesc. Văzuse ce se întâmpla cu el; fu apucat din nou de febră şi ambele, delirul şi frica de moarte, îi smulgeau nişte sunete de care n-ai fi crezut în stare nici o voce omenească.

Execuţia fu continuată în mijlocul urletelor neîntrerupte ale celor doi. Cuţitele se înfipseră în podul palmelor, în încheieturile mâinilor, în muşchii antebraţului şi braţului şi în aceeaşi ordine se procedă şi cu membrele inferioare. Toate acestea ţinură cam un sfert de oră, fiind doar începutul blând al schingiuirii care urma să dureze ore întregi. Old Shatterhand şi tovarăşii săi întorseseră ochii în altă parte. Le era cu neputinţă să urmărească scena, dar n-aveau cum să-şi ferească urechile de urlete.

Un indian e învăţat de mic copil să se exerseze în suportarea durerilor fizice. Astfel ajunge să rabde cele mai cumplite chinuri fără să clipească măcar. Poate că şi nervii pieilor roşii sunt mai puţin sensibili decât ai oamenilor albi. Dacă un indian cade prizonier şi moare la stâlpul schingiuirii, rabdă durerile cu zâmbetul pe buze, îşi cântă cu voce puternică cântul de moarte, întrerupându-se doar din când în când, pentru a arunca schingiuitorilor săi invective şi cuvinte de batjocură. Un om care se vaită la stâlpul schingiuirii e ceva de neconceput la indieni. Cine se plânge de dureri e dispreţuit şi cu cât se lamentează mai tare, cu atât şi dispreţul e mai mare. S-a întâmplat ca nişte albi să-şi recâştige libertatea pentru că-şi arătaseră nevrednicia prin văicărelile lor nebărbăteşti, dovedind că sunt nişte laşi de care nu te poţi teme şi a căror ucidere e o ruşine pentru orice războinic.

Ne putem închipui deci ce impresie făceau lamentările lui Knox şi Hilton. Pieile-roşii le întoarseră spatele şi scoaseră exclamaţii de indignare şi de dispreţ. Când rudele celor căzuţi

își obținuseră satisfacția și când alții fură poftiți să iasă din rânduri pentru a continua tortura prin alte mijloace, nici un războinic nu se arătă dispus s-o facă. Nimeni nu voia să se atingă de asemenea „câini, coioți și broaște râioase”. Atunci se ridică una dintre căpetenii și zise:

— Acești oameni nu sunt demni de atenția unui războinic viteaz; să-i dăm pe mâna muierilor. Cine moare de mâna unei femei trăiește în veșnicele plaiuri ale vânătoarei în chip de femeie și trebuie să muncească. În vecii vecilor! Am zis!

Propunerea fu acceptată după o scurtă deliberare. Soțiile și mamele celor uciși fură chemate și li se dădură cuțite ca să aplice condamnaților la moarte ușoare tăieturi, tot în ordinea indicată de Marele-Lup.

Unui european civilizat îi vine greu să creadă că o femeie se poate deda la asemenea acte de cruzime. Dar pieile-roșii mu sunt popoare civilizate și, apoi, în acest caz răzbunarea pentru multipla crimă excludea orice sentiment mai blând. Femeile, în majoritate bătrâne, se apucară de această treabă și din nou răsunară urletele și vaietele celor doi albi și încă într-un mod insuportabil chiar și pentru urechile indienilor. Marele-Lup ordonă să se înceteze, zicând:

— Acești lași nu merită să fie nici măcar femei după moarte. Trebuie să moară, dar trebuie să intre pe veșnicele plaiuri ale vânătoarei în chip de coioți, mereu goniți și hăituiți. Să fie dați pe seama câinilor. Am zis!

Începu o nouă deliberare, cu un rezultat pe care Old Shatterhand îl prevedea și-l aștepta cu groază. Câțiva indieni plecară după câini. Căpetenia se adresă albilor:

— Câinii utahilor sunt dresați să se dea la albi. Dar se năpustesc asupra lor numai dacă sunt asmuțiți; atunci, însă, sfâșie orice om alb care se află în apropiere. Am să vă îndepărtez deci de aici și am să trimit să vă conducă într-un cort unde să fiți păziți până ce câinii vor fi din nou legați.

Așa se făcu. Timp de vreo zece minute domni liniștea

întreruptă doar din când în când de vaietele lui Hilton. Apoi se auzi un lătrat scurt, grăbit, care se transformă într-un urlet de fiară aţâţata, însetată de sânge; două voci omeneşti izbucniră în ţipete stridente de groază, apoi se făcu din nou linişte.

— Ascultaţi! Aud oase ce se sfarmă; cred că-i lasă pe câini să-i mănânce!

— Se poate, dar nu cred — răspunse Old Shatterhand. Zgomotul de oase sfărâmate există doar în închipuirea ta. Şi a mea e cu totul surescitată. Bine de noi că n-am fost obligaţi să privim această scenă.

Acum veniră câţiva indieni să-i scoată din cort şi să-i conducă din nou la locul judecăţii. Mai încolo, spre mijlocul taberei, văzură vreo patru-cinci indieni care duceau câinii la locul lor, ţinându-i de curele groase. Oare animalele adulmecaseră urma albilor? Unul dintre câini abia putea fi urnit din loc; se uita în urmă şi-i zări pe cei patru vânători; se smulse cu o mişcare violentă şi se năpusti. Izbucni un strigăt general de spaimă; câinele era atât de mare şi de puternic, încât părea imposibil ca un singur om să se măsoare cu el. Cu toate acestea nici un indian nu voia să tragă asupra animalului de preţ. Davy puse puşca la ochi.

— Stai. Nu trage! ordonă Old Shatterhand. Indienii ar putea să ne ia în nume de rău uciderea acestui câine superb şi vreau să le arăt totodată de ce e în stare pumnul unui vânător alb.

Aruncase vorbele acestea precipitat. În general, totul se petrecu mult mai repede decât se poate povesti şi descrie, căci câinele parcursese aproape toată distanţa, în adevărate salturi de panteră. Old Shatterhand făcu o mişcare rapidă în întâmpinarea lui fără să ridice mâinile.

— Eşti pierdut! strigă Marele-Lup.

— Aşteaptă să vezi! răspunse vânătorul.

Acum câinele ajunse în faţa lui. Botul cu dinţii de oţel îi era larg deschis şi se aruncă asupra duşmanului cu un mârâit

de fiară. Old Shatterhand se uita drept în ochii animalului; când acesta se săltase şi se afla în aer, se aruncă cu braţele deschise înaintea lui — o ciocnire violentă între om şi câine, apoi Old Shatterhand strânse în braţe animalul care luase drept ţintă beregata sa, apăsându-i ceafă cu putere pe pieptul său, aşa încât nu mai putea să muşte. Apăsând şi mai tare, îl sufocă; picioarele care se agitau zgâriind, se întinseră moi. Cu o mişcare rapidă vânătorul îndepărtă fiară de corpul său cu mâna stângă — o lovitură cu dreapta pe bot, apoi o aruncă cât colo.

— Iacătă! strigă întorcându-se spre căpetenie. Pune să-l lege, ca să nu facă vreo pacoste când se trezeşte.

— Ul! Uf! Uf! Uf! făcură toţi indienii uimiţi. Nici unul dintre ei n-ar fi îndrăznit să facă una ca asta; nici n-ar fi crezut că aşa ceva e cu putinţă. Marele-Lup dădu ordin să ia animalul de acolo, se apropie de Old Shatterhand şi-i spuse cu tonul celei mai sincere admiraţii:

— Fratele meu alb e un erou. Picioarele nici unui indian n-ar fi rămas pe loc atât de ferm şi pieptul nici unui alt om n-ar fi rezistat la o asemenea ciocnire. De ce n-a permis Old Shatterhand să se tragă?

— Pentru că nu voiam să vă lipsesc de acest animal superb.

Căpetenia îl privi cu o expresie plină de mirare şi de admiraţie, şi-l conduse mai la o parte, unde cei patru albi urmau să aştepte, în afara cercului format de indieni, ca să nu audă consfătuirea. Apoi se întoarse la locul său.

Ochii vânătorilor se îndreptară, fireşte, spre cei doi pari. Trupurile şi membrele sfâşiate ale ucigaşilor atârnau acolo de curelele rupte în numeroase locuri de dinţii clinilor; o privelişte cu adevărat fioroasă.

Acum începu şedinţa decisivă, condusă în maniera indienilor, întâi vorbi Marele-Lup multă vreme; apoi urmară căpeteniile celelalte, pe rând; apoi Lupul reîncepu; la fel şi

ceilalţi; războinicii de rând n-aveau cuvântul; stăteau în jur, ascultând respectuos. Indianul e scump la vorbă, dar la sfat îi place să vorbească mult. Există indieni care au câştigat o mare reputaţie ca oratori. Sfatul ţinu poate vreo două ore, un timp tare îndelungat pentru cei a căror soartă depindea de ea. În cele din urmă, un howgh! strigat de toţi cu voce puternică anunţă sfârşitul deliberării. Albii fură chemaţi şi puşi să intre în mijlocul cercului format de indieni, ca să ia cunoştinţă de soarta ce-i aştepta. Marele-Lup se ridică spre a le anunţa hotărârea:

— Cele patru feţe-palide ştiu de ce am dezgropat securea războiului. Am jurat să omorâm orice alb care va cădea în mână. Voi sunteţi prieteni ai oamenilor roşii, de aceea nu veţi împărtăşi soarta celorlalte feţe-palide pe care le prindem. Ceilalţi ajung numaidecât la stâlpul schingiuirii; vouă însă vi se îngăduie să luptaţi pentru viaţa voastră..

Făcu o pauză pe care Old Shatterhand o folosi spre a pune o întrebare:

— Cu cine? Noi, patru persoane, împotriva voastră a tuturor? Bine, sunt de acord. Puşca morţii va trimite pe mulţi dintre voi pe veşnicele plaiuri ale vânătoarei.

Ridică arma. Căpetenia nu-şi putu ascunde spaima în întregime; făcu o mişcare rapidă de refuz şi răspunse:

— Old Shatterhand se înşeală; fiecare dintre voi va avea un adversar cu care să lupte, iar învingătorul va avea dreptul de a omorî pe cel învins, primindu-i bunurile.

— Şi cu asta sunt de acord. Dar cine are dreptul să-şi aleagă adversarul? Noi sau voi?

— Noi. Am să lansez un apel la care se vor prezenta voluntari.

— Şi cum, sau cu ce arme să ne luptăm?

— Aşa cum hotărăşte acela dintre noi care se prezintă.

— Asta nu e drept.

— Ba e drept. V-am arătat atâta îngăduinţă până acum,

că nu mai puteţi cere încă o favoare.

— Bine; dar pretind condiţii cinstite. Spui că învingătorul va avea dreptul să-şi ucidă adversarul învins. Ce se întâmplă dacă, de pildă, înving şi omor un războinic de-al tău? Pot să părăsesc apoi acest loc în deplină libertate şi siguranţă?

— Da, dar nu vei învinge. Nici unul dintre voi nu va învinge!

— Te înţeleg. Veţi proceda în aşa fel la alegerea războirilor cu care să luptăm şi la stabilirea felului de luptă, încât să fim învinşi? Nu-ţi face iluzii! Se prea poate că lucrurile să se petreacă altfel decât crezi. Cer să vă daţi cuvântul că acela dintre noi care iese învingător în luptă să fie privit de voi ca un prieten.

— Îţi promit.

— Atunci, fie! Întreabă-ţi războinicii, cine vrea să se prezinte.

Se produse acum o oarecare frământare printre indieni; umblau, întrebând şi strigând prin mulţimea care se unduia ca o mare agitată. Old Shatterhand zise către tovarăşii săi:

— Din păcate, n-am putut să întind coarda mai tare, altfel plesnea. Nu sunt deloc mulţumit de condiţiile pe care le-am obţinut.

— Trebuie să ne mulţumim cu ele, de vreme ce nu putem obţine altele mai bune — zise Davy-lunganul.

— Mă tem pentru voi. În ce mă priveşte, nu-mi fac griji. Sunt curios dacă se va găsi un adversar pentru mine.

— Cu siguranţă, însuşi Marele-Lup! De vreme ce nu se va prezenta altul, e obligat să salveze onoarea tribului. E un uriaş, un adevărat elefant.

— Ah! Nu mi-e frică de el. Dar voi! O să aleagă pentru voi pe adversarii cei mai periculoşi şi vor hotărî pentru fiecare din noi un fel de luptă la care respectivul se presupune că nu se pricepe. De pildă, adversarul meu nu se va măsura cu mine cu pumnii... Dar pentru moment toate temerile şi grijile sunt

de prisos. Să ne ţinem muşchii încordaţi şi ochii bine deschişi!

— Şi mintea trează şi limpede! adăugă Hobble-Frank, în ce mă priveşte, sunt liniştit ca o bornă kilometrică în şanţ. Utahii ăştia or să facă cunoştinţă cu un saxon din Moritzburg! Am să lupt de o să le meargă fulgii până-n Groenlanda!

Acum ordinea se restabili printre indieni. Cercul se formă din nou, iar Marele-Lup aduse trei războinici, prezentându-i ca pe cei care se anunţaseră de bună voie.

— Atunci, hotărăşte acum perechile — îl invită Old Shatterhand.

Căpetenia îl împinse pe primul spre Davy-lunganul, zicând:

— Acesta e Pagu-angare (Peştele-Roşu), care vrea să lupte pe viaţă şi pe moarte cu această faţă-palidă, înotând.

Fireşte că alegerea era favorabilă pentru indieni. Se cunoştea după statura lunganului de Davy, slab de i se puteau număra coastele, că nu prea îl purta apa. Indianul, în schimb, era un individ cu şolduri rotunde, cu un piept lat şi cărnos, cu muşchi puternici la braţe şi picioare. Desigur că era cel mai bun înotător al tribului. Dacă cumva nu ţi-o sugera însuşi numele pe care-l purta, ţi-ai fi putut de seamă numai după privirea dispreţuitoare pe care o aruncă asupra lui Davy.

Apoi căpetenia aduse în faţa micului şi grasului Jemmy un om foarte mare şi lat în spate, cu muşchii ieşiţi în relief ca nişte umflături şi zise:

— Acesta e Namboh-avahg (Picior-Mare) care se va măsura în luptă dreaptă cu faţa palidă grasă. Vor fi legaţi unul de altul spate în spate, fiecare primind un cuţit în mână şi cel care pune jos cel dinţii pe celălalt are dreptul să-l înjunghie.

Picior-Mare îşi purta numele cu multă îndreptăţire. Avea picioare enorme, pe care se sprijinea pesemne atât de sigur, că micului şi grăsuţului Jemmy îi venea s-o rupă la fugă de frică.

Acum era rândul celui de-al treilea, un tip osos, lung de

aproape patru coţi, subţire, dar cu pieptul bombat şi cu picioare şi braţe lungi cât toate zilele. Căpetenia îl conduse în faţa lui Hobble-Frank, zicând:

— Şi iată-l pe To-ok-tey (Cerbul-Săltăreţ) care e gata să se măsoare pe viaţă şi pe moarte cu faţa-palidă la alergat.

Bietul Hobble-Frank! În timp ce acest „cerb-săltăreţ” cu picioarele lui de şapte leghe făcea doi paşi, el ar fi trebuit, cu ale lui, scurte, să facă vreo zece! Evident că indienii ţinuseră bine seama de avantajele lor.

— Şi cine va lupta cu mine? întrebă Old Shatterhand.

— Eu — răspunse Marele-Lup cu mândrie, îndreptându-se din şale pentru a pune în valoare statura sa de uriaş. Credeai că ne e frică; vreau să-ţi arăt că te-ai înşelat.

— Îmi pare bine — răspunse Old Shatterhand pe un ton prietenos. Întotdeauna mi-am căutat adversarii numai printre căpetenii.

— Vei fi învins! Cine s-ar putea lăuda că l-a învins pe Outs-avaht!

— Să nu luptăm cu fraze, ci cu puşca! zise Old Shatterhand puţin ironic; ştia bine că Marele-Lup nu va accepta ideea. Şi, într-adevăr, acesta replică repede:

— Nu vreau să am de-a face cu puşca morţii! Între noi doi să hotărască cuţitul şi tomahawkul.

— Fie şi aşa!

— În curând vei fi deci un cadavru, iar eu voi fi în posesia bunurilor tale şi a calului tău!

— Cred că ai poftă să posezi calul meu, dar flinta fermecată e şi mai preţioasă. Ce-ai să te faci cu ea?

— Nu-mi trebuie şi nici un alt războinic n-o doreşte. E prea periculoasă, căci cine se atinge de ea îşi nimereşte prietenii cei mai buni. O s-o îngropăm adânc în pământ, unde n-are decât să ruginească şi să putrezească.

— Atunci cel care o va mânui între timp să fie foarte prudent, altfel va aduce o nenorocire mare peste tribul

utahilor Yamba. Şi acum, spune-ne când şi în ce ordine o să aibă loc luptele?

— Întâi vine înotul. Dar ştiu că creştinii au obiceiul să îndeplinească înainte de moarte nişte ritualuri misterioase. Vă acord pentru asta timpul pe care feţele-palide îl numesc o oră.

Indienii închiseseră cercul pe care-l formau în jurul albilor, probabil mai mult ca să vadă cât mai bine ce speriaţi se vor arăta la vederea adversarilor desemnaţi. Dar nu remarcaseră nimic de felul acesta şi acum se răzleţeau din nou. Păreau să nu se sinchisească de loc de vânătorii albi; dar aceştia ştiau prea bine că sunt observaţi cu atenţie. Şezând laolaltă, începură să vorbească despre posibilităţile de salvare. Primejdia îl privea mai îndeaproape pe Davy-lunganul — dat fiind că era primul care urma să lupte. Faţa sa nu arăta disperare, deşi avea o expresie foarte serioasă.

— Peştele-Roşu! bombăni. Bineînţeles că pramatia asta şi-a primit numele numai şi numai pentru motivul că e un înotător excelent.

— Dar tu? întrebă Old Shatterhand. Eu te-am văzut înotând, ce-i drept, dar numai făcând baie de plăcere şi la trecerea râurilor. Cum stai cu îndemânarea la înot?

— Nu prea bine.

— Vai şi amar! Da, vai şi amar!

— Nu sunt eu de vină dacă corpul meu se compune doar din oase grele. Cred chiar că oasele mele au o greutate mult mai mare decât ale altor fiinţe omeneşti.

— Deci, cu iuţeala nu faci nimic. Dar rezişti multă vreme?

— De rezistat? Ha! Cât vreţi! Am putere destulă; doar cu înaintarea nu prea stau bine. Probabil că va trebui să-mi cedez scalpul.

— Asta nu s-ar putea afirma cu atâta siguranţă. Încă n-am pierdut nădejdea. Ştii să înoţi pe spate?

— Da şi mi se pare chiar mai uşor.

— Experienţa arată că adesea oamenii slabi şi neexersaţi înoată mai bine pe spate decât pe burtă. Culcă-te pe spate; lasă capul cât mai jos şi ridică picioarele cât mai sus; fă mişcări cât mai regulate şi puternice cu picioarele şi respiră de fiecare dată numai în timp ce dai cu braţele la spate.

— *Well!* Dar asta nu prea foloseşte la mare lucru, fiindcă acest „Peşte-Roşu” tot o să mi-o ia înainte.

— Poate că totuşi nu, dacă vicleşugul meu reuşeşte.

— Cum adică?

— Trebuie să facem în aşa fel ca tu să înoţi ajutat de curentul apei, iar el împotriva curentului.

— Zău, crezi că s-ar putea? Dar oare există un curent?

— Presupun. Dacă nu e, chiar că eşti pierdut!

— Nici măcar nu ştim încă unde se va înota.

— Fireşte că acolo, în lac; de fapt, nu e decât o baltă. E ovală, lungă de vreo cinci sute de paşi şi lată de vreo trei sute, pe cât se poate aprecia de aici. Pârâul de munte se varsă în ea cu mare repeziciune, povârnişul fiind tare înclinat şi anume, pe cât mi se pare, pe partea stângă. Prin urmare, rezultă un curent de-a lungul malului din partea aceea, înconjurând lacul cam pe trei sferturi, până unde lacul are o scurgere. Lasă-mă pe mine! Dacă e omeneşte posibil, am să fac în aşa fel ca să-ţi învingi adversarul cu ajutorul acestui curent.

— Ar fi o plăcere, *sir!* Şi punând cazul că izbutesc, ce ziceţi să-l omor pe individ?

— Ai poftă de aşa ceva?

— El desigur că nu m-ar cruţa, dacă n-ar fi decât pentru puţinele mele bunuri!

— Ai dreptate. Dar lăsând la o parte faptul că suntem creştini, e spre folosul nostru, să ne arătăm îndurători.

— Bun! Dar ce-o să faceţi dacă mă învinge el pe mine şi se repede cu cuţitul asupra mea? Că eu n-am dreptul să mă apăr!

— În acest caz, o să obţin într-un fel să aştepte cu execuţiile până s-au dat toate luptele individuale.

— *Well!* E o mângâiere, chiar pentru cazul cel mai rău, aşa că m-am mai liniştit. Dar tu, Jemmy, cum stai?

— De loc mai bine decât tine — răspunse grăsanul. Adversarul meu se cheamă Picior-Mare. Ştii ce înseamnă asta?

— Ei, ce?

— Că stă atât de solid pe picioarele sale, încât nimeni nu-l poate urni din loc. Dar eu, care abia îi ajung până la piept, cum să-l dobor atunci? Şi are nişte muşchi, individul, cât un hipopotam! Ce e grăsimea mea, în comparaţie!

— Nu te descuraja, dragă Jemmy — îl consolă Old Shatterhand. Sunt şi eu exact în aceeaşi situaţie. Căpetenia e un om mult mai înalt şi mai voinic decât mine, dar s-ar putea să fie mai puţin sprinten şi aş îndrăzni să susţin că am o mai mare putere a muşchilor decât el.

— Păi, forţa dumitale e un fenomen, o excepţie! Dar eu, faţă de acest Picior-Mare! O să mă apăr cât o să pot, dar până la urmă tot o să mă învingă. Ei, dac-ar exista şi în treaba asta vreun curent de folosit, vreo şmecherie!

— Tocmai că există! Se amestecă acum Hobble-Frank. Dac-ar fi să mă măsor eu cu nenicul, să ştiţi că nu mi-ar fi frică!

— Tu? Păi tu eşti şi mai slab decât mine!

— La trup, da, dar nu la minte. Omul trebuie să învingă cu mintea. Mă-nţelegi?

— Ce fac eu cu mintea împotriva unui colos de muşchi?

— Vezi, aşa eşti tu! Toate şi întotdeauna, mereu, mereu, le ştii mai bine decât mine! Dar când e vorba de viaţă şi de scalp, eşti tocmai ca o muscă în lapte. Dai din mâini şi din picioare şi tot nu poţi să ieşi. Ei hai, dă-i drumul, dacă ţi-a venit o idee bună!

— Dacă mi-a venit o idee! Ce vorbe mai întrebuinţezi iar!

N-am nevoie să-mi vină o idee! Sunt spiritual mereu şi fără să-mi vină vreo idee. Ia închipuie-ţi acuma situaţia bine, bine. Vă puneţi amândoi spate la spate şi vă leagă unul de altul peste burtă, întocmai cum sunt fraţii siamezi din frumoasa constelaţie a Gemenilor din Calea lactee. Fiecare capătă un cuţit şi apoi duelul de cavalerie începe. Care-l trânteşte pe adversar şi-l menţine jos a ieşit învingător. Dar cum poţi să pui jos adversarul într-o asemenea poziţie? Numai şi numai dacă-l faci să nu mai stea înfipt pe picioare, iar asta se poate obţine dacă-l loveşti zdravăn din spate în pulpe, sau dacă-ţi încolăceşti piciorul pe după piciorul lui şi cauţi să i-l smulgi din pământ. Am dreptate sau ba?

— Da. Zii mai departe!

— Uşurel! Toate astea trebuiesc făcute cu chibzuinţă şi fără grabă. Dacă experienţa reuşeşte, adversarul cade în nas şi ajungi să stai pe el, dar din păcate doar cu spatele pe spatele lui, lucru prin care tu însuţi poţi pierde uşor echilibrul european. În fond, ar trebui să vă lege stând faţă-n faţă. Oare indienii au de gând să umble cu nişte tertipuri care depind de inversarea asta a relaţiilor politice dintre voi? Asta nu pot să ştiu de pe acum; dar atâta ştiu sigur: că vicleşugul lor îţi va fi de folos fără doar şi poate.

— Dar în ce fel? Ei hai, vorbeşte odată! insistă Jemmy.

— Sfinte Sisoe! Doar vorbesc de vreun sfert de oră neîncetat! Ei, ascultă deci! Indianul te va călca din spate ca să-ţi ridice piciorul şi să te facă să pierzi echilibrul. Asta nu-ţi face nici un rău, fiindcă, având în vedere tăria neruşinată a muşchilor tăi, ai să-i simţi călcăturile abia după vreo paisprezece luni. După aceea, aştepţi un moment, până când îţi dă iar un picior în pulpă şi, prin urmare, stă doar într-un picior. Atunci te apleci înainte cu toată puterea, ridicându-l în spinare, tai repede cureaua sau funia cu care v-au legat şi-l repezi ca o basculantă peste capul tău, jos, la pământ. Dar apoi şo pe el instantaneu, ca să-l prinzi de beregată şi să-i pui

cuţitul în piept. M-ai înţeles, bătrâne tăietor de frunze la câini?

Old Shatterhand strânse mâna mititelului, spunându-i:

— Frank, să ştii că eşti băiat isteţ! Ideea asta e minunată şi are să-l ducă la victorie.

Faţa cinstită a lui Frank strălucea de încântare strângând mâna lui Old Shatterhand.

— Ei lasă, lasă, dragă prim-maestre! Pentru un lucru ca ăsta, care se înţelege de la sine, n-am de ce să mă umflu în pene. Dar e totuşi o dovadă în plus că diamantul e luat adesea drept o simplă cărămidă de oameni fără minte. De aceea mă gândesc...

— Drept o pietricică, nu o cărămidă — îl întrerupse Jemmy. Doamne, ce diamant ar fi ăla care ar fi cât o cărămidă!

— Nu mai taci odată, cârcotaş bătrân şi fără leac ce eşti! Eu cu superioritatea mea spirituală îţi salvez viaţa, iar tu, în chip de mulţumire, îmi dai cu o cărămidă neşlefuită în cap! Dacă nu încetezi să te legi aşa de mine, mereu, lucrurile ar putea ajunge atât de departe încât să desfac contractul nostru de prietenie şi atunci să vedem cum te mai descurci în lume fără mine! Cred că a sosit timpul să devii, în sfârşit, om cu scaun la cap!

— Ai perfectă dreptate — zise Jemmy împăciuitor. Şi ce-ai să te faci tu atunci, dragă Frank?

— Dragă Frank! Îl îngână mititelul. Ce ton frumos, cu efect acustic. Ce-am să mă fac? Păi, am s-alerg, ce-mi rămâne alta de făcut?

— Ştiu, ştiu, dar ai să rămâi în urmă! Trebuie să faci trei paşi până face el unul.

— Da, din păcate!

— Întrebarea este ce distanţă trebuie să parcurgeţi şi dacă rezişti până la capăt. Cum stai cu respiraţia?

— Minunat. Am un plămân ca un bondar; zumzăie şi

bâzâie toată ziua, fără să-mi pierd suflul. De alergat, ştiu să alerg. Asta am învăţat ca Ucenic forestier în pădurile regale saxone.

— Dar nu poţi să te măsori cu un indian cu picioare atât de lungi!

— Hm! Om vedea! Îi zice „Cerbul-Săltăreţ”. Deci iuţeala e însuşirea lui principală!

— Cum îi zice, zău că nu-mi pasă, totul e să ajung eu întâi la ţintă.

— Păi tocmai asta n-ai să poţi. Ia compară tu picioarele tale cu ale lui!

— A, aşa? Picioarele? Va să zică, tu crezi că depinde de picioare?

— Bineînţeles! De ce vrei să depindă o alergare în care e vorba de viaţă şi de moarte?

— De picioare, da şi de ele, între altele, dar nu ele sunt lucrul esenţial. Mai mult capul decide.

— Mi se pare că nu alergi cu capul!

— Ba bine că nu! Sau eşti cumva de părere să-mi las picioarele să alerge singure şi să aştept cu restul corpului până se întorc? Ar fi o treabă cam primejdioasă. Dacă picioarele nu mai dau de mine, trebuie să aştept să-mi crească altele noi şi asta se pare că se întâmplă numai la răci. Nu, nu, capul trebuie să vină şi el, că el are de făcut partea principală din toată treaba.

— Nu te înţeleg — interveni Old Shatterhand, foarte mirat de calmul mititelului.

— Nici eu, cel puţin deocamdată. În această clipă ştiu doar atât, că o singură idee bună e mai bună decât o sută de paşi sau de salturi care nu duc la ţintă.

— Atunci ai o idee?

— Încă nu în întregime. Dar mă gândesc că dacă am ştiut să-i dau lui Jemmy un sfat bun, atunci n-o să mă las baltă pe mine însumi. Deocamdată nici nu ştiu măcar unde avem să

alergăm. Când se va fi hotărât asta, oi vedea eu probabil unde şi cum vine băgat clenciul. Să nu vă faceţi sânge rău pentru mine! O voce interioară de tenor îmi spune să nu întorc încă spatele acestei lumi. Sunt menit să mai fac fapte măreţe şi personalităţile istorice nu mor niciodată înainte de a-şi fi împlinit misiunea şi nici în locuri atât de izolate de dulcile plăceri ale civilizaţiei.

Acum Marele-Lup se întoarse cu celelalte căpetenii, pentru a invita albii să meargă cu ei până la lac. Malul mişuna de pe acum de oameni de toate vârstele şi de ambele sexe, căci acolo urma să se decidă întrecerea de înot.

Când ajunseră la mal, Old Shatterhand văzu că nu se înşelase: exista un curent puternic. Lacul avea o formă aproape perfect eliptică. În sus, la unul din capetele înguste, se vărsa în el râul de munte, curgând apoi de-a lungul malului sting şi de-a lungul capătului îngust de jos, până la ieşirea care se afla pe malul drept, nu prea departe de vărsarea în lac. Curentul mergea deci pe lângă mal, făcând pe trei sferturi înconjurul. Dacă Davy reuşea să se folosească de el, era poate salvat.

Femeile, fetele şi băieţii tineri se răspândiră până departe pe mal. Războinicii se aşezară pe la capătul de jos al lacului, căci acolo urma să înceapă lupta. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra celor doi adversari. Peştele-Roşu îşi plimbă privirea peste apă cu mândrie şi încredere, ca un om sigur de el. Şi Davy părea calm, dar înghiţea în sec cam des; mărul lui Adam i se mişca încontinuu. Cine-l cunoştea ştia că era un semn de agitaţie interioară.

Marele-Lup se adresă lui Old Shatterhand:

— Da, dar nu cunoaştem încă mai îndeaproape condiţiile — răspunse acesta.

— Le vei auzi îndată. Cei doi vor intra în apă aici, chiar în faţa noastră. Când dau semnalul bătând din palme, se avântă. Înotătorii vor face o dată înconjurul lacului, rămânând

mereu la o distanţă de mal de un stat de om. Cine coteşte spre mijloc ca să scurteze distanţa e învins. Cel care soseşte până aici îl înjunghie pe celălalt.

— Bine, dar în ce direcţie pornesc? Înspre dreapta sau înspre stânga?

— Înspre stânga. Pe urmă se întorc de-a lungul malului drept.

— Să înoate unul lângă altul?

— Fireşte!

— Deci tovarăşul meu în dreapta şi Peştele-Roşu în stânga?

— Ba invers.

— De ce? Fiindcă cel care înoată la stânga celuilalt e mai aproape de mal şi are de parcurs o distanţă mai mare.

— Atunci e greşit şi nedrept să înoate amândoi în aceeaşi direcţie. Ţie nu-ţi place înşelăciunea şi ai să recunoşti că e mai just să pornească în direcţii deosebite. Unul înoată de aici de-a lungul malului drept, iar celălalt de-a lungul malului sting; la capăt se întâlnesc, apoi se întorc, fiecare de-a lungul celuilalt mal.

— Ai dreptate — zise căpetenia. Dar care să pornească spre stânga şi care spre dreapta?

— Ca să procedăm şi de astă dată după dreptate, să hotărască soarta. Iată, rup două fire de iarbă şi cei doi înotători să aleagă. Cel care alege firul mai lung, înoată spre stânga, cel care trage pe cel scurt, o ia spre dreapta.

— Bine, aşa să fie! *Howgh!*

Ultimul cuvânt fu pronunţat spre norocul lui Davy, căci se vădi că hotărârea avea să rămână neclintită. Old Shatterhand rupsese două fire de iarbă, dar în aşa fel încât să fie de lungime perfect egală. Se apropie întâi de Peştele-Roşu şi-l lăsă să aleagă; apoi îi dădu şi lui Davy un fir de iarbă, dar în ultima clipă rupsese o bucăţică din el. Se trecu la compararea firelor; Davy îl avea pe cel mai scurt, urma deci s-o ia spre

dreapta. Adversarul lui nu se arătă de loc supărat, nu părea să-şi dea de loc seama de dezavantajul care rezultă din asta pentru el. Cu atât mai tare se lumină faţa lui Davy. Examina suprafaţa apei şi murmură către Old Shatterhand:

— Nu ştiu cărui fapt îi datorez firul mai scurt; dar mă salvează, fiindcă sper să ajung mai repede. Curentul e puternic şi o să-i dea de furcă.

Îşi scoase hainele şi intră în apă mică de la mal. La fel făcu şi Peştele-Roşu. Acum căpetenia bătu din palme — un salt şi amândoi se aflau în apă adâncă, vâslind din braţe în direcţii opuse, indianul spre stânga şi albul spre dreapta, de-a lungul malului.

— Davy, ţine-te bine! strigă Hobble-Frank după prietenul său.

La început nu se cunoştea vreo diferenţă între cei doi. Indianul înainta cu mişcări lente, dar largi şi puternice, ca un om care se simte în elementul lui. Nu se uita decât drept înainte ferindu-se să se uite după adversar, fiindcă, întorcând capul, ar fi pierdut timp, fie şi numai o clipă. Davy înota mai neliniştit, mai inegal. Nu era un înotător exersat şi se străduia să obţină întâi de toate un ritm potrivit şi continuu. Cum nu reuşea cu una cu două, se culcă pe spate; acum mergea mai bine. Aici, spre capătul de jos, curentul nu mai era puternic, dar îl ajuta totuşi să înainteze atât cât să nu rămână în urmă faţă de indian. Se aflau acum amândoi pe lângă marginile laterale, lungi, ale lacului.

Acum însă, indianul începu să-şi dea seama că nimerise în partea anevoioasă. Avea de parcurs toată distanţa până la vărsarea pârâului, adică toată lungimea lacului; simţind în fiecare mişcare că are de luptat cu un curent tot mai puternic. Câtva timp îşi economisi forţele, apoi însă începu să facă eforturi vizibile. Înainta dând cu atâta putere din mâini şi din picioare, încât după fiecare mişcare se ridica din apă până la jumătatea pieptului.

Dincolo, în partea lui Davy, curentul devenea din ce în ce mai slab, dar avea o direcţie favorabilă pentru el. Se mai adăuga la asta faptul că Davy se obişnuise treptat cu mişcarea în ritm egal. Lucra mai cu regularitate şi pondere. Observă rezultatul fiecărei mişcări şi-şi dădu în curând seama care sunt cele nepotrivite. De aceea viteza lui se dublă în curând şi puţin după aceea îl depăşi pe indian, lucru care-l determină pe acesta să forţeze cât putu, în loc să se cruţe pentru a învinge greutăţile mai mari care urmau.

Acum Davy se apropia de locul de scurgere. Curentul deveni mai puternic şi era cât pe-aci să-l smulgă din calea de urmat, aruncându-l afară din lac. Se zbătea din greu şi rămase iar în urma indianului. De aceste momente depindea totul.

Tovarăşii săi stăteau la mal, urmărindu-i mişcările cu înfrigurare.

— Indianul l-a ajuns iar din urmă — zise Jemmy cu glas temător. O să piardă!

— Dacă se munceşte să ajungă numai cu vreo trei coţi mai încolo — zise Old Shatterhand — a ieşit din locul periculos şi e salvat. Da, da — încuviinţă Frank. Mi se pare că-şi dă seama. Uite cum dă din mâini şi din picioare! Ah, bravo, înaintează! A trecut dincolo! Slavă ţie, Doamne, vivat, trăiască!

Lunganul reuşise într-adevăr să învingă forţa şuvoiului şi intră în ape calme. În curând, ajunse la capătul malului drept al lacului şi în timp ce indianul mai avea o bucată de înotat până acolo, coti pe latura îngustă, înspre vărsarea pârâului.

Indianul îl văzu şi începu să se zbată nebuneşte, ca să-şi salveze viaţa, dar fiecare mişcare, chiar şi cea mai puternică, îl făcea să înainteze de-abia cu un cot, în timp ce Davy obţinea un rezultat dublu. Acum acesta ajunse la vărsare. Apele pârâului îl luară şi-l repeziră înainte. Mai avea de parcurs o treime din distanţa totală, pe când indianul nu

ajunsese nici la jumătate. Trecură unul lângă celălalt într-o clipită.

Davy nu se putu abţine să nu strige „ura!” Indianul răspunse cu un urlet furios, ce se auzi până departe.

Acum înotul nu mai reprezenta un efort pentru Davy, ci doar o plăcere. N-avea decât să vâslească din braţe domol, ca să rămână în direcţia prescrisă. După câtva timp, pe măsură ce curentul scădea, fu nevoit să depună din nou mai mult efort, dar nu-i veni greu, dimpotrivă, avea impresia că toată viaţa nu făcuse altceva decât să înoate. Ajunse în dreptul punctului stabilit şi ieşi la mal. Întorcându-se, văzu că indianul ajunsese tocmai la ieşirea apelor din lac şi avea din nou de luptat împotriva curentului.

Indienii izbucniră într-un urlet scurt, dar înspăimântător, care exprima că Peştele-Roşu pierduse şi că e sortit pieirii. Davy însă se îmbrăcă repede, apoi alergă spre tovarăşii săi, spre a-i saluta ca un om redat vieţii.

— Cine-ar fi crezut! zise, strângând cu putere mâna lui Old Shatterhand. L-am învins pe cel mai bun înotător al utahilor!

— Datorită unui fir de iarbă! răspunse vânătorul zâmbind.

— Cum ai meşterit treaba asta?

— Să lăsăm explicaţiile pentru mai târziu. A fost o mică şmecherie, care însă nu se poate numi înşelăciune, de vreme ce de ea depindea salvarea ta, fără ca indienii să păţească ceva.

— Aşa e! încuviinţă Frank, nespus de fericit de victoria prietenului său. Viaţa ta stătea nu într-un fir de aţă, ci într-un fir de iarbă! Aşa e şi cu alergarea mea. Numai picioarele singure nu fac nici o treabă. Cine ştie ce fir de păi îmi aduce salvarea! Ei, da, trebuie să ai şi nişte picioare, dar unde nu e cap... vai de toate! Ia uitaţi-vă că vine nefericitul Peşte!

Într-adevăr, sosea acum indianul dinspre partea dreaptă,

cu peste cinci minute mai târziu decât albul. Ieşi la mal şi se aşeză pe jos, cu faţa spre lac. Nici unul dintre pieile-roşii nu se uita la el; aşteptau ca Davy să-i dea învinsului lovitura de moarte.

Atunci se apropie o squaw, ţinând de mână doi copii. Se duse până la el. Indianul strânse copiii la piept, unul de-o parte, altul de alta, apoi îi împinse încetişor mai încolo, dădu mâna soţiei sale şi-i făcu semn să se îndepărteze. Apoi îl căută din ochi pe Davy şi-i strigă:

— *Nani witch, ne pokai* — ia-ţi cuţitul, omoară-mă! Bravului lungan aproape că-i dădură lacrimile. Se duse la nevasta indianului, o împinse împreună cu copiii spre el şi zise, într-o amestecătură de limbă utahă şi engleză:

— *No witch, not pokai!*

Apoi le întoarse spatele şi reveni lângă tovarăşii săi. Utahii fuseseră martorii scenei. Căpetenia întrebă:

— De ce nu-l omori?

— Pentru că sunt un creştin. Îi cruţ viaţa.

— Dar dacă ar fi învins el, te-ar fi omorât!

— Ei, uite, n-a învins şi n-a putut să mă omoare! Las' să trăiască!

— Dar bunurile i le iei? Armele, caii, nevasta, copiii?

— Nici nu mă gândesc! Doar nu sunt hoţ de drumul mare! Să păstreze ce are!

— Uf! Nu te înţeleg! El ar fi fost mai deştept!

Nici indienii ceilalţi nu păreau să-l înţeleagă. Privirile îndreptate asupra lui arătau limpede cât de uimiţi sunt de purtarea sa. Nici unul dintre ei n-ar fi renunţat la drepturile câştigate. Peştele-Roşu plecă furişându-se. Nici el nu pricepea de ce nu-l înjunghie şi nu-l scalpează acest alb. Îi era ruşine că fusese învins şi găsea cel mai nimerit să se facă nevăzut.

Cineva totuşi să arătă recunoscător. Femeia se apropie de lungan şi-i întinse mâna; ridică şi mâinile copiilor spre el şi spuse cu jumătate de voce câteva cuvinte, al căror sens Davy

îl ghici uşor, deşi nu le înţelegea.

Acum Namboh-avaht, Picior-Mare, se apropie de căpetenie şi întrebă dacă poate începe lupta cu a doua faţă-palidă. Marele-Lup dădu din cap şi porunci să se pornească spre locul desemnat. Acesta se afla în apropierea stâlpilor schingiuirii. Acolo se formă, ca de obicei, un cerc mare şi căpetenia îl conduse pe Picior-Mare în mijlocul lui. Old Shatterhand, la rândul lui, îl însoţi pe Jemmy. O făcea pentru a veghea să nu se umble cu vicleşuguri în cazul rotofeiului.

Cei doi luptători îşi dezveliră busturile şi se aşezară spate la spate. Capul lui Jemmy nu ajungea nici măcar până la umărul indianului. Căpetenia ţinea în mână un lasou cu care îi legă unul de altul. Cureaua era petrecută peste şoldurile indianului, iar lui Jemmy îi trecea peste piept. Din întâmplare şi spre avantajul lui Jemmy, capetele lasoului se nimeriră în aşa fel, încât căpetenia le înnodă pe pieptul grăsanului!

— Acum nu mai trebuie să tai cureaua, n-ai decât să tragi de buclă — zise Old Shatterhand în limba germană.

Fiecare primi un cuţit şi lupta putea începe. Căpetenia se dădu înapoi, la fel şi Old Shatterhand.

— Ţine-te bine, Jemmy, să nu te laşi urnit din loc! îi strigă Frank. Ştii bine că dacă te înjunghie, rămân văduv şi orfan pe veci şi sper că nu vrei să-mi faci mie una ca asta! Lasă-l numai să-ţi tragă lovituri şi-apoi răstoarnă-l zdravăn!

Şi indianului i se adresau din toate părţile îndemnuri şi încurajări.

— Eu nu sunt Peştele-Roşu, ca să mă dau bătut — răspunse acesta. Am să-l strivesc şi am să-l zdrobesc în câteva minute pe broscoiul ăsta mic şi gras, agăţat de spatele meu.

Jemmy nu zise nimic. Privea în jur tăcut şi serios, dar în fond era tare caraghios să-l vezi aşa, în spatele indianului vânjos. Stătea cu capul întors într-o parte, din prudenţă, spre a observa numaidecât mişcările făcute de indian cu

picioarele. Nu intenţiona şi nici nu era spre avantajul său să înceapă lupta; lăsa asta în seamă indianului.

Acesta rămase o bună bucată de vreme liniştit şi nemişcat; voia să-l surprindă pe adversar printr-un atac brusc; dar nu reuşi. În momentul în care îşi întinse piciorul înapoi — pe neaşteptate, credea el — ca să-i pună piedică lui Jemmy, acesta îl izbi aşa de zdravăn în pulpa cealaltă, a piciorului pe care se rezemă, încât era cât pe-aci să-şi piardă echilibrul.

Acum însă urmă atac după atac. Indianul era mai tare, albul însă prudent şi mai chibzuit. Cel dintâi se înfurie pe măsură ce ostenelile sale rămâneau zadarnice; dar cu cât se dezlănţuia mai tare, dând cu picioarele lovituri la spate, cu atât celălalt rămânea mai calm. Lupta părea să se tărăgăneze; nu se putea înregistra vreun avantaj nici al unuia, nici al celuilalt. Dar sfârşitul urma să se producă rapid şi anume printr-un vicleşug al indianului.

Comportarea lui de până acum avusese drept scop să-l întărească pe adversar în credinţa că merge la sigur; voia să-l facă să creadă că nu poate urma şi nu va urma nici o altă formă de atac. Acum, însă, indianul puse mâna pe lasou şi-l trase cu putere înainte, făcându-şi astfel loc în faţă pentru a se putea mişca şi se întoarse — dar nu complet.

Dac-ar fi reuşit să se întoarcă de-a binelea, ar fi ajuns cu faţa spre adversar şi l-ar fi turtit pur şi simplu la pământ; dar Jemmy era un şmecher şi se păzea bine. Şi Hobble-Frank observase îndată intenţia vicleană a indianului şi strigă repede către Jemmy:

— Dă-l jos! Se întoarce!

— Ştiu — răspunse Jemmy.

Şi în aceeaşi clipă în care scosese acest cuvânt şi când indianul se întorsese abia pe jumătate, nestând deci ferm pe picioare, Jemmy se aplecă brusc înainte, ridicându-l astfel pe adversar în aer şi trase capătul de curea cu buclă. Lasoul se

desfăcu, indianul încercă să se prindă de ceva, nimerind în gol, apoi se dădu de-a berbeleacul peste capul lui Jemmy, scăpând cuţitul din mână. Ca fulgerul, rotofeiul se repezi asupra lui şi, apăsându-l cu genunchii, îl apucă de beregată şi-i puse vârful cuţitului în dreptul inimii.

Poate că Picior-Mare avusese intenţia să nu se predea cu nici un preţ, ci să continue lupta, dar tumba prin aer îl zăpăcise cu totul şi ochii rotofeiului scânteiau atât de aproape de faţa sa, încât găsi mai nimerit să rămână nemişcat. Atunci Jemmy se uită spre căpetenie şi întrebă:

— Recunoşti că e pierdut?

— Nu — răspunse căpetenia apropiindu-se de luptători.

— De ce nu? se amestecă îndată Old Shatterhand, apropiindu-se şi el.

— Nu e învins!

— Ba susţin contrariul: e învins!

— Nu-i adevărat, fiindcă lasoul s-a desfăcut.

— Asta-i vina lui Picior-Mare, el s-a întors şi atunci nodul a cedat.

— Nimeni n-a văzut cum s-a petrecut asta. Dă-i drumul! Nu e învins şi lupta trebuie reluată.

— Nu, Jemmy, nu-i da drumul! porunci vânătorul. În momentul în care dau eu comanda, sau în momentul în care îndrăzneşte să se mişte, îl înjunghii!

Atunci căpetenia întrebă, ridicând capul cu mândrie:

— Cine are de poruncit aici, eu sau tu?

— Tu şi eu, amândoi.

— Cine pretinde aşa?

— Eu pretind. Tu eşti căpetenia alor tăi, iar eu sunt conducătorul tovarăşilor mei. Tu şi cu mine, amândoi, am încheiat o înţelegere asupra condiţiilor de luptă. Cine nu respectă aceste condiţii acela a călcat înţelegerea şi e un mincinos şi un sperjur.

— Îndrăzneşti să vorbeşti cu mine astfel, în faţa atâtor

războinici roşii?

— Nu e nici o îndrăzneală. Spun doar adevărul şi cer bunăcredinţă şi cinste. Dacă nu mai am voie să vorbesc, ei bine, atunci să vorbească puşca morţii. Rezemase patul puştii pe jos; acum ridică arma ameninţător. Atunci spune ce doreşti — zise căpetenia mai domol.

— Recunoşti că cei doi urmau să lupte stând spate la spate?

— Da.

— Picior-Mare a tras însă de lasou şi s-a întors. E adevărat? Trebuie să fi văzut şi tu!

— Da — recunoscu căpetenia cu oarecare ezitare.

— Apoi, urma să moară cel pe care celălalt l-a pus jos. Ţii minte că aşa ne-am înţeles?

— Ştiu.

— Ei, cine e pus jos?

— Picior-Mare.

— Cine a fost deci învins?

— El... — răspunse căpetenia văzându-se silit, căci Old Shatterhand ţinea puşca în aşa fel încât gura ţevii îi atingea aproape pieptul.

— Ai ceva de obiectat? Punând această întrebare, privirea vestitului vânător străfulgera căpetenia cu o putere covârşitoare, aşa că indianul, cu toată statura sa de uriaş, se simţea mic şi dădu răspunsul aşteptat:

— Nu; viaţa învinsului îi aparţine învingătorului; spune-i că poate să-l înjunghie.

— Nu-i nevoie să i-o mai spun, că o ştie, dar n-are s-o facă.

— Oare vrea şi el să-l lase în viaţă?

— Asta vom hotărî mai târziu. Deocamdată, Picior-Mare să fie legat cu acelaşi lasou de care a vrut să se desfacă.

— De ce să-l legăm? N-o să fugă de voi.

— Îmi eşti chezaş?

— Da.

— Asta ajunge. Să se ducă unde vrea, dar după terminarea celor două lupte care se vor mai da, să se întoarcă la învingătorul său.

Atunci Jemmy se ridică şi-şi puse hainele. Şi Picior-Mare sări în picioare şi-şi croi drum printre indienii care nu ştiau dacă e cazul să-i arate dispreţ sau ba.

Aceşti utahi desigur că nu mai pomeniseră ca un alb să-i trateze aşa cum îi trata Old Shatterhand pe ei şi pe căpetenia lor şi totuşi nu îndrăzneau să-i refuze ceea ce le cerea. Aceasta se datora personalităţii sale puternice şi nimbului cu care-l înconjurase faima faptelor sale şi legenda.

Căpetenia era fără îndoială întărâtată că doi dintre războinicii săi cei mai buni fuseseră învinşi şi încă de nişte adversari care păruseră mult, mult inferiori. Acum privirea îi căzu pe Hobble-Frank şi îşi mai recâştiga încrederea. Era cu neputinţă ca acest om mărunţel să-l întreacă în fugă pe Cerbul-Săltăreţ. Cel puţin de astă dată victoria indienilor era asigurată.

Îi făcu semn Cerbului-Săltăreţ să se apropie, îl conduse în faţa lui Old Shatterhand şi zise:

— Acest războinic are iuţeala vântului şi n-a fost întrecut până acum de nici un alergător. Nu vrei să-l sfătuieşti pe tovarăşul tău să se predea mai bine fără luptă?

— Nu.

— Ar muri mai repede, fără să se fi făcut de ruşine.

— Nu e oare cea mai mare ruşine să te predai fără luptă? Nu l-ai crezut de neînvins şi pe Peştele-Roşu şi n-a spus Picior-Mare că o să-şi turtească şi zdrobească adversarul, broasca râioasă, în câteva clipe? Crezi că Cerbul-Săltăreţ va fi mai norocos decât ei, care au pornit la luptă cu atâta îngâmfare şi au ieşit din ea atât de tăcuţi şi de modeşti, spre a se face nevăzuţi?

— Uf! strigă Cerbul-Săltăreţ. Mă întrec cu căprioarele.

Acum Old Shatterhand îl privi mai atent. Da, într-adevăr, avea constituţia unui bun alergător, picioarele îi erau făcute să parcurgă distanţe mari, fără să obosească Numai cantitatea sa de creier nu părea în proporţie cu lungimea pulpelor. Avea o adevărată figură de maimuţă, fără să vădească însă un semn din inteligenţa pe care o posedă aceste animale.

Se apropie şi Hobble-Frank să-l privească pe Cerb.

— Ce zici de el? îl întrebă Old Shatterhand.

— E întruchiparea prostănacului de la Meissen, stând, cum se povesteşte, cu nasul în ochiurile de grăsime şi neputând găsi supa — răspunse mititelul. În privinţa picioarelor, face de trei ori cât mine, dar în ce priveşte capul, sper să nu fiu mai prejos decât el. Să încercăm să aflăm întâi pe ce distanţă o să alergăm. Poate că alerg eu cu capul mai bine şi mai repede decât el cu picioarele.

Old Shatterhand se întoarse deci din nou spre căpetenie:

— S-a hotărât unde să aibă loc cursa pe viaţă şi pe moarte?

— Da. Vino să-ţi arăt.

Old Shatterhand şi Hobble-Frank îl urmară, ieşind din cercul indienilor. Cerbul-Săltăreţ rămase pe loc. Lui i se spusese dinainte care va fi ţinta. Căpetenia arătă spre sud şi zise:

— Vezi copacul acela, la jumătatea drumului de aici la pădure?

— Da.

— Până acolo trebuie să alerge. Cine-l înconjoară de trei ori şi se întoarce primul aici, acela va fi învingătorul.

Hobble-Frank măsură distanţa din ochi, cercetând cu privirea toată regiunea situată dincolo de ţintă, mai înspre sud şi observă apoi în limba engleză, pe care de altfel, cum se ştie, o vorbea mult mai corect decât germana sa dialectală:

— Dar sper că va domni cinstea între noi!

— Vrei să spui că ne crezi în stare de necinste? întrebă căpetenia pe un ton înţepat.

— Da.

— Vrei să te dobor cu un pumn?

— Încearcă! Glonţul revolverului meu ar fi mai rapid decât mâna ta. Oare Picior-Mare nu s-a întors adineauri, deşi era interzis? Asta numeşte purtare cinstită?

— N-a fost ceva necinstit, ci doar o şiretenie.

— A, aşa? Şi astfel de şiretenii să fie permise?

Căpetenia rămase pe gânduri. Dacă spunea da, justifica purtarea lui Picior-Mare şi poate că şi Cerbul-Săltăreţ va avea vreun motiv să recurgă la un şiretlic. Albii ăştia făceau lucruri de care nu i-ai fi crezut în stare. Poate că acest om mărunt şi gras era şi el un bun alergător; în cazul acesta părea indicat să rezerve pentru indian o portiţă de scăpare. De aceea răspunse:

— Şiretlicul nu e înşelăciune? De ce ar fi interzis?

— Mă declar de acord şi sunt gata să încep alergarea. Din ce punct pornim?

— Am să înfig o lance în pământ, de acolo se va porni şi acolo va fi punctul de-sosire al alergării.

Se îndepărtă pentru câteva minute, aşa că albii rămaseră între ei.

— Mi se pare că ţi-a venit o idee — zise Old Shatterhand.

— Da. Se cunoaşte după mutra mea?

— Bineînţeles, doar văd că râzi aşa, în tăcere.

— Păi, chiar că e de râs. Căpetenia asta a vrut să-mi dăuneze cu şiretlicul lui şi, dimpotrivă, mi-a făcut cel mai mare serviciu.

— Cum aşa?

— Ai să afli îndată. Ce fel de arbore o fi ăla în jurul căruia trebuie să jucăm hora de trei ori?

— Pare să fie un fag.

— Ia priveşte şi niţel mai la stânga; şi acolo e un copac,

dar aproape de două ori mai departe. Ce fel de copac e ăla?

— Un molift.

— Bun. Până la care urmează deci să fugim?

— Până la fag.

— Eu însă o să alerg până la molift.

— Eşti nebun?

— Nu. Uite ce e, eu alerg cu capul până la fag, dar cu picioarele până la molift, deşi până acolo distanţa e aproape dublă.

— Dar cu ce scop oare?

— Asta ai să vezi atunci şi ai să te bucuri. Cred că nu mă înşel în aşteptările mele. Când mă uit la garnitura de pe faţada acestui Cerb-Săltăreţ, nici o eroare nu mi se pare posibilă.

— Fii prudent, Frank! E vorba de viaţă.

— Ei, dac-ar fi vorba numai de viaţă, nici n-ar mai fi nevoie să-mi dau silinţa. Chiar dacă m-ar învinge, tot aş scăpa. Picior-Mare are de plătit cu viaţa, iar pe căpetenie o s-o trânteşti dumneata cu siguranţă; tot aş putea să fiu răscumpărat în schimbul ăstora. Deci nu mă tem de loc pentru viaţa mea; dar e vorba de onoare. Să se citească cândva în istoria celui de-al patrulea sfert al secolului al nouăsprezecelea că eu, Hobble-Frank din Moritzburg, am fost întrecut de o mutră ca asta de merinos indian? Nu voi îngădui să se povestească aşa ceva despre mine!

— Dar explică-mi cel puţin ce ai de gând să faci. Poate că sunt în măsură să-ţi dau un sfat bun!

— Mulţumesc din suflet! Sfatul mi l-am dat eu singur şi vreau să-mi exploatez singur invenţiile. Numai un lucru să-mi spui: cum se zice molift în limba utahă?

— *Ovomb.*

— *Ovomb!* Curios cuvânt! Şi cum ar suna scurta propoziţie: „Spre acel molift”?

— *Inci ovomb.*

— Aşa e şi mai scurtă, doar două cuvinte. N-am să le uit.

— Şi ce legătură e între acest *inci ovomb* şi planul tău?

— E o stea călăuzitoare pentru cursa mea de fond. Dar să tăcem acum: vine căpetenia.

Marele-Lup se întoarse. Înfipse o lance în solul moale, acoperit cu iarbă şi declară că alergarea morţii poate începe. Frank îşi scoase hainele afară din pantaloni; Cerbul-Săltăreţ n-avea pe el decât o fâşie de piele care-i înfăşură şoldurile. Se uita la adversarul său cu o mină care voia să exprime dispreţ, dar care era însăşi imaginea celei mai totale stupidităţi.

— Frank, dă-ţi toată osteneala! îl îndemnă Jemmy. Gândeşte-te că Davy şi cu mine am învins!

— Nu mai plânge! îl consolă mititelul. Dacă cumva nu ştii încă dacă am picioare sau nu, ai să le vezi acum fluturând.

Atunci căpetenia bătu din palme. Cerbul-Săltăreţ scoase un strigăt strident şi se avânta înainte, micul Frank după el. Locuitorii întregii tabere se adunaseră din nou ca să privească alergarea. După părerea lor, era neîndoios încă de pe acum, după trei-patru secunde, cine avea să iasă învingător. Cerbul era de pe acum cu mult înaintea adversarului său şi distanţa dintre ei creştea cu fiecare pas. Indienii scoaseră chiote de bucurie. Ar fi fost o nebunie să susţii că albul l-ar fi putut ajunge din urmă sau chiar întrece pe indian. Era însă de-a dreptul minunat cum îşi zvârlea mititelul picioarele. Aproape că nu le vedeai, atât de repede se mişcau şi totuşi nu dădea impresia, cel puţin pentru observatorul atent, că se desfăşoară cât e în stare, ci dimpotrivă, că ar putea alerga şi mai repede dac-ar vrea.

Indienii dădeau semne de nelinişte, se auzeau exclamaţii de batjocură, de bucurie răutăcioasă; râdeau crezând că au într-adevăr toate motivele s-o facă. Iată explicaţia: fagul stătea în mijlocul câmpului din faţă, drept înainte, la vreo trei mii de picioare de tabără. La stânga fagului, dar la o depărtare cu cel puţin două mii de picioare mai mare, se afla

moliftul amintit; acum, când cei doi alergători ajunseseră la o distanţă îndeajuns de mare, se vedea limpede că mititelul se îndrepta nu spre fag, ci spre molift. Fugea cât îl ţineau picioruşele în direcţia lui. Faptul era, fireşte, atât de caraghios, încât veselia indienilor era îndreptăţită.

— Tovarăşul tău m-a înţeles greşit — zise căpetenia către Old Shatterhand.

— Ba nu.

— Păi cum nu, văd că aleargă spre molift!

— Sigur!

— Atunci Cerbul-Săltăreţ îl va învinge de două ori mai repede!

— Ba nu.

— Nu? întrebă mirat Marele-Lup.

— E un şiretlic şi tu însuţi i-ai permis să se folosească de vicleşuguri.

— Uf! Uf! Aşa e!

„Uf! Uf! strigară şi indienii ceilalţi, când căpetenia lor le explică vorbele lui Old Shatterhand. Râsetele amuţiră, în schimb tensiunea crescu, se dublă, ba deveni de zece ori mai mare.

Cerbul-Săltăreţ ajunse curând după aceea la fag. Urma să-l înconjoare de trei ori. De prima dată, privind înapoi, văzu că adversarul său se află într-o cu totul altă direcţie, deşi doar la vreo trei sute de paşi de el. Se opri uimit şi rămase cu ochii holbaţi la micul neamţ de la Moritzburg.

Atunci cei din tabără văzură că acesta întinde braţul spre moliftul îndepărtat; dar nu se auzea ce spunea.

— *Inci ovomb! Inci ovomb!* acestea erau cuvintele pe care le striga către alergătorul roşu.

Acesta rămase pe gânduri, meditând dacă înţelesese bine. Mintea lui nu era în stare să-i servească o altă explicaţie decât pe aceea că înţelesese greşit indicaţiile căpeteniei şi că prin urmare nu fagul, ci moliftul era ţinta alergării. Între timp,

mititelul ajunsese departe, mult mai departe; nu era momentul să stai pe gânduri şi să şovăi; era vorba de viaţă şi de moarte! Indianul părăsi fagul şi fugi mai departe, înspre molift. Peste câteva clipe trecu ca o săgeată pe lângă adversar şi zbură, fără să se mai uite în urmă, spre a doua ţintă.

Aceasta stârni o tulburare enormă în rândurile indienilor. Urlau şi făceau scandal, de parc-ar fi fost în joc viaţa tuturor. Cu atât mai mult se bucurau feţele-palide şi mai ales rotofeiul Jemmy, văzând lovitura de geniu a tovarăşului lor.

În clipa când Cerbul-Săltăreţ îl întrecuse, Frank se întoarse şi se repezi spre fag. Sosit acolo, ocoli trunchiul de trei ori, de patru ori, de cinci ori, apoi se grăbi s-o ia înapoi spre tabără. Vreo patru cincimi ale drumului le făcu în fuga mare, apoi se opri ca să se uite înapoi, spre molift. Cerbul-Săltăreţ se afla acolo, stând nemişcat. Fireşte că nu se distingeau nici braţele, nici picioarele şi cu atât mai puţin expresia feţei, dar se vedea clar că stătea înlemnit ca o columnă. Era complet nedumerit şi mintea lui nu era destul de ascuţită ca să ghicească ce superb fusese dus de nas.

Hobble-Frank era adânc satisfăcut şi străbătu distanţa rămasă mergând agale. Indienii îl primiră cu priviri sumbre. El, însă, se arătă nepăsător, se apropie da căpetenie, îl bătu pe umăr şi întrebă:

— Ei, dragă prietene, cine a învins?

— Cel care a îndeplinit condiţiile — răspunse indianul furios.

— Acela sunt eu!

— Tu?

— Păi n-am fost pe la fag?

— Da, te-am văzut.

— Şi n-am fost primul întors? Ba da.

— N-am ocolit trunchiul de cinci ori în loc de trei?

— De ce de mai multe ori decât trebuia?

— Din pură dragoste faţă de Cerbul-Săltăreţ. El, după primul ocol, a fugit, am făcut eu în locul lui ce mai rămăsese să facă, pentru ca fagul să nu se plângă de el.

— De ce a părăsit fagul şi s-a îndreptat spre molift?

— Am vrut să-l întreb şi eu, dar a trecut atât de repede pe lângă mine, că n-am avut timpul necesar. Când o să vină, o să ţi-o spună, poate.

— Dar tu de ce ai alergat întâi spre molift?

— Pentru că credeam că e un brad. Old Shatterhand spusese că e un molift, aşa că am vrut să văd cine are dreptate.

— Atunci de ce nu te-ai dus până acolo, de ce te-ai întors din drum?

— Pentru că se ducea Cerbul-Săltăreţ până acolo. De la el pot să aflu ulterior la fel de bine cine s-a înşelat, eu sau Old Shatterhand.

Dădu toate explicaţiile acestea cu tonul cel mai calm şi firesc cu putinţă. Căpetenia clocotea. Vorbele îi ieşiră din gură aproape şuierate când întrebă:

— Nu cumva l-ai înşelat pe Cerbul-Săltăreţ?

— Să-l înşel? Vrei să te dobor cu un pumn? se răsti mititelul cu furie prefăcută, folosindu-se de exact aceleaşi cuvinte ca şi căpetenia adineauri.

— Sau te-ai folosit de un şiretlic?

— Un şiretlic? La ce mi-ar fi servit?

— Ca să-l trimiţi pe Cerbul-Săltăreţ până la molift.

— Ar fi fost un prost şiretlic, de care ar trebui să-mi fie ruşine. Un om care aleargă pe viaţă şi pe moarte nu se lasă expediat dincolo de ţintă, cu mult mai departe. Dacă s-ar lăsa, ar însemna că n-are minte, iar ai lui ar trebui să se ruşineze că nu l-au educat mai bine. Numai un prost ar permite ca un asemenea om să lupte cu un alb pe viaţă şi pe moarte. Nu pot să te pricep şi nu-ţi înţeleg bănuielile, fiindcă prin ele aduci o ocară onoarei tale.

Mâna căpeteniei zvâcni spre brâu şi se încleşta pe mânerul cuţitului. Îi venea să-l înjunghie pe omuleţul pe cât de şiret pe atât de curajos; dar se văzu silit să înghită găluşca.

Hobble-Frank se duse la prietenii săi, care-l primiră cu o bucurie calmă, dar cu atât mai sinceră.

— Ei, am învins şi eu, eşti mulţumit de mine? îl întrebă Jemmy.

— Bineînţeles! Ai ticluit treaba asta într-adevăr cu mare iscusinţă. E de-a dreptul o capodoperă!

— Zău? Atunci fii bun şi bagă-ţi-o în memorie, la pagina o sută treizeci şi şase şi deschide cartea mereu la pagina asta când te apucă iar nu ştiu ce şi te îndoieşti de superioritatea mea. Iată-l pe Cerbul-Săltăreţ care se apropie, dar nu în salturi, ci cam târâş. Pare să aibă conştiinţa încărcată şi se fereşte în lături de parc-ar urma să încaseze o bătaie. Ia uitaţi-vă ce mutră face! Şi cu acest Confuzius am fost pus să mă măsor eu! Ei da, nu picioarele contează, nici măcar la alergare, ci mai mult capul!

Cerbul părea să dorească să se facă nevăzut, dar căpetenia îl chemă şi se răsti la el:

— Cine-a învins?

— Faţa-palidă — fu răspunsul timid.

— De ce ai alergat până la molift?

— Faţa-palidă m-a minţit. A spus că moliftul e ţinta.

— Şi tu ai crezut? Doar îţi spusesem care e ţinta!

Old Shatterhand îi traducea lui Hobble-Frank conversaţia, spunându-i că l-au făcut mincinos. Micul şmecher se adresă căpeteniei:

— Zice că eu am minţit? Adică eu i-am spus Cerbului că ţinta lui e moliftul? Nu-i adevărat! L-am văzut stând lângă fag; se uita la mine mirat şi părea să se topească de frica şi grija mea, neştiind ce am de gând să fac. Atunci mi-a fost milă de el, săracul şi i-am strigat: *„Inci ovomb!”* I-am spus deci că mă

duc spre molift. De ce s-a repezit pe urmă el acolo, în locul meu, nu pot să ghicesc. Poate că nu ştie nici el. Am zis. *Howgh!*

Old Shatterhand simţea că-l pufneşte râsul auzind cum se foloseşte cu ironie drăcuşorul de om de felul de a se exprima al indienilor. Pe căpetenie, însă, lucrul acesta îl înfurie şi mai tare.

— Da, ai zis şi ai terminat! strigă. Dar eu n-am terminat încă cu tine şi am să-ţi mai zic şi eu câte ceva când o veni vremea. Dar trebuie să mă ţin de cuvânt. Viaţa, scalpul şi avutul Cerbului-Săltăreţ sunt ale tale.

— Nu, nu! se apără omuleţul. N-am nevoie de ele! Păstraţi-l bine; o să mă aveţi nevoie de el, mai ales când o fi vorba iar de o alergare pe viaţă şi pe moarte.

Printre indieni se auziră murmure furioase, iar căpetenia spuse, scrâşnind din dinţi:

— Acum poţi să mai verşi cuvinte otrăvite; mai târziu o să implori îndurare de o să se audă până la cer. Fiecare bucăţică din trupul tău o să moară separat, iar sufletul o să-ţi iasă din trup încetul cu încetul, aşa încât moartea ta să ţină luni de zile.

— Ce puteţi să-mi faceţi? Am învins şi sunt prin urmare liber.

— Mai e unul care n-a învins şi acela e Old Shatterhand. Aşteaptă câteva minute şi o să zacă în faţa mea la pământ, rugându-se să-i cruţ viaţa. O să-i las viaţa în schimbul vieţii tale, atunci vei fi al meu. Veniţi cu mine, toţi; începem ultima luptă, cea mai mare şi decisivă!

Indienii se luară după el, toată ceata de-a valma, albii îi urmară păşind mai încet.

— Am mers oare prea departe? întrebă Hobble-Frank, îngrijorat.

— Nu — răspunse Old Shatterhand. Nu strică de loc dacă îngâmfarea lor de războinici e înfrântă o dată. Dar se vede cât

colo că nu ne putem încrede în indienii ăştia. Sunt convins că n-or să ne lase în nici un caz să plecăm în pace. S-au hotărât pentru luptele individuale, pentru că erau încredinţaţi că o să cădem cu toţii. Văzând că socoteala n-a fost bună, or să inventeze altceva. Mi se pare că vor să ne ţină aici ca ostatici, o intenţie pe care-trebuie s-o zădărnicim, fiindcă nici o clipă viaţa noastră n-ar fi în siguranţă.

Ajunseseră în interiorul cercului format din corturi şi colibe. În centrul lui se făceau pregătiri pentru lupta în doi, care urmă acum. Dintr-un morman de pietroaie adunate, cântărind tone, se înălţa un par gros, de care erau legate două lasouri. În jurul acestui loc se adunaseră toţi locuitorii taberei, bărbaţi şi femei, spre a fi martorii oculari ai spectacolului. Old Shatterhand păşi în mijlocul cercului, unde se afla şi căpetenia. Acesta avea o ţinută mândră, sigur de victorie. Arătând cele două lasouri, zise:

— Vezi curelele astea? Un capăt al lasoului e legat de păr. Celălalt ni se leagă de mijloc.

— Pentru ce?

— Ca să ne mişcăm numai în acest cerc restrâns şi să nu putem fugi unul de altul.

— Ghicesc motivul. Presupui că am mai multă repeziciune şi îndemânare decât forţă şi vrei să mă împiedici prin acest mijloc să mă folosesc de superioritatea mea. Fie şi aşa. Mi-e indiferent! Cu ce arme luptăm?

— Fiecare va avea un cuţit în mâna stângă şi un tomahawk în mâna dreaptă. Cu astea luptăm până moare unul dintre noi.

Era limpede că indianul alesese acest mod de luptă pentru că era încredinţat de superioritatea sa în mânuirea acestor arme. Dar omul alb declară calm:

— Sunt de acord.

— Vezi întâi ce puternic sunt! Se duse la mormanul de pietre, ridică una şi o aruncă. Avea o putere fizică enormă şi

credea că albul n-ar fi în stare să facă şi el aşa. Se auzi în jur un „uf!” de satisfacţie.

— Eşti un bărbat puternic — zise Old Shatterhand — şi sper că în această luptă te vei bizui numai pe tine însuţi.

— Sigur că da. Cine să mă ajute?

— Războinicii tăi. După cât mi se pare, ei nu exclud totuşi posibilitatea să fii învins de mine. De ce s-au înarmat de parc-ar pleca la bătălie?

— Oare tovarăşii tăi sunt neînarmaţi?

— Nu. Dar o să ne ducem toate armele în cortul nostru. Vrei să cred că eşti un om curajos?

— Vrei să mă jigneşti! strigă căpetenia cu furie. N-am nevoie de ajutorul altora. Războinicii mei să-şi ducă armele în corturi, dacă şi oamenii tăi fac la fel.

— Bine! Aşa vom face. Îmi păstrez numai cuţitul.

Îşi înmână armele lui Hobble-Frank, iar Davy şi Jemmy îi urmară exemplul. Între timp îi zise omuleţului pe nemţeşte:

— Te faci că le duci pe toate în cort, dar când nu te vede nimeni, le scoţi afară, trecându-le pe sub peretele din spate al cortului. Şi nu te întorci aici. Atenţia tuturor va fi concentrată asupra luptei şi n-o să ia nimeni în seamă că nu te întorci. Te strecori pe dedesubt, în spatele cortului şi ne pregăteşti caii de plecare; sunt pe-acolo.

Hobble-Frank se îndepărtă. La porunca căpeteniei lor, toţi indienii depuseră armele şi le încredinţară femeilor la să le ducă în corturi. Căpetenia îşi dezveli bustul, spre a avea mişcările mai libere. Old Shatterhand însă nu-i urmă exemplul. Îmbrăcatul ar fi răpit un timp preţios, o pierdere care ar fi putut deveni fatală. Femeile se întoarseră în mare grabă, ca să nu scape nimic din spectacol. Ochii tuturor erau îndreptaţi spre interiorul cercului şi nimeni nu băgă de seamă că lipseşte micul saxon.

— Acum s-a făcut cum ai vrut — zise căpetenia. Să începem?

— Întâi încă o întrebare. Ce se va întâmpla cu tovarăşii mei dacă mă omori?

— Vor fi prizonierii noştri.

— Bine, dar ei au luptat pentru libertatea lor şi se pot duce unde vor!

— Aşa e. Dar înainte vor mai rămâne câtva timp ca ostatici.

— Asta e în nepotrivire cu înţelegerea noastră. Găsesc însă că e inutil să mai pierd un cuvânt în legătură cu această chestiune. Ce se întâmplă, în schimb, dacă eu te omor pe tine?

— Asta nu se va întâmpla! strigă indianul cu mândrie.

— Trebuie, totuşi, să luăm în consideraţie şi această posibilitate.

— Ei bine, dacă mă învingi, sunteţi liberi!

— Şi n-o să ne reţineţi?

— Nimeni nu vă va reţine!

— Atunci sunt de acord; putem începe.

— Da, hai să începem. Vino să ne lege. Uite aici un tomahawk.

Lăsaseră acolo numai două tomahawkuri. Marele-Lup, care avea, fireşte şi el un cuţit, luă una dintre securi şi i-o întinse lui Old Shatterhand. Acesta o privi, apoi o aruncă departe, într-o traiectorie care trecea peste capetele celor adunaţi.

— Ce faci? întrebă căpetenia mirată.

— Arunc tomahawkul, fiindcă nu e bun de nimic. Al tău, după câte văd, e foarte bine lucrat; celălalt mi s-ar fi rupt în mână de la prima lovitură.

În pofida vopselelor aplicate gros pe faţa indianului, se văzu că se strâmba batjocoritor, în timp ce spuse:

— Erai liber să arunci tomahawkul, dar nu vei primi altul în loc.

— Nici nu e nevoie; am să lupt numai cu cuţitul meu,

despre care ştiu că mă pot bizui pe el.

— Uf! Eşti nebun? Prima lovitură pe care o dau cu tomahawkul are să te omoare. Eu am şi tomahawk şi cuţit şi tu nu eşti la fel de puternic ca mine.

Atunci Old Shatterhand se aplecă spre piatra pe care o ridicase adineauri Marele-Lup, o ridică întâi până-n dreptul centurii, o înălţă apoi deasupra capului, o ţinu acolo câtva timp şi o azvârli apoi cu putere, aşa încât piatra se opri la vreo nouă-zece paşi de el.

— Fă şi tu aşa! strigă către căpetenie.

— Uf! Uf! Uf! se auzi din toate părţile.

Căpetenia nu răspunse îndată. Se uita de la vânător la piatră, apoi de la piatră la vânător; era surprins şi nu vorbi decât după un răstimp:

— Crezi că mă faci să-mi fie frică? zise. Să nu-ţi închipui! Am să te omor şi am să-ţi iau scalpul, de-ar fi să ne luptăm până seara. Hai, legaţi-ne!

Porunca se adresă celor doi indieni care stăteau alături în aşteptare; legară lasourile de mijlocul lui Old Shatterhand şi al căpeteniei, apoi se dădură înapoi. Prinşi astfel de păr, luptătorii se puteau mişca doar în interiorul unui cerc, a cărui rază era cât partea de lasou rămasă. Stăteau în aşa fel încât cele două lasouri formau o linie dreaptă, adică diametrul cercului; fiecare era cu faţa spre spatele celuilalt. Indianul ţinea tomahawkul în mâna dreaptă şi cuţitul în mâna stângă. Iar Old Shatterhand numai cuţitul în pumnul drept.

Pesemne că Marele-Lup imaginase lupta aşa, ca amândoi să se ia la goană în cerc, căutând să se apropie unul de celălalt, pentru a putea da o lovitură sigură. Fusese silit să-şi dea seama că nu e mai puternic decât adversarul său; dar armele erau inegale şi era absolut convins că va învinge, mai ales că, după părerea sa, albul apucase cuţitul cu totul greşit. Old Shatterhand ţinea cuţitul în aşa fel încât tăişul era îndreptat nu în jos, ci în sus; deşi n-ar fi putut să-l înfigă

izbind cu el de sus în jos. Indianul râdea de el în sinea lui şi-l observă cu multă atenţie ca să hu-i scape nici o mişcare a adversarului.

Şi albul avea privirea aţintită asupra lui. Nu voia să atace, ci să aştepte atacul şi voia ca prima ciocnire să fie decisivă, totul depindea de cum avea să mânuiască Marele-Lup tomahawkul. Dacă-l ţinea strâns, nu avea de ce se teme; dacă însă îl azvârlea asupra lui, era necesară o atenţie încordată şi o prudenţă foarte mare. Nu erau la o distanţă suficientă unul de altul ca să se poată da uşor în lături în faţa unui asemenea proiectil.

Rămaseră aşa timp de cinci minute, zece minute şi nici unul nu făcea prima mişcare. Indienii începuseră să strige îndemnuri şi scoaseră chiar exclamaţii de dezaprobare. Marele-Lup îşi invită adversarul cu vorbe dispreţuitoare să înceapă; îi strigă şi injurii. Old Shatterhand rămase impasibil; răspunsul său consta în aceea că se aşeză jos, luând o atitudine atât de firească şi calmă, de parcă s-ar fi aflat în cea mai paşnică societate. Dar muşchii şi tendoanele îi erau gata să intre în activitatea cea mai intensă de la o clipă la alta.

Căpetenia luă această purtare ca semn de desconsiderare, când, de fapt, nu era altceva decât o stratagemă menită să-l provoace pe adversar la o acţiune necugetată. De altfel, îşi ajunse scopul perfect. Indianul crezu că isprăveşte mai uşor cu un duşman aşezat pe jos şi că trebuie să profite cât mai repede de această împrejurare. Scoţând un strigăt de război, răsunător, se repezi spre Old Shatterhand cu tomahawkul ridicat pentru lovitura mortală. Indienilor li se păru că au şi văzut tomahawkul nimerindu-şi ţinta; buzele multora se şi întredeschiseră pentru izbucniri zgomotoase de bucurie, când albul sări sus şi în lături — cuţitul ţinut cu tăişul în sus îşi făcu datoria; lovitura nimeri alături, pumnul repezit în jos intră în lama ridicată iute ca fulgerul şi se deschise scăpând securea; o izbitură rapidă a lui

Old Shatterhand în braţul stâng al indianului făcu să-i zboare şi cuţitul din mână, apoi, cu o mişcare atât de iute că abia se văzu, vânătorul îl lovi pe adversar cu capătul minerului în regiunea inimii, atât de tare, încât indianul căzu ca o buturugă şi rămase nemişcat. Old Shatterhand ridică cuţitul în aer şi strigă:

— Cine e învingătorul?

Nu-i răspunse nimeni. Chiar şi acei care crezuseră că e cu putinţă să fie învinsă căpetenia lor nu-şi închipuiseră că asta s-ar putea petrece atât de repede şi în modul acesta. Oamenii erau înmărmuriţi.

— El însuşi a spus că scalpul învinsului să-i revină învingătorului — continuă Old Shatterhand. Scalpul lui e deci al meu; dar nu vreau să-l iau. Sunt creştin şi prieten al oamenilor roşii, şi-i dăruiesc viaţa. Poate că i-am rupt o coastă; dar nu e mort. Fraţii mei roşii să-l examineze; eu, însă, mă duc în cortul meu.

Desfăcu lasoul cu care era legat şi plecă. Nimeni nu-l împiedică şi nimeni nu-i reţinu nici pe Davy şi Jemmy când îl urmară. Fiecare voia să se convingă întâi cum stau lucrurile cu Marele-Lup, aşa că toţi se înghesuiră în jurul lui. Vânătorii ajunseră aşadar la cort nebăgaţi în seamă. În spatele cortului se aflau armele lor şi acolo îi aştepta şi Frank cu caii. Încălecară în grabă şi porniră, întâi încet, pe după corturi şi colibe, căutând să se ascundă după ele. Apoi însă îi observară santinelele postate în jurul taberei. Acestea scoaseră urletul lor de război şi traseră după ei. Atunci albii dădură pinteni cailor, ca să treacă în galop. Uitându-se în urmă, văzură că strigătele şi împuşcăturile paznicilor atrăseseră atenţia celorlalţi. Indienii ieşiră buluc pe după corturi, trimiţând în urma fugarilor urlete satanice, repetate de ecoul multiplu produs de munţii din faţă.

Vânătorii galopau drept înainte peste câmpie, înspre locul în care pârâul se vărsa în lac. Old Shatterhand cunoştea

ţinutul îndeajuns pentru a şti că albia acestei ape de munte oferea cea mai rapidă cale de scăpare. Era convins că utahii vor porni îndată în urmărire, trebuia deci să se îndrepte spre o regiune în care indienilor să le fie cât se poate de greu să se ţină pe urmele lor.

13. Hobble-Frank şi mătuşa Droll

În aceeaşi dimineaţă, pe calea urmată cu o seară înainte de utahi cu prizonierii lor, adică de-a lungul pârâului, urca la deal o ceată de călăreţi. În frunte se aflau Old Firehand şi mătuşa Droll. După ei veneau Humply-Bill şi Gunstick-Uncle cu lordul; pe scurt, erau toţi albii care trăiseră aventură de la Eagle-tail povestită mai înainte şi care porniseră spre munţi ca să ajungă la Lacul de Argint. La Denver se întâlniseră cu inginerul Butler şi cu Ellen, fiica lui. Se dusese acolo direct de la ferma fratelui său. Soţia sa rămăsese la fermă, fiind puţin suferindă de când cu păţania cu pantera. Fata, care nu voise cu nici un chip să se despartă de tatăl ei, gata să străbată, de dragul lui, ţinuturi sălbatice, şedea într-un fel de lectică purtată de doi căluţi indieni, mici dar foarte rezistenţi.

Winnetou nu era cu ei pentru moment, fiindcă o luase înainte spre a cerceta ţinutul. Din întâmplare, Old Firehand îl condusese luând-o pe poteca din pădure şi peste luminişul unde Old Shatterhand şi tovarăşii săi se întâlniseră cu utahii. Vânătorii descifraseră urmele, dându-şi seama că nişte albi fuseseră făcuţi prizonieri de indieni şi se arătaseră numaidecât gata să urmărească pârtia făcută, pentru a le aduce ajutor la nevoie.

Nu bănuiau că utahii dezgropaseră securea războiului. Atât Winnetou cât şi Old Firehand se ştiau în cea mai deplină pace cu acest trib, amândoi erau deci convinşi că vor avea parte de o primire prietenoasă şi că vor putea pune o vorbă bună pentru prizonierii albi.

Nu ştiau exact unde-şi instalaseră utahii tabăra; dar cunoşteau lacul şi cum împrejurimile lui erau foarte potrivite pentru a poposi, îşi închipuiau că o să-i găsească pe utahi acolo. În pofida atitudinii prietenoase la care se aşteptau, ar fi fost cu totul în dezacord cu obişnuinţele vestului îndepărtat

dacă li s-ar fi arătat fără să-i observe întâi. De aceea Winnetou o luase înainte spre a iscodi. Tocmai când ceata ajunse în locul unde malurile înalte ale râului se lărgeau, apaşul se întorcea. Venea în galop, făcându-i să înţeleagă, încă de departe, să oprească. Nu era semn bun, aşa că Old Firehand îi strigă:

— Fratele meu vrea să ne prevină. I-a văzut pe utahi?

— I-am văzut şi am văzut şi tabăra lor.

— Şi Winnetou a găsit că nu e bine să li se arate?

— Nu, fiindcă au dezgropat securea războiului.

— După ce ţi-ai dat seama?

— După culorile cu care s-au vopsit şi din faptul că s-au adunat atâţia. Războinicii roşii se reunesc în număr atât de mare numai în caz de război şi pe vremea marilor vânători. Cum nu e anotimpul migraţiilor de bizoni, când se vânează în stil mare, numai în jurul securii războiului s-au putut aduna atâţia.

— Cât de mare e numărul lor?

— Winnetou n-a putut să vadă exact. Erau poate vreo trei sute pe malurile lacului şi în corturi probabil că mai erau alţii.

— Pe malurile lacului? Atât de numeroşi? Dar ce s-o fi întâmplat acolo? Poate o expediţie mare de pescuit prin gonirea peştilor spre năvod?

— Nu. Când se hăituiesc peştii, oamenii înaintează; însă stăteau pe loc şi se uitau spre apă. Winnetou crede că era vorba de o întrecere la înot pe viaţă şi pe moarte.

— Ai vreun motiv să presupui asta?

— Da. Utahii poartă culorile războiului şi-i consideră, prin urmare, pe albii care sunt la ei ca duşmani. Urmează să fie omorâţi. Dar oamenii roşii nu-şi ucid duşmanii repede; adesea îi lasă să lupte pe viaţă şi pe moarte cu un adversar superior. Vor fi pus pe unul dintre prizonieri să înoate, ca să-i prelungească agonia şi frica de moarte.

— Sunt cu totul de părerea ta. Am numărat întâi urmele a patru albi, apoi a încă doi; asta face şase. Nu-i vor fi pus pe toţi să înoate; probabil că vor pune pe fiecare să lupte în alt mod pentru viaţa sa. Trebuie, să ne grăbim să-i scăpăm, altfel sunt pierduţi.

Apaşul răspunse vesel, cu o expresie de viclenie pe chip:

— Se află printre feţele-palide un bărbat care nu se lasă omorât cu una cu două şi nici pe ai săi nu-i lasă.

— Cine?

— Old Shatterhand.

— Ce zici? sări Old Firehand. Old Shatterhand? Dar era vorba să-l întâlneşti abia la Lacul de Argint? Să fi sosit aici de pe acum?

— Old Shatterhand e punctual ca soarele de pe cer.

— L-ai văzut?

— Nu.

— Cum poţi să susţii atunci că e aici?

— O ştiu încă de ieri.

— Şi nu i-ai spus nimic?

— Tăcerea e adesea mai bună decât vorba. Dacă spuneam ieri a cui e puşca ce şi-a zis cuvântul în luminişul acela, n-aţi fi stat liniştiţi, ci v-aţi fi grăbit să înaintaţi mai repede.

— Puşca lui şi-a spus cuvântul? De unde ştii?

— Când am cercetat ieri marginea luminişului şi iarba de pe el, am găsit un copăcel cu găuri făcute de gloanţe. Gloanţele proveneau din puşca-minune a lui Old Shatterhand; o ştiu precis. A vrut să-i sperie pe oamenii roşii şi acum se tem de puşca lui.

— Vai, de ce nu mi-ai arătat copăcelul! Hm! Dacă Old Shatterhand se află printre albii aceia, atunci e drept că nu trebuie să ne mai temem atâta pentru ei. Ce să facem?

— Prietenii mei mă vor urma acum călărind în şir, unul după altul, pentru ca utahii, dacă dau de urmele noastre, să

nu poată număra câte persoane suntem. *Howgh!*

Îşi întoarse calul spre dreapta şi porni, fără să se mai uite dacă ceilalţi îl urmează.

Malurile înalte ale pârâului se lărgiseră, după cum am spus şi încadrau şesul din jurul lacului, la început în chip de coline joase, apoi sub forma unui lanţ muntos tot mai înalt. În şes nu erau arbori, în schimb culmile erau împădurite până în vale, unde pădurea era tivită de un şir de tufişuri. Căutând să rămână la adăpostul privirilor străine pe după aceste tufişuri şi pe sub copaci, Winnetou înainta de-a lungul culmilor din dreapta, care mărgineau partea de nord a şesului şi se întâlneau apoi la apus cu acel masiv muntos din care cobora pârâul ce alimenta lacul.

În felul acesta ceata ocoli şesul de la est la vest, până ce ajunse la acel pârâu de munte, la vreo sută de paşi de la lac, de unde, rămânând tot pe sub copaci, se putea. Zări tabăra. Acolo descălecară şi se culcară în muşchiul moale. Locul era parcă făcut dinadins ca să observe tabăra pe ascuns şi totuşi în voie.

Îi văzură pe utahi, stând adunaţi mai la sud de tabără. Apoi zăriră doi oameni ieşind din mulţime şi alergând din răsputeri spre sud. Old Firehand îşi puse binoclul la ochi, se uită prin el şi strigă:

— E o întrecere între un om roşu şi unul alb. Roşul e de pe acum cu mult înaintea albului şi va ieşi învingător! Albul e un om scund.

Trecu binoclul apaşului. Abia îl pusese acesta la punct prinzându-l pe albul scund în lentile, că exclamă:

— Uf! E Hobble-Frank! Acest mic erou e pus să alerge pentru a-şi salva viaţa şi e imposibil să-l întreacă pe omul roşu.

— E Hobble-Frank? întrebă Old Firehand. Nu putem sta cu braţele încrucişate; trebuie să luăm o hotărâre!

— Încă nu! fu de părere apaşul. Încă nu e primejdie. Old

Shatterhand e cu el!

Copacii îi împiedicau să vadă alergarea pe tot parcursul ei. Ambii alergători dispăruseră spre dreapta; aşteptau întoarcerea lor, fiind convinşi, fireşte, că omul roşu va apărea primul. Şi care le fu însă mirarea văzând că în locul lui apare mititelul, umblând agale, ca şi cum ar face o plimbare.

— Frank vine primul! strigă Old Firehand. Cum e cu putinţă?

— Prin vreun vicleşug — răspunse Winnetou. A ieşit învingător şi vom afla şi noi cum a făcut. Auziţi cu ce furie urlă utahii? Se îndepărtează; se întorc în tabără. Şi uitaţi-vă! Acolo stau patru feţe-palide. Le cunosc.

— Şi eu! strigă Droll. Old Shatterhand, Davy-lunganul, Jemmy-grăsanul şi micul Hobble-Frank..

Aceste nume produseră o vâlva nemaipomenită. Unii dintre ei cunoşteau personal pe unul sau pe mai mulţi dintre cei pomeniţi, ceilalţi auziseră de ei destul pentru a le acorda cea mai mare atenţie. Reflecţiile multiple zburau de la unul la altul, până ce Winnetou zise către Old Firehand:

— Prietenii noştri şi-au păstrat încă armele; deci situaţia lor nu poate fi prea primejdioasă. Staţi aici, am să încerc să aflu ce se petrece.

Dispăru printre copaci, luând binoclul cu el. Trecu o jumătate de oră care li se păru foarte lungă; atunci se întoarse şi raportă:

— În mijlocul taberei se dă o luptă în doi. Utahii stau adunaţi grămadă, aşa că nu i-am putut distinge pe cei doi luptători; dar pe Hobble-Frank l-am văzut, a condus caii cu băgare de seamă, pe ascuns, după un cort şi le-a pus păturile. Albii se pregătesc de plecare.

— Pe ascuns? Deci vor să fugă? întrebă Old Firehand. Atunci noi ne postăm aici în calea lor şi-i luăm cu noi, sau le ieşim în întâmpinare.

— Nici una, nici alta — zise apaşul clătinând din cap. Old

Firehand să se gândească: ce vor face indienii dacă albii fug?

— Îi vor urmări.

— Şi de câţi războinici ai nevoie dacă urmăreşti patru sau şase oameni?

— Hai să zicem de douăzeci, cel mult de treizeci.

— Bun! Pe aceştia îi vom învinge cu uşurinţă. Dacă însă ne arătăm utahilor, tot tribul se va pune în mişcare ca să se ia după noi şi atunci ar fi multă vărsare de sânge.

— Ai dreptate, Winnetou. Dar războinicii roşii vor şti câţi suntem, după urme.

— Ei se vor uita la urmele care sunt în faţa lor, dar nu la cele care vor fi în spatele lor.

— A, te gândeşti să mergem în urma lor?... Ascultă, ce-i asta?

Din tabără se ridică un urlet îngrozitor şi îndată după aceea văzură patru călăreţi plecând în galop. Erau albii. O luară spre capătul de sus al lacului, aveau deci intenţia să ajungă la pârâu şi să înainteze călare în albia lui.

— Old Firehand să vină după mine — zise Winnetou. Fraţii mei albi ceilalţi trebuie însă să pătrundă mai adânc în pădure cu caii şi să aştepte acolo până ne întoarcem. Să ia şi caii noştri.

Îl apucă pe Old Firehand de mână şi-l trase după el, mergând tot de-a lungul pârâului, pe malul râpos, sub copaci, până într-un loc din care se putea vedea tabăra, fără a fi văzuţi. Acolo se opriră.

Old Shatterhand se apropia cu repeziciune. Înainta împreună cu tovarăşii săi, în imediata apropiere a pârâului, deci în vale, pe când apaşul şi cu Old Firehand stăteau sus, pe malul înalt. Sosind în dreptul lor, călăreţii auziră deodată o voce de sus:

— Uf! Fraţii mei albi să oprească aici!

Cei patru îşi opriră caii şi se uitară în sus.

— Winnetou! Winnetou! strigară toţi odată.

— Da, e Winnetou, căpetenia apaşilor! răspunse acesta. Şi aici mai e cineva care e prieten al fraţilor mei albi. Îl împinse în faţă pe vânătorul uriaş.

— Old Firehand! strigă Old Shatterhand. Tu, aici, tu? Ce bucurie! Sunteţi singuri?

— Nu. Suntem vreo patruzeci de vânători şi *rafter*-i. Ai să mai întâlneşti buni cunoscuţi printre noi. Acum nu e timp de povestit. Încotro voiai să te duci?

— Spre Lacul de Argint...!

— Şi noi. Acum vedeţi-vă de drum. Îndată ce au trecut urmăritorii voştri, venim şi noi şi-i luăm între două focuri!

— Minunat! strigă Old Shatterhand. Ce noroc să vă întâlnim aici! De acolo, de sus, se poate vedea tabăra?

— Da.

— Atunci fiţi atenţi, să nu ne ia prin surprindere. Am să vă relatez pe scurt.

Le povesti cât se poate de concis ce se întâmplase, după care luă cuvântul Winnetou:

— Fratele meu alb cunoaşte râpa adâncă pe care feţele-palide o numesc Defileul Nopţii. De aici se poate ajunge acolo în cinci ore. La mijloc, defileul se lărgeşte formând ca o încăpere rotundă, ai cărei pereţi se înalţă parcă până la cer. Îşi aduce aminte Old Shatterhand de locul acela?

— Sigur că da.

— Până acolo să călărească fratele meu alb. După ce a trecut de acel loc rotund, să se oprească dincolo. Râpa este atât de îngustă, că dacă se întâlnesc doi călăreţi, abia pot trece. Acolo chiar singur fiind, fratele meu poate să ţină pe loc câteva sute de utahi cu flinta sa vrăjită. Dacă se duc până acolo, nu mai pot nici înainta, nici da înapoi, fiindcă noi vom ajunge repede în spatele lor.

— Bine, vom urma acest sfat. Dar spuneţi-mi înainte toate încă un singur lucru: de ce vă duceţi împreună atâţia la Lacul de Argint?

— Îţi spun îndată — răspunse Old Firehand. Există acolo o mină de argint extrem de bogată, dar într-o regiune secetoasă, aşa încât exploatarea ei e imposibilă, dacă nu reuşim să facem rost de apă. Atunci mi-a venit ideea să trag o conductă de apă din Lacul de Argint. Dacă izbutim, putem scoate milioane din mină. Am cu mine un inginer care-şi va da părerea în privinţa posibilităţilor tehnice şi în cazul că va socoti planul realizabil, va executa lucrările.

Un zâmbet fugar trecu peste faţa lui Old Shatterhand, timp ce întrebă:

— O mină? Cine a descoperit-o?

— Am fost şi eu de faţă când s-a descoperit.

— Hm! Dacă drenezi apele lacului spre mină, faci o afacere dublă. Pe fundul lui zac bogăţii faţă de care mina ta de argint e o sărăcie.

— A, te gândeşti la comoară din Lacul de Argint? Ce tu despre ea?

— Mai mult decât îţi închipui. Ai să afli mai încolo. Dar văd că şi tu vorbeşti despre comoară. De la cine ai aflat de ea?

— De la... Ei şi despre asta vom vorbi mai încolo. Văd indieni ieşind călare din tabără.

— Câţi?

— Cinci.

— *Pshaw!* Nu sunt de temut. Asta-i avangarda, care are misiunea să nu ne scape din ochi; grosul cetei vine în curând. Deci, înainte! La revedere, în Defileul Nopţii!

Îşi îmboldi calul cu călcâiele şi plecă în grabă cu tovarăşii săi. Old Firehand şi Winnetou se lăsară pe vine ca să observe pe cei cinci utahi. Se apropiară călări, cu privirile scrutătoare îndreptate înainte, spre pământ şi trecură.

Atunci cei doi se întoarseră la tovarăşii lor. Aceştia se trăseseră sub copaci, până aproape de vărsarea pârâului în lac. Old Firehand voia să le comunice ce vorbise cu Old

Shatterhand; tocmai atunci, însă, privirea i se opri asupra unor femei indiene care se apropiau pe malul lacului; aduceau undiţe şi tot ce e necesar pentru pescuit. Atrase atenţia lui Winnetou asupra lor zicând:

— Dacă am asculta ce vorbesc aceste *squaws,* am afla câte ceva despre ce au de gând războinicii tribului.

— Winnetou va încerca, dacă se apropie suficient — răspunse apaşul.

Da, femeile veniră până-n apropiere. Voiau să pescuiască nu în lac, ci la gura pârâului. Se aşezară acolo, pe sub tufişurile de pe mal, una lângă alta, zvârliră undiţele şi se apucară de pălăvrăgit. Nu păreau să ţină seama de regulă că un pescar nu trebuie să vorbească. Winnetou se strecură ca un şarpe până-n spatele lor şi rămase culcat pe după tufişuri. Era nostim să le observi şi în acelaşi timp să-l observi şi pe el. Rămase acolo vreun sfert de oră, apoi se înapoie ca să le relateze:

— Dacă aceste *squaws* nu învaţă să tacă, n-or să prindă niciodată măcar un singur păstrăv. Mi-au spus tot ce voiam să ştiu. Cei cinci războinici care au trecut pe lângă noi au misiunea să facă mai vizibilă urma lăsată de Old Shatterhand şi în curând vor veni după ei alţi cincizeci, conduşi de Marele-Lup.

— Vasăzică, nu e rănit? întrebă Old Firehand.

— Loviturile lui Old Shatterhand i-au paralizat mâna dreaptă şi i-au tăiat respiraţia. Suflul şi l-a regăsit, iar mâna nu îl împiedică să conducă el însuşi expediţia de urmărire. Utahii se răzleţesc azi prin tot ţinutul ca să vâneze şi să facă provizii de carne, căci mâine urmează să ridice tabăra.

— Unde vor s-o mute?

— Femeile şi copiii pleacă în munţi, unde au rămas bătrânii şi unde sunt în siguranţă; iar războinicii pornesc în frunte cu Marele-Lup spre a se duce la locul de adunare al tuturor triburilor utah.

— Unde se află acest loc?

— Femeile nu păreau să ştie. N-am putut afla mai mult; dar pentru scopurile noastre e destul.

— Atunci nu avem alta de făcut decât să aşteptăm până ce trece Marele-Lup cu trupa lui.

Se aşezară la pândă până ce, cam peste o oră, Marele-Lup şi oamenii săi îşi făcură apariţia. Trecură călare fără să arunce o privire printre copaci. Aspectul lor era foarte belicos. Erau înarmaţi toţi, fără excepţie, cu arme de foc. Căpetenia îşi purta mâna dreaptă într-o eşarfă. Faţa îi era acoperită cu un strat şi mai gros de vopsea decât dimineaţa. Pe umeri purta mantia de război împodobită cu pene, care atârna până pe spatele calului; dar pe cap nu mai purta coroana de pene de vultur. Fusese învins şi făgăduise să nu poarte această distincţie până ce nu-şi va fi potolit setea de răzbunare.

Peste zece minute, Winnetou plecă pe urma utahilor, iar peste alte zece minute porniră şi ceilalţi.

Nu putea fi vorba, fireşte, de un drum în adevăratul înţeles al cuvântului. Călăreau mereu pe firul apei, la deal. Pe vremea puhoaielor, primăvara, apele roseseră malurile. Peste tot zăceau pietre desprinse şi trunchiuri smulse, aşa încât nu se putea înainta decât foarte încet, mai ales că lectica tinerei Ellen Butler era greu de trecut peste asemenea obstacole. După ce suiră prima pantă, înaintară mai uşor. Povârnişul nu mai era abrupt şi cu cât pârâul curgea mai domol pe un teren mai puţin înclinat, cu atât prăvălise pe jos mai puţine frânturi desprinse din maluri.

Mergând în direcţia Defileului Nopţii, calea de urmat era de-a curmezişul munţilor Elk, în locul unde lanţul muntos e mai îngust. Odată ajunşi sus, părăsiră albia pârâului; trecură prin păduri virgine fără lăstăriş. Trunchiurile se înălţau la distanţe destul de mari unele de altele, iar coroanele lor se uneau formând o boltă deasă de frunziş, aşa că numai în unele locuri pătrundea câte o rază de soare. Solul era moale

şi putred, urmele se imprimaseră deci adânc.

Uneori se apropiau de apaşul din faţa lor şi vedeau că nu avea o atitudine de om îngrijorat. Ştia că utahii îşi îndreptau atenţia înainte.

La plecarea lui Old Firehand şi a oamenilor săi de pe malul lacului, fusese ora zece. Până la ora unu drumul lor trecea aproape mereu prin pădure, apoi peste o întindere cu tufişuri, lucru binevenit pentru albi. Dac-ar fi fost o prerie deschisă, ar fi fost nevoiţi să păstreze distanţe mai mari faţă de indieni. Terenul acoperit cu iarbă se înclina adesea la vale, pentru a se ridica apoi din nou; pe urmă trecură iar printr-o pădure, dar nu multă vreme, căci după vreo câteva minute ajunseră la marginea ei. Acolo-i găsiră pe apaşi aşteptându-şi tovarăşii.

O privelişte unică se desfăşura în faţa lor. Lăsaseră în urmă masivul munţilor Elk, iar înaintea lor se aflau munţii lui Grand River, cu defileurile sale. Din dreapta, stânga şi din partea în care stăteau călăreţii coborau una spre alta trei suprafeţe stâncoase, negre şi înclinate, ca trei uriaşe table de ardezie ce se întâlneau jos. Pantele erau atât de abrupte şi suprafeţele atât de netede, încât era cu neputinţă să rămâi în şa. Te apuca groaza, privind în jos. Din două părţi, acolo unde pereţii de ardezie se întâlneau ia muchii, curgea la vale câte o apă, fără a hrăni însă vreun arbore, vreo tufă, fie măcar şi un singur fir de iarbă. Pâraiele se împreunau în vale, spre a dispărea într-o crăpătură de stâncă ce părea să aibă lăţimea unei rigle.

— Iată Defileul Nopţii — zise Old Firehand, arătând spre acea crăpătură. I s-a dat acest nume pentru că e atât de adânc şi de strâmt, încât lumina soarelui nu pătrunde în el, aşa că şi ziua în amiaza-mare e întuneric pe fundul lui. Şi, ia uitaţi-vă acolo!

Arăta în jos, spre locul în care apa dispărea în crăpătură. Se mişcau acolo câteva figuri; erau călăreţi, atât de mici,

încât observatorul de sus ar fi zis că nu-i ajung nici până la genunchi. Erau utahii care tocmai intrau în defileu.

Acesta era o spărtură verticală făcută într-un masiv de stânca uriaş, pe care se întindea un podiş imens, închis între culmi gigantice pierdute în negurile depărtărilor; aceştia erau munţii Book. Droll se uită în adâncuri, apoi zise către Tom-cel-Negru:

— Aici să coborâm? Numai un meşter specializat în acoperişuri de ardezie ar fi în stare s-o facă! Curat risc al vieţii, dacă nu-i cu supărare! Dacă te aşezi aici, pe margine, şi-ţi dau un ghiont, ajungi jos ca la săniuş!

— Şi totuşi trebuie să coborâm! zise Old Firehand. Descălecaţi şi luaţi-vă caii de frâie, dar de aproape. N-avem încotro. Trebuie să facem ca la săniuş la o astfel de coborâre. Cum nu avem nici săniuţe, nici frâne, nu putem frâna decât lunecând în jos în zigzag. Uite aşa, ba la stânga, ba la dreapta.

Urmară acest sfat. Drept înainte, cu greu ar fi ajuns la vale fără diferite naufragii; coborâşul dură peste o jumătate de oră. În cele din urmă ajunseră în vale şi se orânduiră în vederea intrării în defileu, atât de îngust aici, încât, pe lângă apă, mai încăpeau abia doi călăreţi. În frunte călărea, fireşte, Winnetou, urmat de Old Firehand, lângă care se ţinea acum lordul. Apoi veneau vânătorii şi la urmă *rafter*-ii care luaseră în mijlocul lor pe inginer şi pe fiica sa. Ceata se mărise de la Eagle-tail încoace, căci i se alăturaseră Watson, contramaistrul şi câţiva muncitori.

N-aveau voie să vorbească, fiindcă fiecare sunet răsuna puternic în despicătura din stâncă, putând fi auzit de departe. Tropotul de copite i-ar fi putut trăda de asemenea, de aceea Winnetou descălecă şi, încredinţându-şi calul unui *rafter*, o luă înainte pe mocasinii lui moi.

Era o călătorie prin lumea umbrelor. În faţă şi în spate crăpătura strâmtă în stâncărie, pe jos solul stâncos, semănat

cu pietre şi apele sumbre, iar în dreapta şi-n stânga pereţii abrupţi, înalţi de nu lăsau să se vadă cerul, părând să se atingă sus. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc, aerul devenea tot mai rece şi mai umed, iar lumina de zi se transformă în amurg.

Şi ce lung era defileul, nesfârşit! Din loc în loc se lărgea puţin, permiţând să treacă cinci-şase călăreţi unul ungă altul; apoi pereţii se apropiau iar, strângându-se laolaltă, încât aveai impresia că te strivea. Nici caii nu se simţeau la largul lor; fornăiau înfricoşaţi şi încercau să înainteze mai repede, ca să scape din strâmtoare.

Trecu un sfert de oră, apoi încă unul; atunci — fără să vrea, opriră toţi — se auzi o detunătură, de parcă s-ar fi tras din zece tunuri deodată.

— Pentru Dumnezeu, ce-a fost asta? întrebă Butler, inginerul. Oare se prăvale stânca?

— Un foc de armă — răspunse Old Firehand. A venit momentul. Rămâne în urmă câte un om pentru câte trei căi; ceilalţi, înainte! Descălecarea!

Într-o clipită, peste treizeci de bărbaţi erau gata să-l urmeze, cu puşca în mâini. După câţiva paşi, îl văzură pe Winnetou stând cu spatele spre ei, ţinând puşca de argint ridicată la ochi, gata să tragă.

— Jos armele, altfel vorbeşte flinta mea vrăjită! răsună o voce tunătoare, nu se ştia de unde venea, de sus, de pe stâncă, sau de jos, din pământ.

— Armele jos! tună vocea din nou, acum în limba utahilor şi între pereţii uriaşi ai defileului cele câteva silabe răsunau şi se amplificau ca un bubuit năprasnic de furtună dezlănţuită.

Apoi urmară trei focuri de armă. Se auzea că proveneau din aceeaşi puşcă. Trebuie să fi fost automatul lui Old Shatterhand, care răsuna aici cu tăria unui tun. Îndată după aceea fulgeră şi puşca de argint a lui Winnetou. Cei nimeriţi ţipară, apoi urmă un urlet de parcă s-ar fi slobozit toate cetele

infernului.

Old Firehand ajunsese în dreptul apaşului şi văzu acum ce e în faţa lui şi cine. Aici defileul se lărgea pe o distanţă, formând un spaţiu ca o încăpere în stâncă. Era rotundă ca formă, iar ca mărime putea cuprinde vreo sută de călăreţi. Apa se prelingea pe latura din stânga. Şi aici domnea semiîntunericul, dar se putea zări ceata utahilor.

Cei cinci războinici trimişi înainte făcuseră o mare greşeală. Se opriseră aici ca să-şi aştepte tovarăşii. Dacă n-ar fi procedat aşa, cei patru albi, care se opriseră la ieşire, ar fi fost nevoiţi să intre în vorbă cu ei, aşa că avangardă ar fi putut să fugă înapoi ca să-i avertizeze pe ceilalţi. Cum însă aşteptaseră până ce aceştia îi ajunseseră din urmă, erau acum cu toţii încercuiţi. La ieşire stătea Old Shatterhand cu puşca sa automată ridicată, iar lângă Hobble-Frank, în genunchi, pentru ca Davy şi Jemmy să poată trage peste capul lui. Indienii nu depuseseră armele îndată după primul apel, de aceea se trăseseră focurile. La pământ zăceau cinci utahi morţi. Ceilalţi nu prea puteau să se gândească la rezistenţă: erau ocupaţi să-şi stăpânească caii, speriaţi de ecoul înfricoşat al pocnetelor de armă.

— Aruncaţi armele, altfel trag din nou! răsună iarăşi vocea lui Old Shatterhand.

— Aici e Old Firehand şi cu Winnetou, căpetenia apaşilor — se auzi acum şi din partea cealaltă. Predaţi-vă, dacă vreţi să vă salvaţi viaţa!

Nici un singur utah nu îndrăzni să mai ridice arma. Se uitau ca împietriţi înainte şi în urmă şi nu ştiau ce Să facă. Atunci Droll se strecură pe lângă Winnetou, alergă tiptil până-n fata căpeteniei, îi puse puşca-n piept şi-i strigă:

— Aruncă puşca, altfel trag!

Marele-Lup se uita fix la omul scund şi ciudat, de parc-ar fi văzut o stafie; degetele i se desfăcură şi scăpă arma din mână.

— Şi tomahawkul şi cuţitul!

Căpetenia scoase ambele arme amintite din centură şi le aruncă.

— Desfă-ţi lasoul!

Marele-Lup ascultă şi de această poruncă. Droll luă lasoul şi legă cu el picioarele căpeteniei pe sub burta calului. Apoi apucă frâul şi conduse calul mai la o parte, spre Gunstick-Uncle care stătea în spatele lui Old Firehand:

— Vino-ncoace, nene şi leagă-i mâinile!

Nenea Vergea-de-puşcă se apropie ţeapăn şi demn, răspunzând:

— *Mâinile-i vor fi legate / de centură, pe la spate.*

Sări pe cal în spatele Marelui-Lup. Făcu aşa cum anunţase, apoi se dădu jos. Căpetenia avea aerul de a nu prea şti ce se petrece; parcă visa. Dar exemplul lui avu efect. Războinicii săi îşi acceptară soarta; fură dezarmaţi şi legaţi la fel ca şi el. Totul se petrecu extrem de repede. Era important să iasă cât mai degrabă din defileu. De aceea porniră înainte îndată ce ultimul indian fusese legat şi toate armele luate că pradă fuseseră strânse. În frunte călăreau vânătorii; apoi veneau indienii prizonieri, iar ariergarda o făceau *rafter*-ii.

Winnetou şi Old Firehand călăreau, împreună cu Old Shatterhand, în frunte. Dăduseră mâna cu el în tăcere, singura formă de salut potrivită pentru moment. Chiar în faţa prizonierilor călăreau doi oameni care aveau mai multe în comun decât s-ar fi crezut şi anume Droll şi cu Hobble-Frank. Nici unul nu scoase nici un cuvânt. După câtva timp, Droll îşi trase picioarele din scăriţe, încalecă din mers pe spinarea calului, apoi se aşeză de-a-ndoaselea în şa.

— *Heavens!* Ce vrea să zică asta? întrebă Frank. Vreţi să jucaţi o comedie, *sir?* Poate aţi fost angajat într-un circ în chip de clovn?

— Nu, stimabile — răspunse rotofeiul. Mă aşez invers, fiindcă altfel treburile noastre ar putea ieşi pe dos. Gândiţi-vă

că după noi vin cincizeci de indieni; ce uşor se poate întâmpla ceva la care nu ne-am gândit! În poziţia asta, îi am la ochi şi am şi revolverul în mână, ca să le administrez o pilulă, dacă e nevoie!

— Hm! E foarte just ce spuneţi. Am să mă întorc şi eu. Sper că n-o să mi-o ia în nume de rău calul!

După câteva secunde stătea şi el întors în şa pentru a-i supraveghea pe indieni. Acum era firesc ca aceşti doi călăreţi comici să se privească reciproc mai des; cu timpul, privirile lor deveniră tot mai prietenoase. Se vede că se plăceau unul pe altul. Aşa merseră o vreme, fără să scoată un cuvânt, până ce Hobble-Frank nu mai putu să tacă şi începu:

— Nu vă supăraţi dacă vă întreb cum vă cheamă. Aşa cum staţi acum aici, lângă mine, v-am mai văzut.

— Cum aşa? Şi unde?

— În închipuirea mea.

— Ei, drăcie! Cine-ar fi putut bănui că eu sălăşluiesc în imaginaţia dumneavoastră! Câtă chirie am de plătit acolo şi cum stăm cu condiţiile de reziliere a contractului?

— Cu totul după plac; dar azi s-a isprăvit cu imaginaţia, din moment ce vă văd în carne şi oase. Dacă sunteţi cine cred eu că sunteţi, să ştiţi că am auzit multe lucruri amuzante despre dumneavoastră.

— Şi cine credeţi că sunt?

— Mătuşa Droll.

— Şi unde aţi auzit de această mătuşă?

— În diverse locuri, în care am fost cu Old Shatterhand şi cu Winnetou: prin nord, pe la Parcul Naţional, apoi şi în Llano Estacado.

— Aşa? Hm! Şi eu, la rândul meu, am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Hobble-Frank. Winnetou a vorbit despre dumneavoastră şi chiar azi, când stăteam în apropierea taberei utahilor, a spus că sunteţi un mic erou.

— Un... mic... erou? repetă Frank, în timp ce faţa i se

lumină într-un zâmbet de fericire. Un... mic... erou! Trebuie să mi-o notez. Aţi ghicit bine cine sunt: dar oare şi eu am ghicit bine?

— Fireşte. Dar cum aţi ajuns la presupunerea că sunt mătuşa Droll?

— După îmbrăcăminte, şi-apoi şi după comportare. Am auzit povestindu-se adesea că mătuşa Droll e o persoană de un curaj extraordinar şi adineauri, când am văzut cum l-aţi tratat pe şeful utahilor, mi-am zis: ăsta şi nimeni altul, e mătuşa Droll!

— E foarte măgulitor pentru mine! Am auzit că sunteţi german?

— Da. Chiar din mijlocul ţării. Sunt saxon.

— Ei, drăcie! Din ce parte? Din fostul regat? Din Altenburg? Din Coburg-Gotha? Din Meinigen-Hildburghausen?

— Din regatul Saxoniei. Dar ce bine cunoaşteţi aceste denumiri! Nu cumva sunteţi tot german?

— Ba, cum să nu! Chiar din Saxonia şi anume din Sachsen-Altenburg.

— Sfinte Dumnezeule! Iote-te! începu atunci mititelul în dialectul său natal. Tot un saxon şi încă din Altenburg? Să fie cu putinţă? Din oraşul Altenburg, sau de la ţară, hai?

— Nu din reşedinţă, ci din Langenleube.

— Langen... leube...? întrebă Frank, rămânând cu gura deschisă. Langenleube-Niederhain?

— Chiar aşa! Cunoşti localitatea?

— Cum să n-o cunosc! Am chiar rude acolo, la care mă duceam când eram mic, de hramul bisericii. Ia ascultă, pe acolo, prin părţile Altenburgului, se ţin nişte chermese pe cinste; se coc cozonaci pentru două săptămâni! Şi când s-a isprăvit cu serbarea, începe alta în satul vecin. De aceea se vorbeşte pe acolo aşa, în general, despre ospăţul din regiunea Altenburg.

— Exact! făcu Droll. De ce să nu-l facem, dacă ne dă

mâna? Dar dumneata ai rude pe la noi? Cum se cheamă şi de unde se trag?

— Le zice Droll, întocmai cum îţi spune dumitale. Şi sunt rude chiar foarte apropiate. Uite cum vine asta. Tatăl meu a avut un naş, a cărui noră răposată s-a măritat la Langenleube. A murit pe urmă, dar feciorul ei vitreg are un cumnat şi asta e persoana la care mă refer. Era unul mititel, care făcea de toate. Ba era chelner, ba plutonier în garda civilă, ba vornicel la nunţi, ba...

— Stai! îl întrerupse Droll apucându-l de braţ, peste spaţiul dintre căi. Avea copii?

— O liotă.

— Mai ştii cum îi chemă?

— Nu, asta nu mai ştiu. Dar îmi aduc aminte de cel mai mare, că-mi plăcea de el. Îi zicea Bastel, de, la Sebastian, că pe acolo numele ăsta se pronunţă aşa. Cred că-i mai zicea şi Melchior, un nume destul de frecvent prin Altenburg.

— Exact, cu totul exact! E tocmai pe tocmai cum spui. Sebastian Melchior Droll! Ştii ce s-a ales de el?

— Nu, din păcate, nu ştiu.

— Atunci uită-te niţel încoace, hai, uită-te la mine l Eu sunt ăla care s-a ales din el!

— Dumneata? Dumneata? făcu mititelul.

— Da, eu! Eu eram Bastel şi mai ţin minte foarte bine cine venea la noi la chermesă. Era vărul Frank din Moritzburg, care a devenit pe urmă ucenic forestier.

— Acela sunt eu, eu personal! Vere, care va să zică aici ne-a fost dat să ne regăsim, în mijlocul vestului sălbatic, noi, rude apropiate! Vino, frăţiorule, trebuie să te strâng la piept!

— Şi eu la fel! Iacătă-mă!

Se prinseră aşa, de pe un cai la altul. Stând amândoi pe dos în şa, îmbrăţişarea era legată de oarecari dificultăţi, pe care le învinseră însă de bine, de rău. Nu se sinchisiră de indienii cu feţele vopsite şi cu privirile sumbre; îşi văzură de

drum ţinându-se de mână, tot cu spatele în direcţia de mers vorbind despre vremurile fericite ale tinereţii. Probabil că ar mai fi continuat încă mult timp, dacă nu s-ar fi produs o stagnare a convoiului: ajunseseră la capătul cheilor strâmte, de unde se intra într-un defileu mult mai larg.

Deşi soarele era spre scăpătat şi razele lui nu mai pătrundeau până la sol, era lumină pe aici şi un aer curat, primenit. Când ieşiră mai în larg, călăreţii respirară uşuraţi. Aici, defileul avea o lăţime de vreo două sute de paşi şi pe fundul văii curgea un pârâiaş uşor de trecut cu piciorul. Pe lângă apă creşteau iarbă şi tufe, chiar şi câţiva arbuşti.

Dezlegară prizonierii de pe cai, apoi îi aşezară pe jos, cu picioarele legate din nou. Abia acum venise momentul ca prietenii să-şi exprime bucuria revederii şi profitară din plin de acest răgaz.

Ceata lui Old Firehand avea merinde destule; aşa că în primul rând se apucară de mâncat. Apoi urmă să se decidă soarta indienilor. Winnetou, Old Firehand şi Old Shatterhand se arătau dispuşi să le dea drumul; ceilalţi însă cereau să fie aspru pedepsiţi. Lordul zise:

— Până-n clipa în care s-au dat luptele individuale, nu găsesc că s-au făcut vinovaţi de ceva; dar după aceea trebuia să vă redea libertatea. Ei, în schimb, v-au urmărit ca să vă ucidă. Această intenţie merită o pedeapsă.

— Cum vreţi să pedepsiţi o intenţie? Doar nu cu moartea?

— Nu!

— Atunci cu arestare, închisoare, puşcărie?

— *Pshaw!* Trageţi-le o sfântă de bătaie!

— Asta ar mai lipsi! Nu există o jignire mai mare pentru un indian decât bătaia. Ne-ar urmări peste întregul continent.

— Atunci puneţi-i la amendă! Luaţi-le caii şi armele!

— Ar fi prea crunt. Fără cai şi arme ar muri de foame, sau ar cădea în mâinile duşmanilor lor.

— Nu vă înţeleg, *sir!* Tocmai dumneavoastră n-ar trebui să fiţi dispus să-i iertaţi, de vreme ce tocmai faţă de dumneavoastră s-au făcut vinovaţi.

— Păi tocmai pentru că şi-au făcut păcate cu noi, cu, Frank, Davy, Jemmy şi cu mine, ar trebui ca noi patru să decidem de soarta lor.

— Faceţi cum vreţi! zise lordul, întorcându-se cu spatele, supărat. Dar în clipa următoare se întoarse iarăşi spre ei şi întrebă: Vreţi să punem pariu?

— În ce chestiune?

— Pun pariu că indivizii ăştia or să vă răsplătească urât dacă-i trataţi frumos.

— Nu pariez.

Din ce în ce, Old Shatterhand câştiga mai mulţi de partea sa, adică în favoarea propunerii sale de a încheia o înţelegere cu indienii. Pentru asta nu era de ajuns să se ducă tratative cu căpetenia; şi supuşii lui trebuiau să audă ce spunea şi ce promitea. Atunci poate avea să se ţină de cuvânt, din consideraţie pentru bunul lui renume.

Se aşezară deci într-un cerc mare, format din toţi albii şi indienii deopotrivă. Doi *rafter*-i fură trimişi de pază la intrările defileului, cu misiunea de a anunţa imediat venirea vreunui duşman. Căpetenia şedea în faţa lui Winnetou şi Old Shatterhand. Nu se uita la ei, poate de ruşine, poate fiindcă era înrăit.

— Cum îşi închipuie Marele-Lup întorsătura pe care o va lua soarta să? întrebă Old Shatterhand în limba utahilor.

Cel întrebat nu răspunse.

— Căpetenia utahilor se teme; de aceea nu răspunde. Atunci ridică privirea, uitându-se cu o expresie cruntă în ochii vânătorului şi răspunse:

— Faţa-palidă e un mincinos dacă pretinde că mi-e frică.

— Atunci răspunde! De altfel, n-ai voie să-i faci pe alţii mincinoşi, fiindcă tu ai minţit.

— Nu-i adevărat!

— Ba e adevărat. Când mai eram în tabăra voastră, te-am întrebat dacă vom fi liberi după ce voi fi ieşit învingător. Ce ai răspuns?

— Că veţi putea pleca.

— Nu era o minciună?

— Nu, fiindcă aţi plecat.

— Dar ne-aţi urmărit! Vrei să negi?

— Sigur c-o neg. N-am vrut să vă urmărim, ci să ne ducem la locul de adunare al utahilor.

— Atunci de ce ai trimis cinci călăreţi pe urmele noastre?

— Nu i-am trimis pe urmele voastre. Am dezgropat securea războiului şi când lucrurile stau aşa, oricine trebuie să fie prudent. Voiam să-vă lăsăm să plecaţi şi ne-am ţinut de cuvânt. Voi, însă ne-aţi atacat prin surprindere, ne-aţi luat tot şi aţi omorât cinci războinici de-ai noştri.

— De ce au tras paznicii asupra noastră când am pornit?

— Ei nu ştiau ce-ţi promisesem.

— Şi de ce au izbucnit toţi în urletul de război? Ceilalţi ştiau bine ce ai promis.

— Strigătele nu erau pentru voi, ci pentru paznici, ca să nu mai tragă. Tocmai ce-am făcut cu bună-credinţă, tu o interpretezi într-un sens prost pentru noi.

— Te pricepi să te aperi cu multă agerime; dar am o dovadă de nezdruncinat a vinovăţiei tale. Ne-am furişat pe după tabăra ta şi am ascultat ce vorbeau oamenii tăi. Ştiam că voiaţi să ne omorâţi. Ce pedeapsă o să vă dăm pentru asta?

Indianul nu răspunse.

— Noi nu v-am făcut nimic, iar voi doreaţi să ne omorâţi. Meritaţi moartea. Dar noi suntem creştini, vrem să vă iertăm. Vrem să vă redăm armele şi libertatea, pentru asta trebuie să ne făgăduiţi însă că niciodată n-o să vă mai atingeţi de nici unul dintre cei de faţă.

— Aşa vorbeşte limba ta sau inima ta? întrebă căpetenia, aruncând o privire neîncrezătoare, tăioasă şi scrutătoare asupra lui Old Shatterhand.

— Limba mea nu vorbeşte niciodată cu alte vorbe decât inima mea. Eşti dispus să ne dai această promisiune?

— Sunt dispus.

— Şi eşti gata să depui jurământ, pecetluit cu pipa păcii?

— Sunt gata s-o fac.

Răspunse îndată şi fără ezitare; din asta se putea deduce că-şi lua promisiunea în serios. Expresia feţei sale nu se putea distinge bine din pricina stratului gros de vopsea.

— Atunci pipa să facă ocolul cercului nostru — continuă Old Shatterhand. Am să-ţi spun cuvintele pe care urmează, să le repeţi.

— Spune-le, am să le repet!

Această promptitudine, în acceptare părea să fie un semn bun şi vânătorul bine intenţionat se bucura din inimă, dar nu se putu abţine de a mai exprima un avertisment:

— Sper că de astă dată eşti sincer. Am fost întotdeauna prietenul oamenilor roşii; ţin socoteală de faptul că utahii au fost atacaţi. Dacă lucrurile n-ar sta aşa, n-aţi scăpa aşa de ieftin.

Căpetenia se uita în pământ, fără să ridice ochii asupra vorbitorului. Acesta îşi luă calumetul de la gât, îl umplu şi-l aprinse. După aceea dezlegă căpetenia. Acesta trebuia să se ridice în picioare, să sufle fumul în cele şase direcţii ştiute şi să spună:

— Sunt Marele-Lup, căpetenia utahilor-Yamba. Vorbesc în numele meu şi al războinicilor mei. Vorbesc către feţele-palide pe care le am în faţa mea, către Old Firehand, Old Shatterhand şi toţi ceilalţi şi către Winnetou, vestita căpetenie a apaşilor. Toţi aceşti războinici şi bărbaţi albi sunt prietenii şi fraţii noştri. N-are să li se tragă niciodată vreun rău din vina noastră, vom muri mai degrabă decât să le dăm

prilej să ne considere ca duşmanii lor. Acesta mi-e jurământul. Am zis. *Howgh!*

Se aşeză după acestea. Acum li se dezlegară şi celorlalţi mâinile şi picioarele şi pipa trecu din gură în gură, până ce fumară cu toţii. Chiar şi tânăra Ellen Butler trebui să tragă cele şase fumuri. Tocmai în interesul ei nu era bine să se facă o excepţie. Apoi indienii îşi primiră armele înapoi, ceea ce nu era o faptă nesocotită, dacă se putea pune temei pe jurământul lor. Cu toate acestea, albii rămaseră prudenţi, pregătiţi să pună mâna pe revolvere. Căpetenia îşi luă calul şi spuse apoi către Old Shatterhand:

— Ne întoarcem în tabără.

— A? Parcă voiaţi să vă duceţi în locul de adunare al utahilor? Recunoşti acum totuşi că aţi pornit după noi?

— Nu. Dar ne-aţi răpit din timp, aşa că am sosit prea târziu. Ne întoarcem.

— Prin defileu?

— Da. Rămâi cu bine!

Îi dădu mâna şi încalecă. Apoi intră în defileu îngust, fără a mai întoarce capul după cineva. Oamenii săi îl urmară, după ce fiecare salutase prietenos.

— Şi totuşi, individul e o pramatie — zise bătrânul Blenter. Dacă n-ar avea faţa acoperită cu vopsele, i s-ar vedea ipocrizia înscrisă pe ea. Un glonţ în cap ar fi fost cel mai bun lucru.

Winnetou auzi aceste cuvinte şi răspunse:

— S-ar putea ca fratele meu să aibă dreptate; dar e mai înţelept să faci un bine decât un rău. Rămânem aici peste noapte, iar eu mă iau acum după utahi ca să-i iscodesc.

Dispăru în crăpătura din stâncă.

În fond, toţi se simţeau acum mai mulţumiţi, cu inima mai împăcată decât înainte. Ce trebuia să le fi făcut utahilor? Să-i fi omorât? Cu neputinţă! Să-i fi târât după ei ca prizonieri? Nici asta nu se putea. Aşa îi obligaseră să încheie

pace şi prietenie şi scăpaseră de ei. Era soluţia cea mai bună.

Ziua se apropia de sfârşit, mai ales că aici, în defileu, se lăsa întunericul mai devreme. Câţiva dintre ei se duseră să caute lemne pentru focul de tabără. Old Firehand şi Old Shatterhand plecară călare, unul spre sud, la vale, altul urcând spre nord, ca să cerceteze împrejurimile. Prudenţa era indicată. Amândoi străbătură o distanţă bună, apoi se întoarseră fără să fi observat ceva deosebit, pentru a consuma, împreună cu ceilalţi, cina cam frugală din seara aceea. Mai târziu apăru şi Winnetou. Se orientase perfect, deşi în strunga îngustă se făcuse între timp beznă. Povesti că utahii au ridicat cele cinci leşuri rămase în defileu şi şi-au văzut de drum. Se ţinuse după ei până după ieşirea dintre stânci, şi-i văzuse bine urcând călare panta abruptă şi dispărând apoi sus, în pădure.

Cu toate acestea se trimise un paznic într-un post destul de înaintat, în strungă, spre a nu fi expuşi unui atac neaşteptat. Alţi doi paznici aveau să stea de veghe în defileul principal, în susul şi în josul taberei, fiecare la o depărtare de o sută de paşi. În felul acesta se puteau socoti în deplină siguranţă.

Fireşte că aveau să-şi povestească multe şi se făcu târziu, după miezul-nopţii, când, în sfârşit, se culcară. Old Firehand dădu întâi o raită pe la posturile de pază, ca să se convingă că santinelele sunt vigilente şi stabili ordinea în care să fie schimbate. Apoi stinseră focurile şi se făcu linişte şi întuneric în defileu.

Winnetou văzuse bine: utahii dispăruseră sus, în pădure; dar... n-o străbătură, ci se opriră. N-aveau greutăţi cu transportul morţilor, dat fiind că primiseră înapoi şi caii celor ucişi. Acum, căpetenia îşi puse oamenii să dea jos leşurile. Se duse la marginea pădurii, privi jos, spre defileu şi zise:

— Desigur că ne-au iscodit. Acolo jos se află cu siguranţă unul dintre câinii ăştia albi care vor să vadă dacă ne

întoarcem într-adevăr în tabăra noastră.

— Şi nu ne întoarcem? întrebă un subcomandant.

— Ai doar atâta minte cât un şacal de prerie? se răsti la el Marele-Lup. Ne vom răzbuna pe broscoii albi!

— Dar acum sunt prietenii şi fraţii noştri! Am fumat doar pipa păcii cu ei!

— A cui era pipa?

— A lui Old Shatterhand.

— Ei, atunci jurământul îl leagă numai pe el, nu şi pe noi. De ce a fost aşa de prost să nu se folosească de pipa mea? Nu-ţi dai seama şi tu?

— Marele-Lup are întotdeauna dreptate — zise omul, de acord cu sofisticăria căpeteniei sale.

— Mâine dimineaţă, sufletele feţelor-palide vor fi pe veşnicele plaiuri ale vânătoarei, spre a ne sluji mai târziu — continuă căpetenia.

— Vrei să-i ataci? Pentru asta nu suntem destul de numeroşi şi nici nu ne putem întoarce prin strungă, fiindcă va fi păzită.

— O luăm deci pe altă cale şi aducem atâţia războinici câţi avem nevoie. Nu sunt destui dincolo, în tabăra din P'a-mow (Pădurea apei)? Şi nu trece de-a curmezişul-defileului o cărare pe care feţele-palide nu par s-o ştie? Morţii şi caii lor rămân aici, cu doi oameni de pază. Noi ceilalţi o luăm spre miazănoapte.

Aşa făcură. Pădurea era îngustă dar lungă, formând o fâşie de-a lungul căreia utahii trecură în galop ore întregi, până-n locul unde povârnişul se înclina treptat înspre o râpă transversală. Prin această râpă, Marele-Lup şi ai săi ajunseră în defileul în care se aflau albii. E drept că râpa dădea în defileu la vreo trei mile engleze mai sus de tabăra albilor. Pe partea opusă, râpa se continua printr-o strungă strâmtă, ce dădea de asemenea în defileu, dar nu chiar atât de îngustă ca cea în care se petrecuse în ajun întâlnirea dintre cele două

cete. Într-acolo se îndrepta Marele-Lup cu războinicii săi. Părea să cunoască foarte bine drumul, căci în pofida întunericului, nu şovăi nici măcar o dată.

Această strungă, în care nu curgea nici o apă, ducea la deal. În curând indienii ajunseră pe coama cea mai înaltă a podişului larg, brăzdat până-n adânc de reţeaua foarte ramificată a defileului. Acolo era lumină; lună strălucea pe cer. Trecură în galop peste întinderea plată şi peste o jumătate de oră coborâră pe firul unei văi largi şi domoale. În dreapta şi în stânga, pereţii stâncoşi se înălţau ca nişte ziduri de apărare, tot mai sus, pe măsură ce valea se adâncea, apoi, se iviră în faţă copaci cu frunzişul bogat, sub care ardeau mai multe focuri. Era o pădure, o adevărată pădure. În mijlocul şesului măturat de furtuni şi pustiit de văpaia soarelui, această pădure îşi datora existenţa numai unei adânciri a terenului. Vijeliile treceau peste ea fără s-o atingă, iar precipitaţiile atmosferice aveau unde să se adune, formând un fel de baltă, care scălda solul şi-l făcea fertil pentru rădăcinile copacilor. Acesta era P'a-mow, „Pădurea apei”, unde voise să ajungă Marele-Lup. Acum s-ar fi putut orienta şi fără lună, fiindcă ardeau numeroase focuri. Se ducea aici o viaţă de tabără, animată şi anume de tabără de război. Nu se zăreau nicăieri corturi sau colibe. Mulţimea de războinici indieni stăteau pe lângă focuri, întinşi pe pături sau pe pământul gol; printre ei păşteau caii. Acesta era locul stabilit pentru adunarea tuturor triburilor de utahi în vederea expediţiei războinice.

Ajungând în dreptul primului foc, Marele-Lup opri, descălecă, făcu semn oamenilor săi să-l aştepte acolo şi strigă spre cei de lângă foc: *Nanap-neav.* Aceste cuvinte înseamnă „Bătrâna-Căpetenie”. Se vede că aşa-i zicea căpeteniei supreme a tuturor triburilor de utahi. Unul dintre cei de lângă-foc se ridică şi-l conduse pe Marele-Lup la malul bălţii, unde ardea un foc mare, mai izolat decât celelalte.

Acolo şedeau patru indieni, toţi purtând pe cap pene de vultur. Unul dintre aceştia era făcut să atragă îndeosebi atenţia. Faţa să nu era vopsită, în schimb era brăzdată de nenumărate cute adânci. Părul lung, alb-coliliu, îi atârna pe spate. Omul acesta avea, desigur, cel puţin optzeci de ani şi totuşi şedea drept, mândru şi viguros de parc-ar fi avut cu vreo cincizeci de ani mai puţin, îşi aţinti ochii pătrunzători asupra noului sosit, fără însă a spune un cuvânt, o vorbă de salut. Şi ceilalţi tăceau. Marele-Lup se aşeză la fel de tăcut şi rămase cu privirea în pământ. Trecu aşa o bucată bună de vreme; în cele din urmă bătrânul îşi ridică glasul:

— Arborele îşi leapădă frunzele toamna; dacă le pierde mai devreme, nu mai e bun de nimic şi e bine să fie tăiat. Acum trei zile le mai purta. Unde au dispărut?

Întrebarea se referea la penele de vultur pe care Marele-Lup nu le mai purta; ea conţinea o mustrare nimicitoare pentru orice războinic viteaz.

— Mâine podoaba va fi iar falnică la locul ei; iar la brâu se vor vedea scalpurile a zece sau douăzeci de feţe-palide — răspunse Marele-Lup.

— Marele-Lup a fost oare învins de feţe-palide, de nu-i mai e îngăduit să poarte semnele vitejiei şi ale demnităţii sale?

— Numai de o singură faţă-palidă, dar de acela al cărui pumn e mai greu decât pumnii multora la un loc.

— Acela nu poate fi decât Old Shatterhand.

— El este. E prin apropiere. Şi cu el mai sunt mulţi. Old Firehand, Winnetou, vânătorul lungan şi grăsan, o ceată de vreo cinci ori câte zece capete. Am venit ca să vă aduc scalpurile lor.

— Uf! strigă bătrânul şi „uf” făcură şi ceilalţi. Chipul de moşneag al lui Nanap-neav luă o expresie de asemenea încordare, încât parcă nu se mai cunoştea nici o cută pe ea. Marele-Lup să povestească — îl îndemnă bătrânul.

Acesta făcu ce i se ceruse, având grijă să pună persoana sa şi faptele sale într-o lumină cât mai favorabilă. Ceilalţi şedeau nemişcaţi, ascultându-l cu cea mai mare atenţie. Îşi încheie raportul cu cuvintele:

— Nanap-neav îmi va da încă cincizeci de războinici ca să îi atac prin surprindere pe aceşti câini. Scalpurile lor trebuie să fie prinse de brâiele noastre încă înainte de mijirea zorilor.

Cutele bătrânului se adânciră iarăşi; îşi încruntă sprâncenele şi nasul său acvilin părea mult mai subţire şi mai proeminent.

— Încă înainte de zori? întrebă. Astea sunt cuvintele unui războinic? Feţele-palide vor pieirea noastră şi acum Marele Duh i-a dat pe mâna noastră pe cei mai renumiţi şi mai nobili dintre ei, să moară repede şi fără dureri, cum moare un copil în braţele mamei sale. Ce spun fraţii mei de aceste cuvinte ale Marelui-Lup?

— Albii trebuie să moară la stâlpul schingiuirii — răspunse una dintre căpetenii.

— Trebuie să-i prindem de vii — zise o altă căpetenie.

— Cu cât sunt mai renumiţi, cu atât să le fie chinurile mai cumplite — adaugă al treilea.

— Fraţii mei au vorbit bine — îi lăudă bătrânul. Vom prinde câinii de vii.

— Bătrâna-Căpetenie să se gândească ce bărbaţi se află printre ei! îi preveni Marele-Lup. Toate duhurile rele s-au vârât în armele lor şi...

— Ajunge! îl întrerupse bătrânul mânios. Ştiu ce forţe şi ce îndemânare le-au fost date acestor oameni, dar avem destui războinici ca să-i strivim. Îţi dau trei sute de războinici şi ai să-mi aduci câteva feţe-palide în viaţă. Ai cu tine cincizeci de bărbaţi, cu cei de aici veţi fi şapte bărbaţi roşii pentru un alb. Trebuie să reuşiţi să-i prindeţi şi să-i legaţi până nici nu s-au trezit bine. Luaţi curele multe cu voi! Vino acum. Am să aleg oamenii care să te însoţească.

Se ridicară şi trecură de la un foc la altul. În curând, cei trei sute de războinici erau adunaţi şi mai aleseră cincizeci pentru paza cailor, căci nu se puteau duce călare chiar până la tabăra albilor. Marele-Lup le explică războinicilor ce aveau de făcut, le descrise situaţia exact şi, în cele din urmă, le comunică planul de atac. Apoi indienii încălecară.

Porniră pe acelaşi drum pe care venise Marele-Lup, dar numai până la defileul principal. Acolo descălecară spre a lăsa caii în urmă, sub paza celor cincizeci de oameni. Dată fiind superioritatea numerică pe care o aveau, se putea spune că expediţia era cu totul lipsită de primejdie; totuşi, exista primejdia ca apropiindu-se tiptil de albi, caii acestora să-i adulmece şi să le trădeze prezenţa, fornăind şi agitându-se. Ce se putea face spre a evita asta? Căpetenia puse întrebarea cu voce tare, ca să-l audă toţi, în jur. Atunci unul dintre războinici se aplecă şi smulse o plantă pe care i-o arătă, spunând:

— Iată un mijloc sigur să le zăpăcim mirosul.

Căpetenia recunoscu planta după miros. Era salvie. Există în vestul îndepărtat regiuni vaste, suprafeţe de kilometri pătraţi, acoperite cu salvie. Şi în partea asta a defileului în care soarele pătrundea, această buruiană creştea din belşug. Ideea era bună şi o puseră numaidecât în practică. Indienii îşi frecară mâinile şi hainele cu salvie. Parfumul era puternic, aşa că aveau toate şansele să înşele mirosul cailor. Afară de asta, Marele-Lup mai observă că slabul curent de aer ce se putea constata venea din faţă, urcând pe firul văii, fiind astfel favorabil indienilor.

Acum porniră mai departe pe jos, cale de vreo trei mile engleze. Întâi se putea înainta lungind pasul în voie, după vreo două mile însă se impunea să păşească prudent, înaintară mereu, încet, ca nişte şerpi. Şase sute de picioare călcau fără să se audă cel mai uşor zgomot; nici o pietricică nu fu urnită din loc, nici o ramură nu fu ruptă. Deodată,

Marele-Lup, care mergea în frunte, se opri. Văzu focul de pază. Tocmai în acel moment, Old Firehand inspecta posturile. Căpetenia văzuse încă la lumina zilei că se puseseră santinele în josul şi-n susul taberei. În primul rând, trebuiau scoşi din luptă aceşti paznici...

Comandă oprirea cu voce înceată şi spuse către doi războinici să-l urmeze. Se culcară la pământ şi înaintară târându-se. În curând ajunseră la postul de pază din partea superioară a văii. Straja se uita după Old Firehand, care tocmai pleca şi stătea astfel cu spatele către indieni. Deodată, simţi două mâini prinzându-l de gât, alte două perechi de mâini îl prinseră de braţe şi de picioare; nu mai putea respira; îşi pierdu cunoştinţa şi când îşi reveni, era legat fedeleş şi avea un căluş în gură. Lângă el şedea un indian care-şi ţinea cuţitul cu vârful pe pieptul lui.

Între timp, stinseseră focul şi căpetenia luase din nou doi războinici cu el. Acum urma paznicul din josul văii. Trebuia deci să treacă pe lângă tabără. De aceea cei trei indieni merseră prin apă, pentru că dincolo, pe unde nu mai era nimeni, să înainteze iarăşi târându-se. Era de presupus că cele două străji se postaseră la distanţe egale de tabără, astfel nu era greu să calculezi cât era de mers până ia a caua. Apa avea un luciu fosforescent şi clipocitul putea de asemenea să-i trădeze; de aceea, indienii mai înaintară târâş o bucată de drum pe malul celălalt, apoi traversară apa, din nou, revenind pe partea de dincoace şi continuând în patru labe. Nu peste mult timp zăriră strajă; stătea la vreo şase paşi de ei, uitându-se în lături. Peste o clipă urmă un salt, un tropăit de picioare înăbuşit, care nu dură mult. Astfel că şi acest paznic era redus la tăcere. Cei doi războinici rămaseră cu el, iar Marele-Lup se întoarse singur prin apă ca să dea lovitura principală.

Caii stăteau în două grupuri între tabără şi cele două posturi de pază. Până acum rămăseseră liniştiţi; dar dacă

indienii treceau în imediata lor apropiere, nu se putea să nu-i simtă, în pofida mirosului de salvie. De aceea Marele-Lup găsi nimerit să-şi conducă oamenii tot prin apă. Asta se petrecu într-o linişte perfectă. Ajungi dincolo, toţi se culcară la pământ, pentru a parcurge târâş distanţa rămasă, de vreo sută de paşi, până-n dreptul taberei. Cea mai mare greutate consta în faptul că un număr aşa de mare de oameni trebuia să se mişte înghesuiţi într-un spaţiu atât de restrâns şi încă fără nici cel mai uşor zgomot, în timp ce stăteau culcaţi pe jos, adunaţi laolaltă în dreptul albilor şi al căilor, aceştia începură să dea totuşi semne de nelinişte. Acum trebuia acţionat, repede.

— Înainte! comandă Marele-Lup cu voce scăzută.

Săriră repede peste pârâu. Nici unul dintre albi nu era treaz; adormiseră de curând, dormind deci adânc şi se strânseseră laolaltă, aşa încât cei trei sute de indieni abia aveau loc să se mişte. Câte cinci-şase sau şi mai mulţi se aruncau asupra câte unui alb, îl ridicau şi-l împingeau în braţele celor care veneau după ei, pentru a se apuca îndată de prinderea unui al doilea, unui al treilea şi aşa mai departe. Aşa de repede se petrecură toate, încât albii se aflau în mâinile indienilor înainte de a se fi trezit bine din somn. Şi contrar obiceiului indian de a însoţi orice atac cu urlete de război, aceşti utahi lucrau aproape fără să se audă cel mai uşor zgomot; abia când albii izbucniră în exclamaţii, scoaseră nişte ţipete stridente ce răsunau prin noapte până departe, răsfrânte într-un ecou multiplu de pereţii defileului.

Se făcuse o învălmăşeală de trupuri, braţe şi picioare ce nu se puteau distinge unele de altele prin întuneric. Numai Old Firehand, Old Shatterhand, Winnetou şi încă vreo câţiva apucaseră să sară în picioare şi să-şi asigure o acoperire din spate pe lângă peretele de stâncă. Acum se apărau cu cuţitele şi revolverele împotriva duşmanilor mult superiori ca număr, care însă nu foloseau armele, pentru că voiau să-i

prindă pe albi de vii... În cele din urmă, cei câţiva fură atât de înghesuiţi, că nu-şi mai puteau mişca braţele ca să se apere. Îi turtiră şi-i legară ca şi pe tovarăşii lor. Un urlet general ce te zguduia până-n măduvă anunţă că atacul se terminase cu victoria indienilor.

După aceea, Marele-Lup porunci să se aprindă focul. La lumina flăcărilor se văzu că erau peste douăzeci de indieni răniţi, sau poate chiar morţi.

— O să mi-o plătească aceşti câini prin chinuri înzecite! scrâşni căpetenia. O să le tăiem pielea în fâşii de pe trup! Toţi or să moară de o moarte cumplită! Luaţi morţii, luaţi caii şi armele feţelor-palide. Trebuie să ne întoarcem.

— Cine să se atingă de flinta fermecată a vânătorului alb? întrebă unul. E primejdioasă pentru cel ce pune mâna pe ea.

— O lăsăm unde e şi ridicăm un morman de pietre deasupra, ca să nu se atingă de ea nici un războinic roşu. Unde e?

Se apucară s-o caute cu făclii, dar n-o găsiră; dispăruse. Adineauri, când Old Shatterhand se trezise în plină zarvă a bătăliei şi sărise în picioare, cineva i-o smulsese din mână şi o aruncase; dar el refuză să-l lămurească pe Marele-Lup. Utahii îl văzuseră în ajun cu arma în mână şi nu puteau pricepe cum de dispăruse. Câtă vreme zăboveau pe aici, flinta vrăjită putea să-şi manifeste cumva puterile misterioase, de aceea Marele-Lup, cuprins de o vagă teamă, porunci:

— Legaţi prizonierii de caii lor şi apoi să plecăm! Puşca a fost făcută de un duh rău. Nu trebuie să rămânem aici până ne umple cu gloanţe.

Ascultară numaidecât de această poruncă, aşa că trecuse doar cu puţin mai mult de o oră când indienii superstiţioşi porniră.

Marele-Lup nu ştia că Old Firehand pusese un al treilea paznic! Acesta avea ordin să vegheze în strunga îngustă; şi

cine era? Tocmai Droll, care aştepta să fie schimbat abia peste două ore. Hobble-Frank se dusese de bună voie cu el, ca să mai stea de vorbă cu vărul său despre patria iubită. Şedeau în beznă, se întreţineau cu voce scăzută şi din când în când trăgeau cu urechea spre interiorul defileului, ca să-şi dea seama dacă se aude ceva.

Deodată auziră un zgomot suspect dinspre ieşirea din strungă.

— Ascultă! şopti Frank către vărul său. Ai auzit ceva?

— Da, am auzit — răspunse acesta la fel de şuşotit. Ce-a fost?

— Trebuie să se fi sculat mai mulţi dintre ai noştri.

— Nu, nu-i asta. Trebuie să fie mulţi, mulţi oameni. E un tropăit de cel puţin două sute de perechi de picioare...

Se întrerupse speriat, căci acum cei atacaţi se treziseră şi ridicaseră vocea.

— Dumnezeii ei de treabă! Asta-i o luptă! sări Hobble-Frank. Mi se pare că am cam fost atacaţi!

— D-apoi sigur că am fost atacaţi! încuviinţă Droll. Trebuie să fie nişte pramatii de indieni, dacă nu-i cu supărare!

Şi îndată după aceea răsună sfâşietorul strigăt de război al indienilor.

— Doamne păzeşte şi ne apără! Ei sunt! strigă Frank. Hai, şo pe ei! Haide, repede!

Îl apucă pe Droll de braţ ca să-l tragă după el; dar vânătorul, cunoscut pentru viclenia sa, îl reţinu, zicând:

— Stai aici! Nu te grăbi să ieşi! Dacă indienii întreprind acum, la vreme de noapte, un atac, apoi să ştii că sunt mulţi laolaltă, aşa că nu poţi fi destul de prudent. Să vedem întâi cum stau lucrurile. Ia hai să ne culcăm pe jos şi să ne apropiem târâş.

Se strecurară în patru labe până la ieşirea din strungă. De acolo văzură cu tot întunericul că tovarăşii lor erau pierduţi. Prea era mare superioritatea numerică a indienilor.

La stânga lor se dădea o luptă. Se auziră pocnetele armelor lui Old Firehand, Old Shatterhand şi Winnetou, dar nu multă vreme, apoi strigătul de victorie al indienilor din sute de guri. Tocmai în faţa ieşirii din strungă, locul era liber.

— Vino repede după mine şi peste apă! îi şopti Droll lui Frank.

Se furişă cât putu de repede şi de prudent, în patru labe; Frank după el. Înaintând aşa; acesta dădu cu mâna peste un obiect tare şi lunguieţ: o armă cu culasa sferică. „Puşca automată a lui Old Shatterhand" — îi trecu prin minte fulgerător. Luă puşca cu el.

Amândoi ajunseră cu bine la apă şi apoi la malul celălalt. Acolo Droll îl luă pe Hobble-Frank de mână şi-l trase după el, la vale, înspre sud. Fuga lor izbuti pentru că era întuneric beznă şi pentru că paşii lor nu se auzeau în mijlocul urletelor de victorie. În curând spaţiul dintre apă şi peretele stâncos se îngustă atât de mult, încât Droll zise:

— Trebuie să trecem iar pe malul sting. Pe acolo o fi fiind un loc de trecere.

Trecură iar pârâul. Spre norocul lor, se aflau acum cu mult în josul locului unde stătuse de veghe omul de pază. Alergară mai departe, lovindu-se ba de peretele stâncă, ba de pietroaiele de pe jos, până ce nu mai auziră vocile indienilor. Atunci Hobble-Frank îl opri pe vărul său şi-i spuse pe un ton de reproş:

— Acum opreşte-te odată, mă, fir-ai al naibii! În fond, de ce ai rupt-o la fugă şi m-ai ademenit şi pe mine în mod ruşinos să fug cu tine? Tu n-ai nici o urmă simţ al onoarei în sinea ta?

— Simţ al onoarei? răspunse Droll, suflând din greu, voluminos cum era. L-oi fi având în sinea mea, dar cine vrea să păstreze simţul ăsta trebuie să se păstreze întâi pe sine. De-aia am fugit.

— Dar, de fapt, e ceva nepermis!

— Aşa? De ce să fie nepermis, la o adică?

— Pentru că era de datoria noastră să ne salvăm prietenii.

— Aşa! Şi în ce chip ai fi vrut tu să-i salvezi?

— Ar fi trebuit să ne năpustim asupra indienilor, să-i cotonogim şi să-i înjunghierii!

— Hi-hi-hi! Să-i cotonogim şi să-i înjunghiem! râse Droll în felul lui caracteristic. Cu asta nu reuşeam decât ne facă şi pe noi prizonieri.

— Prizonieri? Crezi cumva că tovarăşii noştri au fost doar prinşi, nu şi împuşcaţi, înjunghiaţi şi zdrobiţi?

— Nu, nu i-au trimis pe lumea ailaltă, asta-i precis. Ai auzit împuşcăturile?

— Da.

— Şi cine a tras, mă rog? Poate indienii?

— Ba nu, că ce am auzit erau focuri de revolver.

— Indienii nici nu şi-au întrebuinţat puştile; intenţia or a fost să-i prindă pe albi de vii, ca să-i poată schingiui cât mai bine pe urmă. De-aia am plecat. Acuma suntem salvaţi barem noi doi şi putem să facem mai mult pentru prietenii noştri decât dacă ne prindeau şi pe noi.

— Aici ai dreptate, vere, ai dreptate! Mi-ai luat un pietroi de pe inimă. N-ai vrea cumva să se cheme că Hobble-Frank cel cu renume mondial a şters putina în timp ce tovarăşii săi erau în primejdie de moarte! Ferească sfântul! Mai bine mă arunc în toiul luptei. Povestea asta m-a întors pe dos!

— Şi eu sunt complet zdruncinat şi speriat; dar chiar să mă aiurească, asta nu! Să stăm şi să vedem!

— E uşor de spus. Ce fel de indieni or fi fost?

— Mai întrebi? Utahi, fireşte. Marele-Lup nu s-a întors în tabăra lor, a ştiut pesemne că mai sunt alţi utahi în apropiere şi i-a adus pe alt drum. Cum nu ştim în ce direcţie pleacă acum, nu putem rămâne aici; trebuie să mergem mai departe, până găsim un loc unde putem să ne ascundem

bine.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă? Păi, stai să se facă ziuă, atunci examinăm urmele şi alergăm după indieni atâta vreme până aflăm ce putem face pentru prietenii noştri. Hai!

Îl luă pe Frank din nou de braţ, atingând astfel puşca automată.

— Ce-i asta? Zise. Ai două puşti?

— Da, când ne duceam târâş spre apă, am găsit arma automată a lui Old Shatterhand.

— Ce bine! E minunat! Ne poate fi de mare folos. Dar te pricepi să umbli cu ea?

— Bineînţeles! Sunt de atâta vreme cu Old Shatterhand, că-i cunosc armă destul de bine. Vai de indieni şi vai de tot vestul sălbatic dacă le smulge prietenilor noştri măcar şi un singur fir de păr fals! Sunt un om bun; sunt, ca să zic aşa, o podoabă de om. Dar când mă supăr, fac praf toată istoria omenirii!

Strânse pumnul şi-l scutură ameninţător în direcţia indienilor.

Înaintau în grabă, mereu spre sud, între apă din dreapta lor şi peretele de stânca din stânga, până ce, cam după o oră, ajunseră la o cotitură a defileului, înspre est. Peste unghiul format astfel, se ivi pe cer, la dreapta lor, luna, care de aici se vedea, fiindcă în partea asta peretele era despicat de altă strungă transversală, ce se deschidea din defileul principal. Droll se opri şi zise:

— Stai! Aici trebuie să chibzuim bine încotro o luăm, hăis sau cea.

— Nu încape nici o discuţie — fu de părere Hobble-Frank. Trebuie să trecem prin strunga laterală, fiindcă e de presupus că indienii vor să rămână în defileul principal. Dacă ne ascundem în ulicioara asta, o să treacă prin faţa noastră şi mâine dimineaţă putem să ne luăm după ei. Ce zici?

— Hm, ideea nu e proastă, mai ales că luna stă tocmai peste strunga asta şi ne serveşte de felinar.

— Da, doamna lună-mi picură în suflet mângâiere şi mă sărută sorbind torentele de lacrimi spumegânde de pe inima mea secătuită de mânie. Să-i urmăm dulcile raze! Poate că blânda lumină ne conduce spre un loc unde ne putem ascunde bine, şi asta-i principalul.

Săriră peste pârâu şi pătrunseră în valea laterală, unde nu curgea pentru moment nici o apă, dar se cunoştea că în alt anotimp tot fundul văii acesteia înguste era albia unui torent. Direcţia în care mergeau acum era drept spre apus. Merseseră poate vreo jumătate de oră, când, deodată, se opriră, foarte plăcut surprinşi. Peretele stâncos din dreapta se isprăvea brusc, formând un unghi ascuţit cu un alt perete de stânca venind dinspre nord. Şi în faţa lor nu se află cumva o câmpie, ci o pădure, pădure adevărată, cum nici un străin, necunoscător al acestor locuri, n-ar fi putut-o bănui pe aici. Deasupra unui lăstăriş nu prea bogat, se bolteau crengi cu frunzişul des, aşa încât razele lunii nu pătrundeau decât prin unele locuri. Era „Pădurea-apei”, unde utahii îşi aşezaseră tabăra de război.

Depresiunea de teren pe care o acoperea se întindea drept dinspre nord către sud, paralel cu defileul principal, situat nu mai departe de o jumătate de ceas de mers. Între ele existau cărări de trecere şi anume două văi transversale, una mai înspre nord, pe unde trecuse Marele-Lup şi alta mai la sud, prin care veniseră Droll şi cu Frank. Aceste două văi transversale situate în direcţia est-vest formau cu defileul şi cu pădurea un dreptunghi, a cărui faţă interioară era căptuşită cu acele blocuri de stâncă de-a lungul cărora mergeai ore-n şir, şi-n care torenţii îşi săpaseră aproape vertical drumul lung de sute de picioare.

— O pădure, un codru cu arbori şi copaci veritabili! strigă Frank. Nici nu puteam nimeri mai bine, că aici găsim un

ascunziş cum scrie la carte. Nu-i aşa?

— Nu — zise mătuşa Droll. Pădurea asta mi se pare suspectă. Ba chiar de temut. Cine ştie mai bine că aici se află o pădure, noi oare, sau indienii?

— Ei, indivizii roşii!

— Vezi? Şi vor fi ştiind la fel de bine ca noi să te poţi ascunde într-o pădure. Nu ţi-am mai explicat o dată că trebuie să fie şi alţi indieni prin apropiere?

— Da, că de la ei şi-a luat Marele-Lup trupă de ajutor.

— Şi unde crezi că vor fi stând oamenii ăştia? În defileul pustiu şi stâncos, sau în pădurea plăcută? Sunt convins că avem toate motivele să fim foarte prudenţi. Hai să trecem repede până la tufişuri, şi-apoi ne vârâm pe sub ele şi ascultăm dacă se mişcă ceva.

Se repeziră peste partea descoperită, luminată de lună. Ajunşi sub copaci, se lăsară pe vine, stând pe loc ca să tragă cu urechea. Nu se auzea nimic. Nici măcar o frunză nu se mişca. Dar Droll trase aerul pe nas şi întrebă încet:

— Frank, ia adulmecă şi tu: parcă miroase a fum, nu ţi se pare?

— Ba da — răspunse acesta — dar abia se simte. E o jumătate de idee dintr-un sfert de urmă de miros.

— Fiindcă vine de departe. Trebuie să cercetăm chestiunea, deci să ne mai apropiem.

Păşiră înainte încet, tiptil, ţinându-se de mână. Era întuneric sub acoperişul de frunze şi fură nevoiţi să se bizuie mai mult pe pipăit. Pe măsură ce înaintau, mirosul de fum devenea tot mai simţitor. Se furişară mai departe, până ce zăriră o vagă lumină ce provenea de la un foc. Acum se auzeau, din depărtare, sunetele nelămurite ale unor voci omeneşti. Pădurea părea să se lărgească mai spre dreapta. Se îndreptară într-acolo şi în curând văzură câteva focuri.

— O tabără mare, mare — şopti Droll. Trebuie să fie a războinicilor utahi, care se adună pentru campania împotriva

indienilor navajo. În orice caz, sunt câteva sute.

— Nu-i nimic. Trebuie să ne apropiem. Vreau să ştiu ce se întâmplă cu Old Shatterhand şi cu ceilalţi. Trebuie să...

Fu întrerupt deodată de nişte urlete de triumf scoase de multe, multe guri.

— Ah! Se vede c-au adus prizonierii — zise Droll.

Marele-Lup a venit dinspre nord, iar noi dinspre sud. Acum trebuie să aflăm ce au de gând să le facă.

Până aici înaintaseră în picioare; dar acum trebuia să se apropie târâş. Se lăsară deci pe pământ şi înaintară mai departe târându-se. După câtva timp dădură de peretele de stâncă ce părea să se înalţe până la cer şi care mărginea pădurea în partea dinspre est. Continuară să înainteze de-a lungul lui, rămânând unul lângă altul. Aveau acum focurile în stânga lor şi în curând zăriră capătul dinspre miazăzi al micului lac, pe al cărui mal vestic ardea focul căpeteniilor. Se târâră în direcţia aceea, până ce ajunseră la un copac înalt, care-şi avea primele ramuri destul de jos ca să le poţi apuca. În clipa aceea se aruncau lemne în focul amintit; flăcările ţâşniră mai sus şi luminară feţele-palide care tocmai soseau.

— Acuma trebuie să fim foarte atenţi — zise Droll. Ştii să te caţeri, vere?

— Ca o veveriţă!

— Atunci, haidem, în pom! De sus o să avem o privelişte mult mai vastă şi mai frumoasă decât de-aici:

Se urcară în copac şi se instalară printre crengi, bine ascunşi.

Prizonierii veniseră pe jos, deci nu aveau picioarele legate. Fură conduşi la focul la care se aşezaseră din nou căpeteniile, printre ele, fireşte şi Marele-Lup. Acesta scosese penele de vultur pe care le ascunsese în brâu şi le pusese iar în cap. Era învingător şi câştigase dreptul de a purta din nou semnele distinctive ale rangului său. Ochii îi erau îndreptaţi asupra albilor, aruncându-le priviri de panteră flămândă, dar

nu spunea încă nimic, având în vedere că era dreptul căpeteniei celei mai bătrâne să ia întâi cuvântul.

Nanap-neav, bătrânul, îşi plimbă privirea de la un prizonier la altul, până se opriră asupra lui Winnetou.

— Cine eşti tu? îl întrebă. Ai vreun nume şi cum îl cheamă pe câinele râios care ţi-a fost tată?

Se aşteptase, probabil, ca apaşul, mândru, să nu-i răspundă de loc; dar Winnetou zise liniştit:

— Cine nu mă cunoaşte e un vierme orb care se hrăneşte, din gunoaie. Sunt Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Tu nu eşti o căpetenie, nu eşti un războinic, ci un hoit de şobolan! îl batjocori bătrânul. Aceste feţe-palide or să moară toate de moartea cea mai onorabilă, la stâlpul schingiuirii; pe tine, însă, o să te aruncăm în apa asta, să te mănânce peştii şi racii.

— Nanap-neav e un om bătrân; a văzut multe veri şi multe ierni şi a adunat multă experienţă. Şi, totuşi, nu pare să fi aflat că Winnetou nu se lasă batjocorit fără să se răzbune. Căpetenia apaşilor e gata să sufere toate chinurile, dar nu permite să fie jignit de un utah!

— Ce vrei să-mi faci? zise bătrânul râzând. Mâinile îţi sunt legate.

— Nanap-neav să se gândească ce uşor e pentru un om liber şi înarmat să fie grosolan cu un prizonier legat de mâini! Dar demn nu este! Un războinic mândru refuză cu dispreţ să spună astfel de vorbe şi dacă Nanap-neav nu vrea să ţină seama de asta, n-are decât să suporte urmările!

— Ce urmări? Nasul tău a mirosit vreodată un şacal puturos de care se fereşte chiar şi vulturul negru care se hrăneşte cu hoituri? Un astfel de şacal eşti tu! Duhoarea pe care o răspândeşti...

Nu putu continua. Un ţipăt de spaimă scăpă din gâtlejul utahilor din apropiere. Winnetou făcuse un salt mare, năpustindu-se asupra bătrânului, îl răsturnase astfel, apoi îl

lovi cu picioarele de câteva ori în piept şi în cap şi se întoarse la locul lui.

După strigătul de spaimă, urmă o linişte adâncă, aşa că se auziră limpede cuvintele apaşului:

— Winnetou l-a prevenit. Nanap-neav nu voia să audă şi acum n-o să mai jignească niciodată vreun apaş.

Celelalte căpetenii săriseră în picioare ca să-l examineze pe bătrân. Avea ţeasta spartă într-o parte, la fel coşul pieptului. Era mort. Războinicii roşii se înghesuiră în jurul lui, cu cuţitele în mână, aruncând priviri însetate de sânge asupra lui Winnetou. S-ar crede că fapta apaşului i-ar fi aţâţat pe utahi să-şi manifeste furia urlând; dar nu era aşa. Mânia lor rămase mută, mai ales că Marele-Lup ridică mâna şi porunci:

— Înapoi! Apaşul l-a omorât pe Bătrâna-Căpetenie ca să moară repede şi fără chinuri. S-a gândit că o să vă repeziţi să-l omorâţi îndată. Dar s-a înşelat. Va muri de o moarte cum n-a mai avut-o nici un alt om. Vom sta la sfat ca să hotărâm în ce fel. Duceţi-l pe bătrân de-aici, învelit în pătura sa, ca să nu se bucure aceşti câini albi de priveliştea leşului său. Vor fi sacrificaţi cu toţii la mormântul lui. *Howgh!*

Prizonierii fură transportaţi într-un luminiş mai mic, unde ardea un singur foc. Acum le legară şi picioarele şi-i culcară. Şase războinici înarmaţi se aşezară de jur împrejur sub copaci, ca să-i păzească. Evadarea părea absolut imposibilă.

De pe locurile lor înălţate, Droll şi Frank văzuseră foarte bine toată scena. Copacul pe care se urcaseră era la vreo sută de paşi de focul căpeteniilor, aşa că auziră majoritatea cuvintelor rostite. Acum totul era să găsească locul unde fuseseră duşi prizonierii.

Tocmai când coborâră din copac, se aduseră armele şi celelalte obiecte luate că pradă şi fură depuse lângă căpetenii. Pe urmă nu mai rămaseră la focul de pe mal decât căpeteniile. Trebuia să existe un motiv ca ceilalţi să nu fie atraşi de pradă: ceva îi atrăgea în altă parte. Deodată se

auziră nişte sunete ciudate, tânguitoare. Câtva timp doar, o singură voce se înălţa astfel, apoi îi urmă un cor întreg. Asta fără întrerupere, când mai slab, când mai tare.

— Ştii ce-i asta? îl întrebă Droll pe vărul său din Moritzburg.

— O fi cântecul morţii pentru Bătrâna-Căpetenie?

— Aşa e.

— Foarte important lucru pentru noi, fiindcă cu bocetele astea o să le vină greu să ne audă. Trebuie să le facem neapărat o vizită prietenilor noştri. Principalul e să le desfacem sau să le tăiem legăturile. Dacă locul în care se află nu e prea departe de focul căpeteniilor, atunci am câştigat partida. Mare noroc că aici, pe sub copaci, e aşa de întuneric. Focurile nu ne stingheresc, dimpotrivă, fiindcă putem distinge pe unde sunt indienii şi ne putem feri de ei.

— Bine zici. Dar hai iar târâş şi pe-aci ţi-e drumul! O iau înainte.

— Dar de ce tu?

— Pentru că sunt de mai multă vreme în vest decât tine şi mă pricep la iscoditul pe brânci mai bine decât tine.

— Ia nu mai vorbi aşa! Nu mai fi atât de încrezut: Dar pentru că eşti vărul meu iubit, îţi acord întâietatea. Dacă pe acolo, în faţă, vine vreunul şi vrea să te înjunghie, să zici numai cârc, şi-ţi vin eu din urmă în ajutor.

Se furişară trecând cam la cincizeci de paşi de căpetenii şi ajunseră neobservaţi în apropierea focului unde zăceau prizonierii. Fireşte că li se întâmpla de mai multe ori să treacă vreun indian foarte aproape de ei. O dată Frank se văzu silit să se arunce iute ca fulgerul într-o parte, ca să nu-l atingă cu piciorul un indian care trecea în grabă. Mai încolo însă, acest du-te-vino încetă. Cei care luaseră asupra lor jelitul stăteau în jurul mortului, iar ceilalţi se culcaseră să doarmă măcar o oră.

Aşa ajunseră cei doi până-n spatele paznicilor postaţi în jurul luminişului cu prizonierii. Droll era culcat după un copac,

iar Frank după cel vecin. Focul scăzuse şi flăcările abia mai luminau. Cu greu se mai distingeau figurile prizonierilor. Droll se târî câţiva metri mai în dreapta, apoi câţiva metri mai în stânga, fără să zărească un paznic. Revenind apoi lângă Frank, îi şopti:

— Momentul mi se pare prielnic. Îl vezi pe Old Shatterhand?

— Da. E primul din partea asta.

— Du-te târâş până la el şi rămâi acolo, ţeapăn, de parc-ai fi şi tu legat.

— Dar tu?

— Eu mă duc pe la Old Firehand şi Winnetou, care stau dincolo.

— Asta-i primejdios!

— Nu-i mai mare primejdie decât pe aici. Ce-o să se mai bucure Old Shatterhand când o să-şi recapete puşca automată! Hai, grăbeşte-te!

Flacăra scăzu şi mai mult, aşa încât focul părea să se stingă; se făcu întuneric de nu se mai puteau distinge prizonierii. Unul dintre paznici se apropie de foc ca să mai pună un lemn, dar până să se aprindă, Droll şi Frank profitaseră de întunecime; amândoi ajunseseră unde trebuia.

Frank se întinsese lângă Old Shatterhand. Cu picioarele ţepene, de parc-ar fi fost legate, împinse arma automată spre vecinul său, apoi îşi strânse braţele de-a lungul trupului, ca să creadă paznicii că e legat fedeleş.

— Tu eşti, Frank? întrebă Old Shatterhand. Unde e Droll?

— E dincolo, lângă Old Firehand şi Winnetou.

— Har Domnului că aţi găsit urmele şi că aţi putut veni încă înainte de mijitul zorilor!

— Va să zică, ştiaţi că o să venim?

— Bineînţeles! Când indienii au aprins focul, am văzut că nu sunteţi printre cei prinşi. Indienii mi-au căutat arma. Mi-era teamă că or să vă găsească. Dar s-au întors fără voi şi

dispăruse şi puşca mea; asta m-a lămurit.

— Ei da, fără noi vă duceaţi pe copcă.

— Ei, nu tocmai. Ia uită-te aici!

Frank se uită spre el şi văzu că vânătorul îşi arată mâna dreaptă liberă.

— Mâna asta am şi slobozit-o — continuă Old Shatterhand. Pe cealaltă o desfăceam peste vreun sfert de oră. Am un briceag în buzunărelul meu secret şi acest briceag ar fi trecut de la unul la altul, aşa că în puţin timp eram toţi cu legăturile tăiate. Apoi săream în picioare şi alergam la arme, că sunt adunate dincolo, la căpetenii. Dar mai bine că ne-aţi găsit. V-aţi luat după indieni?

— Ba nu. Am dat bir cu fugiţii, alergând mereu în josul defileului, până am ajuns la o strungă laterală unde am putut să ne pitim. Aveam intenţia să căutăm urmele indienilor mai târziu, la lumina zilei, ca să vedem ce putem face pentru voi.

— Aşa că, în fond, nu e meritul vostru că aţi găsit pădurea asta?

— Nu, pădurea n-am câştigat-o prin merite; dar cum întâmplarea ne-a adus-o în cale, sper că n-o să ne luaţi în nume de rău că ne-am permis să vă facem vizita de rigoare cuvenită de Anul nou.

— Te asigur că apreciez din plin, dragă Frank! Dar trage-ţi arma mai aproape, s-ar putea s-o vadă. Şi dă-mi cuţitul tău ca să tai legăturile vecinului meu; el o să-l dea apoi mai departe.

— Şi pe urmă, când toţi vor fi scăpaţi de curele, sărim întâi la arme, apoi alergăm la cai şi p-aci ţi-e drumul!

— Ba nu, stăm pe loc. Dacă sărim întâi la arme, pe urmă la cai, s-ar produce o învălmăşeală cumplită. Nimeni nu şi-ar găsi destul de repede puşca şi cuţitul şi restul lucrurilor. Indienii s-ar năpusti asupra noastră, anume după căpetenii.

— Asta-i o idee straşnică!

— Punem mâna pe căpetenii şi suntem asiguraţi că nu ni

se întâmpla nimic. Acum, tăcere. Focul iar a scăzut, aşa că poate n-or să vadă paznicii că mişcăm braţele.

Îşi tăie legăturile, apoi pe ale vecinului său. Acesta dădu cuţitul mai departe, apoi circulă de la unul la altul şi trecu din gură în gură indicaţia lui Old Shatterhand, să se grăbească spre căpetenii îndată ce focul va fi stins.

— Când va fi stins focul? bombăni Frank. Şi cum vrei să faci asta?

— Ai să vezi. Dar de stins, trebuie stins, altfel ne nimeresc gloanţele paznicilor.

Acum toţi erau pregătiţi. Old Shatterhand aşteptă până ce omul de lângă foc era ocupat să pună din nou lemne pe jar, aşa că flăcările erau înăbuşite pentru câteva minute. Atunci sări în picioare, se repezi la el, îi dădu cu pumnul în cap şi-l aruncă peste foc. Rostogolindu-l de vreo trei-patru ori, stinse focul. Asta se petrecu atât de repede, că se făcu întuneric beznă înainte ca paznicii ceilalţi să-şi dea seama de cele petrecute. Scoaseră strigătele de avertisment prea târziu, căci prizonierii pătrunseră în pădure şi erau în drum spre lac.

Marele-Lup se dusese tocmai pe la războinicii săi; celelalte trei căpetenii mai şedeau încă la sfat în jurul focului. Deodată, auziră apelul paznicilor, dar în acelaşi timp văzură prizonierii liberaţi venind spre ei — peste câteva secunde erau dezarmaţi şi legaţi. Când apărură şi paznicii la marginea luminişului, îşi văzură conducătorii culcaţi la pământ şi câţiva albi ţinându-i, cu genunchii pe ei şi cu cuţitele ridicate. În spatele acestui grup stăteau ceilalţi, cu armele la ochi. Indienii dădură înapoi speriaţi, scoţând urlete de furie care îi atraseră şi pe ceilalţi. Ei se aflau sub protecţia copacilor; albii, în schimb, stăteau în lumina focului, dar era neîndoielnic că la prima împuşcătură ar înfige cuţitele în inimile căpeteniilor.

Old Shatterhand, care prinsese căpetenia cea mai vârstnică. I se adresă pe un ton poruncitor, întrebând cum îl

cheamă.

— Kunpui (Inimă-de-Foc) mă cheamă — răspunse acesta. Redă-mi libertatea şi o să tratăm cu voi.

— Vei fi liber abia atunci când veţi fi de acord cu ce pretindem.

— Ce pretindeţi? Libertatea?

— De ce s-o pretindem când o avem? Pretindem... — fu întrerupt.

În timp ce fusese ocupat cu doborârea şi legarea căpeteniei, lăsase arma automată jos pentru moment; o ridicase tocmai acum. Dincolo, printre indieni, stând cuminte pe după un copac, se afla şi Marele-Lup; văzând arma în mâna lui Old Shatterhand, strigă îngrozit:

— Puşca vrăjită! Puşca vrăjită! A venit din nou! Duhurile i-au adus-o prin aer!

— Puşca vrăjită! Puşca vrăjită! se auziră, dinspre copaci vocile mai multor utahi speriaţi.

Old Shatterhand se adresă iar lui Inimă-de-Foc:

— Cerem să ne lăsaţi să plecăm nestingheriţi. Pornim în zori şi vă luăm cu noi ca ostatici. Când o să ne convingem că nu ne mai ameninţă nici o primejdie din partea voastră, o să vă dăm drumul.

— Ce ruşine, ce mare ruşine! gemu Inimă-de-Foc. V-aţi aflat în mâinile noastre, urma să pregătim stâlpii schingiuirii de cu ziuă şi acum suntem noi cei legaţi, iar voi ne comandaţi ce avem de făcut!

— Şi crezi că situaţia voastră se îmbunătăţeşte dacă refuzaţi să faceţi ce vă cerem? Gândeşte-te la puşca mea fermecată!

Mai ales avertismentul de la urmă părea să aibă un efect deosebit, căci Inimă-de-Foc întrebă:

— Şi unde vreţi să ne duceţi? Înspre ce regiune pornim?

— Aş putea să te mint, din precauţie, dar refuz cu dispreţ s-o fac — răspunse Old Shatterhand. Ne ducem în Book

Mountains, până sus, la Lacul de Argint. Dacă vedem că sunteţi cinstiţi, o să vă reţin numai o zi cu noi. Acum vă dau un sfert de ceas să vă sfătuiţi. Dacă refuzaţi, vor vorbi armele noastre şi anume din clipa în care s-a scurs timpul stabilit. Am zis!

Inimă-de-Foc înclină capul. Atunci atenţia îi fu atrasă spre copacii din faţă, căci acolo cineva spuse cu voce înceată:

— *Mai ive!*

Aceste cuvinte înseamnă: „Uită-te aici!”. Nu fuseseră strigăte, ci spuse destul de încet; puteau să fia adresate oricui mai degrabă decât căpeteniei, puteau să fi fost spuse doar din întâmplare. Shatterhand, Firehand şi cu Winnetou se uitară îndată, dar pe neobservate, înspre acel loc. Ceea ce văzură era ciudat. Doi indieni ţineau o pătură de două capete, lăsând-o să atârne între ei ca o perdea. Mişcau această pătură în intervale de timp bine determinate, ridicând-o şi lăsând-o în jos; în spatele ei se ivea şi dispărea un foc. Cei doi indieni vorbeau pe această cale cu Inimă-de-Foc.

Se ştie că indienii au un limbaj de semne, care diferă de la trib la trib. Noaptea se folosesc de săgeţi incandescente cu care aprind şomoioage de fân aruncate în aer. Ziua aprind un foc şi ţin deasupra lui pături sau piei care împiedică fumul să se ridice; de câte ori aceste pături sau piei se înlătură, de atâtea ori se ridică un nor de fum, care constituie un semn. E un fel de telegrafie, cu totul asemănătoare cu a noastră, întrucât pauzele dintre ivirea norilor de fum au o semnificaţie precisă, cum au la noi punctele şi liniuţele. Dar să nu se creadă că un trib rămâne mereu la aceleaşi semne; dimpotrivă, ele se schimbă destul de des, pentru că străinii şi duşmanii să le poată descifra cât mai greu limbajul.

Îndată ce indienii din copac începuseră să mişte pătura, Winnetou făcu câţiva paşi ca să stea în spatele lui Inimă-de-Foc, căruia îi erau destinate semnele. Telegrafiatul acesta dură cam cinci minute şi în acest răstimp Inimă-de-Foc nu-şi

luă ochii de la locul unde se agita pătura. Apoi cei doi se despărţiră. Mesajul lor luase sfârşit şi nu se gândeau, desigur, că fusese surprins de adversari. Inimă-de-Foc abia acum văzu că Winnetou stă în spatele lui. I se păru curios şi se întoarse repede, îngrijorat, spre a Vedea în ce direcţie se uită apaşul. Acesta îşi luă aerul de a privi cu toată atenţia suprafaţa lacului ce strălucea sub razele lunii. Inimă-de-Foc se linişti. Winnetou însă se apropie încetişor de Old Firehand şi Old Shatterhand. Toţi trei se mai îndepărtară cu câţiva paşi şi Old Firehand îl întrebă încet:

— Războinicii roşii au vorbit cu căpetenia lor. A văzut fratele meu cuvintele lor şi le-a înţeles?

— Le-am văzut bine, dar nu le-am înţeles pe toate — răspunse acesta. Totuşi, sensul lor e limpede. Cei doi indieni sunt fruntaşi tineri ai tribului Sampice-Utah, care se află şi ei printre ceilalţi. L-au invitat pe Inimă-de-Foc să plece liniştit cu noi. Dacă vrem să mergem la Lacul de Argint, drumul nostru trece de aici peste Gran River şi prin Tehwipah (Valea-Cerbilor). Acolo îşi au tabăra mulţi războinici utahi din triburile Taş, Capote şi Wihminuce, adunaţi ca să se pregătească pentru războiul cu navajoşii şi ca să-i aştepte pe utahii de aici. Urmează să dăm peste ei, iar ei, aşa cred cei de aici, ne vor învinge şi-i vor elibera pe ostateci. Se trimit chiar acum nişte soli ca să-i înştiinţeze. Şi ca să nu ne scape în nici un caz, utahii de aici vor părăsi tabăra asta din pădure îndată după plecarea noastră şi se vor lua după noi, ca să ne prindă între două cete de utahi şi să nu putem scăpa nicidecum.

— Mii de draci! Planul nu e prost. Ce zice fratele meu roşu?

— Şi eu sunt de părere că e bine ticluit; are însă un mare cusur.

— Ce cusur?

— Acela că l-am dibuit. Îl cunoaştem şi ştim acum ce avem de făcut.

— Dar trebuie să trecem totuşi prin Valea-Cerbilor dacă nu vrem să facem un ocol de cel puţin patru zile.

— N-o să facem nici un ocol şi totuşi nu vom cădea în mâinile utahilor. Întreabă-l pe fratele meu Old Shatterhand. Am fost cu el prin Valea-Cerbilor. Ne-a hăituit o ceată mare de Elk-utahi nomazi. Le-am scăpat, fiindcă am găsit o cărare prin stânci pe care n-a umblat poate nici un om înaintea noastră.

— Bine, s-o luăm pe acest drum. Iar ostaticilor nu le dăm drumul până n-am trecut de primejdioasă Vale a Cerbilor.

Trecuse între timp sfertul de oră şi Old Shatterhand se adresă lui Inimă-de-Foc:

— A trecut timpul. Ce a hotărât căpetenia utahilor?

— Înainte de a-ţi răspunde, trebuie să ştiu cât de departe vreţi să duceţi ostaticii cu voi?

— Au să ne însoţească până-n Valea-Cerbilor. Dacă până acolo nu ni s-a întâmplat nimic, vom considera că v-aţi ţinut de cuvânt şi le redăm libertatea.

— Vreţi să întăriţi asta fumând pipă păcii cu noi?

— Numai cu tine; ajunge, fiindcă vorbeşti şi fumezi în numele tuturor.

— Atunci ia-ţi calumetul şi aprinde-l.

— Ia-l mai bine pe al tău.

— De ce? Oare pipa ta nu e la fel de bună ca a mea? Sau poate a ta scoate numai nori de minciună?

— Calumetul meu spune întotdeauna adevărul. Pipa Marelui-Lup ne-a minţit însă şi tu te-ai făcut vinovat de aceeaşi perfidie dându-i războinici ca să ne atace. Nu, nu, se va fuma numai din pipa ta. Dacă nu vrei, ne convingi că nu eşti hotărât să fii cinstit. Hotărăşte-te repede!

— Atunci dezlegaţi-mă, ca să mă pot folosi de pipă.

— Nu e nevoie. Eşti ostatic şi trebuie să rămâi legat, până ce-ţi dăm drumul în Valea-Cerbilor. Eu însumi îţi voi umple pipa şi ţi-o voi da în gură.

Inimă-de-Foc preferă să nu mai răspundă. Old Shatterhand îi luă pipa atârnată de gât, o umplu şi o aprinse. Apoi suflă fumul în sus, în jos şi spre cele patru puncte cardinale, declarând pe urmă, în câteva cuvinte că va ţine promisiunea dată lui Inimă-de-Foc, dacă utahii renunţă la orice acţiune duşmănoasă. Îl puseră pe Inimă-de-Foc în picioare şi-l întoarseră pe rând în direcţiile punctelor cardinale. Între timp se văzu silit să tragă cele şase fumuri şi să promită în numele lui şi alor săi respectarea condiţiilor stabilite.

Acum se aduseră caii albilor şi ai ostaticilor. Tocmai mijea de ziuă. Albii găsiră indicat să-şi grăbească plecarea pe cât posibil. Căpeteniile fură legate de caii lor, apoi fiecare fu încadrat de câte doi albi de o parte şi de alta. Ceata se puse în mişcare, spre defileul lateral, din care se furişaseră. În tabără Droll şi Frank. Indienii păstrară liniştea; numai privirile sumbre cu care se uitau după feţele-palide arătau sentimentele de care erau animaţi.

14. O bătălie de piei-roşii

Nimeni nu era mai mândru de fericită încheiere a acestei aventuri decât Droll şi cu Hobble-Frank. Părăsind tabăra utahilor, Droll zise chicotind în felul lui caracteristic:

— Hi-hi-hi! Ce bucurie pentru sufleţelul meu bătrân! Ce-o să se mai otrăvească indienii că au fost siliţi să ne lase să plecăm! Ce zici, vere?

— Te cred — încuviinţă acesta. Iar fără noi, ceilalţi ar mai sta şi acum în lanţuri, întocmai ca Prometeu care n-are voie să mănânce altceva decât mereu, mereu numai ficat de vultur.

— Ei, nu, Frank, mă gândesc că tot ar fi scos-o la cale cumva şi fără noi.

— Aşa cred şi eu, e drept, dar le-ar fi venit greu. Nu că aş fi mândru de ce am făcut, dar oricum, e o simţire înălţătoare sentimentul pe care-l resimt. Când o să mă retrag şi eu odată din viaţa activă şi o să fiu în fonduri pentru cerneală, o să-mi scriu „memorandele”, aşa cum fac toţi oamenii iluştri.

Convoiul ajunse acum în defileul lateral. Nu coti spre defileul mare, ci spre dreapta, ca să continue drumul prin cel lateral. Winnetou, care cunoştea cel mai bine calea de urmat, călărea, ca de obicei, în frunte. În urma lui veneau vânătorii, apoi *rafter*-ii, în mijlocul cărora se aflau prizonierii. Apoi venea lectica cu Ellen Butler, tatăl ei călărea alături şi la coadă, ca ariergardă, câţiva *rafter*-i.

Ellen se ţinuse bine de tot în cursul zilei de ieri; spre norocul ei, indienii o trataseră mai puţin aspru decât pe ceilalţi adulţi şi bărbaţi. În clipa în care prizonierii îşi tăiaseră legăturile şi alergaseră spre căpetenii, fetiţa curajoasă alergase cu dânşii, însoţită de tatăl ei şi de Tom-cel-Negru.

Râpa îngustă urca destul de abrupt, aşa că peste vreo oră ieşiră pe al doilea platou larg şi stâncos, care părea

mărginit de masele sumbre ale Munţilor Stâncoşi. Aici dădură pinteni cailor, înaintând cu cea mai mare iuţeală posibilă, ţinând socoteală de transportul lecticii. Mai târziu se pierdu ceva vreme printr-o împrejurare foarte îmbucurătoare pentru vânători. Zăriră un cârd de antilope de prerie şi reuşiră să izoleze două şi să le-mpuşte. Aşa că aveau provizii pentru ziua aceea.

Munţii se apropiau tot mai mult. Platoul părea să se întindă până la poalele lor; dar era doar o iluzie optică, fiindcă între ele se găsea valea lui Gran River. Spre amiază, când razele fierbinţi ale soarelui deveniră obositoare pentru oameni şi animale, ajunseră la o scobitură a podişului stâncos, care se înclina uşor la vale.

— Aici e începutul unei râpe adânci care ne va conduce în valea fluviului — explică Winnetou, angajându-se pe pantă.

Era ca şi cum un uriaş ar fi tras cu rindeaua ca să taie o pârtie din ce în ce mai adâncă în piatră. În dreapta şi-n stânga se înălţau doi pereţi, întâi aproape neobservaţi, apoi de un stat de om, apoi cât o casă, pentru a creşte treptat, până ce păreau să se atingă sus. Pe măsură ce coborau, se făcea tot mai răcoare şi mai întuneric. Din pereţi se scurgeau firişoare de apă care se adunau în fundul râpei, formând o gârlă adâncă de un picior, aşa încât caii însetaţi putură să se adape. Ciudat lucru, această râpă nu prezenta nici cea mai uşoară cotitură. Era săpată în stânca în linie absolut dreaptă, aşa că mult înainte de a ajunge în vale se zărea la capătul ei o dungă de lumină, care se lărgea treptat, pe măsură ce se apropiau de ea. Era ieşirea din brăzdătura adâncă de câteva sute de picioare.

Când ajunseră acolo, călăreţii avură în faţa lor o privelişte copleşitoare. Se aflau în valea lui Gran River. Era largă de vreo jumătate de milă engleză, prin mijlocul ei curgea fluviul, lăsând în ambele părţi o fâşie lată de pământ acoperit cu iarbă, mărginită de pereţii verticali ai defileului.

Valea se întindea de la nord spre sud, trasă parcă cu rigla, iar cei doi pereţi de stânca nu prezentau nici cea mai mică crăpătură sau ieşitură.

Nici o crăpătură?

Şi, totuşi, chiar în faţa călăreţilor se vedea pe malul drept al fluviului o despicătură destul de adâncă din care cobora la vale un pârâu mărişor. Winnetou arătă înspre acel loc, spunând:

— Trebuie s-o luăm pe albia acelui pârâu în sus; ne conduce spre Valea-Cerbilor.

— Dar cum traversăm fluviul? întrebă Butler, îngrijorat pentru fiica sa. Nu pare să aibă un curent puternic, dar cred că e adânc.

— În susul apei, după vărsarea pârâului, există un văd, unde în anotimpul acesta apa e aşa de mică încât n-o să ajungă la lectică. Fraţii mei să mă urmeze.

Trecură de-a curmezişul peste fâşia cu iarbă, îndreptându-se direct înspre văd. Acesta era situat în aşa fel încât odată ajunşi pe malul celălalt, trebuia să treacă şi peste pârâu, ca să ajungă pe malul drept al acestuia, mai lat şi deci mai uşor de umblat. Winnetou îşi îmboldi calul ca să intre în apă şi ceilalţi îl urmară. Sosit în apropierea malului din faţă, opri deodată şi exclamă cu voce reţinută, arătând spre el:

— Uf! Pe-acolo au trecut nişte călăreţi.

Old Firehand şi Old Shatterhand mai înaintară câţiva paşi şi văzură acum şi ei urma. Era lată, făcută de mai mulţi călăreţi; iarba călcată nu se ridicase încă. Cei trei ieşiră la mal, descălecară şi se apucară să cerceteze urmele.

— Erau feţe-palide — zise Winnetou.

— Da — încuviinţă Old Shatterhand. Dacă erau indieni, călăreau unul după altul în şir şi nu lăsau o urmă atât de lată şi de bătătoare la ochi. Socotesc că au fost aproximativ treizeci până la patruzeci de persoane.

— Hm — mormăi Old Firehand. Cred că pot ghici pe cine

avem înaintea noastră: pe „colonelul” roşcat cu banda lui.

— Ei drăcie! Să ştii că s-ar putea. După calculele mele, e posibil să fi ajuns până aici. Asta se potriveşte şi cu ce am aflat de la Knox şi Hilton. Dar unde s-au dus? Uite, acolo au cotit spre dreapta, deci n-au luat-o în valea lui Gran River, ci de-a lungul pârâului, spre Valea-Cerbilor. Or să nimerească drept în braţele utahilor. Asta le e soarta, şi-au pregătit-o singuri. Nu putem să le-o schimbăm.

— Oho! strigă Old Firehand. În cazul ăsta pierdem desenul furat de „colonel”. Dacă nu punem mâna pe desen, nu aflăm niciodată unde zac comorile din Lacul de Argint.

— Dar gândeşte-te ce avans au faţă de noi!

Old Firehand se apleacă să mai cerceteze o dată iarba, apoi spuse dezamăgit:

— Din păcate, aşa e. Au trecut pe aici acum cinci ore. Se vor afla în mâinile pieilor-roşii înainte ca noi să fim la jumătatea drumului. Dar ce-o fi oare cu solii pe care utahii-Yamba urmau să-i trimită acolo? Au plecat, desigur, înaintea noastră şi totuşi n-am dat încă de urmele lor.

— Trimişii probabil că n-au călărit, ci au umblat pe jos — explică Winnetou. Cu piciorul drumul e mai scurt, fiindcă cu mocasini poţi trece prin locuri în care un cal şi un călăreţ şi-ar frânge gâtul. Fraţii mei să nu se gândească la „colonel”, ci numai la un lucru: că trebuie să ştergem aceste urme.

— De ce?

— Ştim că utahii-Yamba vin după noi. E bine să ia urmele „colonelului”, care duc spre Valea-Cerbilor, drept ale noastre; atunci or să se ia după urme şi n-o să le dea în minte că noi am putut s-o luăm pe altă cale şi că am scăpat de ei. De aceea, nu trebuie să vadă urmele astea, ca să nu afle că au trecut alţi călăreţi pe-aici înaintea noastră. Fraţii mei albi să şteargă urmele începând de aici şi până unde se vede cu ochii. Astfel, când vor sosi utahii, iarba se va fi îndreptat şi numai pe unde am mers noi va fi călcată de copite.

Planul era excelent. Vânătorii o luară pe urmele „colonelului” în direcţia inversă, stropind iarbă cu apă şi ajutând-o să se ridice; mergeau de-a-ndoaselea, târându-şi păturile după ei spre a mătura iarba. Restul îl făcea soarele; cine trecea pe aici mai târziu nu putea să-şi dea seama că are şi alte urme în faţa lui decât ale cetei lui Old Firehand şi ale tovarăşilor săi.

Pieile-roşii prizonieri priviseră în tăcere. De la plecare nici unul nu scosese o vorbă. Ce vedeau acum li se păru suspect. Începură să-şi dea seama că perfidia lor fusese demascată şi lăsară capul în jos.

De-acum încolo înaintară pe urmele „colonelului” şi ale oamenilor săi. Pârâul făcea o mulţime de meandre. Pe măsură ce înaintau de-a lungul lor, valea se făcea mai largă, iar mai la deal creşteau multe tufişuri şi arbori, în cele din urmă se ramifica în mai multe văi laterale; din ele coborau la vale pârâiaşele ce alimentau pârâul, unindu-se aici, prin apropierea izvoarelor. Winnetou o luă pe lângă pârâiaşul mai mare, care curgea timp de vreun sfert de oră printr-o vâlcea destul de largă, gâtuită brusc de o strânsoare de stânci, dincolo valea se lărgea iar, formând o poiană cu iarbă verde şi bogată. Îndată ce trecuseră de strâmtoare, Winnetou opri calul şi zise:

— Aici e un loc minunat de poposit. Caii sunt obosiţi şi flămânzi, dar şi noi avem nevoie de puţină odihnă. Fraţii mei să descalece şi să frigă antilopele.

— Dar atunci ne ajung utahii din urmă! Observă Old Firehand.

— Cât e lumină, n-or să se apropie în nici un caz. De altfel, nu ne pot face nimic, căci dacă punem un singur om să păzească, printre stânci, îi vede venind de departe şi ne avertizează.

Toţi îi dădură dreptate. Se puseră oameni de pază. Prizonierii fură legaţi de copaci, iar caii lăsaţi liberi, ca să

pască. În curând ardeau două focuri şi se frigeau antilopele. Peste puţin timp se înfruptară din ele. Şi indienii primiră o porţie şi apoi li se dădu apă dintr-un păhărel pe care lordul îl avea asupra lui.

Acesta era extrem de bine dispus. Scosese carnetul ca să adune sumele ce le datora lui Bill şi lui Uncle pentru fiecare aventură în parte.

— Vrei să punem pariu? îl întrebă pe Gunstick-Uncle.

— În ce chestiune? întrebă acesta.

— Că vă datorez de pe acum peste o mie de dolari.

— Nu pariez.

— Ce păcat! Pariul ăsta îl câştigam!

— Îmi pare bine. De altfel, azi o să înregistraţi probabil încă ceva, *sir,* căci în curând se îngroaşă iar gluma.

Peste puţin, se pregătiră iar de plecare. Porniră la deal, traversând poiana, urcând pe povârnişul din faţă şi ajunseră într-un labirint de văi şi prăpăstii aşezate în diverse sensuri, dar convergând toate spre un punct şi anume spre intrarea într-o râpă largă, pustie, lungă de câteva ore de mers, unde nici măcar un fir de iarbă nu părea să găsească umezeală suficientă. Peste tot zăceau pietroaie de toate formele şi de toate mărimile, răzleţe şi sparte, sau adunate în morman. Dădea impresia că în vremuri străvechi se surpase pe aici un tunel natural.

În mijlocul acestor pietroaie era greu să găseşti o urmă continuă. Numai din loc în loc, câte o piatră deplasată sau zgâriată de o copită arăta că pe-aici trecuseră *tramp*-ii. Winnetou arătă cu mâna înainte şi zise:

— Peste două ore ajungem acolo unde bolovănişul ăsta duce în jos, spre Valea-Cerbilor, întinsă şi verde. Noi însă cotim spre stânga. Old Shatterhand şi Old Firehand să descalece, să-şi dea caii în seama altora şi să rămână la urmă ca să şteargă eventuale urme lăsate de noi; aşa utahii n-or să observe că am luat-o în altă direcţie.

O porni spre stânga, printre bolovani. Cei doi vânători făcură cum le spusese şi nu încălecară decât după ce toată ceata se depărtase destul de mult de drumul direct. Apaşul dovedi că avea o memorie neasemuită a locurilor. Părea să cunoască fiecare bolovan, fiecare stânca, fiecare pantă şi cotitură în acest labirint în care mai fusese o singură dată cu ani în urmă.

Urcuşul era greu, pe un povârniş abrupt, până ce ajunseră pe un platou sterp şi larg. Peste acesta trecură în galop. Soarele scăpătase în spatele Munţilor Stâncoşi când ajunseră la marginea platoului. Apaşul opri ceata, arătă înainte şi zise:

— La vreo cinci sute de paşi de aici e o prăpastie cu un perete de stânca drept, ce cade în jos vertical ca o picătură de apă; în partea din faţă e la fel; dar între ele se află Valea-Cerbilor, cu apă bună şi păduri bogate. Nu are decât o singură intrare cunoscută, aceea la care am renunţat şi de asemenea o singură ieşire, care duce în sus, spre Lacul de Argint. Old Shatterhand şi cu mine am găsit însă din întâmplare o altă cale de acces. Am să v-o arăt.

Se apropie de marginea prăpastiei. Acolo zăceau bucăţi de-stânca aşezate parcă anume ca un parapet, ca să nu cazi în adâncurile înfricoşătoare. Dispăru printre două din aceste stânci prăbuşite, iar ceilalţi îl urmară unul câte unul.

Curios lucru, aici se deschidea o potecă. În dreapta prăpastia căscată, în care voiau să coboare; poteca însă ducea la stânga, în mijlocul stâncăriei şi atât de iute cobora, încât era preferabil să se dea jos de pe cai şi să-i conducă. Imensitatea aceasta de stânca era crăpată şi această crăpătură de sus în jos mergea în zigzaguri. Bolovani şi grohotiş curseseră la vale în urma cataclismului ce avusese loc cândva, umplând fundul crăpăturii în aşa fel, încât există un sol ferm pe care se putea păşi fără frică.

Deşi drumul era atât de abrupt, nici caii nu riscau să

alunece, fiindcă nu se umbla pe pietre netede, ci mai mult pe grohotiş stabil. Pe măsură ce coborau, se făcea tot mai întuneric. Old Firehand o aşezase pe Ellen Butler pe calul lui şi mergea alături, ţinând-o şi sprijinind-o. Li se părea că tot coboară de ore întregi, când în cele din urmă panta se curmă dintr-o dată, solul deveni neted şi crăpătura în stâncă se lărgi, formând ca o sală fără acoperiş. Aici Winnetou se opri şi zise:

— Am ajuns aproape în vale. Rămânem aici până ne va permite întunericul să trecem pe lângă utahi. Duceţi caii mai încolo, unde au apă şi puneţi căluşuri prizonierilor, ca să nu strige cumva.

Winnetou luă câţiva vânători cu el ca să le arate locurile, în faţă, unde încăperea aproape se închidea, se afla o ieşire îngustă ce permitea să treacă abia doi oameni unul lângă altul. Acest coridor cobora iarăşi, dar nu până departe. După câteva cotituri, se pomeniră în faţa unei perdele dese, naturale, făcută din plante agăţătoare. Winnetou dădu această perdea puţin în lături şi atunci văzură în imediata lor apropiere, pădurea, copac lângă copac, toţi înalţi, cu trunchiuri groase, cu frunziş atât de bogat, încât lumina amurgului nu mai pătrundea prin el.

Winnetou intră în pădure să iscodească. Întorcându-se, îi anunţă:

— Puţin mai la dreapta, spre nord, ard mai multe focuri printre copaci; acolo poposesc deci utahii. Înspre vale e întuneric. Trebuie să mergem într-acolo. Poate că n-au pus străji în partea aceea. Sau cel mult doi-trei oameni de pază, la intrarea Văii-Cerbilor. Pe aceştia îi facem inofensivi cu uşurinţă, deci am putea părăsi valea fără primejdie dacă n-ar fi „colonelul” roşcat pe acolo. Trebuie să aflăm neapărat ce e cu el. De aceea am să mă furişez cu Old Shatterhand şi Old Firehand pe la focuri, îndată ce va fi complet întuneric.

Peste două ore, cei trei porniră în recunoaştere. Să furişară cu prudenţă prin pădure. Nu se auzea nimic, nu se

vedea nimic. Focurile ardeau destul de departe; erau foarte multe; din numărul lor mare se putea trage concluzia că se află o mulţime cu totul neobişnuită de utahi în tabără.

Cei trei înaintară mereu, de la copac la copac; Winnetou mergea în frunte. Pe măsură ce se apropiau de focuri, le venea tot mai uşor să-şi îndeplinească misiunea, căci, uitându-se spre flăcări, putea zări tot ce se mişca sau stătea neclintit în faţa lor. Mergeau pe marginea din dreapta a văii. Focurile se aflau mai spre mijlocul ei. Se vede că pieile-roşii nu se încredeau în soliditatea blocului de stâncă. Dovadă că se desprindeau uneori bucăţi din el, era că în jur zăceau o mulţime de bolovani care căzuseră, doborând copacii în calea lor şi înfigându-se adânc în pământ. Cei trei bărbaţi înaintau repede. În curând se aflau în dreptul primelor focuri. Mai spre stânga ardea, cu flăcări mari, un alt foc, izolat de celelalte. Acolo şedeau cinci căpetenii, fiecare având pene de vultur în păr.

Unul dintre ei tocmai se ridica. Scosese tunica de război şi i se vedea bustul gol, care, la fel ca şi obrajii şi braţele, era acoperit de vărgături groase de vopsea de un galben ţipător.

— T'ab-waghare (Soare-Galben) — şopti Winnetou. E căpetenia utahilor-Capote şi are o putere de urs. Uitaţi-vă la corpul lui! Ce muşchi mari şi puternici şi ce piept lat!

Căpetenia făcu semn unui alt conducător utah, care se sculă de asemenea. Acesta era mai înalt decât primul şi probabil nu mai puţin puternic.

— Asta e Tsu-în-kuts (Patru-Bizoni) — spuse Old Shatterhand. Poartă acest nume fiindcă a omorât pe vremuri patru bizoni cu patru săgeţi.

Cele două căpetenii schimbară câteva cuvinte, apoi se îndepărtară din preajma focului. Poate că se duceau să controleze strajă. Ocolind focurile celelalte, se apropiară mai mult de peretele de stâncă.

— Ah! făcu Old Firehand. Trec foarte aproape de noi. Ce

zici, Shatterhand, să-i răpim?

— De vii?

— Fireşte!

— Asta ar fi o lovitură! Repede, la pământ; tu îl iei pe primul, iar eu pe al doilea.

Cei doi utahi se apropiau. Mergeau unul după altul. Atunci, deodată, se iviră în spatele lor doi oameni — urmară două lovituri ca de măciucă, date cu pumnii şi indienii căzură doborâţi la pământ.

— Bravo! şopti Old Firehand. Pe ăştia i-am prins. Acum hai cu ei repede în ascunzişul nostru.

Fiecare îl luă în spinare pe cel pe care-l doborâse. Winnetou urma să-i aştepte, apoi cei doi se duseră în grabă spre încăperea ascunsă printre stânci. Acolo lăsară prizonierii în seama celorlalţi, ca să-i lege şi să le pună căluşuri şi se întoarseră la Winnetou. Îl găsiră în acelaşi loc. Nu era atât de important acum să asculte ce vorbesc cele trei căpetenii rămase, ci mai degrabă să descopere unde se afla „colonelul” roşcat cu banda lui. De aceea trebuia cercetată toată valea. Cei trei bărbaţi cutezători păşiră deci înainte, tot de-a lungul peretelui de stâncă, lăsând în stânga lor focurile.

Înspre partea unde ardeau focurile vedeau bine, dar în faţa lor era întuneric; se impunea deci să fie cât mai prudenţi. Când nu ajungeau ochii, se foloseau de mâini, înaintând cu ajutorul pipăitului. Ca de obicei, Winnetou se furişa în fruntea lor. Deodată se opri şi scoase un „uf” abia auzit, dar speriat. Se opriră şi ceilalţi, trăgând cu urechea. Cum nu se auzea nimic, Old Firehand întrebă în şoaptă:

— Ce e?

— Un om — răspunse apaşul.

— Unde?

— Aici, în faţa mea, în mâna mea.

— Ţine-l bine! Să nu-l laşi să strige!

— Nu mai poate striga, e mort.

— L-ai strâns de gât?

— Era mort; e legat de un stâlp.

— Dumnezeule! De stâlpul schingiuirii?

— Da. Îi lipseşte scalpul; trupul îi e plin de răni... E rece şi mâinile mele sunt pline de sânge.

— Atunci albii au murit, iar aici e locul schingiuirii. Hai să căutăm prin jur!

Cercetară locul orbecăind şi pipăind cu mâinile şi găsiră în mai puţin de zece minute vreo douăzeci de cadavre groaznic mutilate, legate de trunchi de copac şi de pari.

— Înfiorător! gemu Old Shatterhand. Credeam că-i mai pot salva pe oamenii ăştia, cel puţin de asemenea chinuri. De obicei indienii aşteaptă până a doua zi; da astă dată n-au mai zăbovit.

— Şi planul, desenul! zise Old Firehand. Acum s-a pierdut!

— Încă nu. Avem în mână căpeteniile prinse. Poate că reuşim să facem un schimb: desenul pentru eliberarea lor.

— Dacă mai există şi nu a fost cumva distrus.

— Distrus? Nu prea cred. Pieile-roşii s-au învăţat să-şi dea seama de importanţa unor asemenea hârtii. Nu fi deci îngrijorat deocamdată. De altfel, ştiu acum de ce i-au omorât pe albii ăştia în grabă.

— Ei, de ce?

— Ca să facă loc pentru noi. Sosirea noastră a fost anunţată. Prin urmare, se aşteaptă să venim sigur mâine dimineaţă şi dacă nu venim atunci, or să trimită iscoade după noi.

— Solii trimişi ca să anunţe sosirea noastră vor fi fiind aici — zise Winnetou — dar utahii-Yamba încă nu.

— Nu, ei n-au sosit încă. Probabil că a durat câteva ore până să îndrăznească să treacă de locul unde am poposit să se angajeze în strâmtoare. Poate că vin abia mâine dimineaţă, de vreme ce ultima parte a drumului e greu de

făcut, mai ales noaptea... Ascultaţi! Vin într-adevăr! Ei sunt!

Mai în sus de locul în care stăteau, se auziră strigăte voioase în gura mare, la care răspunseră alte strigăte dinspre vale. Utahii-Yamba veniseră în pofida drumului greu şi al întunericului. Cei din tabără scoaseră crengi aprinse din foc şi alergară înaintea noilor veniţi. Pădurea se umplu de lumini şi de agitaţie, aşa că cei trei erau expuşi primejdiei de a fi observaţi.

— Trebuie să plecăm — zise Old Firehand. Dar pe unde să trecem? Mişună peste tot.

— Ne suim în copaci — răspunse Old Shatterhand. În frunziş putem să aşteptăm până s-o potoli agitaţia.

— Bine, deci, hai sus! A, Winnetou s-a şi suit!

Într-adevăr, apaşul nu stătuse să mai întrebe: se prinsese de o cracă, se săltase şi acum se ascundea în frunziş. Ceilalţi îi urmară exemplul, căţărându-se în copacii vecini.

La lumina focurilor şi torţelor îi văzură acum venind pe utahii Yamba. Aflând că peste douăzeci de albi fuseseră schingiuiţi de moarte, aceştia crezură că sunt cei căutaţi de ei şi cerură să-i vadă. Fură conduşi cu făclii în locul schingiuirii şi acum celor trei ascunşi în copaci li se înfăţişă o privelişte îngrozitoare, ca o viziune de coşmar şi mai fantastică în lumina incertă şi pâlpâitoare a flăcărilor. Utahii-Yamba constatară că nu erau cadavrele celor pe care ar fi vrut să-i găsească şi, de furie, se înverşunară asupra lor într-un fel de nedescris. Noroc că scena nu dură mult: ea luă sfârşit într-un mod neprevăzut.

Din capătul de jos al văii răsună un ţipăt prelung, un ţipăt care nu se poate uita dacă l-ai auzit vreodată; era vaietul de moarte al unui om.

— Uf! strigă, speriată, una dintre căpetenii care stătea sub copacii în care erau ascunşi. Ce-a fost asta? Soarele-Galben şi Patru-Bizoni sunt pe-acolo!

Se mai auzi un ţipăt asemănător, apoi răsunară mai multe focuri de armă.

— Navajoşii! Navajoşii! strigă căpetenia. Winnetou, Shatterhand şi Firehand i-au ademenit încoace ca să se răzbune! Sus, voi, războinicilor! Aruncaţi-vă asupra clinilor! Nimiciţi-i! Lăsaţi caii aici şi luptaţi pe jos, printre copaci!

Timp de câteva clipe se făcu o mare învălmăşeală; toţi alergau să-şi ia armele; aruncară în grabă lemne pe focuri, ca să lupte la lumină; toţi strigau şi zbierau; pădurea răsuna de urlete de război. Focuri de armă pocneau tot mai aproape. Războinicii străini se furişau de la un copac la altul, fulgerând din ţevile de puşcă.

Utahii ripostară, întâi câte unul, pe ici pe colo, apoi uniţi în grupuri, spre a fi în stare să reziste. Nu se formă un câmp de bătălie propriu-zis şi general, afară de cazul că am vrea să denumim aşa toată valea; ci se încinse o bătălie năprasnică în jurul fiecărui foc.

Erau într-adevăr navajoşii. Voiseră să-i atace pe utahi prin surprindere, dar nu se pricepuseră să-i scoată din luptă pe paznicii de la intrarea văii fără ca aceştia să poată striga. Ţipătul lor de moarte dăduse alarma şi acum aveau de luptat corp la corp, aşa că nu avantajul obţinut prin surprindere avea să mai fie decisiv, ci vitejia şi numărul războinicilor.

Se vădi în curând că utahii aveau superioritatea numerică. Pe lângă asta, cunoşteau mai bine regiunea decât duşmanii lor, aşa că, deşi aceştia se ţineau tare, îi. Siliră, cu încetul, să dea înapoi tot mai mult. Se duceau lupte de la distanţă şi corp la corp, cu armele de foc, cu cuţitele şi cu tomahawkurile. Pentru cei trei privitori ascunşi, era un spectacol extrem de fascinant: să vezi nişte sălbatici luptând cu sălbatici, pe viaţă şi pe moarte! Într-un loc se încăierau doi urlând fioros; dincolo se măcelăreau alţii într-o tăcere diabolică; cum cădea unul, învingătorul se aruncă pe el ca să-i ia scalpul, pentru a şi-l pierde poate pe-al său în clipa

următoare.

Din cele trei căpetenii care mai rămăseseră în jurul focului, două luptau în rând cu ceilalţi, pentru a-şi îmboldi războinicii prin pilda lor. A treia căpetenie stătea cu spatele rezemat de un copac, în apropierea focului, urmărea lupta cu ochi ageri şi dădea ordine în dreapta şi-n stânga, urlându-le din răsputeri. Era comandantul suprem, în mâinile căruia se uneau firele acţiunii de apărare. Chiar şi când navajoşii erau siliţi să tot bată în retragere, el rămase în continuare la locul lui.

Bătălia se îndepărta tot mai mult. Acum era momentul pentru cei trei martori involuntari să se pună la adăpost sigur. Calea spre ascunzişul lor era liberă. Coborâră din copaci. Căpetenia utahilor tot mai stătea pe-acolo. Zarva bătăliei venea din depărtare.

— Acum, hai înapoi! zise Winnetou. Mai târziu or să aprindă focuri de triumf, atunci va fi prea târziu.

— Luăm căpetenia asta cu noi? întrebă Old Shatterhand.

— Da. Am să mă...

Se întrerupse uluit. Căci din întuneric ieşi iute ca fulgerul un omuleţ slăbuţ, care mergea şontâc-şontâc, ridică puşca deasupra capului şi, dintr-o singură lovitură dată cu patul puştii bine dirijată, doborî căpetenia. Apoi îl apucă pe indian de ceafă şi-l târî după el, dispărând în întuneric. Între timp se auziră din gura lui, nu prea tare, dar aşa că se înţelegeau, următoarele cuvinte:

— Ce poate un Old Shatterhand şi un Old Firehand, putem şi noi, saxonii, în mare parte!

— Hobble-Frank! zise Old Firehand. Omuleţul e nebun! Trebuie să ne luăm repede după el, să nu facă vreo prostie!

— Nebun? Dar de loc! replică Old Shatterhand. E hazliu de tot, mititelul; dar are o inimă vitează şi nu e de loc uşuratic. M-am apucat să-l formez ca *westman* şi pot să spun că-mi dă cea mai vie satisfacţie.

Se luară în grabă după omuleţul îndrăzneţ, prin întuneric. Ajunseră aproape de intrarea ascunzişului, când, drept în faţa lor, răsună un foc de armă. Îndată după aceea, se auzi râsul mititelului:

— Cap sec ce eşti! Uită-te şi tu încotro tragi! Dacă vrei să mă nimereşti, de ce tragi spre lună? Ţine-ţi ce ţi se cuvine şi noapte bună!

Un pocnet ca de lovitură puternică, apoi se făcu linişte. Cei trei înaintară şi dădură peste Frank.

— Înapoi! strigă acesta. Aici se trage şi se înjunghie!

— Stai, nu trage, noi suntem! îl preveni Old Shatterhand.

— Să-i mulţumiţi lui Dumnezeu că v-a pus să deschideţi gura! Dacă nu vă recunoşteam după voce, zău că vă făceam ciur!

— De ce ai ieşit din ascunziş? întrebă Old Shatterhand.

— Numai grijă de dumneavoastră m-a făcut să-mi pun zalele. Abia plecaserăţi, că s-a iscat un scandal de parc-ar fi nimerit cimbrii drept printre teutoni. După aia au dat drumul la pocnete de puşcă şi mi s-a făcut tare frică pentru dumneavoastră. Aşa că am luat puşca şi m-am strecurat pe afară, fără ca ceilalţi să observe ceva pe întunecimea asta din Egipet. Se trăgea prin partea stângă; dumneavoastră voiaţi să vă duceţi înspre dreapta; am luat-o prin urmare şi eu spre dreapta. Pe acolo stătea căpetenia aia rezemată de copac ca un buştean pus la murat. Asta m-a înfuriat, aşa că i-am tras una verticală, de s-a întins pe jos orizontal. Bineînţeles că voiam să-l pun repede la adăpost şi l-am târât după mine, dar era totuşi cam greu, aşa că m-am aşezat oleacă pe corpusul lui să mă odihnesc. Atunci s-a apropiat tiptil un franctiror din ăştia roşii şi a pus arma la ochi; am dat-o la o parte şi glonţul a zburat spre Calea lactee; eu însă l-am culcat cu ajutorul patului de puşcă lângă căpetenie. Ce să facem acum cu tipii? Eu singur nu pot să-i car.

— Las' că te ajutăm noi. Hai repede, să intrăm! Nu se

mai aud împuşcături în vale şi ne putem aştepta ca utahii să se întoarcă.

Cei doi indieni fără cunoştinţă fură transportaţi în ascunziş: apoi fură legaţi şi prevăzuţi cu căluşuri, ca şi ceilalţi.

Da, utahii se întorceau victorioşi. Aprinseră o sumedenie de focuri şi cu ajutorul crengilor aprinse cercetară toată pădurea, căutându-şi morţii şi răniţii. Navajoşii îi luaseră pe ai lor, aşa cum e obiceiul la indieni. La fiecare mort pe care-l găseau, izbucneau în bocete şi urlete de furie. Adunară trupurile la un loc, spre a le face o înmormântare cu onorurile cuvenite. Lipseau cele trei căpetenii şi se presupunea că fuseseră făcute prizonieri de navajoşi. Descoperirea aceasta provocă alte urlete de furie care umplură pădurea de vuietul lor. Cele două căpetenii rămase chemară războinicii de vază la o consfătuire, în cursul căreia se ţinură discursuri mânioase, în gura mare.

Auzind acestea, Winnetou avu ideea să se mai furişeze o dată afară, spre a afla ce aveau să hotărască utahii. Nu era greu. Indienii erau convinşi că sunt singurii oameni prezenţi, aşa că nu li se părea necesară prudenţa. Navajoşii n-aveau să se întoarcă după atacul respins, iar pentru cazul că s-ar fi întors totuşi, erau postate străji la intrarea de jos a văii. Că în mijlocul ei se aflau şi alţi duşmani, încă mult mai primejdioşi decât navajoşii, nici nu bănuiau. Astfel, Winnetou auzi tot ce aveau să întreprindă.

Voiau să-şi îngroape morţii încă în aceeaşi noapte; cântecele de jale puteau fi amânate pentru altă dată. Acum totul era să elibereze înainte de toate căpeteniile prinse. Asta era chiar şi mai important decât să aştepte până mâine sosirea lui Winnetou şi a tovarăşilor săi... Cum aceştia voiau să se ducă la Lacul de Argint, trebuiau să cadă neapărat în mâinile utahilor. De aceea urma să se facă toate pregătirile necesare pentru a porni în zori în expediţia de urmărire.

După ce auzise acestea, Winnetou se retrase încet şi cu

prudenţă. Sosind în apropierea ascunzişului, văzu câţiva cai stând prin apropiere. Aceştia se speriaseră în timpul luptei şi o luaseră razna. Atunci apaşul îşi aminti că noii prizonieri, trei căpetenii şi un războinic, trebuiau transportaţi şi ei. Deci aveau nevoie de cai. Nu se afla nimeni în apropiere. Caii nu se speriau de el, fiindcă era indian. Luă pe unul de frâu şi-l conduse în ascunziş. Old Firehand, care şedea după perdeaua de plante agăţătoare, îl luă în primire. În felul acesta mai aduse încă trei; caii fornăiau încetişor, dar Winnetou îi linişti cu uşurinţă.

În ascunziş, nimeni nu se plictisea. Erau atâtea de povestit şi de ascultat! Hobble-Frank se aşezase, fireşte, în bezna cea mai adâncă, lângă vărul şi prietenul său înainte nu se mişca de lângă grăsanul Jemmy şi, în pofida tuturor dezbinărilor aparente, fusese trup şi suflet cu el. De când îl regăsise însă pe vărul său de la Altenburg, lucrurile se schimbaseră. Droll nu ţinea să pară mai învăţat decât Frank şi-l lăsa să vorbească fără a-i corecta vreodată spusele; acest lucru îl apropie şi mai mult de el. Tot lângă Frank, pe partea cealaltă, şedea lordul, care-l întrebă, entuziasmat de fapta lui vitejească:

— Nu mi-aţi lua-o în nume de rău dacă v-aş oferi o mică amintire?

Îi puse în mână una dintre puştile lui de lux. Frank i-o dădu înapoi, zicând:

— Ia ascultaţi, *my lord,* să lăsăm glumele! Vreţi într-adevăr să concediaţi această puşcă din serviciul dumneavoastră?

— Da — răspunse englezul.

— Şi să mi-o daţi mie?

— Da, da!

— Atunci daţi-o încoace, repede, daţi-o încoace, până nu regretaţi! Amăgirea e scurtă ca Jemmy, dar regretul e lung ca Davy, cum cântă poetul Freiligrath. Această puşcă e

proprietatea mea, proprietatea mea inalterabilă! E ca şi cum ar fi venit astăzi moş Crăciun! Sunt nebun de bucurie! Sunt copleşit! *My lord,* dacă o să aveţi nevoie cândva de un prieten bun, care să treacă prin foc şi sabie pentru dumneavoastră, n-aveţi decât să fluieraţi, mă voi prezenta în aceeaşi clipă. Cum să vă mulţumesc? Vreţi o strângere de mână, o sărutare sau o îmbrăţişare?

— O strângere de mână ajunge.

— Bine. *Tu la vulu*[1], Anton! Poftim mâna mea! Vă rog s-o strângeţi şi strângeţi-o mereu, cât poftiţi şi cât vă place. V-o pun la dispoziţie de acum înainte zilnic, de câte ori n-am eu însumi nevoie de ea, căci recunoştinţa e o podoabă şi nu sunt lipsit de această podoabă. Droll, vere din Altenburg, ai auzit ce mi-a hărăzit norocul cu toată stima pe ziua de azi?

— Da — răspunse Droll. Dacă tu n-ai fi tu, te-aş invidia, dar pentru că eşti prietenul şi vărul meu, mă bucur din inimă pentru tine. Felicitări!

Cum pentru ziua următoare se aşteptau la eforturi deosebite, traseră la sorţi ordinea străjilor şi apoi încercară să adoarmă, dar multă vreme nu prea reuşiră. Abia după miezul nopţii îi toropi somnul, dar se sculară cum miji de ziuă, fiindcă plecarea indienilor se petrecu cu mare zarvă. În curând nu se mai afla nici un utah în vale. Puteau părăsi ascunzişul.

În primul rând, postară străji la intrarea şi ieşirea văii, pentru a fi în siguranţă în timp ce o cercetau cu de-amănuntul. Găsiră un mormânt colectiv, făcut doar din bolovani adunaţi grămadă peste cadavre. Mai găsiră şi câţiva cai morţi, loviţi de gloanţe rătăcite. Drumul spre Lacul de Argint trecea peste regiuni pustii, dacă voiau să evite întâlnirea cu utahii. Pentru acele zile, caii împuşcaţi erau bineveniţi. *Westman*-ul nu e mofturos; se satură şi cu carne de cal când nu are altceva mai bun. De altfel, când e

---

[1] E vorba de celebrul citat din Molière: „Tu l'as voulu, Georges Dandin!”, (tu ai vrut-o).

oaspetele indienilor, i se serveşte adesea friptură de câine îngrăşat, ca ospăţ de gală. Luară deci părţile cele mai bune de mâncat, le împărţiră şi aprinseră câteva focuri pentru ca fiecare să-şi frigă partea sa şi s-o ducă cu el astfel conservată.

După plecarea utahilor, li se luaseră prizonierilor căluşurile din gură. Când însă cerură să fie repuşi în libertate, li se spuse scurt că limbajul de semne din „Pădurea apei” fusese descifrat şi că, prin urmare, nu vor fi încă eliberaţi. Atunci tăcură.

Ce mai rămăsese de făcut era să examineze albii ucişi. Muriseră în chinuri groaznice. Bărbaţii care priveau cadavrele văzuseră şi trecuseră prin multe, dar se înfiorară totuşi văzând trupurile pline de răni şi membrele sfârtecate ale morţilor. *Tramp*-ii culeseseră ceea ce semănaseră. Cea mai cumplită soartă o avusese „colonelul”: era legat de par cu capul în jos. Ca şi tovarăşii lui, era complet dezbrăcat; indienii îşi împărţiseră hainele între ei, căci nu rămăsese pe aici nici un fel de îmbrăcăminte. Desenul furat dispăruse; dacă nu reuşeau să-l ia înapoi de la utahi, mai rămânea o speranţă foarte slabă, aceea că cei doi „urşi” vor fi dispuşi să destăinuiască secretul.

Luară cadavrele de pe pari, le culcară unul lângă altul şi le acoperiră cu pietre. Apoi porniră, conduşi de Winnetou, pe o cale ocolită, spre Lacul de Argint.

15. Lacul de Argint

Peste câteva zile, pe când se apropiau de ţelul obositoarei lor expediţii călare, li se oferi privirilor o privelişte impunătoare. Călăreau printr-un defileu ce urca domol, mărginit de o parte şi de alta de blocuri de stâncă imense, ce se înălţau, sclipind în toate culorile, luându-ţi aproape vederea. Piramide colosale de gresie se ridicau spre cer, alăturate sau stând una în faţa şi în spatele celeilalte ca nişte culise şi prezentând stratificaţii şi etaje felurit colorate. Uneori coloşii formau ziduri întregi, verticale şi netede; alteori semănau prin multiplele lor muchii, vârfuri şi colţuri ieşite în afară şi cu mulţimea lor de pilaştri, cu nişte cetăţi. Soarele era sus pe cer, trimiţându-şi razele oblic peste aceste formaţii geologice măreţe şi dând o strălucire de nedescris bogăţiei lor de culori. Unele stânci aveau un luciu mat, albastru ca cerul, altele erau de un roşu-auriu; printre ele se aflau straturi galbene, măslinii şi roşietice ca arama, în timp ce brăzdăturile adumbrite erau de un vânăt intens. Dar tot fastul acesta, ce putea impresiona privitorul până la lacrimi, era mort; îi lipsea viaţa, mişcarea. Nici o picătură de apă nu curgea printre stânci; nici un fir de iarbă nu găsea hrană pe acest sol şi pe pereţii de stânca pustii nu se zărea nici o ramură înverzită, nici o singură frunză, care să-ţi odihnească ochiul cu verdele său.

Dar că uneori era apă pe aici şi chiar în cantităţi impresionante, o dovedeau urmele ei săpate în piatră, uşor de recunoscut pe ambele laturi. În acele anotimpuri, tot defileul, acum secetos, era albia unui curs de apă care-şi vărsa puhoaiele spumegând în Colorado. Atunci defileul era închis săptămâni de-a rândul pentru orice picior de om şi nici cel mai îndrăzneţ *westman* sau indian n-ar fi cutezat să se încredinţeze valurilor într-un canoe fără stabilitate şi fragilă.

Fundul defileului consta prin urmare dintr-un strat gros de pietre rotunjite de frecuş, iar spaţiul dintre ele era umplut cu nisip. Aşadar, era un drum anevoios, căci pietrele rotunde alunecau la fiecare pas pe sub copitele cailor, obosind animalele aşa de tare, încât călăreţii se vedeau siliţi să oprească din când în când, ca să le lase să se odihnească.

Old Firehand, Old Shatterhand şi Winnetou călăreau în frunte. Cel dintâi examina regiunea cu o atenţie cu totul deosebită. Într-un loc unde doi pilaştri colosali de stâncă se sprijineau unul de altul la o anumită înălţime în sus, lăsând între ei mai jos un spaţiu liber, larg de cel mult zece picioare, dar care se îngusta încă înspre interior, îşi opri calul şi contemplă locul acela cu priviri scrutătoare, apoi zise:

— Mi se pare că prin locul ăsta am ieşit atunci, după ce am descoperit vina. Dar să vedem, s-ar putea să mă înşel.

Voia să descalece ca să cerceteze; dar apaşul o luă călare spre strunga dintre stânci, spunând în felul său calm şi hotărât:

— Fraţii mei să vină după mine, căci de aici porneşte o cărare care ne scurtează calea cu mult. E şi mai uşoară pentru căi decât grohotişul de defileu.

— Cunoşti despicătura asta? întrebă Old Firehand surprins.

— Da. Se mai îngustează, dar pe urmă se lărgeşte mult, aşa că nu dăm într-o strungă, ci ajungem pe un bloc de stânca neted, ca o tăblie uriaşă, uşor înclinată, care urcă domol.

— Exact, exact! Prin urmare, ăsta e locul pe care-l ştiu. Tăblia asta se ridică mereu, cam la câteva sute de picioare. Şi ce urmează după aceea? Ştii cumva?

— De la muchia de sus a tăbliei se lasă brusc la vale, într-o prăpastie adâncă, al cărei fund e ca o căldare mare şi rotundă, iar de acolo porneşte un defileu îngust şi întortocheat care duce până sus, în valea largă şi frumoasă a

Lacului de Argint.

— Şi asta corespunde întocmai. Ai găsit cumva în această căldare ceva curios?

— Nu, nu e nimic de găsit acolo, nici apă, nici iarbă, nici animale. Nici măcar o gâză sau o furnică nu trece peste piatra veşnic uscată.

— Ei, atunci am să-ţi arăt că se găseşte totuşi ceva, ceva mult mai preţios decât iarba şi apa.

— Te gândeşti la filonul de argint pe care l-ai descoperit?

— Da. Din pricina acestei căldări stâncoase am întreprins acest lung drum călare. Să mergem deci, să cotim pe-aici.

Intrară printre stânci unul câte unul, căci nu încăpeau doi deodată. În curând, însă pereţii de stâncă se deschideau tot mai mult; pilaştrii uriaşi se dădeau în lături şi apoi avură în faţa lor un imens triunghi neted de piatră, aşezat ca un vârf spre defileu şi ridicându-se domol, ca un acoperiş uşor înclinat, printre pereţi de stânca tot mai îndepărtaţi, până la muchia de sus care forma o linie perfect dreaptă, puternic profilată pe cerul albastru.

Urmau să urce călare până acolo. Era ca şi cum caii ar fi trebuit să se suie pe un acoperiş imens, dar panta nu era prea înclinată, aşa că nu oferea greutăţi de neînvins. Trecu totuşi cam o oră până să ajungă sus şi acum se aşternea în faţa călăreţilor, spre vest, o vastă întindere stâncoasă, al cărei prim-plan îl forma căldarea adâncă despre care vorbiseră Old Firehand şi Winnetou. Din căldare pornea înspre sud o linie întunecată; aşa se vedea de sus. Erau cheile prin care se ajungea din căldare la Lacul de Argint.

Acum urma coborâşul. Panta era foarte abruptă, descălecară deci. Unele locuri erau chiar periculoase. Prizonierii fuseseră bineînţeles dezlegaţi la picioare ca să umble şi ei pe jos. Când ajunseră în vale şi toţi încălecară, li se legară din nou picioarele.

Old Firehand dorea să arate tovarăşilor săi filonul găsit.

Dar utahii nu trebuiau să afle de existenţa lui. De aceea îi duseră o bucată de drum înainte, în defileu, lăsându-i cu câţiva *rafter*-i care să-i păzească. Ceilalţi nici nu mai încălecaseră. Vestea că se aflau în locul de mult dorit produse o mare agitaţie printre ei.

Căldarea avea un diametru de cel puţin o milă engleză. Fundul ei era nisipos, presărat cu pietre tocite, de mărimea cel mult a unui pumn de bărbat. Inginerul Butler îşi plimbă privirea cercetătoare în jur, apoi zise:

— E posibil să dăm aici peste zăcăminte bogate. Dacă există într-adevăr un metal preţios pe-aici, atunci e de presupus că se află în cantităţi importante. Această adâncitură imensă s-a format prin acţiunea apelor, timp de secole. Coborând prin cheile acelea dinspre sud, apele au format un vârtej, neputându-se scurge nicăieri şi acesta a ros din stânca şi a smuls bolovani, pe care i-a tocit până s-au făcut pietriş şi nisip. Pământul pe care stăm s-a format apoi prin sedimentări succesive şi trebuie să conţină metale spălate din roci, care fiind mai grele, s-au aşezat mai la fund, aşa că se află pe sub nisip. Dacă săpăm până la o adâncime de câţiva coţi, se va vădi dacă expediţia noastră e încoronată de succes sau nu.

— Nu e nevoie să săpăm. E destul să constatăm că malurile acestui fost ochi de apă conţin metalul căutat — răspunse Old Firehand.

— E adevărat. Dacă există argint în povârnişuri, atunci şi fundul căldării e înţesat de argint.

— Atunci veniţi! Am să vă aduc dovada.

Old Firehand se duse drept spre un anumit loc. Ceilalţi îl urmară, într-o aşteptare febrilă.

— Vere, am bătăi de inimă — îi mărturisi Hobble-Frank lui Droll. Dacă găsim argint pe-aici, îmi umplu buzunarele şi mă-ntorc apoi acasă, în Saxonia. Acolo îmi clădesc o aşa-zisă vilă pe malul drăgălaş al Elbei şi scot capul pe fereastră de

dimineaţă până seara, ca să arăt oamenilor ce tip distins şi formidabil am devenit.

— Iar eu — răspunse Droll — îmi cumpăr o fermă cu douăzeci de cai şi optzeci de vaci şi nu mai fac altceva decât brânză de vaci şi de capră. Că asta se caută mai ales prin regiunea Altenburgului.

Old Firehand ajunsese lângă peretele de stâncă, aici ros de ape şi fărâmiţat pe alocurea. Scoase o piatră care se desprinse uşor, încă una şi apoi mai multe. Se ivi o deschizătură care fusese astupată cu acele pietre. Această adâncitură se făcuse pe cale naturală, dar fusese lărgită de mâna omului, lucru ce se cunoştea limpede Old Firehand băgă mâna înăuntru, spunând:

— Din ce am găsit aici am dus o mostră pentru analiză. Vreau să văd dacă Butler confirmă rezultatul analizei.

Scoase din adâncitura ceva ce semăna cu o sârmă albă, încolăcită, acoperită cu un strat subţire, cafeniu şi întinse obiectul pe palmă deschisă spre inginer. Îndată ce-l luase şi aruncase o privire asupra lui, acesta strigă:

— Dumnezeule! E argint curat! Asta a zăcut aici de la început, în această crăpătură?

— Da, toată crăpătura e plină de aşa ceva. E adâncă, pare să pătrundă până-n inima rocii şi să conţină foarte mult metal.

— Atunci pot să vă asigur că ne vom alege cu un rod deosebit de bogat. Cu siguranţă că mai există şi alte râpe şi crăpături care conţin metal.

Old Firehand scoase zâmbind un al doilea obiect, mai mare. Era o bucată de minereu cât doi pumni şi mai bine. Butler o examină cu atenţie, apoi strigă:

— Desigur că analiza chimică e mult mai precisă; dar aş jura că avem aici clorură de argint, deci minereul care se cheamă cerargirit!

— Exact! Analiza chimică a arătat că e cerargirit.

— De cât la sută?

— Şaptezeci la sută argint curat.

— Ce descoperire! E adevărat că în regiunea Utah se găseşte mai ales cerargirit. Unde e filonul în chestiune?

— Mai încolo, în partea cealaltă a căldării. L-am acoperit cu mult grohotiş.

— Old Firehand, aici zac milioane şi descoperitorul e un om bogat, putred de bogat! strigă Watson, fostul contramaistru.

— Numai descoperitorul? Toţi veţi fi părtaşi. Eu sunt descoperitorul, Butler e inginerul, iar ceilalţi ajută la exploatare. În acest scop v-am adus. Condiţiile muncii noastre în comun şi partea care va reveni fiecăruia, despre asta vom mai discuta.

Cuvintele lui treziră un entuziasm care se manifestă zgomotos şi nu mai înceta. Majoritatea erau dispuşi să se apuce numaidecât de cercetarea mai amănunţită a tocului. Old Shatterhand însă îi opri, avertizându-i:

— Nu vă grăbiţi aşa, domnilor! Deocamdată mai avem să ne gândim şi la altele! Doar nu suntem singurii prezenţi prin părţile astea.

— Dar le-am luat-o înainte indienilor — observă lordul, care, deşi nu avea nici o pretenţie asupra minei de argint, se bucură la fel de mult ca ceilalţi.

— Le-am luat-o înainte, da, dar nu prea mult. Navajoşii vor sosi pe malul lacului doar cu câteva ore mai târziu decât noi, iar după ei, după un interval probabil foarte scurt, vor veni utahii. Deci n-avem vreme da pierdut, trebuie să fim pregătiţi.

— E adevărat — încuviinţă Old Firehand. Totuşi, aş vrea să mai ştiu dacă exploatarea se va lovi de dificultăţi. Domnul Butler va putea să ne-o spună, desigur, în câteva minute.

Inginerul examina împrejurimile, privindu-le îndelung, apoi întrebă:

— La ce distanţă se află Lacul de Argint?

— De aici, e o cale de două ore.

— E situat la mai mare altitudine decât locul acesta?

— Cu mult mai mare.

— Deci, am avea înclinarea necesară. Dar avem nevoie de conducte, chiar dacă la început numai din lemn. Există copaci prin apropiere?

— În masă. Lacul de Argint e înconjurat de păduri.

— Minunat! Poate că nu va trebui să punem conducte pe toată distanţa. Putem să construim un rezervor ceva mai sus. De la lac până la acel rezervor apa poate curge liber. De la rezervor, însă, trebuie condusă prin ţevi, ca să avem presiunea necesară.

— Ah, pentru furtunuri?

— Da. Vom evita, fireşte să răscolim roca cu târnăcopul şi sapă. Se va stropi cu furtunul şi acolo unde jetul de apă nu pătrunde, ne folosim de dinamită. Şi solul de aici va fi tratat cu apă.

— Dar apă trebuie să aibă o scurgere pe undeva, astfel umple căldarea şi nu mai putem lucra.

— Da, scurgerea! Trebuie s-o asigurăm printr-o construcţie. Mă gândesc că la început va ajunge un sistem de pompe şi scripeţi, prin care să ridicăm apa pe culmea peste care am trecut. De acolo, curge singură la vale, trecând apoi prin crăpătura dintre stânci peste chei. Bineînţeles, avem nevoie de maşini; dar asta nu e o problemă. Un singur lucru îmi dă de gândit: cine e proprietarul terenului?

— Timbabatcii. Winnetou are influenţă asupra lor şi-i va putea convinge să ni-l vândă, iar eu înregistrez cumpărarea la Oficiul de stat.

— Atunci m-am liniştit. Principalul e să existe posibilitatea de a aduce apele lacului aici; şi în privinţa asta voi căuta să mă lămuresc în cursul drumului. Hai să mergem!

Astupară mica spărtură deschisă de Old Firehand şi

acoperiră şi galeria de minereu, apoi toţi încălecară ca să-şi continue drumul întrerupt.

Strunga în care aşteptaseră prizonierii cu paznicii avea fundul scobit în formă de canal, ca un jgheab săpat în piatră de apă, în decursul vremurilor, lat de cel puţin zece picioare şi cel mult de douăzeci, care ducea la deal, făcând multiple cotituri. Nici aici nu creştea nici o plantă. Gârla de odinioară secase complet; probabil că numai primăvara curgea pe aici un mic şuvoi, care nu ajungea să hrănească vreo vegetaţie.

Înainte de a ajunge la Lacul de Argint, fosta albie de pârâu se lărgi deodată, formând o întindere înconjurată ide stânci, în mijlocul căreia se afla o baltă mică. În sfârşit, după lungul drum călare prin regiuni aride dădură de iarbă. Caii suferiseră mult din pricina căldurii, a lipsei de apă şi a drumului anevoios. Nu mai voiau să asculte de frâu, ci doar să mănânce. Călăreţii descălecară deci, ca să le facă pe voie. Se aşezară în diferite grupuri, stând de vorbă despre bogăţiile pe care aveau să le posede în viitor.

Inginerul acordase toată atenţia regiunii prin care trecuseră. Acum îşi comunică observaţiile:

— Până aici sunt extrem de mulţumit. Jgheabul e potrivit nu numai pentru a servi drept conductă de apă, dar şi pentru transportul oricărui obiect de care vom avea nevoie. Trebuie să recunoaştem că natura ni se arată cât se poate de favorabilă, înlesnindu-ne lucrările.

— Mă — zise Hobble-Frank către vărul din Altenburg, dându-i un ghiont în coaste — ai auzit? Mi se pare că vila mea are mari şanse de a fi construită.

— La fel şi ferma mea! Bucură-te, Altenburgule, că cel mai vestit dintre fiii tăi se va întoarce cu un sac de bani, lung de douăzeci de coţi! Hai, vere, să te sărut!

— Încă nu — se apără Frank. Sunt...

Fu întrerupt, căci inginerul strigă îngrijorat:

— Ellen! Unde-i Ellen? N-o văd pe-aici!

Fata, care nu văzuse de două zile nici un fir de iarbă, necum flori, zărise acum câteva şi, cum fac fetele, se grăbise să le culeagă. Umezeala bălţii pătrundea în pământ până departe, udând vegetaţia, tot mai bogată pe măsură ce te apropiai de baltă, dar existentă încă din jgheab, în partea lui superioară. Ellen se dusese pe ici, pe colo, culegând flori, înaintând în jgheab până la o cotitură, de unde tocmai voia să se întoarcă, dar în clipa aceea se iviră de după cotitură trei bărbaţi, trei indieni, trei indieni înarmaţi. Fata se opri înlemnită de spaimă, voia să strige după ajutor, dar nu putu să scoată un sunet. Indianului i se dezvoltă prin educaţie prezenţa de spirit; el acţionează în orice situaţie rapid şi cu hotărâre. În clipa în care cei trei indieni zăriră fata, doi se şi repeziră s-o prindă. Unul îi astupă gura cu palma, celălalt îi puse cuţitul în piept şi o ameninţă, într-o englezească stricată:

— Taci, sau mort!

Al treilea păşi înainte, în vârful picioarelor, ca să vadă cu cine era fata albă, căci se înţelegea de la sine că nu era singură. După nici două minute, se întoarse şi le spuse încet tovarăşilor săi câteva cuvinte, pe care Ellen nu le înţelese. Apoi o duseră cu ei, fără ca ea să îndrăznească să crâcnească.

După puţin timp ajunseră la capătul jgheabului; acesta clădea pe un povârniş nu prea înalt, tivit în partea de jos cu un şir de tufişuri, o margine a pădurii ce se întindea mai sus. Ellen fu târâtă printre tufişuri, apoi în pădure, unde poposeau o mulţime de indieni. Îşi puseseră armele pe jos, lângă ei, dar le luară îndată sărind în picioare, când îi văzură pe tovarăşii lor venind cu fata. Ellen văzu numai priviri ameninţătoare îndreptate asupra ei şi se credea, prin urmare, în cel mai mare pericol. Atunci îşi aminti de totemul pe care i-l dăduse Ursul-cel-Mic pe vapor. Îi spusese că inscripţia o va apăra de orice duşman. „Umbra lui e umbra mea, iar sângele lui e

sângele meu; e fratele meu mai mare”, aşa suna inscripţia. Trase şnurul de care agăţase totemul, îl desfăcu şi-l dădu indianului pe care-l credea mai periculos pentru că avea înfăţişarea cea mai fioroasă.

Indianul despături bucata de piele, privi semnele, scoase un strigăt de surprindere şi dădu totemul celui de lângă el. Circulă astfel din mână-n mână. Expresia feţelor deveni mai prietenoasă şi cel care i se mai adresase lui Ellen o întrebă:

— Cine... dat... la tine?

— Nintropan-homoş — răspunse fata.

— Căpetenia tânără?

— Da — făcu ea, dând din cap.

— Unde?

— Pe vapor.

— Pe Arkansas mare canoe cu foc?

— Da.

— Aşa bine. Nintropan-homoş fost pe Arkansas. Cine... bărbaţii acolo?

— Winnetou, Old Firehand, Old Shatterhand.

— Uf! făcu indianul şi „uf!” făcură şi ceilalţi. Voia să mai continue cu întrebările, dar în clipa aceea se auzi un foşnet în tufişuri şi, în frunte cu cei trei care fuseseră pomeniţi, ieşiră o mulţime de albi, care formară îndată un cerc în jurul indienilor. Iscoada nu-l observase adineauri pe Winnetou, abia acum îi recunoscu.

— Marea căpetenie a apaşilor! exclamă. Fata asta albă posedă totemul Ursului-Mic şi e deci prietena noastră. Am luat-o cu noi fiindcă nu ştiam dacă bărbaţii de care ţine sunt prieteni sau duşmani.

Indienii erau vopsiţi pe faţă cu galben şi albastru, de aceea Winnetou întrebă:

— Sunteţi războinici timbabatci?

— Da.

— Ce căpetenie vă conduce?

— Ciia-niţas.

Acest nume înseamnă „Ureche-Lungă”. Pesemne că omul era vestit pentru auzul său fin.

— Unde e? Mai întreabă Winnetou.

— La malul lacului.

— Câţi sunteţi aici?

— O sută de războinici.

— S-au mai adunat aici şi războinici din alte triburi?

— Nu. Dar trebuie să mai vină două sute de navajoşi. Cu ei împreună vrem să mergem spre nord, ca să luăm scalpurile utahilor.

— Băgaţi de seamă să nu vi le ia ei pe ale voastre. Aţi pus oameni de strajă?

— La ce bun? Nu ne aşteptăm la venirea nici unui duşman.

— Vin mai mulţi decât o să vă fie pe plac. E şi Ursul-cel-Mare la malul lacului?

— Da, împreună cu Ursul-cel-Mic.

— Conduceţi-ne la ei!

Tocmai veneau câţiva *rafter*-i aducând caii şi prizonierii, căci primii sosiţi veniseră fireşte pe jos, ca s-o caute pe Ellen. Încălecară şi timbabatcii se puseră în fruntea cetei ca s-o conducă. Urcară coasta printre copaci şi mai înaintară câtva timp pe culme, apoi ieşiră pe panta cealaltă şi în curând văzură sclipind o întindere de apă. Ajunseseră la Lacul de Argint!

Valea era împrejmuită de bastioane de stânca înalte cât nişte turnuri, jucând în toate culorile curcubeului ca şi cele din defileu, iar spaţiul dintre ele era lung cale de vreo două ore şi lat cam pe jumătate atât. În spatele acelor fortăreţe se ridicau alţi şi alţi uriaşi de piatră, avântându-se spre cer fiecare peste capul celuilalt. Dar aceşti munţi, deşi stâncoşi, nu erau pustii. În numeroasele râpe care-i brăzdau, creşteau arbori şi tufişuri; pădurea era tot mai deasă pe măsură ce se

întindea la vale, unde ajungea până aproape de maluri, lăsând între ea şi acestea doar o fâşie îngustă de pământ acoperit cu iarbă.

În mijlocul lacului era o insulă cu multă verdeaţă şi cu o curioasă construcţie de cărămidă ridicată pe pilaştri. Părea să dateze din vremurile când indienii de acum nu luaseră încă locul băştinaşilor de odinioară. Pe fâşia de iarbă se aflau câteva colibe şi în apropierea lor câteva canoe legate de ţărm. Insulă era perfect rotundă, având un diametru de vreo sută de paşi. Clădirea străveche era acoperită toată cu plante agăţătoare; tot restul spaţiului era o grădină cultivată, plină de flori şi de tufe.

Vârfurile copacilor se oglindeau în lac, iar culmile uriaşe îşi aruncau umbră peste apă. Cu toate acestea, ea nu era nici verde, nici albastră sau de vreo culoare întunecată, ci avea sclipiri cenuşii-argintate. Nici o adiere nu-i încreţea suprafaţa. Lacul dădea impresia unui bazin plin de argint-viu.

În colibe şi în jurul lor se aflau indieni, anume cei o sută de timbabatci. Se produse o oarecare agitaţie printre ei când văzură venind ceata de albi; cum însă în fruntea acestora se aflau tovarăşii lor, se liniştiră repede, încă nu ajunseseră lângă apă, când dintr-o colibă de pe insulă ieşiră doi bărbaţi. Apaşul îşi puse mâna pâlnie la gură şi strigă peste apă:

— Nintropan-hauey! Aici e Winnetou!

Un strigăt îi răspunse; apoi cei doi luară o canoe de pe insulă şi vâsliră spre mal. Erau cei doi „urşi”, tatăl şi fiul. Desigur că erau foarte surprinşi văzând chipurile cunoscute, dar nici o tresărire a feţei lor nu le trăda mirarea. Ieşind la mal, Ursul-cel-Mare dând mâna cu Winnetou, spunând:

— Marea căpetenie a apaşilor e pretutindeni şi pe unde apare, aduce bucurie în inima oamenilor. Îl salut şi pe Old Shatterhand pe care-l cunosc şi pe Old Firehand, cu care am fost pe vapor.

Zărindu-l pe Droll, faţa i se lumină de un zâmbet fugar:

îşi aduse aminte de ultima lui întâlnire cu omuleţul hazliu şi-i spuse, strângându-i mâna:

— Fratele meu alb e un om viteaz; a răpus pantera; îi urez bun venit.

Trecu aşa de la unul la altul, dând mâna cu fiecare. Fiul său se apropie de Ellen, care se dăduse jos din lectică. Se înclină şi spuse, într-o engleză nesigură:

— Ursul-cel-Mic n-a crezut cu putinţă să o revadă pe mica domnişoară. Încotro călătoriţi?

— Nu vrem să ne ducem mai departe, am venit la Lacul de Argint.

Tânărul se îmbujora de bucurie şi nu putu să-şi mai ascundă mirarea:

— Prin urmare, domnişoara vă sta pe-aici câtva timp? întrebă.

— Chiar mai mult timp — răspunse Ellen.

— Atunci am rugăminte, să pot sta mereu cu dânsa. Am s-o învăţ să cunoască arborii, plantele şi florile. O să pescuim pe lac şi o să vânăm prin pădure; dar trebuie să fiu mereu prin apropierea ei, fiindcă există animale sălbatice şi oameni duşmănoşi. O să-mi dea voie?

— Cu plăcere. Mă bucur foarte mult că eşti aici.

Îi întinse mâna, iar el, ca un adevărat gentleman, i-o sărută.

Timbabatcii conduseră caii noilor sosiţi în pădure, unde se găseau şi ai lor. Căpetenia, care, din mândrie, stătuse până acum retras în coliba sa, ieşi cu greu la iveală, destul de posomorât fiindcă nu i se dăduse mai multă atenţie. Era un tip sumbru, cu braţele şi picioarele lungi, ceea ce îi dădea puţin înfăţişarea unui urangutan. Se opri la oarecare distanţă de străini şi se uită în depărtare, spre munţi, cu aerul de a nu avea nimic de-a face cu ei. Dar se înşelase în socoteli, căci mătuşa Droll se apropie de el şi zise:

— De ce nu se apropie Ureche-Lungă? Nu vrea să

întâmpine războinicii vestiţi ale feţelor-palide?

Căpetenia mormăi ceva de neînţeles, mai ales că vorbea în limba lui, dar cu Droll nu-i mergea aşa, căci acesta îl bătu pe umăr ca pe o veche şi bună cunoştinţă, strigând:

— Vorbeşte englezeşte, băiete dragă! N-am învăţat graiul tău.

Indianul mormăi iarăşi ceva într-o engleză stricată, aşa că Droll continuă:

— Ia nu te mai preface! Ştiu că vorbeşti destul de bine englezeşte!

— *No!* Tăgădui indianul.

— Nu? Dar mă cunoşti?

— *No!*

— Nu m-ai văzut niciodată?

— *No!*

— Ei, adu-ţi aminte! Trebuie să-ţi aminteşti de mine!

— *No!*

— Ne-am văzut mai în sud, pe la Fort Defiance.

— *No!*

— Eram trei albi şi unsprezece roşii. Am făcut câteva partide de cărţi şi am băut niţeluş. Dar indienii au băut mai mult încă decât albii şi-n cele din urmă nu mai ştiau nici cum îi cheamă, nici unde se află. Apoi au dormit toată după-amiaza şi toată noaptea. Acum ţii minte, măi prietene?

— *No!*

— Nu? Bun! Şi noi, albii, ne-am culcat în barca de lemn, laolaltă cu indienii, că alt loc nici nu era. Când ne-am trezit, indienii plecaseră. Ştii unde?

— No!

— Dar cu ei plecase şi puşca mea şi muniţiile. Aveam un M. D., mătuşa Droll, crestat în ţeava. În mod ciudat, aceste litere se află aici, pe ţeava puştii tale. Ştii cumva cum au ajuns acolo?

— *No!*

— Iar punga pentru gloanţe era cusută cu perle şi purta şi ea monograma M. D. O purtam legată de centură, tocmai cum o porţi tu pe a ta. Şi, cum observ, spre marea mea bucurie şi punga asta e împodobită cu aceleaşi litere. Ştii cumva cum au ajuns iniţialele mele pe punga ta?

— *No!*

— În schimb, ştiu eu prea bine cum a ajuns puşca mea în mâna ta şi punga mea de gloanţe să fie agăţată de brâul tău. Am să te scap de ele..

Într-o clipită, îi smulse indianului puşca din mână şi punga de la brâu şi-i întoarse spatele. Dar tot într-o clipită indianul se luase după el şi-i strigă într-o engleză destul de curgătoare:

— Dă-o încoace!

— *No!* răspunse acum Droll.

— Puşca asta e a mea!

— *No!*

— Şi punga la fel!

— *No!*

— Eşti un hoţ!

— *No!*

— Dă-le-ncoace, sau te silesc să mi le dai!

— No!

Atunci indianul scoase cuţitul. Droll izbucni într-un râs vesel şi strigă:

— Eşti Ureche-Lungă, te cunosc. Dar mult mai lungi decât urechile îţi sunt braţele şi degetele. Ia hai, recunoaşte adevărul şi îţi las lucrurile astea pentru totdeauna. Deci, spune sincer: Mă cunoşti?

— *Yes* — răspunse indianul, împotriva tuturor aşteptărilor.

— Ai fost pe la Fort Defiance?

— *Yes!*

— Te-ai îmbătat?

— *Yes!*

— Pe urmă ai dispărut cu puşca mea şi cu punga mea?

— *Yes!*

— Bun, să fie ale tale; ţine-le! Ţine şi mâna mea! Hai să fim prieteni; dar trebuie să vorbeşti englezeşte şi n-ai voie să şterpeleşti. Ne-am înţeles?

Apucă mâna indianului, o strânse şi-i dădu înapoi obiectele furate. Indianul le luă fără să clipească măcar, dar spuse pe tonul cel mai prietenos:

— Fratele meu alb mi-e prieten. Ştie ce-i bine şi drept, căci a găsit aceste obiecte asupra mea şi mi le dă înapoi. El e un prieten al oamenilor roşii şi-l iubesc.

— Bine, frăţiorule şi eu te iubesc. Ai să-ţi dai seama în curând. Căci, dacă nu veneam, e foarte probabil că vă pierdeaţi scalpurile printre utahi.

— Aş, nu vin: au fost bătuţi de navajoşi, iar noi o să pornim în curând să-i întâlnim, ca să ne luăm şi noi multe scalpuri de utahi.

— Te înşeli.

— Păi doar vedem căpetenii şi războinicii utahi care sunt prizonierii voştri. Deci, trebuie să fi fost învinşi.

— Pe ăştia i-am prins noi, pe contul nostru. În schimb navajoşii au fost bătuţi crâncen şi au fagii; utahii îi urmăresc călare şi-şi vor face apariţia aici, la Lacul de Argint, poate chiar astăzi.

— Uf! strigă Ureche-Lungă, rămânând cu gura căscată de mirare.

— Să fie cu putinţă? întrebă Ursul-cel-Mare. Oare mătuşa albă spune adevărul?

— Da — răspunse Old Firehand. O să vă povestim totul dar numai după ce ne-am convins că nu putem fi atacaţi pe neaşteptate de duşmani. Ar putea să apară în orice clipă. Să coboare îndată cincizeci de războinici timbabatci călare până-n defileu. Franc, Droll, Davy, Jemmy, Bill şi Uncle, plecaţi şi

voi cu ei. Coborâţi până-n locul unde se îngustează defileul şi vă postaţi acolo pe după stânci. Sunt destule ieşituri şi adâncituri unde vă puteţi pune la adăpost. Utahii se vor fi luat după navajoşi în mare grabă, ca să ajungă o dată cu ei la Lacul de Argint. Să săriţi în ajutorul prietenilor şi îndată ce vedeţi duşmanii, să ne daţi de veste printr-un sol. Întâi adăpaţi-vă caii, apoi luaţi şi voi, fiindcă jos nu găsiţi apă, iar Ursul-cel-Mare o să vă dea şi merinde.

Carne era destulă. Era agăţată la uscat de curele întinse între copaci. Apă de băut era din belşug. Din munţi curgeau la vale mai multe pâraie care alimentau lacul. Caii se duseseră la unul dintre ele, ca să se adape şi în curând, cei cincizeci de indieni şi cei şase albi erau gata de drum; îi conducea Ursul-cel-Mare.

Valea Lacului de Argint se întindea de la nord la sud, inaccesibilă dinspre est şi vest din cele două părţi laterale, oferind un acces doar dinspre nord, prin defileul şi crăpătura dintre stânci pe unde veniseră albii, pe când la sud, lacul îşi vărsa apele într-o râpă, prin care de asemenea se putea trece. Din sud, nu era de aşteptat nici un duşman; dimpotrivă, de acolo urmau să sosească navajoşii prieteni.

Cine se apuca să cerceteze împrejurimile Lacului de Argint trebuia să ajungă în curând la concluzia că odinioară lacul se scurgea înspre nord, prin defileu, nu înspre sud. Acum însă, între lac şi defileu se ridica o masă de pământ asemănătoare cu un dig, care nu existase pe vremuri. Nu se făcuse de la sine, aşadar, se impunea presupunerea că fusese construită dinadins. Dar mâinile care făcuseră această lucrare deveniseră de mult praf şi pulbere, căci pe dig crescuseră copaci a căror vârsta nu era desigur mai mică de o sută cincizeci de ani. În ce scop fusese ridicat digul? Oare mai există acum vreun om care să poată răspunde la această întrebare?

Ceata de călăreţi trimisă de Old Firehand trecu acest dig,

după care începea defileul. Aici era îngust, de vreo zece coţi cel mult, la început plat, apoi afundându-se din ce în ce mai adânc în sol. Cu cât era mai scobit, cu atât se şi lărgea. Pe după dig nu mai creşteau copaci şi tufişuri, iar ceva mai jos nu se zărea nici măcar un fir de iarbă.

Nu trecuseră bine zece minute de când porniseră, că se şi aflau printre zidurile defileului, înalte de peste o sută de picioare; după încă un sfert de oră de drum, ele păreau să atingă cerul. Aici începea grohotişul acela de pietre rotunjite prin frecare, care îngreunau aşa de mult călăritul. După al treilea sfert de ceas, defileul se lărgea brusc, atingând dublul lăţimii de până acolo. Pereţii de stâncă erau plini de crăpături, nu numai pe sus, dar chiar de la pământ. Ţi se părea că stâncile stau pe coloane, care formau galerii prin care te puteai ascunde.

— Aici să ne oprim — zise Ursul-cel-Mic, care călărea în frunte cu cei şase albi. Există pe-aici destule adâncituri şi văgăuni în care să ne adăpostim.

— Iar caii îi ducem o bucată de drum înapoi — zise Droll — ca să nu fie văzuţi de aici, unde s-ar putea isca o luptă.

Această măsură de precauţie fu adoptată. Cei cincizeci şi şapte de oameni se ascunseră în adânciturile din ambele laturi. Nu aşteptau de mult, când auziră zgomotul de copite al unui cal poticnindu-se de oboseală, prin pietriş. În curând apăru un indian singuratic, un navajo, al cărui cal abia se mai ţinea pe picioare. Omul părea rănit, căci hainele sale erau pătate de sânge. Cu toate acestea dădea mereu ba cu mâinile, ba cu picioarele în cal, pentru a-i da ghes.

Ursul-cel-Mic îşi părăsi ascunzişul şi i se arătă. Cum îl zări, indianul navajo îşi opri calul şi strigă:

— Uf! Fratele meu tânăr! Au venit războinicii navajoşi aşteptaţi?

— Încă nu.

— Atunci sunt pierduţi! Marele Manitu ne-a părăsit şi şi-a

întors faţa spre câinii de utahi. I-am atacat în Valea-Cerbilor, dar am fost respinşi. Am bătut în retragere, iar utahii ne-au urmărit şi azi-dimineaţă s-au mai unit cu o altă ceată mare, acum sunt de patru ori mai mulţi ca noi şi ne hărţuiesc din urmă.

— Uf! Atunci sunteţi distruşi?

— Aproape. Mai la vale de aici, ca la zece ori bătaia puştii, se dă o luptă. Am fost trimis să aduc ajutor de la lac, fiindcă ne-am gândit că războinicii aşteptaţi trebuie să fi sosit. Acum oamenii noştri sunt pierduţi!

— Încă nu. Descălecă şi odihneşte-te aici. O să primiţi ajutor.

Totul era să se vină urgent în ajutorul navajoşilor, spre a le face posibilă retragerea. Trimiseră un sol la Lacul de Argint, lăsară pe indian cu caii, iar ei se îndreptară în grabă spre câmpul de bătălie.

Într-adevăr, situaţia navajoşilor era cât se poate de proastă, majoritatea cailor lor fuseseră împuşcaţi; singurul loc unde se găsea un adăpost pentru ei era pe după cadavrele cailor, căci aici pereţii defileului erau netezi şi fără colţuri după care să te poţi ascunde. Nici săgeţi nu prea mai păreau să aibă, judecând după faptul că trăgeau numai când erau siguri că-şi nimeresc ţinta. Câţiva dintre cei mai temerari alergau să adune de pe jos săgeţile trase de utahi. Aceştia erau foarte numeroşi, astupând defileul complet şi mai având în spate multe rânduri de războinici. Luptau pedestru, se vede că-şi lăsaseră caii în urmă, ca să nu-i expună primejdiilor.

Acum, urletele de luptă încetară pentru câtva timp: zăriseră venind ajutoare. Îndată ce albii ajunseră la distanţa de la care îi ştiau pe utahi în bătaia puştilor lor se opriră în mijlocului defileului, fără nici un adăpost, ochiră şi traseră. Urletele din partea utahilor dovedeau că gloanţele nimeriseră din plin. Încă şase focuri de armă şi din nou urlete. Timbabatcii înaintară târâş, ca să se ferească din drumul

gloanţelor şi ca să ajungă şi ei să tragă.

Humply-Bill era de părere că nu e bine să tragă toţi şase deodată, fiindcă în acest caz se produce o pauză prea lungă pentru reîncărcatul armelor. Să se procedeze aşa: doi să tragă, doi să încarce şi aşa în continuare, idee cu care ceilalţi fură de acord. În curând se constată de ce sunt în stare şase trăgători straşnici, cu puşti de calitate Fiecare glonţ îşi nimerea omul. Utahii bătură în retragere. Rămaseră locului numai acei dintre ei care posedau arme de foc; dar acestea nu băteau la fel de depărta ca ale albilor; pe de altă parte, indienii nu îndrăzneau să se apropie mai mult. Atunci Hobble-Frank strigă către Ursul-cel-Mic:

— Noi şase rămânem aici să-i ţinem pe loc. Navajoşii să se retragă în spatele nostru. Spune-le!

Fiul căpeteniei ascultă de acest îndemn, iar indienii auzindu-l, săriră în picioare şi alergară în urmă ca să ia poziţii ferme în spatele albilor. Abia acum se văzu câte pierderi suferiseră; mai erau cel mult şaizeci de oameni şi nici jumătate din ei nu-şi păstraseră caii. Spre norocul lor, putură să se retragă nestingheriţi, căci timbabatcii rămaseră locului culcaţi, ţinându-i şi ei în şah pe utahi.

Încetul cu încetul însă şi salvatorii navajoşilor îşi începură retragerea. Utahii înaintau în acelaşi ritm, pas cu pas. Îşi economiseau săgeţile, continuând lupta doar cu puştile. Aşa cei dintâi se tot dădeau înapoi, în timp ce ceilalţi înaintau, până când ajunseră în apropierea locului unde se ascunseseră mai înainte. Albii dădură indicaţia să se facă toţi nevăzuţi prin scobituri şi adâncituri. Ursul cel Mic făcu pe interpretul, urmă o retragere generală bruscă şi deodată cei atât de încolţiţi până acum dispărură. Se găseau în siguranţă, căci aici erau la adăpost de orice proiectil, pe când utahii n-aveau pe unde să se ascundă. Dacă ajutorul aşteptat nu întârzia mult, aveau toate motivele să privească cu încredere desfăşurarea bătăliei de acum încolo.

Acest ajutor se apropia. Old Firehand îi relatase Ursului-cel-Mare pe scurt ce se întâmplase. Acesta zise cu o expresie de îngrijorare:

— I-am prevenit pe navajoşi. I-am sfătuit să aştepte până s-au adunat toţi războinicii lor. Dar ei credeau că nici utahii nu se adunaseră încă şi voiau să nimicească cetele răzleţe una câte una. Acum au avut soarta pe care o pregăteau pentru duşmanii lor. Şi chiar dacă izbutesc să fugă în munţi, numărul urmăritorilor va creşte din loc în loc şi se prea poate, să ne pomenim cu o mie de utahi aici, pe la Lacul de Argint.

— Şi tu cum stai cu ei? Utahii te vor considera duşman?

— Da.

— Atunci te afli în mare primejdie.

— Nu.

— Te gândeşti că-i ai cu tine pe timbabatci şi mai aştepţi venirea unor navajoşi?

— Ba mă bizui numai pe mine însumi.

— Atunci nu te înţeleg.

— Nu mă tem de o mie de utahi. N-am decât să ridic mâna şi sunt pierduţi. Într-o singură clipită ar pieri toţi.

— Ei, toţi?

— Nu mă crezi? Da, desigur, nu poţi pricepe aşa ceva. Voi, feţele-palide, sunteţi oameni foarte deştepţi, dar nici unuia dintre voi nu i-ar veni o asemenea idee.

Spuse cuvintele acestea cu mândrie. Old Firehand dădu din umeri. Old Shatterhand îşi plimbă privirea peste lac, pe povârnişurile munţilor, apoi spuse în timp ce-i flutura pe buze un uşor zâmbet:

— Dar nici tu nu eşti cel căruia i-a venit această idee.

— Nu sunt, dar cine ţi-a spus?

— Eu mi-am spus-o. Noi, albii, nu putem concepe o asemenea idee, pentru că suntem creştini şi ne e groază de o ucidere în masă; dar avem totuşi destulă inteligenţă ca să gândim ce gândiţi.

— Crezi că ştii de ce nu mă tem nici de o mie de duşmani?

— Da.

— Spune!

— Bine. Omori o mie de utahi în câteva clipite?

— Da.

— Dacă se află în defileu?

— Da.

— Asta nu se poate face cu cuţite, puşti sau alte arme, ci doar printr-o forţă a naturii. Prin aer, adică furtună? Nu. Prin foc? Nici asta! Deci prin apă.

— Cugetările tale sunt juste şi înţelepte, dar mai departe nu ajungi cu ele.

— Să vedem! Unde ai destulă apă ca să omori atâţia oameni? În lac. O să se ducă oamenii aceştia în lac? Nu. Deci trebuie să meargă lacul la ei; trebuie să-şi verse apele deodată în defileu. Cum să fie cu putinţă aşa ceva? Doar se află între lac şi defileu un dig înalt şi solid! Ei, acest dig n-a existat dintotdeauna; el a fost construit, la construcţia lui s-a amenajat un mecanism prin care să se deschidă brusc, aşa încât defileul secetos să se transforme pe loc în albia unui puhoi năvalnic. Am ghicit bine?

Deşi un indian trebuie să-şi păstreze calmul în orice împrejurare, Ursul-cel-Mare sări în picioare, exclamând:

— Eşti atotştiutor?

— Asta nu, dar reflectez.

— Ai ghicit bine; într-adevăr, ai ghicit bine! Dar cum am ajuns eu să posed acest secret?

— Prin moştenire.

— Şi cum se deschide digul?

— Dacă-mi permiteţi să cercetez, am să-ţi răspund pe urmă la întrebare.

— Nu, asta nu-mi e îngăduit. Dar poţi să ghiceşti şi de ce a fost construit acest dig?

— Din două motive. Întâi pentru apărare. Cuceritorii ţinuturilor dinspre miazăzi veneau toţi din miazănoapte. Acest defileu era o trecătoare preferată a cuceritorilor. S-a construit digul spre a închide trecătoarea şi pentru a putea da deodată drumul la apă.

— Şi al doilea motiv?

— Comoara.

— Comoara? întrebă căpetenia dându-se înapoi cu un pas. Ce ştii de ea?

— Nimic; dar ghicesc multe. Văd lacul, îi văd ţărmurile, împrejurimile şi stau să mă gândesc. Înainte de a exista digul, nu exista nici lacul, ci o vale adâncă, aşa că pâraiele care se varsă azi în lac curgeau prin defileul pe care şi l-au săpat ca albie. Trăia pe aici un neam bogat; acesta dusese lupte îndelungate cu năvălitorii; apoi şi-a dat seama că e silit să cedeze, să fugă, poate numai pentru câtva timp. Şi-a îngropat avuţiile preţioase, vasele sfinte, aici, în această vale şi a ridicat un dig, ca să se formeze un lac mare, care să fie paznicul mut şi de neînvins al comorii.

— Taci! Taci! strigă Ursul-cel-Mare speriat. Să nu vorbim de comoară, ci doar despre dig. Da, ştiu să-l deschid; pot să înec o mie de utahi şi mai mulţi, dacă se află în defileu. S-o fac când vor veni?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu! Mai sunt şi alte mijloace ca să-i învingem.

— Care? Armele?

— Da şi apoi ostaticii, care zac acolo, în iarbă. Sunt căpeteniile cele mai vestite ale utahilor. Ca să-şi salvele conducătorii, or să accepte multe din condiţiile pe care le vom pune. De aceea am prins căpeteniile şi le-am adus aici.

— Atunci trebuie să punem prizonierii în siguranţă.

— Ai un loc potrivit?

— Da; să le dăm de mâncare şi de băut, apoi să-i ducem de aici.

Dezlegară mâinile prizonierilor, le dădură carne şi apă, pe urmă îi legară din nou. Cu ajutorul câtorva timbabatci, fură apoi urcaţi în bărcile de pe mal şi duşi pe insulă. Old Firehand, Old Shatterhand şi cu Winnetou îi urmară, fiind dornici să vadă interiorul clădirii.

Aceasta era o construcţie fără etaj, cu două încăperi despărţite de un zid. Într-una din ele se afla vatră, cealaltă era o odaie de locuit, mobilată cu totul sărăcăcios. Un hamac şi un aşternut primitiv, asta era totul.

— Aici să stea prizonierii? întrebă Old Firehand.

— Nu, fiindcă aici nu-i auzim dacă întreprind ceva. Există un loc mult mai sigur.

Dădu la o parte patul. Acesta consta dintr-un schelet de lemn cu scânduri transversale peste care erau aşternute rogojini de papură şi pături. Sub pat era o deschizătură pătrată, prin care cobora un trunchi de copac crestat în chip de scară, Căpetenia coborî; Old Shatterhand îl urmă, iar ceilalţi aveau să-i dea jos pe prizonieri, unui câte unul.

Prin deschizătură nu pătrundea decât puţină lumină în această încăpere în genul unei pivniţe. Era mai mare decât odaia de locuit; prelungirea era practicată în pământ, pe partea dinspre grădină. Latura opusă era zidită toată cu cărămizi nearse, un perete fără nici o uşă sau vreo altă deschizătură. Ciocănindu-l, vânătorul constată că sună a gol şi că era subţire. Deci pe după perete mai era o a doua pivniţă, situată sub odaia cu vatră. Şi totuşi acolo nu se zărea nici un acces înspre încăperea subterană.

Utahii fură coborâţi şi culcaţi unul lângă altul. Old Shatterhand se temea că ar putea să ducă lipsă de aer. Făcând o remarcă în acest sens, primi de la Ursul-cel-Mare următorul răspuns:

— Pot să respire în voie. Aici, în tavan, sunt găuri care comunică cu exteriorul prin zid; acesta are cărămizi cu goluri, aşezate cap la cap; vechii locuitori ai acestei regiuni ştiau

bine ce făceau.

Old Shatterhand bătu din picior de câteva ori, ca şi cum ar fi păşit mai tare fără să vrea. Şi duşumeaua pivniţei suna a gol. Probabil că insula fusese construită înainte de formarea lacului ca o clădire goală pe dinăuntru şi apoi înconjurată cu un strat de pământ şi de pietre impermeabil. Oare acolo jos, în fundul insulei, se afla la adăpost comoara?

Nu era timp pentru alte cercetări mai amănunţite, care n-ar fi rămas de altfel neobservate, căci se adusese şi ultimul prizonier şi căpetenia se urcă pe scară. Old Shatterhand fu nevoit să-l urmeze. Sub acoperişul casei atârnau, agăţate de stinghii, bucăţi mari de carne uscată şi de carne afumată. Luară din aceste provizii şi le puseră în bărci, ca să le transporte la mal, unde urmau să le mănânce. Tocmai când bărcile traseră la mal, sosi pe un cal spumegând solul trimis după ajutor. Toţi îşi luară armele şi alergară la cai.

Ellen trebuia să rămână bineînţeles aici, iar tatăl ei de asemenea, spre a o ocroti. Ursul-cel-Mare îl sfătui să treacă cu fata pe insulă, fiindcă acolo era locul cel mai sigur. Aşa că se aşezară într-o canoe şi se depărtară de ţărm în acelaşi timp în care ceilalţi plecară călare.

Din prudenţă se aşezase un post de pază puternic şi la trecătoarea strâmtă dintre stânci, prin care veniseră dimineaţa albii; acest post ajungea din plin să interzică oricui accesul spre lac.

Ceilalţi plecaseră îmboldindu-şi caii mult mai tare decât prima ceată trimisă. Treceau în galop peste toate obstacolele şi într-un sfert de oră parcurseseră distanţa pentru care celorlalţi le trebuiseră trei sferturi. Atunci dădură peste caii acestora. În faţă se auzeau împuşcături. Descălecară, îşi lăsară şi ei caii aici, se împărţiră la repezeală în două grupe, înaintând fiecare pe o latură a defileului şi ajunseră, neobservaţi de utahi, în porţiunile cu crăpături şi văgăuni în care se adăpostiseră prietenii lor.

Utahii credeau că mai au de-a face tot cu cei de până acum. Păreau să-şi dea seama că înaintând rapid, ar fi putut pune capăt de mult bătăliei, iar acum voiau să dreagă ce greşiseră. Deodată se ridică un urlet de parcă s-ar fi slobozit ostile infernului şi utahii năvăliră înainte. Dar numai timp de două minute, în care răsunară pocnetele de puşcă ale noilor sosiţi, apoi bătură în retragere, lăsând în urmă o sumedenie de morţi şi de răniţi.

Old Shatterhand stătuse pe după un pilastru de stâncă şi trăsese mai multe focuri, dar ţintise în aşa fel încât să nu-i ucidă pe cei nimeriţi, ci doar să-i rănească, scoţându-i din luptă. Văzu acum că timbabatcii se repezeau afară din ascunzişuri, pentru a scalpa pe cei căzuţi; căpetenia lor era printre ei.

— Stai! strigă vânătorul cu voce tunătoare. Lăsaţi, oamenii ăştia în pace!

— De ce? Scalpurile lor ne aparţin — răspunse Ureche-Lungă.

Strigând aceste cuvinte, scoase cuţitul şi se aplecă să taie scalpul unui rănit. În clipa următoare Old Shatterhand era lângă el, îi puse revolverul în piept şi-l ameninţă:

— Dacă-i faci o singură tăietură, te-mpuşc!

— Dar ce ai împotrivă? întrebă Ureche-Lungă cu glas blajin, îndreptându-se din şale şi încercând să argumenteze: Şi utahii ne-ar scalpa dacă ar putea.

— Dac-aş fi cu ei, n-ar face-o. Eu nu îngădui un asemenea lucru, cel puţin nu la cei vii.

— Atunci să-şi păstreze scalpurile; dar am să le iau pe ale morţilor.

— Cu ce drept?

— Nu te înţeleg! zise indianul mirat. Un duşman doborât doar trebuie scalpat!

— Au fost doborâţi mulţi. Tu i-ai învins pe toţi?

— Nu. Am nimerit pe unul.

— Pe care?

— Nu ştiu.

— E mort?

— Nici asta nu ştiu. A mai alergat după aceea.

— Atunci să-mi arăţi un mort care are un glonţ de-al tău în trup. Pe acela ai dreptul să-l scalpezi; dar pe altul, nu.

Căpetenia se retrase în ascunziş bombănind şi oamenii săi făcură la fel. Atunci se auzi dinspre partea utahilor un vuiet de voci. Cum vânătorul stătuse în mijlocul timbabatcilor, nu-l văzuseră bine până acum; când rămase însă singur, îl recunoscură.

— Old Shatterhand! Old Shatterhand! Puşca vrăjită! Puşca vrăjită! strigau toţi de-a valma.

Old Shatterhand înainta agale spre ei şi când ajunse la o distanţă de la care putea fi auzit limpede, le strigă:

— Luaţi-vă morţii şi răniţii! Vi-i dăruim!

O căpetenie se desprinse din ceată şi spuse:

— O să trageţi asupra noastră!

— Nu — răspunse el scurt, le întoarse spatele şi se înapoie în, ascunziş.

Oricât ar fi fost de lipsiţi de cuvânt, indienii nu-l credeau în stare pe acest om de nici o trădare, de nici o călcare a promisiunii date. La asta se adăuga că printre indieni se socoteşte că e foarte ruşinos să-ţi abandonezi morţii şi răniţii. De aceea utahii trimiseră întâi doi oameni, deocamdată cu titlu de încercare; se apropiară încet, ridicară un rănit şi-l duseră cu ei. Reveniră şi luară şi un al doilea. Văzând că nici acum nu se întreprindea vreun act duşmănos, prinseră încredere şi veniră mai mulţi. Old Shatterhand ieşi din nou şi le strigă:

— Staţi! Nu vi se întâmpla nimic!

Se opriră şovăind. El se apropie de ei şi întrebă:

— Câte căpetenii aveţi cu voi acum?

— Patru.

— Care e cel mai vestit dintre ei?

— Kai-Unure (Tunetul-Bubuitor).

— Spuneţi-i că vreau să-i vorbesc. Să vină până la jumătatea drumului, iar eu vin tot până la jumătatea drumului, ne întâlnim la mijloc. Lăsăm armele, venim fără ele.

Oamenii plecară, ducând vorba şi reveniră apoi cu răspunsul:

— Va veni şi va aduce şi celelalte trei căpetenii.

— Eu aduc numai doi tovarăşi de-ai mei. Îndată ce aţi isprăvit aici, să vină căpeteniile.

În curând cele patru căpetenii se apropiară. Iar din partea cealaltă veniră Old Shatterhand, Old Firehand şi cu Winnetou. Se întâlniră la mijloc, se salutară întâi înclinând grav capul şi apoi se aşezară pe jos, faţă-n faţă. Mândria interzicea indienilor să vorbească îndată. Trăsăturile nu li se cunoşteau bine din pricina vopselelor aplicate în straturi groase; numai la Marele-Lup se cunoştea că nu se prea simte bine în pielea lui. Rămaseră aşa, privindu-se reciproc, o bucată de vreme, până ce indianul cel mai vârstnic, Tunetul-Bubuitor, pierdu răbdarea şi se hotărî să vorbească. Se ridică, luă o atitudine demnă şi începu:

— Când pământul întins mai aparţinea încă fiilor Marelui Manitu şi nu existau feţe-palide pe la noi, pe atunci...

— ... pe atunci puteaţi să ţineţi discursuri cât vă poftea inima — îl întrerupse Old Shatterhand. Dar feţelor-palide le place să vorbească concis şi aşa vrem să facem şi acum.

Indianul, când se porneşte într-o cuvântare, nu mai isprăveşte. Întrevederea de acum ar fi durat poate ore întregi dacă Old Shatterhand nu i-ar fi tăiat scurt introducerea. Indianul îi aruncă o privire pe jumătate mirată, pe jumătate mânioasă, dar se aşeză la loc, spunând:

— Tunetul-Bubuitor e o căpetenie vestită. Numără cu mult mai mulţi ani decât Old Shatterhand şi nu e obişnuit să fie întrerupt de tineri. Am zis. *Howgh!*

— Un om poate număra, mulţi ani şi să aibă totuşi mai puţină experienţă decât altul mai tânăr. Voiai să vorbeşti despre vremurile în care nu existau încă feţe-palide; noi însă avem intenţia să vorbim despre ziua de azi. Şi dacă eu am fost cel care te-am chemat, atunci tot eu va trebui să fiu cel care vorbeşte întâi, ca să-ţi spun ce vreau de la tine. Şi eu am zis. *Howgh!*

Era o mustrare aspră. Indienii tăcură, iar el continuă:

— Mi-ai spus pe nume, deci mă cunoşti. Îi cunoşti şi pe cei doi războinici care stau lângă mine?

— Da. Sunt Old Firehand şi Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Atunci vei fi ştiind că am fost întotdeauna prieteni ai oamenilor roşii. De ce ne urmăriţi?

— Pentru că sunteţi prietenii duşmanilor noştri.

— Nu e adevărat. Marele-Lup ne-a luat prizonieri, fără ca noi să fi făcut o singură faptă duşmănoasă faţă de el. A trebuit să ne apărăm de utahi ca să scăpăm cu viaţă.

— N-aţi ucis Bătrâna-Căpetenie în Pădurea Apei şi n-aţi luat prizonieri alte căpetenii?

— Iarăşi numai ca să ne salvăm.

— Iar acum vă aflaţi pe la navajoşi şi timbabatci, care sunt duşmanii noştri.

— Din întâmplare. Voiam să ne ducem la Lacul de Argint şi i-am găsit acolo. Am auzit că se va da o bătălie între voi şi ei şi ne-am grăbit să mijlocim pacea.

— Noi vrem răzbunare, nu pace!

— Voi aţi fost grav nedreptăţiţi; ştim că este aşa; dar nu e drept din partea voastră să vă răzbunaţi asupra unor nevinovaţi. Dacă depindea numai de voi, de mult am fi murit la stâlpul schingiuirii, ca şi feţele-palide din Valea-Cerbilor.

— Ce ştiţi de asta?

— Tot. Am îngropat morţii.

— Deci ai fost pe-acolo?

— Da. Eram chiar în mijlocul vostru. Am auzit ce vorbeau

utahii şi am văzut ce făceau. Eram toţi printre copaci când au venit navajoşii şi am văzut cum i-aţi pus pe fugă.

— E cu neputinţă! Nu e adevărat!

— Şti, bine că nu mint. Întreabă-i pe conducătorii utahi care au fost de faţă.

— Cum să-i întreb? Au dispărut! Marele Duh i-a luat la el.

— Da' de unde! Marele Duh nu vrea să aibă de-a face cu nişte ticăloşi de sperjuri! I-a dat pe mâna noastră.

— Ai o limbă mincinoasă; vorbeşti aşa, ca să ne sileşti să facem pace.

— Da, vreau să vă silesc să faceţi pace şi am să reuşesc. Dar spun adevărul. În seara aceea în Valea-Cerbilor, când am fost pe la voi, i-am luat prizonieri pe cei trei conducători. Am să-ţi dovedesc că e adevărat. Ce-i asta?

Scoase din buzunar o cureluşă cusută cu nasturi cilindrici făcuţi din valve de scoica Venerei şi i-o puse sub nas.

— Uf! strigă bătrânul, speriat. Wampumul[1] Soarelui-Galben!

— Dar ăsta? întrebă, scoţând o altă curea din buzunar.

— Wampumul căpeteniei Patru-Bizoni!

— Şi acest al treilea wampum?

Când mai arătă şi a treia curea, bătrânului i se opriră vorbele în gâtlej. Făcu un gest de groază şi apoi izbuti să rostească sacadat, cu întreruperi:

— Nici un războinic nu-şi dă wampumul: îi e mai sfânt că orice. Cine poartă wampumul altuia l-a omorât sau l-a făcut prizonier. Mai trăiesc cele trei căpetenii?

— Da, sunt în mâna noastră.

— Ce vreţi să faceţi cu ei?

— Viaţă pentru viaţă, sânge pentru sânge! Faceţi pace cu navajoşii şi timbabatcii, atunci vi-i restituim.

---

[1] Wampumul, executat ca un mozaic din bucăţile de scoică, de obicei sub formă de centură, era un semn distinctiv al pieilor-roşii de vază, putând fi utilizat, dacă purta figuri, ca mijloc de a transmite veşti.

— Şi noi am făcut prizonieri. Să facem schimb cu ei, om pentru om.

— Mă iei drept un băieţandru de crezi că nu ştiu că o căpetenie se dă în schimbul a cel puţin treizeci de războinici? Îţi spun că dacă nu faci pace cu noi, foarte puţini dintre voi îşi vor revedea wigwamurile.

Tunetul-Bubuitor privea în pământ, sumbru şi pierdut în gânduri. Atunci se ridică Old Firehand, întinzându-şi plictisit trupul de uriaş şi zise:

— *Pshaw!* De ce atâtea cuvinte când avem arme! Tunetul-Bubuitor să spună repede dacă vrea război sau pace. Atunci o să ştim cum stăm şi o să-i dăm ce i se cuvine: viaţă sau moarte.

— Nu putem să ne hotărâm aşa de repede!

— De ce nu? Sunteţi bărbaţi sau nişte squaws?

— Nu suntem muieri, ci războinici. Şi nu-i stă bine bărbatului să cugete cu sângele înfierbântat. O să ne retragem şi o să reflectăm ce avem de făcut.

— Dar gândiţi-vă că peste o jumătate de oră se lasă noaptea.

— Putem să vă spunem şi noaptea ce am hotărî: Cine doreşte să vorbească, voi ori noi, să tragă un foc de aromă şi apoi să strige tare. O să i se răspundă. Am zis. *Howgh!*

Se ridică, înclină uşor capul şi se îndepărtă. Ceilalţi făcură la fel.

— Ne-a lămurit buştean! exclamă Old Firehand mânios.

— Fratele meu a vorbit cu prea multă mânie — zise Winnetou, cu blândeţea şi calmul lui de totdeauna. Ar fi trebuit să-l lase pe Old Shatterhand să continue. Tunetul-Bubuitor căzuse pe gânduri şi era cât p-aci să devină înţelegător.

Firehand părea să recunoască ce îndreptăţit era acest reproş, căci nu răspunse nimic. Întorcându-se la tovarăşii lor, fură primiţi de Ureche-Lungă cu întrebarea:

— Erau patru utahi. De ce v-aţi dus numai trei?

— Eram destui bărbaţi — răspunse Old Firehand răstit.

— Mai sunt şi alţi bărbaţi. Sunt şi eu căpetenie; locul meu era la sfat, întocmai ca al vostru.

— S-a pălăvrăgit destul şi aşa; nu mai era nevoie de un al patrulea.

Ureche-Lungă tăcu; dar dacă n-ar fi avut faţa mânjită cu vopsea, s-ar fi văzut cât era de furios. În general, era prost dispus. Droll îl făcuse de râs, fără ca el să-şi poată exterioriza mânia. Apoi Old Shatterhand îl jignise adânc în faţa oamenilor săi, prin interzicerea scalpării. Căpetenia era cam laşă, nu avea curajul să se împotrivească făţiş, dar furia pe care n-o manifestă îl făcea să fiarbă cu atât mai abitir în sinea şa.

Se lăsă amurgul, apoi se făcu noapte. Deşi nu era de aşteptat ca utahii să întreprindă ceva riscat, trebuiau totuşi luate măsuri preventive, spre a zădărnici un eventual atac. Trebuiau puşi oameni de strajă. Ureche-Lungă se oferi voluntar cu câţiva oameni de-ai săi şi nu putea fi refuzat.

Împreună cu căpetenia, erau cinci care se postară într-un şir, de-a latul defileului. Ureche-Lungă stătea la capătul din dreapta al şirului. Mânia reţinută îl rodea mereu. Dorea să arate acestor albi că e persoană importantă pe care nu ai voie s-o sfidezi. Ce-ar fi dacă utahii pregăteau vreo lovitură, iar el ar izbuti să iscodească şi să asculte ce vorbesc? Ideea asta nu-i dădea pace şi în cele din urmă se hotărî s-o pună în practică. Se târî înainte, tot mai departe. Dar nu era atât de uşor cum îşi închipuise, căci grohotişul nu era stabil; se urnea din loc sub picioarele şi braţele sale lungi. De aceea era silit să-şi îndrepte atenţia mai mult în jos decât înainte. Iar se mai rostogoli o piatră pe sub el, se ivi o umbră întunecată alături, două mâini puternice îl prinseră de gât ca nişte crampoane de fier, alte două mâini îi ţinură braţele lipite de corp, i se opri respiraţia şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, zăcea între doi bărbaţi care-şi ţineau

cuţitele cu vârful pe pieptul său dezvelit. Membrele îi erau legate şi avea un căluş în gură. Făcu o mişcare; aceasta fu observată de un al treilea, care stătea în dreptul capului lui. Acesta îi spuse încet, punându-i mâna pe cap:

— L-am recunoscut pe Ureche-Lungă. Eu sunt Tunetul-Bubuitor. Dacă Ureche-Lungă e înţelept, n-o să se întâmple nimic. Dar dacă e nerod, o să simtă cuţitele de pe piept înfigându-se în carne. Să-mi dea să înţeleg cu un semn din cap că a auzit ce i-am spus.

Căpetenia captivă dădu semnul cerut. Avea de ales între viaţă şi moarte şi era firesc să aleagă viaţa.

— Ureche-Lungă să-mi dea de înţeles acum dacă o dispus să vorbească foarte încet, şi-i scot căluşul din gură — urmă celălalt.

Prizonierul dădu iar din cap şi căluşul fu scos numaidecât, dar Tunetul-Bubuitor îl preveni:

— Dacă spui o vorbă mai tare, eşti un om mort. Dar dacă eşti hotărât să te aliezi cu mine, o să ai parte de pradă. Răspunde!

Pradă! Auzind acest cuvânt, timbabatciul avu o inspiraţie, o idee măreaţă, strălucită. Trăsese cu urechea o dată când Ursul-cel-Mare şi Ursul-cel-Mic stăteau de vorbă şi convorbirea aceasta parcă-i mai răsuna şi acum în urechi. Pradă! Da, o să existe o pradă, una cum nu mai fusese împărţită după nici o bătălie! Din această clipă era cu trup şi cu suflet devotat cauzei utahilor.

— Îi urăsc şi-i dispreţuiesc pe albi — răspunse. Dacă mă ajuţi, o să-i nimicim.

— Dar şi pe Urşi?

— Da. Numai războinicii mei să nu păţească nimic!

— Îţi făgăduiesc! Dar atunci de ce ai fost întâi duşmanul meu?

— Pentru că nu ştiam încă ceea ce ştiu astăzi. Feţele-palide m-au jignit atât de rău că trebuie s-o plătească cu

sânge.

— Vei avea prilejul să te răzbuni. Am să văd în curând dacă eşti sincer cu mine sau dacă vrei să mă înşeli.

— Îţi sunt credincios şi am să ţi-o dovedesc.

— Atunci spune-mi, în primul rând, dacă e adevărat că feţele-palide i-au luat prizonieri pe conducătorii noştri.

— E adevărat. I-am văzut.

— Asta înseamnă că aceşti câini sunt aliaţi cu duhul rău, altfel n-ar fi izbutit un lucru ce nu izbuteşte nici un alt om. Unde se găsesc căpeteniile utahilor?

— În casa de pe insulă.

— Cine-i păzeşte?

— O singură faţă-palidă şi o fată, care e fiica lui.

— Să fie adevărat? Un singur om şi o fată să păzească atâţia războinici viteji şi vestiţi! Minţi!

— Ba spun adevărat. Trebuie să ţii seamă că prizonierii sunt legaţi.

— Atunci hai să te cred. Deci aşa stăm cu insula. Dar la malul lacului câţi războinici sunt?

— Numai câţiva albi. Aceştia păzesc intrarea cealaltă spre Lacul de Argint.

— Uf! Deci drumul ăsta prin defileu nu e singurul? Mai e şi altul?

— Da. Dacă vrei, am să te conduc pe acolo.

— Unde e poteca?

— Mai la vale, prin defileu, este o crăpătură printre două stânci, prin care ajungi pe o culme şi de acolo, printr-un fel de jgheab, cobori până la lac. Am trecut pe acolo călare cu Ursul-cel-Mare.

— Cât timp îţi trebuie ca să ajungi de aici la lac pe calea asta?

— Trei ore.

— Asta-i mult, foarte mult!

— Dar răsplata e mare; toţi duşmanii cad în mâinile tale;

îţi liberezi căpeteniile şi războinicii şi... — Se întrerupse, şovăind.

— Ei?... Hai, continuă!

— Şi afară de asta mai găseşti şi o pradă cum n-a mai fost.

— O pradă? De la navajoşi? Te gândeşti la armele şi caii lor?

— Nu vorbesc de navajoşi, ci de cei doi Urşi şi de Lacul de Argint, în fundul căruia stau cufundate bogăţii uriaşe, aur, argint şi pietre scumpe în cantităţi nemaipomenite.

— Cine ţi-a băgat în cap minciuna asta?

— Nimeni. I-am auzit pe cei doi Urşi vorbind despre asta. Eram întins într-o seară pe sub copaci. S-au apropiat şi s-au oprit prin apropiere, fără să ştie că sunt acolo. Atunci au vorbit despre aceste comori extraordinare.

— Cum au ajuns în lac?

— Un popor care trăia pe aici în vremurile străvechi şi care a fost pus sub jug străin, le-a ascuns acolo.

— Cum să ajungi însă la ele, dacă zac pe fundul lacului?! Ar trebui să-l secăm!

— Nu e nevoie. Acolo unde se află acum lacul a fost pe vremuri o vale seacă. Poporul acela a clădit un turn, al cărui vârf e acum insula. Din acest turn s-a săpat o galerie solidă, care trecea prin vale, ieşind acolo unde începe azi defileul. Apoi au ridicat un dig masiv şi lat, pentru ca apa să nu se mai scurgă spre nord. Valea s-a umplut cu apă şi a devenit un lac, din care numai vârful turnului iese la suprafaţă în chip de insulă. După ce s-a umplut cu apă, a început să se scurgă înspre sud. Capătul galeriei a fost acoperit cu pietre.

— Să fie adevărate toate astea?

— Totul e purul adevăr. M-am convins, am îndepărtat pietrele pe ascuns şi am găsit galeria. Pe la începutul ei sunt nişte făclii de care ai nevoie ca să treci prin galerie. Ea duce pe sub fundul lacului până la insulă, adică la turnul în pivniţa

căruia se află comoara. Galeria mai poate servi şi ca să dai drumul apei pe acolo şi să îneci niscaiva duşmani care s-ar afla în defileu. Deschizi un anumit loc al galeriei: apa pătrunde şi se varsă în trecătoare şi tot ce se află pe acolo e dus de puhoi.

— Uf! Asta ar fi ceva pentru noi! De-am putea să înecăm feţele-palide!

— Asta nu pot să admit, pentru că şi războinicii mei s-ar îneca cu ei.

— E adevărat. Dar dacă totul e într-adevăr aşa cum spui, atunci albii sunt pierduţi şi aşa. O să vedem dacă eşti sincer. Vrei să ne conduci acum la lac?

— Da, sunt gata cu plăcere. Dar ce parte dintre bogăţii o să-mi revină mie?

— Asta voi hotărî îndată ce mă voi convinge că mi-ai spus adevărul. Am să te dezleg acum şi am să pun să-ţi dea un cal. Dar la cea mai slabă încercare de fugă eşti pierdut.

Căpetenia dădu câteva porunci cu vocea scăzută. În curând utahii erau încălecaţi şi porniră la vale, prin defileu, întâi, fireşte, cu cea mai mare prudenţă, ca să nu se audă nici cel mai uşor zgomot. Ajunseră la locul în care albii cotiseră din defileu spre căldarea înconjurată de stânci şi o luară în aceeaşi direcţie.

Acum, noaptea, era şi mai greu să călăreşti pe aici decât ziua. Indienii aveau însă ochi ca pisicile, dar şi caii lor se orientau cu uşurinţă. Urcară panta netedă, coborâră în căldare şi intrară prin crăpătura dintre stând exact aşa cum făcuseră şi albii. Ultima parte a drumului le fu uşurată de răsăritul lunii.

Trecuseră exact trei ore, când utahii sosiră în locul unde începea vegetaţia mai bogată. Aici, Ureche-Lungă îi opri şi zise:

— Trecătoarea spre vale e aşa îngustă încât paznicii ar putea s-o apere cu uşurinţă împotriva voastră; dar o să-i

surprindeţi pe la spate.

— Cum e cu putinţă să facem aşa?

— Prin galeria de care am vorbit. Intrarea ei e numai la câţiva paşi de aici. O deschidem îndepărtând pietrele şi intrăm. Aprindem făcliile, aşa că nu va fi greu să pătrundem mai departe şi ajungem în turn; ne urcăm în el şi ne aflăm pe insulă. Acolo se află mereu câteva bărci şi vâslim la mal. În felul acesta suntem în spatele duşmanilor şi-i învingem cu uşurinţă, mai ales că războinicii mei vor trece de partea voastră îndată ce le voi da ordin s-o facă.

— Bun! Jumătate din războinicii utahi rămân aici, cealaltă jumătate vine cu noi prin galerie. Arată-ne calea!

Utahii descălecaseră. Ureche-Lungă îi conduse mai la o parte, la locul unde se vedeau o grămadă de pietre rezemate de stâncă.

— Trebuie îndepărtate aceste pietre — zise timbabatciul — atunci veţi vedea intrarea galeriei.

Scoaseră grămada de pietre şi se văzu o gaură întunecată, largă de cinci coţi şi înaltă de trei. Căpeteniile se strecurară înăuntru şi găsiră, pipăind în jur, o provizie întreagă de făclii, făcute din seu de cerb şi de bizon. Aprinseră una cu ajutorul unor „punka”, apoi împărţiră făclii la toţi, le aprinseră şi pătrunseră în galerie.

Aerul era închis, dar nu prea umed. Se vede că fusese căptuşită cu ziduri foarte groase şi apoi acoperită cu un strat gros de pământ bine bătătorit, de rezistase atâta vreme presiunii apelor din lac.

Ca să nu stea prea mult în acest aer, viciat şi mai mult de fumul făcliilor, grăbiră pasul pe cât se putea, până ce, după un timp, ce li se păru infinit, sosiră într-o încăpere largă, în care, de jur împrejur, de-a lungul pereţilor, se găseau stive de pachete învelite în rogojini.

— Ăsta trebuie să fie catul cel mai de jos al turnului, deci al insulei — zise Ureche-Lungă. Poate că în aceste pachete se

găsesc comorile de care v-am vorbit. Vreţi să ne uităm?

— Da — răspunse Tunetul-Bubuitor. Dar să nu zăbovim prea mult pe-aici, trebuie să ajungem pe insulă cât mai repede. Pe urmă vom avea mai mult răgaz.

Îndepărtară învelişul unuia din suluri şi văzură la lumina făcliilor o statuie, un idol sclipind auriu. Numai această statuie singură reprezenta o întreagă avere. Un alb ar fi jubilat poate de încântare; aceşti indieni însă rămaseră reci. Înveliră din nou statuia în rogojină şi porniră ca să urce în turn.

Existau nişte trepte înguste de zidărie, chiar dacă nu tocmai în forma scărilor noastre; ele permiteau să treacă doar câte o singură persoană; aşa că indienii urcară în şir, unul după altul.

Ureche-Lungă urcă primul, cu făclia în mână. Nu ajunsese încă pe ultima treaptă, când auzi un ţipăt în spatele său, urmat de alte ţipete de spaimă. Se opri şi se uită înapoi. Ceea ce văzu era într-adevăr de natură să-l îngrozească. Din galeria în care se mai aflau mulţi utahi, pătrundea — pe toată lărgimea şi înălţimea ei — apa. Făcliile îşi aruncau razele de lumină asupra puhoiului negru care venea gâlgâind şi care se ridicase de pe acum până la talia celor din încăpere, urcând cu o repeziciune înspăimântătoare. Cei aflaţi încă în galerie erau pierduţi; se înecaseră. Dar şi cei care se mai aflau pe trepte erau pierduţi; se împingeau înainte; fiecare voia să scape ieşind pe sus; se înghionteau şi se dădeau jos unul pe altul. Aruncară făcliile, ca să se poată apăra cu amândouă mâinile. Aşa se întâmpla că nici unul nu reuşi să urce treptele. Iar nivelul apei se ridica atât de repede, încât un minut după ce fusese scos primul ţipăt, le ajungea până la gât. Apa îi ridica şi începură să înoate; luptau cu moartea şi luptau unii cu alţii, dar în zadar.

Numai şase se aflaseră destul de sus pe trepte ca să poată scăpa. Tunetul-Bubuitor şi Marele-Lup se aflau printre aceştia. Nu aveau decât o singură făclie, pe care o ţinea

Ureche-Lungă, cel din fruntea lor. O deschizătură strâmtă ducea prin tavan în catul superior, de unde alte trepte duceau şi mai sus.

— Dă-mi lumina şi lasă-mă să trec înainte! porunci Tunetul-Bubuitor timbabatciului. Apucă făclia, dar acesta refuză să i-o dea. Se produse o luptă de câteva clipe, destul pentru ca apa să se urce până la ei. Începea să pătrundă, prin deschizătură, în încăperea de la etajul al doilea. Aceasta era strâmtă, mult mai strâmtă decât cea de jos, aşa că apa se urcă pe pereţi cu o viteză înzecită.

Ureche-Lungă era mai tânăr şi mai puternic decât Tunetul-Bubuitor. Se smulse din strânsoarea lui şi-l trânti jos, îmbrâncindu-l cu putere. Atunci utahii ceilalţi se aruncară asupra lui. N-avea nici o armă şi numai o mână îi era liberă ca să se apere de Marele-Lup care ridica tocmai pumnalul ca să-l doboare, când Ureche-Lungă strigă:

— Stai! Altfel arunc lumina în apă şi sunteţi pierduţi! Atunci nu mai vedeţi pe unde să urcaţi şi vă ajunge apa din urmă.

Asta-l salvă. Îşi dădură seama că nu pot scăpa de acolo fără lumină. Apa le ajunsese între timp la şolduri.

— Atunci ţine făclia şi mergi înainte, câine! răspunse Tunetul-Bubuitor. Dar ai să ne-o plăteşti!

Timbabatciul stătea acum pe trepte şi se grăbea să urce. Ajunse iarăşi, printr-o deschizătură strâmtă, în etajul următor. Ameninţarea bătrânului era serioasă. Ureche-Lungă o ştia prea bine. De aceea se opri după ce urcase prin deschizătură şi privi înapoi. În urma sa apăru capul lui Tunet-Bubuitor.

— M-ai făcut câine şi vrei să te răzbuni asupra mea! îi strigă. Câine eşti tu, şi ai să mori ca un câine! Du-te înapoi, în apă.

Îi dădu un picior în plin obraz, încât bătrânul se prăbuşi şi dispăru pe sub deschizătură. O clipă mai târziu apăru capul utahului următor; şi acesta fu primit cu un picior şi căzu; la fel

şi al treilea. Ureche-Lungă gâfâia de sforţare şi de frică. Dar în acelaşi timp, izbânda îi dădea o bucurie sălbatică.

Atunci se ivi prin deschizătura întunecată un braţ puternic şi o mână de fier îl apucă de un picior. Simţea cu groază că se clatină. În acelaşi moment, apăru figura schimonosită de furie a Marelui-Lup.

Disperarea îi dădu forţe uriaşe lui Ureche-Lungă. Izbind cu putere, îi vârî adversarului făclia aprinsă în ochi. Marele-Lup scoase un urlet şi duse amândouă mâinile la cap. Atunci îl şi arse a doua împunsătură necruţătoare cu făclia aprinsă. Se clătină şi căzu înapoi în puhoiul care gâlgâia şi care trecu peste el cu o iuţeală înfricoşătoare, pătrunzând în etajul superior.

Ureche-Lungă rămăsese singur. Numai el mai era în viaţă dintre toţi cei care intraseră în galerie.

Urca mereu, trecând prin mai multe etaje, şi apa îl urmărea cu aceeaşi iuţeală. Deodată simţi că aerul e mai proaspăt. Locul de trecere era strâmt de tot pe aici şi nu mai existau trepte, ci doar un par cu crestături, sprijinit de zid, ca o scară. Pusese piciorul într-o crestătură ca să se urce, când auzi o voce de sus:

— Stai! Rămâi jos, altfel trag! Utahii au vrut să ne răpună şi acum sunt pierduţi cu toţii, iar tu ai să mori ultimul dintre ei.

Era vocea Ursului-cel-Mare. Timbabatciul o recunoscu:

— Nu sunt un utah! Nu trage! strigă cuprins de spaimă.

— Dar cine eşti?

— Sunt prietenul tău, căpetenia timbabatcilor.

— A, Ureche-Lungă! Atunci chiar că ţi-ai meritat moartea, renegatule, trădătorule!

— Nu! Nu! Te înşeli!

— Nu mă înşel! Ai descoperit într-un fel oarecare taina şi ai împărtăşit-o utahilor. Acum ai să te îneci aşa cum s-au înecat şi ei.

— N-am trădat! îl asigură Ureche-Lungă înfricoşat, căci apa i se urcase până la genunchi.

— Nu mai minţi!

— Lasă-mă să urc! Gândeşte-te că am fost întotdeauna prietenul tău!

— Nu, ai să rămâi jos!

Atunci se auzi vocea lui Old Firehand:

— Lasă-l să urce. S-au întâmplat destule grozăvii O să-şi mărturisească vina.

— Da, mărturisesc; am să vă spun tot, tot promitea Ureche-Lungă, căci apa îi ajunsese până la şold.

— Bine, am să te cruţ şi sper că ai să te arăţi recunoscător!

— Recunoştinţa mea va fi fără margini!

— O să te oblig să te ţii de cuvânt. Hai sus!

Indianul aruncă făclia în apă ca să se poată prinde cu amândouă mâinile şi se urcă. Ajungând sus, se văzu în încăperea cu vatră a clădirii de pe insulă. În faţa uşi; deschise ardea un foc şi la lumina flăcărilor îi văzu pe Ursul-cel-Mare, pe Old Firehand şi pe Old Shatterhand. Se prăbuşi de oboseală, secătuit de groaza de moarte prin care trecuse, îşi adună însă repede puterile şi sări pe uşă, strigând:

— Repede, repede afară, că vine apa şi nu mai scăpăm!

— Stai aici! răspunse Ursul-cel-Mare. Nu mai ai de ce să te temi de apă, fiindcă nu se poate urca mai sus pe insulă decât la nivelul lacului. Ai scăpat şi acum ai să povesteşti cum ai plecat de la postul tău şi cum ai ajuns aici.

Trecuse cam o oră de când santinelele îşi ocupaseră posturile când Old Firehand se gândi să le mai controleze o dată. Se furişă afară din ascunziş, spre locul unde trebuia să se afle Ureche-Lungă. Locul era părăsit. Se duse la timbabatciul cel mai apropiat, îl întrebă unde e căpetenia sa şi află astfel că acesta plecase.

— Unde?

— La utahi. Nu s-a întors încă.

— De când a plecat?

— Aproape de o oră.

— Trebuie să i se fi întâmplat ceva. Mă duc să mă uit.

Vânătorul se culcă pe burtă şi înainta târându-se până unde văzuse înainte străjile duşmanului; plecaseră. Se târî mai departe. În locul în care utahii ocupaseră toată lăţimea defileului, nu mai era nimeni. Old Firehand cercetă mai departe cu mare prudenţă. Nu văzu nici urmă de utahi, dar nu găsi nici căpetenia. Faptul era îngrijorător, înainta o bucată bună în interiorul defileului, fără să dea de duşmani şi se întoarse cu vestea că utahii au dispărut. Faptul acesta n-ar fi fost în sine ceva de neînţeles sau prea înfricoşător, dacă n-ar fi dispărut şi Ureche-Lungă o dată cu ei.

— L-au prins — fu de părere Ursul-cel-Mare. A fost prea temerar. Acum i-au făcut seama.

— Şi probabil că şi noi suntem pierduţi — zise Old Firehand.

— Cum aşa?

— Mie mi se pare curios că au plecat. Lucrul acesta trebuie să aibă o explicaţie. Faptul că au pus mâna pe căpetenie nu poate să fie un motiv de retragere subită; trebuie să existe un alt motiv, cu totul diferit, dar care e în legătură cu căpetenia.

— Ce motiv ar putea avea?

— Hm! Eu n-am încredere în Ureche-Lungă. Mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Nu ştiu de ce l-am bănuit. Nu s-a arătat niciodată duşmănos faţă de mine.

— Se poate; totuşi nu e omul pe care m-aş bizui în întregime. Cunoaşte bine regiunea asta?

— Da.

— Cunoaşte şi drumul care duce peste căldarea din stânci spre lac?

— Îl cunoaşte, a umblat cu mine pe acolo.

— Atunci ştiu destul. Trebuie să pornim numaidecât ca să ajungem la lac.

— De ce?

— Pentru că le-a arătat probabil utahilor acest drum. Că mă înşel sau ba, că a pălăvrăgit silit fiind sau de bună voie, asta nu contează, dar sunt convins că utahii au plecat de o oră şi că peste alte două ore îşi vor face apariţia la lac.

— Şi eu cred aşa — încuviinţă Old Shatterhand.

— Ureche-Lungă n-are un chip care să trezească încrederea — zise Winnetou. Fraţii mei să vină repede spre lac, altfel utahii ajung acolo înaintea noastră şi pun mâna pe Butler şi pe fiica lui.

Încălecară şi urcară drumul prin defileu, pe cât puteau de repede noaptea. Trecu poate o oră până să ajungă la gura văii. Ocupară accesul şi anume lăsând acolo un grup făcut numai din albi, căci de când lipsea căpetenia nu se mai puteau încrede cu totul în timbabatci.

Butler nu se mai găsea pe insulă. Stătuse în clădire cu fiica sa, iar în încăperea de dedesubt zăceau utahii prizonieri care vorbeau între ei. Vocile lor răsunau sus ca din mormânt; era lugubru, parc-ar fi umblat stafii şi micuţei Ellen i se făcuse frică, aşa că îl rugase pe tatăl ei să plece cu ea de pe insulă. Ascultase de rugămintea ei şi vâslise la mal. Când se făcuse întuneric, aprinsese un foc, dar avusese prudenţa să nu se aşeze în bătaia luminii, stând, împreună cu Ellen, în umbră, de unde putea supraveghea cu privirea toată întinderea din jur fără să fie ei înşişi văzuţi. Le era urât să stea aşa, singuri, în locul acesta părăsit şi primejduit; de aceea se bucurau acum văzându-şi prietenii întorcându-se cu timbabatcii.

Albii se aşezară în jurul focului, cu excepţia celor care păzeau accesele văii. Timbabatcii aprinseră un alt foc şi se aşezară în jurul lui ca să discute despre dispariţia căpeteniei lor. Bănuiala că ar fi trădat albii avuseseră înţelepciunea să

le-o tăinuiască.

De când sosiseră la lac, Watson, fostul contramaistru, nu avusese prilejul să stea de vorbă cu Ursul-cel-Mare. Acum, însă, stând alături în jurul focului, zise către indian:

— Fratele meu roşu n-a vorbit încă cu mine. Eu sunt una din cele două feţe-palide care au petrecut aici o iarnă întreagă. Pe atunci mai trăia Ikhatci-tatli, bunicul tău şi era bolnav; noi l-am îngrijit până a murit.

— Îţi mulţumesc — zise Ursul-cel-Mare cu simplitate.

— Da, l-am îngrijit şi ne-a făcut un dar. Era un secret, pe care ni l-a încredinţat, un secret despre o comoară ascunsă pe aici...

— Bunicul a făcut foarte rău că v-a vorbit de acest secret. Era bătrân şi slăbit, iar recunoştinţa îi împiedica să ţină minte jurământul că va păstra taina în veci. N-avea dreptul să vorbească despre această taină care se moşteneşte din tată în fiu, decât cu fiul său.

— Atunci eşti de părere că n-am dreptul să vorbesc despre acest lucru?

— Nu pot să ţi-o interzic. Dar trebuie să renunţi să faci uz de acel secret. Orice altă dorinţă însă ţi-o voi împlini cu bucurie.

— Vorbeşti serios? întrebă repede Old Firehand. Atunci aş exprima eu o dorinţă în locul tovarăşului meu.

— Spune! Dacă e în puterea mea, am s-o împlinesc cu plăcere.

— Cui îi aparţine teritoriul pe care ne aflăm?

— Mie. Îl voi lăsa cândva moştenire fiului meu, Ursului-cel-Mic.

— Poţi să-ţi dovedeşti dreptul de proprietate?

— Da. La oamenii roşii ajunge cuvântul; oamenii albi cer însă o hârtie cu litere negre. Am pus să mi se întocmească o astfel de hârtie, iscălită de căpetenii albe. Are şi o pecete

mare. Pentru asta am umblat în oraşul părintelui alb[1]. Pământul din împrejurimile Lacului de Argint e proprietatea mea, până unde e împrejmuit de munţi. Pot să fac cu el ce-mi place.

— Şi cum îi aparţine căldarea dinspre stânci, prin care am trecut azi?

— Timbabatcilor. Căpeteniile albe au măsurat toată regiunea şi au desenat-o. Apoi marele părinte din Washington a iscălit că ţinutul e al timbabatcilor.

— Ei pot să vândă din pământ, să-l dea cu arendă sau să-l dăruiască, după plac?

— Da.

— Atunci uite ce aveam să-ţi spun: vreau să cumpăr de la ei porţiunea cu căldarea.

— Nu pot să le interzic să ţi-o vândă şi nici ţie s-o cumperi.

— Nu e vorba de asta, se pune întrebarea dacă-ţi e pe plac sau dacă ţi-e neplăcut să ne ai ca vecini?

Figura Ursului-cel-Mare luă o expresie mucalită şi întrebă:

— De ce vreţi să locuiţi tocmai într-un loc lipsit de apă, unde nu creşte nici măcar un fir de iarbă? Omul alb cumpără pământ numai când aduce foloase mari. Ghicesc la ce vă gândiţi. Piatra, stânca au valoare pentru voi.

— Aşa e. Dar îşi capătă valoare numai dacă putem să aducem apă.

— Luaţi-o din lac!

— Tocmai asta voiam să-ţi cer!

— Poţi să-ţi iei câtă îţi trebuie.

— Îmi dai voie să construiesc o conductă?

— Da.

— Îmi vinzi dreptul acesta şi eu ţi-l plătesc?

— Dacă e necesară cumpărarea, n-am nimic împotrivă.

[1] Capitala şi Preşedintele Statelor Unite.

Poţi să stabileşti preţul, dar eu ţi-l dăruiesc. Mi-aţi făcut un serviciu nepreţuit. Fără voi, cădeam în mâinile utahilor. Pentru asta am să vă ajut să exploataţi bogăţiile din căldarea dintre stânci.

— Asta-mi place! şopti Hobble-Frank către vărul său. Apa o avem va să zică de pe acum; dacă şi aurul va curge tot aşa din plin, atunci ne putem juca în curând de-a Crasuşii.

— Vrei să spui poate de-a Cresuşii? Cresus a fost, mi se pare, regele acela putred de bogat?

— Ia nu mai începe şi tu ca grăsanul de Jemmy! Dacă vrei să rămâi prietenul şi vărul meu, atunci să... ia ascultă!

Dinspre gura văii se auzi o şuierătură. Era semnalul stabilit cu *rafter*-ii. Albii săriră în picioare şi se grăbiră spre postul de pază. Sosiţi acolo, aflară că se auziseră, dinspre trecătoare, nişte zgomote ca de copite pe piatră. Se luară la repezeală măsurile necesare. Albii se ascunseră pe după copaci şi aşteptară cu încordare să vadă ce va urma. Dar trecu o bucată bună de vreme fără să se mai audă sau să se vadă ceva. De aceea Winnetou plecă să iscodească în direcţia aceea. După un sfert de oră se întoarse la locul unde stătuse cu Old Shatterhand, Old Firehand şi Ursul-cel-Mare şi le raportă:

— Războinicii utahi s-au împărţit în două cete: una din ele stă cu toţi caii spre stânga, acolo unde drumul iese din căldare; jumătatea cealaltă sunt în dreapta, la începutul defileului; au deschis o gaură în stâncă şi dispar prin ea.

— O gaură? întrebă Ursul-cel-Mare speriat. Atunci cunosc galeria subterană şi secretul meu a fost trădat. Asta numai Ureche-Lungă a putut s-o facă. Dar cum a aflat? Vino cu mine! Trebuie să mă conving că e aşa.

Plecă în grabă, spre culmea digului şi toţi trei îl urmară. În curând erau pe sub copacii de pe dig şi din umbră vedeau începutul defileului în plină lumină. Grămada de pietre fusese îndepărtată şi razele lunii luminau îndeajuns ca să se vadă

cum dispar utahii în galerie.

— Da, îmi cunosc secretul! zise Ursul-cel-Mare. Vor să ajungă pe insulă, ca să ne atace de la spate; vor să pună mâna pe comorile mele. Dar n-o să reuşească! Trebuie să mă duc repede pe insulă. Old Firehand şi Old Shatterhand să mă însoţească. Dar Winnetou să rămână aici, vreau să-i arăt ceva.

Îl conduse pe apaş câţiva paşi mai încolo, într-un loc unde digul se lăsa vertical în lac. Acolo zăcea o stâncă mare, grea de câteva tone, aşezată pe un morman de pietre mai mici, orânduite într-un fel anume. Ursul-cel-Mare arătă una din aceste pietre, zicând:

— În clipa în care Winnetou va vedea de aici că aprind un foc pe insulă, să împingă piatra asta şi atunci stânca va cădea în lac. Dar fratele meu roşu să sară repede în lături şi să nu se sperie dacă aude un trosnet uriaş.

Plecă în goană şi cei doi vânători după el. Ajuns la foc, scoase din el o creangă aprinsă şi sări într-un canoe în timp ce-şi dădea osteneala să ţină creanga în aşa fel încât să nu se stingă, Firehand şi Shatterhand vâsliră pre insulă. Acolo Ursul-cel-Mare intră în grabă în casă. În vatră erau crengi uscate; le scoase afară şi le aprinse.

— Fraţii mei să asculte — zise, arătând cu mâna spre locul unde-l lăsaseră pe Winnetou.

Se auzi de acolo ca un scurt bubuit de tunet, apa ţâşni în sus şuierând, lovită de stâncă ce căzuse în ac. Şi apoi urmă un trosnet şi un vuiet, de parcă s-ar fi prăbuşit o casă mare.

— Am reuşit! strigă Ursul-cel-Mare respirând uşurat Intrarea e închisă. Utahii sunt pierduţi. Veniţi cu mine:

Intră din nou în clădire, în încăperea cu vatră. Aceasta era aşezată, cum văzură acum vânătorii pe un suport mobil; indianul o dădu la o parte fără nici o sforţare. Se ivi o deschizătură şi Ursul-cel-Mare trase cu urechea în jos.

— Sunt înăuntru, sunt jos, îi aud venind! zise. Acum,

repede, să dăm drumul la apă!

Ieşi fuga şi se duse în spatele clădirii; cei doi nu văzură ce făcea acolo, dar când se întoarse, arătă spre un punct apropiat de pe suprafaţa lacului şi explică:

— Vedeţi cum se agită apă acolo? Se formează un vârtej, o pâlnie, fiindcă e trasă în jos, căci intră într-o galerie pe care am deschis-o.

— Doamne! Atunci utahii se îneacă, nenorociţii! strigă Old Shatterhand.

— Da, toţi, toţi! Nu scapă nici unul!

— Îngrozitor! Nu se putea evita asta?

— Nu. Nu trebuie să scape nici unul ca să nu poată povesti ce a văzut acolo, sub pământ.

— Dar ţi-ai distrus propria ta construcţie?

— Da, e distrusă şi nu poate fi refăcută niciodată. Comorile sunt pierdute pentru oameni, nici un muritor nu le va mai putea scoate vreodată, căci insula se va umple de apă până sus. Hai să intrăm.

Pe cei doi albi îi trecură fiori de groază. Apa ce se ridica pe dedesubt împingea în sus aerul stătut şi mucegăit din galerie; se simţea cum ieşea prin deschizătura din podea. Asta însemna moartea a peste o sută de oameni.

— Dar prizonierii noştri, care se află în încăperea de alături? întrebă Old Shatterhand. Se îneacă şi ei!

— Nu. Zidul rezistă câtva timp. Pe urmă va trebui, desigur, să-i scoatem. Ascultaţi!

Se auzea un zgomot de jos, din apropiere, apoi se ivi un indian purtând o făclie. Era Ureche-Lungă. Ursul-cel-Mare voia să-l lase şi pe el să se înece, dar, la intervenţia lui Old Firehand, renunţă la acest act de cruzime. Curând după ce căpetenia timbabatcilor era în siguranţă, apa ajunsese pe insulă la acelaşi nivel cu lăcul şi vârtejul în formă de pâlnie pe care-l observară adineauri dispăruse.

Ureche-Lungă se aşezase lângă foc. Nu se mai putea ţine

pe picioare. Ursul-cel-Mare se aşeză în faţa lui. Scoase un revolver de la brâu şi, ameninţându-l cu acesta, îi spuse:

— Acum căpetenia timbabatcilor să ne spună cum a ajuns în galerie cu utahii. Dacă mă minte, îi zbor creierii. Ştia secretul insulei?

— Da — mărturisi cel interogat.

— Cine ţi l-a destăinuit?

— Chiar tu.

— Asta nu-i adevărat!

— Ba da. Şedeam acolo, sub stejarul acela, când ai venit în partea aceea cu fiul tău. V-aţi oprit în apropierea mea şi aţi vorbit despre insulă, despre comorile ei şi despre galeria prin care se poate da drumul apei în defileu. Îţi aduci aminte?

— Da.

— Am înţeles din vorbele voastre că galeria începe acolo unde se află grămada de pietre. A doua zi dimineaţă aţi plecat să vânaţi un cerb, iar eu m-am folosit de prilejul acesta ca să îndepărtez grămada de pietre Am intrat în galerie şi am văzut făcliile. Acum ştiam destul şi am aşezat pietrele la loc.

— Şi azi te-ai dus la utahi ca să trădezi secretul!

— Ba nu. Am vrut să aud ce vorbesc, dar m-au prins. Numai ca să scap cu viaţă am vorbit despre galerie şi despre insulă.

— Ce laşitate! Dacă Old Shatterhand nu observa că lipseşti, trădarea ar fi izbutit şi sufletele noastre s-ar fi aflat mâine în veşnicele plaiuri ale vânătoarei. Aţi văzut ce se află în fundul turnului?

— Da.

— Şi aţi desfăcut sulurile?

— Numai unul.

— Şi ce era în el?

— Un zeu făcut din aur masiv.

— Nici un ochi omenesc nu-l va mai vedea vreodată, nici ochii tăi. Oare ce crezi tu că ai merita?

Timbabatciul tăcea.

— Moartea, de zece ori moartea! Dar ai fost prietenul şi tovarăşul meu şi aceste feţe-palide nu doresc să te omor. Ai să rămâi deci în viaţă, dar numai dacă faci ce-ţi voi cere.

— Ce-mi ceri?

— Să faci cum doreşte Old Firehand. Vrea să intre în stăpânirea căldării dintre stânci şi să vă cumpere acel teren. Ai să-i vinzi terenul şi în plus drumul care duce de acolo la Lacul de Argint.

— N-avem nevoie de căldarea aceea, că nu serveşte la nimic. Nu e păşune acolo nici măcar pentru un singur cal.

— Cât ceri în schimb?

— Ar trebui să mă sfătuiesc întâi cu timbabatcii ceilalţi.

— Am să-ţi spun eu ce pretenţii poţi să ai. Old Firehand îţi va da douăzeci de puşti şi douăzeci de livre de praf de puşcă, zece pături, cincizeci de cuţite şi treizeci de livre de tutun. Nu e prea puţin. Ai să primeşti?

— Primesc şi am să vorbesc în aşa fel ca să primească şi ceilalţi.

— Va trebui să te duci cu Old Firehand şi cu câţiva martori la cel mai apropiat conducător al albilor, pentru ca să fie valabile vânzarea şi cumpărarea. Pentru asta vei mai primi un dar în plus, mare sau mic, mult sau puţin, aşa cum meriţi şi cum va hotărât Old Firehand. Vezi bine că-ţi apăr interesele. Dar sper că ai să mă faci să-ţi uit trădarea. Acum du-te şi cheamă câţiva dintre oamenii tăi, să-i aducă pe utahii prizonieri, ca să nu se înece şi ei.

Ureche-Lungă ascultă de acest ordin; era şi timpul că prizonierii să fie puşi în siguranţă. Curând după ce ultimul dintre ei fusese scos din clădire şi întins în faţa ei, se auzi un răpăit şi un gâlgâit: apa dărâmase zidul subţire şi pătrunsese în partea aceea a pivniţei.

Prizonierii fură aşezaţi în bărci, transportaţi la ţărm şi încredinţaţi pazei timbabatcilor. Însă căpetenia acestora nu fu

lăsată cu ei, căci nu i se putea acorda încrederea lui Ureche-Lungă, aşa cu una cu două. Îl luară cu ei spre gura văii, unde albii mai stăteau de strajă cu multă atenţie, fiindcă aveau în faţa lor cealaltă jumătate a cetei de utahi, care nu se retrăsese încă.

Aceştia nu ştiau cum stau lucrurile. Majoritatea celor care urmau să descindă pe insulă pătrunseseră în galerie când aceasta se prăbuşi sub presiunea unei mase uriaşe de piatră şi pământ. Aşa fură striviţi o mulţime dintre cei care intraseră; iar galeria se astupă complet; astfel apa din lac nu mai putea ieşi de acolo. Asta fusese în intenţia Ursului-cel-Mare, căci nu voise ca apa să se scurgă în defileu, ci să pătrundă în interiorul insulei.

Utahii, care nu fuseseră striviţi, se dăduseră înapoi speriaţi şi fugiseră la detaşamentul celălalt, ca să povestească ce se întâmplase. Nu se ştia dacă toţi cei aflaţi în galerie erau pierduţi, sau dacă cei care nu fuseseră chiar striviţi la intrare reuşiseră să ajungă până-n insulă. În cazul acesta din urmă, războinicii urmau să-i atace pe albi pe la spate. Aşteptară din clipă în clipă să se întâmple aşa, dar timpul trecea fără că speranţa asta să se împlinească. Acum erau siguri că toţi pieriseră în urma catastrofei.

Se făcu ziuă şi utahii tot mai stăteau cu caii lor în acelaşi loc. Spre a nu fi surprinşi de feţele-palide, puseseră străji pe posturi înaintate. Deodată îl văzură apărând pe Old Shatterhand printre copaci. Le strigă că vrea să vorbească cu conducătorul lor. Când se întâlniră, Old Shatterhand îi spuse:

— Ştii că mai multe căpetenii de-ale voastre se află în mâinile noastre, ca ostatici?

— Ştiu — răspunse sumbru cel întrebat.

— Şi ştii ce s-a întâmplat cu războinicii voştri care au pătruns în galerie?

— Nu ştiu.

— Galeria s-a surpat şi apa a intrat în ea: s-au înecat cu

toţii. Numai Ureche-Lungă a scăpat. Adineauri au sosit cei două sute de navajoşi aşteptaţi. Suntem mult mai tari decât voi, dar nu vrem sângele vostru, vrem să vă aducem pace. Fii înţelept şi vino acum cu mine. Am să te conduc la căpeteniile voastre. Vorbiţi, înţelegeţi-vă. Apoi poţi să te întorci aici.

Omul rămase câtva timp cu privirea în pământ. Apoi spuse:

— Ai să te ţii de cuvânt şi ai să mă laşi să mă-ntorc. Am încredere în tine şi vin cu tine.

Îi înştiinţa pe oamenii lui de ce avea de gând să facă. Îşi depuse armele şi plecă cu vânătorul spre lac. Acolo domnea o mare zarvă, căci navajoşii sosiseră într-adevăr. Ardeau de dorinţa să se răzbune asupra utahilor pentru înfrângerea suferită de ceata lor de războinici şi ar fi fost necesar ceva mai mult decât darul de a-i convinge pentru a-i face să se încline spre pace.

Ostaticii fuseseră dezlegaţi; şedeau laolaltă, supravegheaţi de aproape, când sosi Old Shatterhand aducându-l pe tovarăşul lor. Acesta se aşeză lângă ei, apoi fu trimis Ureche-Lungă ca să le explice cum se petrecuse catastrofă, întrevederea lor dură mult; apoi Ureche-Lungă veni să raporteze că luaseră hotărârea de a accepta propunerea de pace. Prin urmare, avu loc un sfat solemn, la care luară parte cei mai de vază dintre albi şi roşii. Sfatul dură ore întregi şi se ţinură discursuri multe până ce, în cele din urmă, pipa păcii făcu ocolul adunării. Rezultatul era o pace „veşnică” între toţi participanţii. Nu se cerea nici o despăgubire din nici o parte; prizonierilor li se reda libertatea şi toţi, utahii, navajoşii, timbabatcii, se legară prin promisiune solemnă să se arate prietenoşi faţă de feţele-palide care voiau să se instaleze ei să muncească în căldarea dintre stânci şi să le dea tot ajutorul.

Desenul pe care-l luase „colonelul” roşcat rămase dispărut; acum nici n-ar mai fi avut vreun rost.

După aceea, se organiză o vânătoare mare, care dură până seara, când se întoarseră cu pradă bogată. A doua zi de dimineaţă, sună ora despărţirii. Utahii porniră spre nord, iar navajoşii spre sud. Şi timbabatcii se întoarseră la wgiwamurile lor. Ureche-Lungă făgădui că se va sfătui cu ai săi cu privire la vânzarea căldării stâncoase şi le va comunica rezultatul. Se întoarse chiar a treia zi şi spuse că adunarea se arătase de acord, primind şi preţurile stabilite de Ursul-cel-Mare. Mai rămase acum să se înregistreze vânzarea-cumpărarea la autorităţile competente.

În urma acestor veşti, toţi se apucară să făurească planuri şi proiecte care mai de care mai fantastice, de care numai un singur om nu era încântat: lordul. Se înţelesese cu Humply-Bill şi cu Gunstick-Uncle să-l însoţească până la Frisco; dar aceştia nici nu se mai gândeau în împrejurările actuale, să plece mai departe, iar lordul era destul de înţelegător ca să nu le-o ia în nume de rău. De altfel, munca din căldarea stâncoasă nu putea fi încă începută nici măcar pe departe. Aşa că mai rămase destul timp pentru ca lordul că hoinărească prin munţi cu cei doi ghizi ai săi, în căutarea de aventuri.

Deocamdată, Old Firehand plecă cu Ursul-cel-Mare şi cu Ureche-Lungă la Filmore City, unde urmau să întocmească actele. Oraşul era şi locul potrivit pentru procurarea maşinilor şi uneltelor trebuincioase. Mătuşa Droll îi însoţise spre a dovedi cu martori în faţa notarului că „colonelul” roşcat murise, după care i se înmâna prima.

După aproape două luni, maşinile sosiră la Lacul de Argint şi inginerul îşi începu activitatea. Conducta de apă fu instalată şi se începu înainte de toate exploatarea căldării. Locul era într-adevăr bogat în minereu şi profitul se mărea pe zi ce trecea. În fiecare seară se cântăreau şi se evaluau cantităţile scoase şi când rezultatul era îmbucurător, Droll îi şoptea voios vărului său:

— Dacă merge aşa în continuare, o să pot cumpăra în curând ferma. Afacerea e strălucită!

Iar Hobble-Frank răspundea mereu:

— Iar vila mea e ca şi gata, cel puţin în capul meu. O să fie o clădire măreaţă pe frumosul mal al Elbei şi numele pe care am să i-l dau o să fie şi mai măreţ. Am zis. *Howgh!*

Sfârşit

karl
may

OPERE

COMOARA DIN LACUL DE ARGINT

Carte de prim rang în creația lui Karl May și totodată capodoperă a literaturii universale de aventuri, romanul apare, în forma lui autentică, **integrală**. Nemuritorii
OLD SHATTERHAND, WINNETOU și
OLD FIREHAND
se află în centrul acțiunii, contracarând, în Vestul Sălbatic, banda "Colonelului Roșu".

Sub tipar:

SLUJITORII MORȚII, cu un subiect palpitant, inspirat din viața traficanților de carne vie;

SATAN ȘI ISCARIOTUL, trilogie fascinantă, având ca eroi pe **Old Shatterhand** și **Winnetou**;

LEUL RĂZBUNĂRII, LA RUINELE BABILONULUI, ÎN ÎMPĂRĂȚIA LEULUI DE ARGINT și **RUGĂ ÎMPIETRITĂ**, ciclu de romane cu îndrăgiții protagoniști **Kara Ben Nemsi** și **Hagi Halef.**

Lei 4900 + 98 T. L. = 4998